NANCY KRESS

LUNA PROBABILITĂȚII

NANCY KRESS

LUNA PROBABILITĂȚII

Traducere de Alin C. Ionescu

Nancy Kress ***Probability Moon*** 2000

Lucman 2003

„Oamenii iubesc libertatea pentru că îi apără de a fi controlaţi şi umiliţi de alţii, oferindu-le astfel posibilitatea demnităţii. Ei detestă libertatea fiindcă îi raportează la propriile aptitudini şi resurse, confruntându-i astfel cu posibilitatea insignifianţei.”

Thomas Szasz

PROLOG

ORAŞUL LOWELL, MARTE

Proiecţia holografică a aghiotantului se materializă lângă generalul Stefanak în cel mai nepotrivit moment. Fata care se afla cu generalul avea prea multă experienţă pentru a mai reacţiona; lucra deja de doi ani la firma care-o angajase şi care, între timp, devenise cea mai populară şi mai discretă agenţie de dame de companie, din categoria celor de primă clasă, de pe Titan. Ea nici nu dădu atenţie intrusului, în schimb generalul îşi pierdu erecţia.

— Îmi pare extrem de rău, domnule, dar am primit un mesaj de nivel unu! rosti holograma, evitându-i privirea.

— Nu-i vina ta, replică generalul, conform protocolului. Un moment!

Fata îşi trăgea deja rochia pe ea, cu privirea în jos, aşa cum cereau uzanţele. Ştia că oricum va fi plătită. Stefanak îmbrăcă un halat şi se înclină în faţa ei; răspunzându-i cu acelaşi gest, fata părăsi încăperea prin uşa laterală. Avea prinse în pletele lungi, negre, la capătul şuviţelor, mici mărgele holografice, strălucitoare. Era singurul ei amănunt holografic... Generalul îşi spuse cu năduf: „Mesajul ăla de nivel unu ar face bine să fie al dracului de important!”

Intră în antecameră şi-l aşteptă pe Malone, care venea de la Centrul de Comunicaţii şi trebuia să traverseze întreaga bază. Mesajele de nivel unu erau codificate fizic şi aduse de curieri. Cel pe care urma să-l primească sosise, pesemne, cu câteva clipe în urmă. În timp ce aştepta, Stefanak îşi puse ceva de băut, gândindu-se la fată.

Îşi zise că, poate, ar fi bine să i se regleze din nou nivelul hormonal. Nu mai avea optzeci de ani...

Malone apăru cu cubul de comunicaţie, se înclină, apoi ieşi din încăpere. Stefanak activă scutul de securitate, datorită căruia nimic nu putea intra sau ieşi din apartamentul său. Nici radiaţiile electromagnetice, nici undele comprimate, nici aer, nici măcar

particulele neutrino. Pe urmă activă cubul, folosind protocoalele de nivel unu.

Mesajul venea de la o echipă de recunoaştere finanţată şi condusă de nişte profesori de ştiinţe umaniste de la Universitatea Princeton, plecată pe o planetă îndepărtată, insignifiantă, pentru obişnuitele lor „cercetări” lipsite de obiectivitate. Fiecare astfel de echipă avea în componenţă un reprezentant militar. De obicei, ofiţerii inferiori făceau tot posibilul pentru a nu participa la misiuni de recunoaştere. În mod normal, ele însemnau un an terestru de plictiseală pe cine ştie ce planetă primitivă, de obicei nelocuită.

Însă cu această misiune, lucrurile stăteau altfel.

Stefanak vizionă mesajul cubului o dată, apoi încă o dată. Stătu şi se gândi foarte concentrat vreme de cinci minute. Avea la dispoziţie nava *Zeus* – sau, oricum, îi stătea în puteri s-o obţină fără a atrage prea multă atenţie. Niciun ofiţer superior nu era disponibil, dar şi acest lucru putea fi rezolvat. Fizicienii… de ei urma să se ocupe Malone. Îşi spuse că s-ar putea ca întreaga misiune să fie camuflată sub înfăţişarea unei banale expediţii ştiinţifice de mică importanţă. „Da! Salernos va aranja totul, ea are contactele necesare…”

După ce-şi termină planificarea, Stefanak dezactivă scutul de protecţie. Malone aştepta afară. Generalul îi ordonă să organizeze o întâlnire urgentă cu membrii Consiliului de Apărare al Alianţei Solare – numai ofiţerii cu cele mai mari grade –, toate guvernele reprezentate fiind rugate imperativ să participe.

Veştile primite ar fi putut schimba totul.

UNU

RAFKIT SELOE

Când Enli ieşi din casă la răsăritul soarelui, văzu că grădina ei de flori fusese distrusă. Cineva îndreptase în mod aluziv linia curbată a pietrelor care mărgineau straturile. Tufele de jelitibe, încă neînflorite, zăceau rupte, adunate în grămezi vrednice de toată mila. Ollinibele şi pajalibele, aflate în plină floare la vremea aceea, n-ar fi îndrăznit nimeni să le distrugă, desigur; probabil fuseseră replantate în grădina vreunui vecin. Enli cercetă gropile unde se aflaseră jelitibele. Pe fundul uneia se zărea un lucru negricios, semănând cu o blană încâlcită şi parcă jilavă. Îl pescui cu un băţ: era un freb mort. Enli pipăi micuţul mamifer cu grijă, să vadă cum a murit, descoperind astfel locul unde cuţitul pătrunsese în gâtul moale.

Deci vecinii ei ştiau chiar şi de Tabor!

Blana de pe gâtul lui Enli se zbârli. Aruncă o privire în jur. Nu se vedea nimeni, cu toate că soarele se ridicase deasupra orizontului, iar afară era frumos şi cald. La ora aceea, în mod normal, oamenii mergeau spre terenurile cultivate, spre făbricuţa de săpun de lângă râu, spre Rafkit Seloe. Copiii ar fi trebuit să se joace în piaţa satului, să-şi mănânce dejunul rece împreună, cei mari supraveghindu-şi fără tragere de inimă fraţii şi surorile mai mici. În loc de asta, numai linişte şi dezolare – un mesaj la fel de clar ca bordura de piatră îndreptată şi plantele dispărute. Vecinii aşteptau ca Enli Pek Brimmidin să plece.

Se plimbă printre straturile de flori, prefăcându-se că le studiază, încercând să-şi calmeze respiraţia. De fiecare dată, întâmplările de acest fel veneau ca un şoc. Nu un şoc complet neaşteptat – în definitiv, se întâmpla pentru a cincea oară ca locuitorii unui sat să descopere cine este şi s-o forţeze să se mute. Uneori procedau ca acum: îşi încetau toate activităţile în prezenţa ei. Alteori priveau pur şi simplu prin ea, prefăcându-se că n-o văd, şi-şi continuau treburile, de parcă n-ar fi existat în

mijlocul lor o persoană reală. De parcă Enli ar fi fost o fantomă – lucru întru totul adevărat, de altfel: Enli era ireală.

Nu mai putea rămâne în sat. Vecinii ei aveau dreptate. Cât de multe ştiau? Că e ireală, da. Că fusese acuzată de uciderea fratelui ei. Că autoritatea numită *Realitate şi Ispăşire* n-a trimis-o la închisoarea Aulit din raţiuni cunoscute doar de membrii ei. Ştiau vecinii că ea se zbate pentru a-şi recâştiga realitatea? Probabil că nu, deşi cei mai înţelepţi ar fi putut ghici. Bătrânul Frabit, de exemplu – puţine lucruri scăpau acelui înţelept cu blana de pe gât încărunţită. Poate că Inno. Poate şi Glamit…

Enli se aşeză pe banca din faţa colibei sale pentru a hotărî unde să plece. Spre nord, ar fi fost o posibilitate. Se putea ca veştile despre ea să nu fi ajuns cu prea mare uşurinţă acolo; cei mai mulţi oameni din sat păreau a avea familii în sud. Enli privi încă o dată bordura dreaptă din pietre, care doar cu o noapte înainte avusese o formă curbă, graţioasă. Era urâtă, urâtă de tot! Îşi spuse că va trebui să plece curând, în dimineaţa aceea, pe loc.

Durerea de cap pe care o simţea depăşise deja limita pe care pastilele guvernamentale o făceau suportabilă. Poate ar trebui să-şi mărească doza. Cei de la *Realitate şi Ispăşire* spuseseră că are voie s-o facă, dacă irealitatea o va durea prea mult… Până atunci, Enli se descurcase cu doza minimă. Trebuia să fii dur pentru a fi ireal şi a nu înnebuni; ea era dură. Trebuia, de asemenea, să fii dur pentru a-ţi ucide multiubitul frate…

„Nu, nu te gândi la asta!”

Enli sări de pe bancă, hotărâtă să plece în acel minut, Îşi va face bagajul, luându-şi puţinele lucruri proprii – coliba şi mobila erau închiriate, desigur –, va scoate bicicleta din şopron şi va pleca. Înainte să înceapă şi vecinii ei să aibă dureri de cap. Le datora măcar atâta lucru…

Cineva se apropia de casa ei, pe bicicletă.

Îşi puse mâna streaşină la ochi, pentru ca lumina roşie a soarelui abia răsărit să n-o incomodeze, şi privi de-a lungul drumului. Procedând astfel, zări iarăşi licărirea de pe cer – o fulgerare scurtă de lumină… ce-o fi fost? O mai văzuse şi în alte dăţi, întotdeauna la ceasul răsăritului sau al apusului: ceva care strălucea sus, pe cer. Nu era vreuna dintre cele şapte luni ale

Lumii, nu era nici pasăre… Altceva nu putea fi. „N-o văd!”, îi spusese bătrânul Frabit, la fel şi Inno, chiar şi copiii.

Dar Enli avea ochi mai buni chiar şi decât copiii. Puternică, urâtă, cu ochii ageri: aşa era ea. O, desigur, şi ireală!

Călătorul se apropiase destul pentru a putea fi identificat: un bărbat tânăr, călare pe o bicicletă guvernamentală, având blana de pe gât abia trecută de cafeniul copilăriei. Dacă era de la *Realitate şi Ispăşire* – şi cu siguranţă că de acolo venea, fiindcă niciun alt departament guvernamental nu i-ar fi scris lui Enli cât timp era ireală –, precis fusese informat de irealitatea ei. Dacă i-ar fi remarcat prezenţa, chiar şi pentru a-i aduce un mesaj, ar fi admis tacit că femeia iluzorie care stătea pe bancă există cu adevărat – lucru pe care, desigur, nu-l putea face. Era o chestie interesantă…

Mesagerul procedă corect: ignorând-o complet, aruncă la marginea drumului prăfuit o scrisoare adresată clar lui Enli Pek Brimmidin. Apoi întoarse bicicleta şi porni spre oraş.

Scrisoarea avea o formă utilitară rotundă, cu aspect pronunţat neutru, oficial, accentuat de sigiliul guvernamental generic. Enli o deschise. O convocare: aveau o însărcinare pentru ea.

Răsuflă adânc, lung, din tot sufletul, uşurată. Câteodată, florile sufletului înfloresc tocmai când ai cea mai mare nevoie de ele! O însărcinare ar duce-o departe de acel sat. I-ar da ceva de făcut. Cel mai important, printr-o însărcinare ar putea să câştige mai multă ispăşire, aşa încât să se apropie de executarea completă a condamnării. Dacă misiunea se dovedea destul de importantă, putea chiar să pună capăt executării pedepsei, permiţându-i să redevină reală. Şi, desigur, eliberându-l şi pe Tabor.

Enli îşi împachetă lucrurile în rucsac, scoase bicicleta din şopron şi porni spre oraş. Îşi spuse că, probabil, nu va mai vedea niciodată acel loc. Încă nu se zărea nimeni prin preajmă. N-aveau decât să se ascundă – ei nici că-i păsa.

Dar trebui să se oprească pentru a lua încă o pastilă. Blestemată durere de cap! Concentrată chiar între ochi, era atât de intensă, încât mai că-i dădeau lacrimile. Atât de multă irealitate, atât de multă izolare… Nu. Nu se va gândi la asta. Se va gândi în schimb la ceea ce va avea de făcut în viitor, la

frumuseţea florilor sălbatice de pe marginea drumului spre oraş, la orice în afară de faptul că e ireală şi singură şi şi-a omorât propriul frate.

***

Enli pedală neîntrerupt toată dimineaţa. Era Am, acel anotimp bogat în roade, când se coc fructele de lar. Sătenii mişunau prin livezi, cântând şi culegând. Între sate şi livezi se întindeau fâşii de drum lungi şi late, pe lângă care nu locuia nimeni, mărginite numai de flori de câmp: vekifiribe care înfloreau la umbră, mittibe galbene, clopoţeii roşii ca focul ai adkinibelor. Aerul cald mirosea dulce a realitate împărtăşită, iar pe cer, soarele era de un portocaliu intens. Enli depăşi câteva biciclete şi cărucioare cu două roţi, scoţând un timp bun în drumul ei către Rafkit Seloe. Putea ajunge până la amiază.

Dar, cu numai câţiva kilometri înainte de destinaţie, ieşi de pe drumul principal, luând-o spre satul Gofkit Shamloe. Simţea brusc dorinţa disperată de a-l mai vedea o dată pe Tabor.

Casa surorii lui Enli, Ano Pek Brimmidin, se afla chiar în inima satului Gofkit Shamloe, lângă piaţa din centru. La ora aceea, culegătorii veniţi să ia prânzul umpleau piaţa. Bătrânii găteau, femeile ţeseau, iar copiii se fugăreau printre vetrele de cărămidă. Mirosurile delicioase ale prânzului pluteau în aerul cald. Mai mulţi tineri dansau, chicotind, în ritmul cam stângaci al fluierului bătrânului Solor Pek Raumul. În Gofkit Shamloe, ora mesei reprezenta întotdeauna cea mai plăcută parte a zilei, de când îşi putea aduce aminte Enli. Era timpul vitalităţii şi al căldurii, timpul când realitatea împărtăşită umplea aerul la fel de puternic ca şi aroma fripturii.

Enli trecu printre săteni de parcă ar fi fost invizibilă. Nimeni n-o opri, nu-i vorbi şi nici n-o privi. Nimeni n-a încercat s-o împiedice să se strecoare prin uşa deschisă a casei lui Ano.

Tabor era aşezat pe patul său din camera din spate. Zăcea întins cu faţa în sus, cu picioarele tinere şi puternice drepte ca nişte trunchiuri de copaci, cu degetele mâinilor uşor curbate. Blana de pe gâtul său, mai aurie decât cea a lui Ano şi a lui Enli (nedrept – de ce moştenise el toată frumuseţea?), plutea în chimicalele ce-l menţineau în robia coşciugului său transparent. Nu arăta mai bătrân decât atunci când servitorii Primei Flori îl

încarceraseră, făcându-l la fel de ireal pe cât era şi Enli, pentru crima lor comună. Enli se aplecă deasupra coşciugului; întâlni ochii lui Tabor, negri şi incapabili de a vedea.

— Încă un an de ispăşire, Tabor! Un an fără treizeci şi şase de zile. Apoi vei fi liber! Şi eu la fel!

Tabor nu spuse nimic. Dar, fireşte, nici nu era nevoie. Ştia la fel de bine ca ea cât timp mai trebuia să treacă până la înmormântarea sa, când va fi scos din substanţele chimice care-i încarcerau trupul mort, când va putea să se alăture strămoşilor. Enli auzise că unii morţi ireali se tânguiau şi învinuiau, mai ales în vise, transformând într-un adevărat iad casele în care zăceau. Nu şi Tabor, gândi ea. Tabor fusese întotdeauna o persoană manierată şi n-ar fi creat probleme în casa lui Ano. Nici nu i-ar fi tulburat somnul cu spaime şi cu vise. Doar somnul lui Enli…

Uşa de la dormitor scârţâi. Nepotul ei, micuţul Fentil, intră în cameră, luă ceva dintr-o ladă de lemn şi ieşi, evitând cu grijă s-o privească. Maică-sa îl educase foarte bine. Dar probabil că-n căpşorul lui se porni durerea, iar prezenţa sa reală înrăutăţi şi durerea de cap a lui Enli. Evident, trebuia să plece.

Refăcu în sens invers drumul pe care-l urmase la venire, evitând să privească altarul floral – măcar atâta lucru îi datora lui Ano, să nu-i întineze florile cu privirea-i ireală –, se urcă pe bicicletă şi-şi reluă drumul spre capitală.

***

Spre surprinderea ei, funcţionarul de la *Realitate şi Ispăşire* i se adresă pe nume:

— Pek Brimmidin, poţi intra!

De obicei, omul – foarte bătrân şi foarte acru, cu blana de pe gât trecută de galben şi chiar de gri, rărită şi ajunsă la o culoare spălăcită, nedefinită – nu vorbea niciodată. Îi privea pe irealii care veneau cu vreo cerere, vreo obiecţie sau pentru că fuseseră convocaţi; trebuia să-i privească pentru a le înregistra în scripte venirile şi plecările, după cum trebuia să cunoască şi numele lui Enli. Dar până atunci, niciodată nu-l folosise când i se adresa.

— Vă mulţumesc! răspunse Enli, ca să vadă dacă el îi va mai spune şi altceva.

Dar omul privea iarăşi în gol, aşa că scurta perioadă de realitate împărtăşită se încheie.

„Totuşi, oare de ce această schimbare?” se întreba Enli. Ce ştia bătrânul cel acru despre însărcinarea pe care o va primi? Probabil destul de multe. Funcţionarii cu vechime aveau întotdeauna tot felul de informaţii.

În biroul lui Cartot Pek Nagredil nu se afla nimeni când Enli intră, fapt care-i dădu răgazul de a examina sculpturile extraordinar de urâte de pe masa lui. Curbe prea exagerate, culori prea stridente… Enli simţi o durere bruscă, întârziată, gândindu-se la pajalibele ei dispărute, cu splendidele lor petale curbate. Nu existau flori, desigur, în biroul lui Pek Nagredil, unde ar fi fost expuse privirilor irealilor. Şi oricum, nimeni nu i-ar fi oferit o floare de ospitalitate. Nu ei.

— Pek Brimmidin! Am o însărcinare de informator pentru tine.

Pek Nagredil nu irosea vorbele. Era doar de vârstă mijlocie, dar atât de solid, atât de impunător, încât Enli se întreba dacă are vreodată nevoie de pastile pentru a vorbi cu ea. Ar fi fost cu putinţă? Era Pek Nagredil atât de aspru, încât să nu simtă durerea surdă a sufletului, ca o măcinare de prundiş în interiorul craniului, şi nici acel şoc ascuţit şi dur dintre ochi, atunci când devenea evident că doi oameni nu văd Lumea în acelaşi fel? Nu, imposibil. A fi un locuitor al Lumii înseamnă să împărtăşeşti realitatea cu alţi locuitori ai Lumii sau, în caz contrar, să suferi durere fizică. Pek Nagredil era om; nu putea fi diferit de ceilalţi. Avea suflet. Folosea pastile, de bună seamă.

— În ce constă însărcinarea, Pek Nagredil? întrebă Enli.

— Să aduci informaţii cu privire la terranii care vin să locuiască în casa lui Hadjil Pek Voratur.

Enli rămase cu gura căscată. Încercă să vorbească, dar nu putu scoate niciun cuvânt.

— Poate ai auzit că terranii s-au întors, rosti imperturbabil Pek Nagredil.

Mişcă o sculptură puţin spre dreapta, se dădu un pas înapoi pentru a observa efectul, apoi o readuse în poziţia iniţială.

— Nu, îngăimă Enli în cele din urmă. N-am auzit acest lucru.

Nu văzuse niciodată un terran. Cu greu puteai găsi pe cineva care să fi văzut vreunul. Veniseră cu o jumătate de an în urmă,

într-un sat aflat de partea cealaltă a lui Rafkit Seloe, într-o barcă de metal ce coborâse, plutind, din cer. Se spunea despre ei că sunt uimitor de urâţi şi uimitor de ignoranţi, dar că nu par periculoşi. Puneau o groază de întrebări nepoliticoase, dar, în acelaşi timp, făceau cadouri foarte agreabile, care-i determinaseră pe unii să le ofere răspunsuri. După câteva zecezile[1], au strâns totul în grabă şi au plecat cu barca lor zburătoare. Cele mai importante întrebări, desigur, şi le puneau locuitorii Lumii: sunt aceşti terrani reali? Au ei suflet? Preoţii de la *Realitate şi Ispăşire* tocmai începuseră ancheta în această problemă când terranii au părăsit Lumea, fără o floare de rămas-bun măcar.

Acum se părea că au revenit.

— Noi ştiam că terranii se vor întoarce, continuă Pek Nagredil. Au fost auziţi spunând: „Ne vom întoarce pentru produsul manufacturat.” Ştii, ei sunt mari negustori! Acum, Pek Brimmidin, cred că-ţi dai seama că este o însărcinare specială. De aceea te-am ales pe tine, Pek Brimmidin. Ai avut rezultate bune în munca de culegere a informaţiilor. De aceea, am primit de la *Realitate şi Ispăşire* acordul de a-ţi spune: dacă vei încheia şi această însărcinare cu succes, atunci datoria ta către realitatea împărtăşită va fi ştearsă. Vei fi din nou reală, la fel şi Tabor, fratele tău.

Din nou reală. Enli lăsă capul în jos. Nu voia ca Pek Nagredil să-i vadă chipul. Să fie reală din nou… la fel şi Tabor, care zace în coşciugul lui, conservat în chimicalele ce-i împiedică trupul să se descompună şi astfel să-i elibereze sufletul. Tabor va fi scos din coşciug, spălat şi îngropat sub o grămadă de flori. Sufletul lui va fi liber să se alăture strămoşilor. Iar ea se va întoarce să locuiască în Gofkit Shamloe, cu Ano, va găti la amiază la focurile comunale, va dansa pe iarbă şi va cultiva flori fără să se ascundă, fără vină, fără ruşine…

O cuprinse un dor atât de intens, încât dacă n-ar fi ştiut cum stau lucrurile, ar fi spus că încă mai are suflet.

— Accept însărcinarea, Pek Nagredil!

---

[1] Zecezile – unitate de măsură a timpului folosită pe Lume, corespunzătoare săptămânii terrane (n.tr.).

— Bine. Uite ce s-a întâmplat: un terran care a vizitat Lumea înainte, un anume Ahmed Pek Bazargan, a sosit ieri în barca lui de metal zburătoare într-un sat aflat la sud de aici, Gofkit Jemloe. A cerut să locuiască în marea gospodărie de acolo, gospodăria Voratur, în schimbul unei chirii oricât de mari. *Supravegherea Gospodăriilor* a aprobat cererea, iar Hadjil Pek Voratur a acceptat, desigur.

— Fireşte! spuse Enli.

Auzindu-şi propria voce, se bucură că suna iarăşi normal. Chiar şi în Gofkit Shamloe se auzise de familia Voratur. Era o familie de mari negustori, bogată şi respectată, iar terranii îşi demonstraseră deja dorinţa de face comerţ cu minunatele lor produse.

— Şase terrani vor locui la Voratur. Mai multe departamente guvernamentale, pe lângă *Supravegherea Gospodăriilor,* sunt interesate de vizita terrană, după cum poţi să-ţi imaginezi.

Enli îşi imagina, într-adevăr. Aşadar, întrebarea va înflori din nou, ca Prima Floare: sunt terranii reali?

— Pek Brimmidin, vei locui în gospodăria Voratur şi vei informa în legătură cu tot ce fac şi spun terranii, continuă Pek Nagredil. Vei îndeplini în gospodărie rolul de slujnică, ocupându-te de curăţenie. Vei acorda o atenţie deosebită casei crelm[2], unde vor locui copiii familiei Voratur şi cei ai terranilor.

— Co… copii? Copii *terrani?*

— Da. Tu vei…

— Copii terrani? Care copii terrani? De ce ar aduce terranii copii?

Pentru prima dată, Pek Nagredil părea uşor descumpănit.

— Ei spun că-i aduc pentru a-i creşte întocmai ca pe cei de pe Lume. Împreună cu copiii familiei Voratur.

Enli şi Pek Nagredil se priviră lung; în aer pluteau cuvintele pe care niciunul dintre ei nu le rostise. Copiii nu se năşteau reali; trebuiau să crească pentru a participa la realitatea împărtăşită. Existaseră câteva cazuri tragice: exemplare goale, care nu reuşiseră şi care au trebuit, fireşte, distruse. Dacă terranii voiau a-şi creşte copiii „întocmai ca pe cei de pe Lume”, asta însemna

---

[2] Casa crelm: locuinţa specială rezervată bebeluşilor şi copiilor mici, pe care aceştia o părăsesc doar după ceremonia care le confirmă realitatea (n.tr.).

oare că doresc ca micuţii să devină reali? Iar acest lucru să însemne că adulţii terrani *nu sunt* deja reali? Că nu au suflet?

— Te vei prezenta aici la fiecare zecezile şi vei raporta tot ce ai aflat despre terrani, continuă Pek Nagredil, refugiindu-se vizibil în rutina zilnică. Orice detaliu, indiferent cât de mic!

— Pek Nagredil, voi aduce informaţii pe baza cărora se va determina dacă terranii sunt sau nu reali? întrebă Enli repede, parcă fără voia ei.

— Asta nu trebuie să cunoşti! răspunse cu severitate Pek Nagredil, iar Enli observă cum pulsează uşor cutele craniului său.

Ştia că el are dreptate. N-avea niciun drept să se aştepte să afle de ce aduce informaţiile sau la ce vor folosi acele informaţii. A i se comunica acele lucruri ar fi însemnat că i se împărtăşeşte realitatea, iar acest lucru şi-l interzisese singură, prin crima pe care a comis-o.

— Da, Pek Nagredil, spuse Enli, mă voi prezenta la gospodăria Voratur mâine dimineaţă!

— Poţi pleca, Pek Brimmidin!

Nicio floare de rămas-bun…

Enli pedală îngândurată de la Rafkit Seloe spre Gofkit Jemloe. La gospodăria Voratur o aşteptau abia a doua zi, dar nimeni nu-i precizase cât de devreme. Îşi spuse că se va prezenta în zori.

Când ajunse la marginea satului Gofkit Jemloe, soarele apunea. Enli găsi un câmp liniştit, îşi desfăcu sacul de dormit şi-şi pregăti cina la un foc mic. În timp ce trebăluia, privea din când în când cerul. Încă o noapte senină. Se înălţaseră patru luni: Ap, una dintre cele două care răsăreau rapid şi parcurgeau cerul de mai multe ori pe noapte, Lil, Cut şi luminoasa Obri, Casa Primei Flori. Enli se întinse pe spate în sacul de dormit, privind-o pe Obri. Soarele dispăruse dincolo de orizont. Enli scrută cerul cu atenţie, dar în ciuda efortului şi a excelentei sale acuităţi vizuale, nu găsi misterioasa licărire de la ceasul răsăritului şi al apusului.

DOI

LA BORDUL NAVEI ZEUS

La patruzeci şi cinci de mii de kilometri deasupra oraşului Rafkit Seloe, la bordul navei *Zeus* aparţinând Consiliului de Apărare al Alianţei Solare, David Campbell Allen al III-lea se afla într-o cameră de baie şi respira adânc, încercând să-şi alunge panica.

„La dracu', n-ar trebui să simt niciun strop de panică!" îşi spuse. În dimineaţa aceea, în cadrul Disciplinei, se gândise intens, compunând cu grijă mixtura neurochimică pentru a obţine un echilibru dinamic între stabilitate şi hipervigilenţă. Allen lua foarte în serios responsabilitatea neurologică faţă de propria-i persoană. („Băiatul ăsta-i un pedant, Diana!", îl auzise o dată pe taică-său. Tipic pentru el.) Şi-atunci, de ce nu era potrivită mixtura?

Îndreptându-se spre perete, David îşi introduse degetul în biomonitor pentru o nouă analiză. Toate rezultatele erau în regula: glutamatul, serotonina, dopamina, supresorul de cortizol, regulatorul amigdalei, P15, BDNF pentru a întări conexiunile sinaptice ale învăţării la nivelul hipocampului. La fel şi toate celelalte. Poate un pic prea mult noraldină, dar între limitele acceptate pentru starea psihică pe care o dorea. În regulă, atunci panica ar trebui să aibă şi ea un nivel normal. Îşi spuse că o va ţine sub control. Respiră adânc, lăsând capul în jos. În ziua aceea, mai mult ca oricând, voia să fie în cea mai bună formă, să dea totul.

(„Băiatul e prea serios. Prea rigid.")

De ce se gândea atât de mult la taică-său?

Dintr-o dată, David găsi răspunsul: era tocmai baia. Se afla într-o cameră de baie când l-a informat pe tatăl său, respectabilul câştigător de patru ori al Premiului Barlin pentru astrofizică, că se înscrie la Princeton pentru a studia domeniul sentimental, lipsit de obiectivitate al antropologiei extraterestre. Se aflau în toaleta pentru bărbaţi a restaurantului Selfridge din

oraşul Lowell, pe Marte. David alesese o toaletă publică spre a-şi face anunţul pentru un motiv bine întemeiat: era singurul loc în care putea fi sigur că tatăl său va cumpăni câteva momente înainte de a se întoarce să-l privească şi să-l înfrunte.

— Domnule Allen, mesaj! avertiză melodios sistemul.

— Cuplat.

— Naveta va întârzia cinci minute.

— Mulţumesc. Decuplat.

David îşi legă părul în creştetul capului şi îmbrăcă uniforma civilă – o perfectă contradicţie în termeni, la drept vorbind – a Consiliului de Apărare al Alianţei Solare. Explicaţia oficială se referea la faptul că o expediţie ştiinţifică reprezintă întotdeauna sistemul solar de origine, indiferent dacă este militară, politică sau a Fundaţiei Universităţii Transplanetare. Toţi beneficiau de fonduri provenite din impozitele colectate de guvernul unei ţări. David cunoştea şi motivul neoficial: uniformele le aminteau membrilor expediţiei ce anume reprezintă: sistemul solar *in toto,* nu Marte, nici Luna, nici Centura Hegemoniei Confucianiste şi nici Federaţia Atlantică Unită sau oricare altă variantă posibilă. Uniţi pentru ştiinţă. Asta în mod oficial, cel puţin.

Problema consta în aceea că echivalentul uniformei de ofiţer nu se potrivea deloc în contextul activităţii de teren în domeniul antropologiei. Era o costumaţie scorţoasă, intimidantă, prevăzută – Dumnezeule! – cu o mică sabie de ceremonie. „ Ei bine, pe *aia* n-am s-o port acolo, pe Lume!”, se hotărî el. Se vedea bine că nimeni nu consultase un xeno-cercetător când se proiectase uniforma. O *sabie!* Ar fi putut la fel de bine să apară într-un sat băştinaş trăgând cu tunul laser! Oricum, după acea primă zi, echipa va purta îmbrăcăminte similară cu a indigenilor.

Se făcuse timpul să plece. Prima lui călătorie în calitate de xenolog, fără a pune la socoteală munca de teren din timpul facultăţii. După toate standardele, dăduse lovitura: cei mai mulţi studenţi trebuiau să se mulţumească să-şi facă practica pe populaţii extraterestre deja foarte bine studiate, cum ar fi Tel sau Sien-Tu. Plicticos, banal. Dar iată-l pe David Allen sosind pe Lume, practic un teritoriu virgin. Şi obţinuse totul prin forţe proprii, fără să-i ceară măcar o dată tatălui său să intervină în numele lui. De fapt, taică-său nici măcar nu aflase că a depus

cerere pentru acel post. Nu ştia nici măcar la ora aceea, în virtutea unui aspect al expediţiei care-i era cam neclar lui David. Doctorul Bazargan îi explicase că este legat de prezenţa militară de la bordul navei şi cu războiul. Date confidenţiale. Păstrarea secretului era esenţială.

David dăduse aprobator din cap, dar la drept vorbind, nu-i păsa cu adevărat. Atâta vreme cât nu întâlneau falleri pe Lume – şi primise asigurări că nu se va întâmpla acest lucru –, războiul era la fel de îndepărtat de el ca şi de semenii săi din sistemul solar. Războiul însemna confruntări de mică amploare, petrecute destul de rar, în altă parte. Fusese prea ocupat cu studiul pentru a urmări ştirile îndeaproape. Oricum, ştiinţa se preocupă de cunoaştere perenă, nu de situaţii politice temporare. Ştiinţa se situează deasupra lucrurilor de acest fel.

(„Băiatul ăsta e un pedant, Diana!”)

Se simţea pregătit să le-arate tuturor ce e în stare.

***

Doctorul Ahmed Bazargan salută membrii echipei pe măsură ce se adunau în hangarul navetei. În jurul lor, lucrătorii de la serele hidroponice încărcau braţe întregi de flori proaspăt culese în naveta care urma să-i ducă pe suprafaţa planetei.

— Bună dimineaţa, Ann! Gata de start?

— Absolut! răspunse Mellianni Sikorski, zâmbind.

Americana, xenobiologul echipei, era competentă şi experimentată, în ciuda tinereţii: avea doar treizeci şi şapte de ani. Bazargan trebuise să se zbată destul de mult pentru a o coopta în proiect. Mai lucrase o dată cu ea şi ştia că e mereu calmă şi prietenoasă. O explicaţie ar fi constat în aceea că se pricepe neobişnuit de bine la Disciplină, dar Bazargan nu era de această părere. Farmecul ei constant părea a fi profund, izvorând chiar din temelia firii sale. Bazargan avea o intuiţie bună la astfel de lucruri.

Ann Sikorski se specializase în xenobiologia sistemelor neuronale. Până la acea oră, xenobiologia se dovedise un domeniu dezamăgitor. Prin intermediul tunelelor spaţiale, oamenii descoperiseră treizeci şi şase de specii dotate cu conştiinţă, dintre care treizeci şi cinci se dovediseră a fi, în esenţă, umane. Prezentau doar variaţii minore în structura

scheletului, în procesele biochimice, în cele neurologice şi în genom. Teoria împărtăşită de cei mai mulţi spunea că o forţă – sau o rasă anume – a însămânţat galaxia cu un strămoş comun, pseudo-uman, iar diferenţele înregistrate în evoluţia ulterioară s-au datorat numai condiţiilor planetare variate, care le-au favorizat. Cele treizeci şi cinci de specii înzestrate cu conştiinţă se situau, ca grad de civilizaţie, între epoca de piatră şi cea a industrializării.

Teoria suna logic. Matematicile de probabilitate nu erau domeniul lui Bazargan, dar el înţelegea paradoxul potrivit căruia în orice distribuţie statistică, entităţile care şi-au început deja ciclul de viaţă vor avea speranţă de viaţă peste medie. Principiul se aplica oamenilor de vârstă mijlocie şi speciilor de vârstă mijlocie. Exista, astfel, probabilitatea ca Sol să fi fost una dintre cele mai avansate civilizaţii galactice – probabilitate pe care nu părea s-o contrazică nimic.

Excepţie făcea, desigur, rasa dispărută care efectuase însămânţarea iniţială. Şi fallerii.

Bazargan o văzu pe Ann zâmbind la apariţia geologului echipei, Dieter Gruber. Spre deosebire de Ann, care avea o faţă lungă, cam banală şi spălăcită (se vedea clar că familia ei n-a apelat la îmbunătăţiri genetice pentru frumuseţe), Gruber era un exemplar impresionant din punct de vedere fizic. Îmbunătăţit? Probabil, cu toate că acea informaţie foarte personală nu apărea în dosarele echipei. Gruber, german sută la sută, arăta ca întruchiparea unui prinţ teuton: masiv, blond, cu ochi albaştri şi cu un zâmbet larg, impertinent. Activitatea lui ştiinţifică era strălucită; în plus, se dovedea capabil şi plăcut, chiar dacă avea momente de independenţă încăpăţânată, În orice caz, Bazargan nu anticipa dificultăţi în colaborarea cu geologul, care oricum avea să-şi petreacă mare parte din timp singur, la siturile promiţătoare pe care urmau să le identifice.

Mai puţin sigur se simţea în privinţa lui David Allen.

Tânărul absolvent venea cu pas grăbit către ei. Trăise de-a lungul anilor în atât de multe locuri, încât nu mai conta pe ce planetă sau în ce ţară se născuse, şi demonstrase competenţă în munca de teren încă din studenţie. Avea şi un fler neobişnuit pentru limbile străine, surclasându-l chiar şi pe Bazargan. În

pregătirea lingvistică preliminară de pe Pământ, ajutat judicios cu stimulente chimice şi digitale, Allen ajunsese să stăpânească limba vorbită de locuitorii Lumii incredibil de repede. De asemenea, se descurcase excepţional de bine la descifrarea expresiilor faciale şi a celor exprimate de cutele craniene ale respectivilor indigeni, folosind înregistrările făcute de către prima echipă.

Pe de altă parte, Allen nu traversase evenimente care să-l pună la încercare şi avea o trăsătură care-l nelinişte pe Bazargan: o intensitate a trăirii, un idealism înflăcărat despre care bănuia că ar putea atinge isteria. Cunoştea mult prea bine această trăsătură; în Iran, ţara unde se născuse, putea fi întâlnită adesea la politicieni şi la ayatollahi, la revoluţionari şi la generali. Datorită ei, Iranul cunoscuse veacuri de frământări sângeroase. Bazargan, un realist grijuliu şi metodic ce era, nu avea încredere în înclinaţia lui David Allen spre idealism.

Aceasta se putea observa după modul obsesiv în care tânărul practica Disciplina, controlându-şi de mai multe ori pe zi echilibrul neurochimic şi transformând un dispozitiv destinat îmbunătăţirii acuităţii mintale într-o religie. Dacă Bazargan ar fi avut vreo alternativă, Allen n-ar fi obţinut postul pe care erau obligaţi să-l ofere unui proaspăt absolvent în această expediţie ştiinţifică, deja înconjurată de prea multe anomalii.

Dar Bazargan nu avusese de ales. Ştiinţa, la fel ca Apărarea Alianţei Solare, avea politica proprie. Antropologia reprezenta un domeniu mereu subfinanţat. Se aflau în vreme de război (ca, de altfel, mai tot timpul). Înştiinţarea venise de la Fundaţia Universităţii Transplanetare: *Tatăl lui David Campbell Allen doreşte ca fiul lui să fie membru al acestei expediţii. Finanţarea poate depinde de acest fapt.* Bazargan s-a descurcat cum a putut mai bine. David Allen ocupa postul de antropolog de rezervă pentru studierea copiilor.

Desigur, Bazargan se aşteptase ca mama copiilor să fie în viaţă şi să conducă studiul. Însă doctor Hannah Mason, antropolog, murise într-un bizar accident electric la bordul navei *Zeus,* astfel că Bazargan, nevoit să-şi organizeze mica sa echipă într-un mod cât mai eficient, trebuia să se descurce cu David Allen, fiindcă aşa dorise Allen senior.

Bazargan înţelegea. Aşa mergeau lucrurile şi-n Iran, chiar şi la vremea aceea: familia se situa pe primul loc. Dar se întreba dacă tânărul a aflat de intervenţia părintelui. Probabil că nu. Din câte văzuse, îl considera pe Allen capabil de extrem de multă autoamăgire.

— Îmi pare rău că am întârziat! se scuză David.

— N-ai întârziat deloc, spuse Bazargan cordial. Leila şi cu gemenii încă n-au venit.

— David! îl interpelă Ann cu un zâmbet. Gata de îmbarcare?

— Mai mult decât gata! După câte văd, nici voi nu purtaţi sabia.

— Sabie! pufni Dieter Gruber, zâmbind larg, în felul lui său caracteristic. Ei bine, nu trebuie să ne înarmăm împotriva spumei imobilizatoare sau a undelor protonice.

— Oare la ce se gândeau cei care-au conceput uniformele? se întrebă Ann cu voce tare.

— La Alianţa Solară, îi răspunse Allen. Sau, mai degrabă, la „alianţa bazală”: se bazează pe o uniformă pentru a ne aminti că, deşi avem mai multe guverne separate, ele ar trebui să fie unite într-unul singur!

— Şi ăsta-i unul dintre motivele pentru care ar trebui să porţi sabia, se auzi o voce din spatele lui Bazargan. O uniformă, domnule, nu-i un meniu din care să alegi ce-ţi place!

Bazargan se întoarse în direcţia de unde venea vocea, cu toate că, desigur, ştia deja cine e vorbitorul; nota de autoritate din glas nu lăsa loc de greşeală. Doamna colonel doctor Syree Johnson, fizician militar, era conducătoarea expediţiei ştiinţifice, deşi nu avea să coboare pe planetă împreună cu ceilalţi. De ce nu? „Chestiuni de fizică spaţială”, i se răspunsese, vag şi neconvingător. Una dintre anomaliile expediţiei.

David Allen roşi.

— O sabie este nepotrivită în contextul muncii de teren, doamnă colonel! Le transmite băştinaşilor mesajul cum că suntem neprietenoşi.

— Face parte din uniforma de gală, spuse colonelul Johnson. Prima întâlnire a echipei de cercetători cu băştinaşii este o ceremonie. Nu va trebui să porţi uniforma de gală pe teren.

— Este mult mai important să…, începu Allan, prea pătimaş.

— Pune-ţi sabia! rosti tăios Bazargan, fără drept de apel. E valabil şi pentru voi doi, Ann şi Dieter. Şi eu o voi pune pe-a mea!

Ann şi Gruber încuviinţară amândoi, înclinând capul, şi porniră spre camerele lor. David, încă roşu la faţă, strânse buzele, dar execută ordinul, plecând pe urmele lor. Bazargan fusese curios să vadă dacă o va face.

Când cei trei s-au întors cu săbiile la şold, colonelul Johnson purta o discuţie cu comandorul Rafael Perez, comandantul navei *Zeus,* şi cu mecanicul-şef, maiorul Canton Lee.

— Poftim! făcu David Allen bosumflat, dar păstrând totuşi tonul scăzut. Sunt înarmat în mod regulamentar, doar pentru a-i face pe plac doamnei colonel. Apropo, de ce şchioapătă?

— Nu ştiu, răspunse Bazargan, cu toate că ştia.

— E cât se poate de uşor să creşti un picior de schimb, iar Alianţa ar suporta costurile. Pare teatral să nu rezolve problema şchiopătatului.

— Uite că vine Leila! zise Bazargan, dorind evident să schimbe subiectul.

Caporalul Leila DiSilvio intră în hangar împingând căruciorul gemenilor. Ben şi Bonnie Mason dormeau amândoi într-un scaun dublu. Ann se aplecă să-i privească pe bebeluşii adormiţi, în vârstă de paisprezece luni, legaţi cu centurile de siguranţă pentru zborul până pe planetă.

— Săracii dovlecei!

— Ce-i acela „dovlecel”? întrebă Allen, cu o urmă de sfidare rămasă din confruntarea cu colonelul Johnson. Şi de ce „săraci”?

— Dovlecelul e o legumă terrană care nu se mai cultivă prea mult în zilele noastre. „Săracii”, pentru că orice copil care-şi pierde mama şi nu-şi cunoaşte tatăl niciodată este sărac.

— N-ai spune asta, dacă ai fi avut părinţii pe care i-am avut eu! replică Allen.

Bazargan observă că tânărul regretă imediat vorbele. Nu voia ca Ann Sikorski, cu zece ani mai mare ca el şi-n plus femeie, să-l compătimească. Ann, mereu plină de tact, se mulţumi să spună cu optimism:

— Ben şi Bonnie vor fi împreună cu tine şi cu ceilalţi copii de pe Lume. O să le fie bine…

Bazargan zâmbi. Americanii acordau atât de puţină importanţă familiei! Se obişnuise cu acest fapt, dar încă nu-l înţelegea.

Colonelul Johnson termină conversaţia cu ofiţerii navei şi se întoarse iarăşi către Bazargan.

— Mult noroc, doctore!

— Vă mulţumesc, doamnă colonel!

— Doriţi să mai repetăm o dată semnalele de rechemare în caz de urgenţă?

— Nu. Suntem complet pregătiţi.

— Atunci… Allah te aibă în paza lui!

Bazargan se simţi surprins. Doamna colonel Johnson, aparent un zbir cazon, era mult mai complexă decât crezuse el.

— Vă mulţumesc. Ann, David, Dieter… pornim!

În timp ce naveta, pilotată de căpitanul Daniel Austin – un tip calm şi popular – se îndepărta de *Zeus,* ochii tuturor se îndreptară către planeta aflată sub ei. Lui Bazargan îi veni în minte un fragment dintr-o poezie persană, aşa cum i se întâmpla adesea când reflecta asupra unui lucru anume: *„Teme-te de necaz când toate par simple şi clare, / Căci tot ce-i uşor, frica iute transformă-n durere.”* Khusrau, secolul al unsprezecelea.

Nu exista niciun motiv pentru a se aştepta la frică sau la durere pe Lume, cea mai idilică dintre civilizaţiile descoperite de cercetători până acum. Pe planeta luxuriantă, fertilă, civilizaţia monolitică (de ce oare?) trăia paşnic şi confortabil. Călătoria lor, de bună seamă, va fi una simplă, de rutină. Aduni date, pleci acasă, analizezi, publici concluziile.

Şi totuşi… mai erau anomaliile acelea. De ce primise echipa de recunoaştere ordinul de revenire pe Pământ după numai două luni? Cercetătorii au presupus o dramatică schimbare de situaţie în război şi, fără îndoială, s-au frământat grozav pe parcursul drumului de opt zile terestre între Lume şi Tunelul Spaţial Nr. 438. Dar războiul nu luase nicio turnură drastică. Iar cercetătorii n-au primit nicio explicaţie pentru ordinul de a părăsi Lumea în mare grabă, deşi, clocotind de mânie, au trimis plângeri şi proteste oficiale. Echipa n-a publicat nimic: „date insuficiente”.

Cercetătorii nici măcar n-au reuşit să se pună de acord asupra problemei centrale a culturii existente pe Lume: de ce era atât de uniformă? Să fi fost „realitatea împărtăşită” care-i domina pe indigeni un mecanism de control politic, o credinţă religioasă sau – aşa cum spera Ann – o dezvoltare biologică unică în evoluţia fiinţelor extraterestre?

Date insuficiente.

De ce era echipa înlocuitoare, echipa lor, atât de mică, adunată cu atâta grabă şi atâta fereală?

Date insuficiente.

De ce fizicienii militari îi depăşeau numeric pe antropologi într-o expediţie teoretic antropologică – mai mult, fizicienii militari figurau în registrul de bord doar ca „mecanic-şef, „ofiţer trei” şi „pilot de navetă”? Bazargan avea propriile surse de informaţii; în Iran nu puteai supravieţui fără ele. Ce motiva nevoia de a ţine atâtea în mare taină?

Date insuficiente.

În navetă, Bazargan se întoarse spre Gruber, Allen şi Ann, aflaţi alături de el, cu centurile de siguranţă puse, înghesuiţi de grămezile de trandafiri roşii, dalii galbene şi bulgăraşi portocalii modificaţi genetic.

— Când ajungem la sol, vă puteţi lăsa săbiile în navetă, le spuse el calm.

***

Syree Johnson urmări traiectoria navetei pe ecranele punţii de comandă. Mintea ei recapitulă automat datele despre planetă. Zero virgulă şaizeci şi nouă UA[3] faţă de soarele sistemului – o stea de tip G8 emiţând 0,48 din energia lui Sol pe unitatea de suprafaţă. Energia maximă atingea planeta la o intensitate de 0,66 micrometri, aproximativ la fel ca pe Pământ. Zero virgulă şaptezeci şi trei din masa Terrei, raza de 5.740 clickuri, 0,9 gravitaţie terrană la suprafaţa planetei. Rotaţie de 26,1 ore terrane, 213 rotaţii pe orbita completă, înclinaţia faţă de ecliptică de 3,2 grade. O masă de uscat de mari dimensiuni, aproape circumecuatorială, plus insule de coastă, unele de mari dimensiuni. Compoziţie geologică banală, cu excepţia unei

---

[3] UA = Unitate Astronomică, unitate de măsură a distanţelor în spaţiul cosmic egală cu distanţa medie de la Pământ la Soare; 1 UA = aprox. 150

puternice radioactivităţi la nivelul unui lanţ muntos, al doilea ca înălţime, identificată cu ajutorul detectoarelor navei *Zeus* datorită fluxului de particule neutrino.

Nimic din toate acestea nu conta.

În ciuda a ceea ce credeau antropologii, singurul lucru relevant referitor la „Lume” era un lucru pe care, la ora aceea, îl cunoşteau doar Syree, echipa ei de fizicieni militari şi comandantul Peres. Ceva ce se putea dovedi atât de important, încât motivase dotarea şi finanţarea acestei expediţii spre o planetă înapoiată dintr-un sector spaţial îndepărtat, deservit de un tunel spaţial prea puţin folosit. Ceva ce putea să încline în favoarea omenirii balanţa războiului cu fallerii, acei extratereştri atât de agresivi şi de periculoşi.

Planeta pe care indigenii o numeau, în mod etnocentric, „Lumea” avea şapte sateliţi naturali. Numai că unul dintre ei nu era chiar satelit natural.

Acum, după plecarea antropologilor de pe nava *Zeus,* Syree Johnson şi echipa sa puteau trece la treabă pentru a descoperi adevărata natură a celui de-al şaptelea satelit. Exista o ipoteză. Misiunea ei era să o confirme.

TREI

GOFKIT JEMLOE

Tot satul Gofkit Jemloe se adunase pentru a le ura bun-venit terranilor. Enli îşi dădu seama că Hadjil Pek Voratur era un om foarte important. Mergea spre terrani cu câţiva paşi înaintea preotului satului, un om scund, cu urechi diforme, al cărui nume Enli îl uitase.

Pek Voratur era impunător, înalt, cu pielea sănătoasă, lucioasă şi cu blana de pe gât dată cu ulei. Peste tunica elegantă purta o splendidă vestă ţesută, probabil importată din insula Seuril, o centură cu ţinte din aur şi o pălărie lată, împodobită cu flori de saji de-a dreptul perfecte. Lângă el mergea soţia sa, Alu Pek Voratur, îmbrăcată cu aceeaşi opulenţă. Amândoi aveau braţele pline cu cele mai frumoase flori de culorile ospitalităţii, galben şi portocaliu, plus un bucheţel mic de frimpile albastre, flori sacre, pentru a binecuvânta vizitatorii. Preotul ar fi trebuit să ducă acel bucheţel, iar faptul că o făcea Pek Voratur în locul lui îi spuse lui Enli multe despre acesta.

Dar nu Pek Voratur o interesa, ci străinii. Erau primii pe care-i întâlnea.

La prima vedere, dezamăgeau. Semănau prea mult cu oamenii reali (sau, mai degrabă, cu oamenii deja dovediţi ca fiind reali, îşi reaminti Enli aspectul diferenţiator, care constituia motivul pentru care se afla acolo). Mari, dar nu nişte uriaşi monstruoşi, cum spuneau zvonurile. Două mâini, două picioare, trunchi, cap, doi ochi, o gură… Enli sperase în secret să fie monştri. Sau măcar exotici.

„Pek Bazargan le-a dezvăluit servitorilor Primei Flori că locuitorii Lumii şi terranii au crescut din aceleaşi seminţe, cu mult timp în urmă”, le spusese Pek Voratur membrilor gospodăriei sale adunaţi laolaltă, dar Enli îşi dăduse seama că el nu crede o iotă din ce spune. Şi cum ar fi? Ce idee! Dacă terranii credeau în astfel de lucruri, atunci, de bună seamă, preoţii de la

Realitate şi Ispăşire vor decide că sunt ireali. Totuşi, se putea ca Pek Voratur să fi citat greşit. Terranii meritau o şansă, fiindcă erau suflete în joc.

Enli întinse gâtul pentru a privi peste mulţime; fiind o umilă slujnică, stătea în spate. Dar era înaltă.

Terranii veneau dinspre barca lor zburătoare spre Gofkit Jemloe şi, când se apropiară, se dovediră satisfăcător de stranii. Pielea lor avea mai multe tonuri de cafeniu, de la închis la deschis, în loc de galbenul palid normal. Fruntea le era ciudat de plată şi, cel mai şocant, le lipsea blana pe gât, în schimb aveau blană pe cap, acoperindu-le cutele craniului. Blana aceea de pe cap, destul de lungă, o purtau adunată într-un fel de gheme rotunde. Destul de drăguţ, dacă nu te deranja să nu vezi expresiile oamenilor.

Terranii învăţaseră destule şi ştiuseră să aducă flori galbene şi portocalii – buchete uriaşe de inflorescenţe cum Enli nu mai văzuse până atunci. O, dacă străinii i-ar fi dat lui Pek Voratur seminţele acelor plante, acest lucru ar fi fost suficient pentru a-l transforma în cel mai bogat om de pe Lume!

Unul dintre terrani împingea un cărucior de transport, un vehicul urât, cu linii drepte, utilitare. Căruciorul era acoperit cu o pătură şi cu multe flori. Terranii şi locuitorii Lumii se întâlniră, iar Enli ciuli urechile.

— Aduc onoare florilor voastre! spuse Pek Voratur.

Vorbise înaintea primarului şi a preotului! Dar niciunul, nici celălalt nu făcu grimasa vestitoare a apariţiei durerii de cap pe care Enli o cunoştea atât de bine; realitatea împărtăşită nu fusese încălcată. Probabil că totul fusese aprobat şi repetat în prealabil.

Cel mai în vârstă terran, probabil bărbat, răspunse corect:

— Florile voastre îmi umplu inima de bucurie! Avea un accent ciudat, dar nu mai ciudat decât al locuitorilor din insula Coe Lijil.

— Sunteţi bineveniţi florilor gospodăriei noastre! rosti Alu Pek Voratur.

— Frumoasele voastre flori îmi înveselesc spiritul! răspunse un alt terran.

Femeia, decise Enli.

— Fie ca grădina voastră să înflorească întotdeauna! vorbi primarul.

— Petalele florilor voastre sunt frumoase! răspunse al treilea terran, un adevărat uriaş cu accent îngrozitor.

Oare nu cunoşteau şi alte cuvinte despre flori, în afară de „frumoase”? Erau bătuţi în cap?

— Florile voastre îmi mişcă inima! li se adresă şi preotul.

— Fie ca florile să mulţumească în veci sufletele strămoşilor voştri! rosti ultimul terran, cel care împingea căruciorul.

Accentul lui era bunicel.

— Eu sunt Hadjil Pek Voratur. Sunteţi bineveniţi florilor gospodăriei mele!

— Eu sunt Ahmed Pek Bazargan. Sunteţi bineveniţi florilor inimii mele!

Ceremonia continuă, urmată de ritualul schimbului de flori. Enli notă totul, pentru raport. Cu siguranţă, terranii *se purtau* de parcă ar fi fost reali. În cele din urmă, Pek Voratur luă pătura ce acoperea un cărucior construit de meşterii Lumii, cu atrăgătoare linii curbe, spre deosebire de cel terran, şi spuse pe un ton oficial:

— Aceştia sunt copiii gospodăriei mele.

Se referea, desigur, la cei prea mici pentru a fi declaraţi reali, cei încă izolaţi în casa crelm. Erau şapte: patru care mergeau şi trei sugari. Priveau timizi din cărucior. O fetiţă părea cuprinsă de teamă – îşi strâmbă feţişoara, gata-gata să plângă; copiii mai mari nu erau obişnuiţi să se afle departe de casa crelm. Doar sugarii păreau a nu fi afectaţi: doi dintre ei priveau curioşi, cu ochi negii, mari, iar al treilea dormea, ghemuit în coşuleţul lui.

— Aceştia sunt copiii gospodăriei mele, zise Pek Bazargan.

Terranul care împingea căruciorul dădu pătura la o parte.

Enli văzu doi bebeluşi, mult mai durdulii şi mai mari decât cei de pe Lume. N-aveau blăniţă pe gât, dar pentru că nu prea aveau nici pe cap, i se păreau lui Enli mult mai aproape, de normal decât terranii adulţi. Ochii lor erau deschişi la culoare, dar strălucitori, plini de lumină, ca nişte reflexii într-o apă limpede. Priveau amândoi în jur cu ochi mari, fără să clipească, exact la fel ca bebeluşii de pe Lume, iar acest fapt îi făcea şi mai

adorabili. Mulţimea murmură încetişor, zâmbind fără voie la vederea micuţilor drăgălaşi.

Dacă Enli ar fi pariat într-o casă pel[4], la acel moment ar fi mizat în favoarea declarării terranilor ca fiind reali.

— Să mergem acasă, îi invită Pek Voratur.

Toată lumea îşi schimbă locul, în funcţie rang, pentru a-i urma pe străini la gospodăria Voratur. Enli se afla departe de demnitari, în spatele mulţimii în formă de evantai ce-i escorta pe terrani. Întâmplarea a făcut să fie bine poziţionată pentru a vedea tot ce s-a întâmplat în continuare.

— Uite! Vede! Vede! ţipa copila, alergând către ei.

Avea peste opt ani şi era dezvoltată pentru vârsta ei. Purta o cămaşă de noapte sfâşiată; avea hainele şi obrazul murdare şi sânge închegat pe un braţ dezgolit. Din gură i se prelingea fără încetare un firişor de salivă. Enli îşi feri privirea. Ochii copilei erau sălbatici şi goi, fără suflet. Se vedea clar că e ireală, iar familia ei încă nu efectuase ceremonia necesară. Cum de putuseră aştepta? Era o cruzime ce n-ar fi trebuit să fie îngăduită.

Nimeni nu se uită la fată. Oamenii merseră mai departe, încet, spre gospodăria lui Hadjil Pek Voratur, sporovăind şi fredonând. Dar îi învăluia o amărăciune pe care Enli o putea simţi prin toţi porii. În fiecare pereche de ochi negri din jurul ei se citea aceeaşi jale profundă, aceeaşi realitate împărtăşită.

Fata se opri, văzu copiii terrani şi scoase un „Ooooo” gâtuit. Evident, mai mult de atât nu ştia să spună. Înaintă spre vizitatorii terrani.

În linişte, păstrând cadenţa paşilor, fără să privească deloc carcasa goală, ireală, locuitorii satului o împiedicară să ajungă unde dorea. Mulţimea se mişcă astfel încât să se afle mereu unul sau doi adulţi între fată şi căruciorul cu bebeluşii terrani. Fata încercă să-şi facă loc împingând cu capul, dar nu reuşi să treacă de ei. În cele din urmă, se opri locului şi izbucni într-un plâns zgomotos. Sătenii n-o auzeau. Mulţimea mergea mai departe.

---

[4] Casă pel — un fel de birt local, pelul fiind o băutură alcoolică (n.tr.).

Atunci se produse întâmplarea: terranul care împingea căruciorul bebeluşilor, David Pek Allen, se opri şi-i *zâmbi carcasei ireale!*

— Lăsaţi-o să vadă copiii, spuse el. O ţin eu, ca să nu le facă vreun rău.

Toţi îngheţară.

Pek Allen se întinse printre doi bărbaţi şi apucă de braţ copila ireală, trăgând-o ferm spre el, dar împiedicând-o să se apropie prea mult.

— Vezi, micuţo? Ei sunt copii terrani.

Enli simţea că începe s-o doară capul, deşi luase din pastilele guvernamentale. Dar cei care nu aveau pastile? Feţele celor din jur începură să se strâmbe. O bătrână închise ochii şi-şi apăsă fruntea cu mâinile-i zbârcite. Oare Pek Allen nu *simţea* că încalcă realitatea împărtăşită? Nu simţea în ţeastă disconfortul acela ce devenea rapid durere, ca urmare a disonanţei faţă de ceilalţi, faţă de realitate?

Pek Allen continua să zâmbească şi să-i vorbească făpturii ireale de lângă el.

Exista o singură explicaţie posibilă: Pek Allen nu împărtăşea realitatea. Era şi el ireal.

Enli simţi că i se învârte capul. Să fi fost acesta, oare, răspunsul – atât de *repede!* Nu, nu... Ceilalţi terrani nu s-au adresat copilei ireale. Pek Bazargan se apropie de Pek Allen şi-l atinse pe braţ, spunându-i ceva, prea încet pentru ca mulţimea să poată auzi. Dedesubtul acelei blăni absurde de pe cap, faţa lui Pek Allen se înroşi. Dădu drumul braţului copilei.

Cineva se interpuse între fată şi terrani. Apoi altcineva. Apăru un bărbat cu umerii încovoiaţi, într-o postură de extremă căinţă. Cumva, fata ireală dispăru.

Mulţimea se puse iarăşi în mişcare, realitatea împărtăşită fiind restabilită. Încă o dată, acţiunile tuturor se înscriau în spaţiul credinţei comune. Pe chipul celor aflaţi mai aproape de ea, Enli citi scăderea intensităţii durerii de cap. Cutele craniene începură să dispară, zâmbetele reveniră şovăielnic. Un bărbat care se ţinea cu mâinile de burtă – unii oameni simţeau în acea parte a corpului neîmpărtăşirea realităţii – se relaxă, lăsând braţele pe lângă corp. Şi totuşi, mulţimea nu mai era la fel ca înainte. Enli

putea să simtă neîncrederea, încordarea. Nimeni nu mergea la fel de aproape de terrani ca înainte.

Şi astfel, procesiunea de ospitalitate ajunse la porţile gospodăriei Voratur, iar străinii intrară.

***

Munca de informator era surprinzător de dificilă în locul acela!

În celelalte însărcinări pe care le avusese, Enli culesese informaţii doar despre o singură persoană. În cazul de faţă erau patru terrani – fără a pune la socoteală bebeluşii – şi rareori se aflau cu toţii laolaltă. Cum să reuşească ea să fie în patru locuri deodată? Imposibil! Cei de la *Realitate şi Ispăşire* îi cereau prea mult. În plus, terranii îi îngreunau munca, la rândul lor.

Terranul cel mare, Dieter Pek Gruber, nici măcar nu era prezent în gospodărie. I se dăduse o cameră, în care depozitase o mulţime de obiecte cu scopuri nelămurite. Apoi plecase, pe cea mai frumoasă bicicletă din câte văzuse Enli vreodată, spre munţii Neury, „în căutare de pietre”. Ce noimă avea treaba asta? Existau pietre din belşug chiar acolo, în Gofkit Jemloe; fermierii le adunau de pe câmpuri şi făceau din ele ziduri grosolane. Râurile erau pline de pietre, bicicliştii se împiedicau de ele, se găseau pietre chiar şi-n mlaştini. La ce-i trebuia terranului să meargă tocmai în munţii Neury pentru a aduna pietre? Munţii Neury, munţi sacri, unde locuia Prima Floare de când coborâse de pe Obri, erau şi neprielnici pentru sănătate, după cum ştia toată lumea. De cele mai multe ori, oamenii care se aventurau într-acolo se îmbolnăveau şi mureau. Le cădea blana de pe gât, corpul li se umplea de răni, li se umfla gâtul, li se înnegrea limba. Astfel îşi apăra Prima Floare straturile ei sacre cu flori. Pek Gruber fusese informat despre toate acestea, dar plecase totuşi în munţi. După *pietre!*

Era apoi cel mai tânăr terran, David Pek Allen, cel care dăduse naştere la suspiciuni serioase în timpul procesiunii de ospitalitate. El lucra, mânca şi dormea în casa crelm, împreună cu cei doi bebeluşi terrani şi cu cei şapte copii Voratur care încă nu fuseseră declaraţi reali. În sate, copiii mici erau trataţi afectuos şi îngrijiţi în timp ce adulţii îşi vedeau de muncă şi de distracţii, dar în gospodăriile bogate, lucrurile stăteau altfel. Casa crelm era separată de locuinţa principală, având propriile

grădini şi curţi. Până când un servitor al Primei Flori atesta că micuţii Voratur sunt cu adevărat tulburaţi şi supăraţi când se află în contradicţie, ei trăiau izolaţi de realitatea împărtăşită. Părinţii îi vizitau aproape zilnic. Casa crelm avea propriul personal, alcătuit din mai multe dădace, un bucătar şi mai multe servitoare care făceau curăţenie. Enli nu se număra printre cele care făceau curăţenie în casa crelm, aşa că nici măcar nu-l zărise pe Pek Allen în timpul ultimei zecezile.

Astfel, rămâneau doar Ahmed Pek Bazargan şi Ann Pek Sikorski. Ei măcar locuiau în clădirea principală, fiind oaspeţi de onoare. Dar Pek Bazargan îi însoţea fie pe Pek Voratur, fie pe soţia lui, aproape peste tot: la docuri când flota de comerţ a lui Voratur pleca pe mare, la piaţă, în grădini, în Rafkit Seloe, în vizită la prieteni. La drept vorbind, Pek Bazargan stătea rareori pe-acasă şi nici chiar atunci nu putea să afle prea multe despre el, căci, după cum descoperi Enli, personalul de serviciu nu-şi puteau face treaba cât timp locatarii se aflau în camere.

În apartamentul locuit de Pek Sikorski nu făcea deloc curăţenie. Femeia terrană primise camere într-o clădire dintr-o curte exterioară, apropiată de zidul care înconjura vasta gospodărie. Pek Sikorski locuia într-o singură cameră, iar pe celelalte două le umpluse cu obiecte ciudate, plus plante şi animale, pe care le omorâse şi le disecase. Desigur, Pek Sikorski era o vindecătoare; aşa îşi făceau tămăduitorii pilulele şi leacurile. Dar vindecătoarea terrană îi ceruse lui Pek Voratur să nu intre nimeni în camerele ei de lucru, nici măcar pentru a face curăţenie. Probabil că nu voia să-i fie furate leacurile înainte să apuce să le vândă locuitorilor Lumii. Nimeni n-o putea învinovăţi pentru acest lucru. Numai că, la sfârşitul primei zecezile, când trebuia să se prezinte la Pek Nagredil, Enli n-avea nimic de raportat. În cel mai bun caz, reuşise doar să-i zărească pe terrani în treacăt, pe coridoare şi prin curţi.

Enli pedală posomorâtă spre Rafkit Seloe. Călătoria îi păru lungă şi obositoare. După cum se aşteptase, Pek Nagredil nu era deloc mulţumit.

— Nu i-ai putut observa pe terrani? Chiar deloc?

— V-am povestit despre procesiunea de ospitalitate, zise Enli.

— Semnalizatorii cu oglinzi ne-au informat cu privire la procesiunea de ospitalitate!

Sigur că da… Enli o văzuse pe femeia îmbrăcată în tunica Semnalizatorilor cu Oglinzi îndreptându-se iute, pe bicicletă, spre Rafkit Seloe. De acolo, ştirile despre terrani fuseseră transmise, prin intermediul razelor de soare reflectate în oglinzi, de la un turn la altul, jur-împrejurul Lumii, înainte de căderea nopţii, procesiunea de ospitalitate a familiei Voratur devenise realitate împărtăşită.

— V-am raportat despre camerele personale pe care te-a primit fiecare terran în gospodăria Voratur, rosti Enli cu voce slabă.

— Dar nimic în afară de asta! Nici măcar faptul că Pek Sikorski l-a angajat pe băiatul de la bucătărie să-i prindă frebi şi să îi aducă pentru a-i omorî!

— De unde ştiţi asta?

— Pek Brimmidin, nu eşti singura sursă de informaţii pe care o avem în gospodăria Voratur, spuse Pek Nagredil cu severitate.

Enli se simţi ridicolă. Desigur că nu era singura sursă de informaţii; pentru o însărcinare atât de importantă, cei de la *Realitate şi Ispăşire* vor fi folosind şi alţi informatori. Cine să fi fost aceştia? Ştia că n-are rost să întrebe.

Pek Nagredil se plimbă prin biroul mic, atinse absent o statuie, aruncă o privire unei carpete agăţate pe perete. Nu-şi pieptănase prea bine blana de pe gât. Cutele craniene i se încreţiră. Enli aştepta.

— Va trebui să încercăm altceva, zise el în cele din urmă. Să-ţi spun ce vreau să faci, Pek Brimmidin.

Descuie un cufăr din lemn masiv, aflat într-un colţ al încăperii.

***

Enli aşteptase până la mijlocul după-amiezii, când intervenea un moment de calm în programul personalului de curăţenie, iar familia era de obicei plecată de acasă. În linişte, se strecură prin labirintul de curţi şi parcuri interconectate, până la apartamentul lui Pek Sikorski de lângă zidul estic. Femeia terrană se afla la masa ei de lucru. Enli aruncă o privire. Un freb mort zăcea răstignit pe o planşetă, cu abdomenul despicat pentru a i se vedea organele interne, din care fuseseră deja

prelevate câteva porţiuni. Obiecte străine erau împrăştiate pretutindeni prin încăpere. Enli bătu din picior pentru a-şi face remarcată prezenţa.

— Oh! făcu Pek Sikorski, întorcându-se brusc. Cine eşti?

— Sunt Enli Pek Brimmidin, slujnică a gospodăriei, mă ocup de curăţenie, se prezentă ea umil. Iertaţi-mă dacă v-am speriat!

— Intră, o invită Pek Sikorski.

Era manierată; rupse o floare galbenă de pajala din tufa de ospitalitate aflată lângă uşă şi i-o oferi lui Enli.

— Eşti binevenită florilor camerei mele!

— Florile dumneavoastră îmi înveselesc sufletul! răspunse Enli, luând floarea.

Simţi o durere ascuţită între ochi, în ciuda pastilelor luate. Cuvintele ei încălcau realitatea împărtăşită. Nu avea suflet, câtă vreme era ireală.

Pek Sikorski aştepta, evident, ca Enli să-i ofere şi ea o floare. Ei bine, Enli se afla acolo tocmai pentru a face acest lucru. Dar ezitase un moment, izbită de stranietatea înfăţişării unui terran văzut de aproape.

Pek Sikorski avea deasupra ochilor puţină blană de culoare deschisă, la fel cu cea de pe cap. Şi cât de lungă era blana de pe cap! În loc să fie legată în creştet, ca la procesiunea de primire, blana lungă, deschisă la culoare îi cădea în valuri pe spate. Dar cel mai frapant lucru era gâtul golaş al lui Pek Sikorski. Oare nu i se făcea frig? Şi nu se simţea indecentă, descoperită astfel? În mod normal, doar cei foarte apropiaţi puteau să vadă gâtul unei persoane: mamele care-şi dezmierdau copiii, îndrăgostiţii care-şi explorau trupurile.

De asemenea, femeia terrană mirosea ciudat. Nu neplăcut, ci doar ciudat, într-un mod pe care Enli nu-l putea descrie.

În plus, mai avea şi câte-o gaură mică în fiecare dintre prelungirile moi şi urâte ale urechilor. La ce foloseau găurile? La ce foloseau extensiile? Erau o diformitate?

— Pek Brimmidin? spuse femeia terrană cu blândeţe.

— Iertaţi-mă, mintea mea cea neghioabă nu funcţionează cum trebuie! se scuză Enli stânjenită. Pek Sikorski, acceptaţi floarea unui vizitator!

Întinse palma deschisă, în care ţinea o bucată de pânză albă. Cu atenţie, dezveli floarea scoasă de Pek Nagredil din dulapul lui.

Floarea nu era proaspătă, ci uscată, de felul celor folosite de cei mai sfinţi preoţi în cele mai sacre ceremonii. Procesul de uscare păstrase perfect inflorescenţa: petalele micuţe, de un roşu aprins şi pistilul lung şi curbat. Pek Sikorski întinse mâna.

— Culoarea este minu…

Se vedea clar că n-are idee ce este.

— N-o atingeţi, vă rog! îi ceru Enli cu fermitate.

Uimită, femeia terrană îşi retrase mâna.

— Petalele sunt otrăvitoare.

Privirea lui Pek Sikorski deveni mai pătrunzătoare.

— Aceasta este o floare de camorif, explică Enli. Creşte numai în insula Kikily, aflată departe, în sud. Servitorii Primei Flori fac din pistilul ei o pulbere, fără a amesteca nici măcar o bucăţică de petală, iar această pulbere îi face să se afunde şi mai mult în realitatea împărtăşită, pentru ca apoi să se întoarcă şi să ne împărtăşească din cunoştinţele lor. Camorifibele sunt folosite numai în zilele de sărbători sfinte. Această floare a aparţinut familiei mele timp de două generaţii. Bunicul meu a fost preot.

Durerea de cap devenise intensă, sfredelind din ce în ce mai adânc cu fiecare propoziţie neadevărată pe care-o rostea. Dar trebuia să termine.

— Desigur, nimeni nu vorbeşte despre a dărui flori de camorif. Nu este o floare de ospitalitate, iar cei care au una nu pomenesc despre ea. Niciodată. Vă dăruiesc această floare de camorif, Pek Sikorski!

De astă dată, femeia terrană luă floarea cu grijă, transferând-o cu tot cu bucata de pânză albă din mâna lui Enli într-a ei. Apoi o privi pe Enli în ochi.

— De ce-mi dai această floare, Pek Brimmidin? Este un dar valoros.

— Aş vrea să vă cer ceva în schimb, Pek Sikorski. O informaţie. Darul vă aparţine chiar dacă nu doriţi să-mi răspundeţi.

Pek Sikorski încuviinţă cu capul, părând să accepte formula rituală. Poate îi vorbiseră despre asta ceilalţi terrani, cei care

veniseră acum o jumătate de an. Sau poate o auzise chiar ea în gospodăria Voratur. În definitiv, Pek Voratur era negustor.

— Îmi permiteţi să vă pun întrebarea?

— Îţi permit să-mi pui întrebarea.

— Voi, terranii, aţi venit aici pentru a studia durerea de cap ce apare atunci când realitatea nu este împărtăşită? întrebă Enli.

Pek Sikorski ezită o secundă. Aşadar, Pek Nagredil avusese dreptate! El o învăţase pe Enli tot ce trebuia să spună, întrebarea fiind alcătuită pe baza diferitelor informaţii despre comportamentul terranilor pe care cei de la *Realitate şi Ispăşire* le deţineau deja.

— Îmi permiţi, Pek Brimmidin, să te întreb de ce crezi asta? replică femeia terrană într-un târziu.

— Nu ştiu, răspunse Enli, simţind pentru un moment dulceaţa răcoroasă, binecuvântată a realităţii împărtăşite.

Era adevărul. Chiar nu ştia.

— Eşti foarte perspicace! spuse Pek Sikorski, zâmbind. Pe noi, terranii, ne interesează foarte mult realitatea împărtăşită. Vorbeşte-mi despre durerea de cap, dacă vrei!

— Nu pot. Trebuie să mă întorc la curăţenie.

Pek Sikorski aprobă fără vorbe. Probabil ştia că târgul a fost îndeplinit: floarea de camorif în schimbul răspunsului la o întrebare. Nu avea motive să se aştepte la mai multe informaţii. Dar era ceva interesant, cel puţin pentru Enli, în modul în care Pek Sikorski adăugă repede:

— Desigur, nu ne interesează *doar* realitatea împărtăşită. După cum am spus tuturor, tot ce se află pe Lumea ne interesează!

— Da, fireşte, o aprobă Enli, zâmbindu-i şi ea. Fie ca florile să vă înflorească din belşug!

— Fie ca grădina ta să-ţi bucure strămoşii!

Enli plecă, spunându-şi că prima parte a planului lui Pek Nagredil fusese îndeplinită.

Îl abordă pe Pek Voratur după lăsarea întunericului, după ce Pek Bazargan traversă curţile, îndreptându-se spre casa crelm. Negustorul cel impunător stătea în superba-i grădină personală împreună cu fiul cel mare, Soshaf, discutând afaceri. În jurul lor ardeau lămpi cu ulei vegetal, aşezate în suporturi din fier frumos

curbate. Miresmele florilor de noapte alese cu multă pricepere se amestecau în aer cu bâzâitul slab al aripilor dătătorilor de viaţă. Când Enli înaintă spre ei, ridicară amândoi privirea, miraţi să-i abordeze o servitoare îmbrăcată în tunica slujnicelor care făceau curăţenie, dar nu la fel de miraţi ca servitorul care pleca din grădină cu paharele goale de pel, pe lângă care trecuse ea ceva mai devreme.

— Pek Voratur, aş vrea să împărtăşesc realitatea cu dumneavoastră! i se adresă Enli.

— Să împărtăşim realitatea, replică Pek Voratur, respectând ritualul. Cine eşti?

— Enli Pek Brimmidin, slujnică la curăţenie a gospodăriei. Doresc să vă spun ceva despre oaspeţii terrani, pentru ca realitatea să fie împărtăşită pe de-a-ntregul.

Enli luase o doză dublă de pastile guvernamentale în vederea convorbirii. Încălca realitatea mai mult decât o făcuse vreodată de când ea şi Tabor…

Îşi interzise să se gândească la lucrul acela.

— Ce ai de spus referitor la terrani? vru să afle Soshaf Pek Voratur.

Enli se prefăcu îngrijorată.

— L-am auzit pe Pek Bazargan vorbind cu Pek Sikorski. A spus: „Dacă am reuşi să aflăm ce-i cu durerea de cap legată de realitatea împărtăşită, se cheamă că a meritat călătoria!”

— Durerea de cap legată de realitatea împărtăşită? se miră Pek Voratur senior. Ce-i de aflat? Durerea aceea există, şi atât.

Dar apoi ochii i se îngustară, iar Enli văzu în ei licărirea care-l trăda pe negustorul de succes.

— Pek Brimmidin, unde l-ai auzit pe Pek Bazargan spunând asta? o întrebă el.

— În grădina de lângă apartamentul lui Pek Sikorski.

— Şi de ce te aflai acolo?

Enli coborî privirea.

— M-am dus acolo pentru a privi florile, Pek Voratur. Cândva am avut o grădină renumită…

Pek Voratur fredona încetişor, judecând. Enli îl văzu schimbând priviri pline de înţeles cu fiul său.

— Mă pricep foarte bine la plante, adăugă ea, tot cu ochii plecaţi.

— Mda… Pek Brimmidin, vindecătoarea terrană foloseşte multe plante la prepararea leacurilor ei. Nu flori, desigur.

— Aşa este, încuviinţă Enli, de parcă ar fi ştiut foarte bine acest lucru – la drept vorbind, îl ştia.

— S-ar putea să-i fie de folos cineva care se pricepe la plante, pentru a o ajuta. Ai prefera această însărcinare în locul muncii tale de slujnică la curăţenie?

— O, da, Pek Voratur!

— Şi s-ar putea, continuă negustorul, ca Pek Sikorski să mai vorbească, altă dată, despre lucrurile care o interesează, de care are nevoie ori pe care şi le-ar dori. S-ar putea ca tu să-i auzi din întâmplare spusele.

— Da, încuviinţă Enli, încercând să dea impresia că ideea este cu totul nouă pentru ea.

— Dacă auzi astfel de lucruri, Pek Brimmidin, trebuie să împărtăşeşti realitatea cu mine, capul acestei gospodării, ca eu să cunosc necesităţile oaspeţilor mei.

— O, desigur!

Pek Voratur se aplecă în faţă.

— S-ar putea întâmpla să afli unele lucruri când terranii nu ştiu că tu îi poţi auzi. Şi aceasta este o realitate pe care trebuie s-o împărtăşeşti cu mine.

Enli aprobă din cap.

— Dar, Pek Brimmidin – Enli –, ai grijă la un lucru foarte important: nu trebuie să împărtăşeşti cu terranii realitatea despre cele ce-mi spui mie. Nu, nu fi şocată, fata mea! Adu-ţi aminte, terranii nu sunt locuitori ai Lumii. Servitorii Primei Flori încă nu i-au declarat reali… iar *asta,* ştii bine, este o realitate pe care n-o vom împărtăşi cu ei până nu vom fi siguri că au suflet. Prin urmare, nu trebuie să le împărtăşeşti ceea ce-mi raportezi despre ce vorbesc unul cu celălalt. Acum înţelegi?

— Eu nu…

— Te doare capul! Se vede în ochii tăi. Biata Enli… Dar ai vrea să fii grădinar, Enli, şi să împărtăşeşti realitatea cu mine?

— Da, aş…

— Bine! Atunci ne-am înţeles. Fie ca florile tale să înflorească din belşug!

— F-fie ca grădina să vă bucure strămoşii! bâigui Enli.

— Vei începe de mâine lucrul ca ajutor în materie de grădinărit al lui Pek Sikorski. Îi voi spune chiar eu. Noapte bună, Enli!

— Noapte bună! se auzi şi urarea fiului negustorului, ca un ecou.

Enli de-abia mai vedea drumul spre curtea servitorilor. Durerea o săgeta arzător între ochi, în spatele ochilor. Niciodată n-o mai duruse atât de rău, de când… Ce făcuse? Promisese să-l informeze pe Hadjil Pek Voratur despre terrani. Pek Sikorski avea s-o întrebe, la rândul ei, despre gospodăria Voratur, iar ea avea să-i răspundă – oarecum tot ca informatoare, dar în sens invers. În fiecare zecezile va trebui să se prezinte la Pek Nagredil şi să-i comunice noutăţile aflate. „Cât de mult poţi îndoi realitatea împărtăşită înainte să se rupă, ca o vergea metalică?” se întrebă Enli, simţindu-se parcă străpunsă de capătul ascuţit al vergelei ipotetice…

O, Tabor, numai pentru tine!

La jumătatea unei curţi pustii, ameţeala îi făcu stomacul să se contracte într-un spasm. Nu erau lămpi în jur. În întuneric, se aplecă şi vomită, rugându-se fierbinte „nu pe flori, să nu fie flori aici”…

După ce criza trecu, se împletici până la camera pe care o împărţea împreună cu alte trei servitoare. Năucă de durere şi de greaţă, scotoci prin tunică după pastilele guvernamentale care s-o ajute să doarmă.

PATRU

OBIECTUL ORBITAL NR. 7

— Încă trei sute de clickuri, anunţă pilotul, deşi nu era nevoie.

Syree Johnson cunoştea exact, la metru poziţia obiectului. Dar căpitanul Daniel Austen, cu care mai lucrase înainte la Proiecte Speciale, se arăta vorbăreţ când se afla în misiune, ceea ce contrasta puternic cu discreţia pe care o manifesta în afara serviciului. Era un bun soldat.

Atâta doar că niciunul, nici celălalt nu mai avusese un Proiect Special ca acesta.

În jurul planetei numită Lumea orbitau şapte luni – aşa credeau locuitorii ei; le denumiseră scurt, monosilabic: Ap, Lil, Cut, Obri, Ral, Sel şi Tas. Primele şase erau sateliţi naturali. Tas era un artefact capturat, aproape la fel de vechi ca planeta însăşi.

Artefactul, pe care echipa de recunoaştere l-a denumit Obiectul Orbital Nr. 7, înconjura Lumea pe o orbită mai puţin amplă decât cea a lunilor naturale, la o altitudine medie ceva mai mică de două mii trei sute de kilometri. Pentru a se menţine atât de jos, se mişca rapid – şase clickuri pe secundă –, efectuând o rotaţie completă în 2,34 ore terestre. Privit de pe suprafaţa planetei, viteza îl făcea să pară retrograd, deplasându-se de la vest la est. De asemenea, părea a fi de mici dimensiuni. Cu un diametru de numai patru clickuri, abia dacă ocupa o zecime de grad pe cer. Orbita lui, la cincizeci şi patru de grade faţă de planul eclipticii, era aproape circulară. Relativa absenţă a craterelor de impact lăsate de micrometeoriţi sugera faptul că artefactul nu fusese capturat chiar foarte demult, ci probabil cu o sută de mii de ani tereştri în urmă. Avea un coeficient de reflexie mare şi suprafaţă mată, aşa că nu exista refracţie de tip oglindă. Nu se rotea în jurul axei proprii.

— O sută cincizeci de clickuri, informă Austen.

Syree era echipată; îşi puse şi casca. Obiectul Orbital Nr. 7 crescu pe ecran, deşi nu suficient de mult pentru a se putea

observa marcajele care duseseră la retragerea grabnică a primei echipe de cercetare.

Mai exista un singur obiect din universul uman care să poarte acele semne şi nu era făcut de mâna omului. Descoperit cu cincizeci şi trei de ani înainte orbitând dincolo de Neptun, deschisese omenirii calea stelelor. Şi el, la prima vedere, părea o mică lună, dar se dovedise a fi un tunel spaţial, un punct de transport de tip gaură de vierme spre o vastă reţea cartografiabilă de tuneluri ce puteau fi folosite. Prima navă spaţială care a ajuns, cu destul efort, în apropierea lui Neptun şi a pătruns în interiorul Tunelului Spaţial Nr. 1, a ieşit în altă parte a galaxiei, în imediata vecinătate a unui sistem planetar şi foarte aproape de un alt tunel spaţial.

Descoperirea Tunelului Spaţial Nr. 1 zguduise din temelii zbuciumata civilizaţie solară. Pe lângă certitudinea că nu este singură, omenirea obţinuse şi o superautostradă pentru transport instantaneu.

Mai precis, Marte o obţinuse. Primul artefact extraterestru a fost descoperit şi revendicat de o navă militară de explorare aparţinând planetei Marte, nava *Kettleman.* Potrivit legilor cu privire la capturile în spaţiu, recent elaborate şi inspirate după legile mult mai vechi ale mărilor, Marte deţinea Tunelul Spaţial Nr. 1. Strigătele de protest n-au fost validate de tribunal. Nici provocările concrete n-au putut fi puse în aplicare; echilibrul puterilor era prea instabil şi nimeni nu voia să arunce în aer tunelul, încercând să-l scoată de sub stăpânirea marţiană – asta presupunând că distrugerea tunelului ar fi fost posibilă. De altfel, planeta Marte se întâmpla să fie bine poziţionată din punct de vedere politic pentru a juca rolul de administrator al tunelului – nici prea puternică, nici prea slabă, nici cu prea mulţi aliaţi, dar nici izolaţionistă. În plus, din pricina lungii serii de crize ecologice pe care le traversa, Pământul nu dispunea de resursele necesare construirii de oraşe spaţiale – or, Marte le avea deja. Primele contestări de natură juridică, politică sau beligerantă s-au stins. Marte deţinea controlul absolut asupra Tunelului Spaţial Nr. 1.

Primii ani au fost plini de succese şi dezastre. Experienţele au demonstrat că o navă – sau orice alt obiect – care trecea printr-

un tunel spaţial pentru prima dată mergea pe traseul urmat de nava care a precedat-o. Nava care trecea prin tunel şi apoi îl traversa în sens invers era în mod automat readusă la punctul de plecare, indiferent câte altele foloseau tunelul între timp. Cumva – cuvântul cel mai operaţional în încercarea oamenilor de a înţelege tehnologia tunelurilor –, tunelul „îşi amintea” poziţia fiecărei nave la momentul intrării în spaţiul său. De vreme ce majoritatea sistemelor solare (dar nu toate) aveau trei sau patru tuneluri grupate laolaltă, rezultatul era o complicată reţea cartografiabilă de noduri vizibile şi tuneluri invizibile.

Toate tunelurile duceau la sisteme planetare. Unele erau locuite; majoritatea nu. Au apărut noi discipline de studiu şi nu numai: xenobiologia, căutarea interstelară a comorilor, holofilmele realizate sub un cer de culoare roz sau galben. Gânditori sobri au evidenţiat faptul că rasa umană nu era pregătită să colonizeze stelele, întrucât nu şi-a rezolvat încă problemele din propria curte. Însă nimeni n-a ascultat. Cei bogaţi au înflorit de pe urma noilor investiţii; săracii au rămas tot săraci; Pământul a continuat să se târască dintr-o catastrofă ecologică într-alta. După încheierea perioadei periculoase de început, aşezările din afara sistemului solar terran au devenit locul de evadare al celor care-şi puteau permite asta. Banii „inteligenţi” s-au mutat şi ei în spaţiu. Spaţiul oferea fascinaţie, distincţie, profit.

Planeta Marte, până atunci o simplă colonie spaţială aflată în umbra masivă şi întunecată a Pământului, a devenit regina călătoriilor interstelare. Orice navă care dorea să plece către stele trebuia să treacă prin punctele ei de control militar şi administrativ. Marte făcea legea în mereu instabila Alianţă Solară, care exista numai prin îngăduinţa ei. Toţi ceilalţi aveau de ales: să i se plece ori să stea departe de stele.

I s-au plecat, pe rând: Luna şi Centura, Hegemonia Confucianistă şi Liga Arabă, Io şi Titan, chiar şi Federaţia Atlanticului Unit, patria lui Syree, cu a ei mândră istorie a independenţei şi libertăţii. Oamenii care au făcut posibil un Runnymede, un Bunker Hill şi un Place de la Concorde se prosternau cu faţa în ţărână, iar uneori le stătea în gât. „Cu atât

mai rău pentru ei, gândea soldatul Syree. Trebuie să ai legi, reguli şi lanţ de comandă.”

Syree se născuse în anul când prima navă trecea prin Tunelul Spaţial Nr. 1. Avea numai trei anişori când a fost descoperită prima civilizaţie extraterestră, nişte hominizi aflaţi în epoca de piatră, pe o planetă numită dintr-un capriciu excentric de neînţeles Sally’s Cupboard („Bufetul lui Sally”). Chiar şi-n copilărie, Syree respingea excentricitatea şi leneşii. Crescu într-o familie de militari ai Federaţiei Atlanticului Unit, a cincea generaţie de soldaţi.

James L. Johnson, născut în 1974, murise luptând ca simplu soldat în Bosnia, la două săptămâni după naşterea fiului său, pe care n-a mai apucat să-l vadă. Acel fiu, Brian James Johnson, îşi transformase tatăl necunoscut într-un idol şi intrase la West Point, absolvind în 2021. A avut patru fiice ale sale, dintre care două i-au urmat. Catherine a murit în luptă. Emily James Johnson, formidabila bunică a lui Syree, a ajuns până la gradul de general cu două stele. Fiul ei, Tam Johnson, a urmat şi el cursurile Academiei West Point, dar, până să împlinească Syree optsprezece ani, lucrurile s-au schimbat: West Point a devenit baza de antrenament la gravitaţie mare a Academiei Militare a Alianţei Solare, de pe Marte.

Cei de pe Marte înţeleseseră de multă vreme că, întrucât tunelurile spaţiale aveau două intrări, nu era obligatoriu ca toate civilizaţiile extraterestre pe care le descopereau oamenii să fie de nivel preatomic.

Fallerii au fost descoperiţi în anul în care Syree şi-a luat doctoratul în fizică şi tresele de sublocotenent. Făceau şi ei călătorii spaţiale în interiorul propriului lor sistem solar. Dar despre propriul tunel spaţial – acel artefact cu coeficient de reflexie mare şi suprafaţă mată care orbita în jurul celei mai îndepărtate planete din sistem – au aflat abia când au sosit pământenii prin el.

La fel ca oamenii, cu douăzeci şi cinci de ani mai devreme, fallerii s-au transformat vertiginos într-un neam de călători interstelari. Numai că acţionau de parcă ar fi fost singurii. Nu făceau comerţ, nu negociau, nu comunicau. Au colonizat câteva planete, dar n-au permis accesul oamenilor pe niciuna.

Syree era căpitan când fallerii au atacat Edge, o aşezare umană aflată la patru tuneluri distanţă de sistemul lor de origine. Nimeni n-a reuşit să afle motivul atacului. Încercările de a stabili un dialog au eşuat. Deşi specie hominidă cu structură organică pe bază de carbon, inamicul nu părea să fi răsărit din aceeaşi sământă ca restul speciilor înzestrate cu conştiinţă din galaxie. Produsul unei evoluţii independente, apărea în ochii omenirii drept foarte straniu şi foarte periculos. Marte a pus bazele Consiliului de Apărare al Alianţei Solare, organism cu puteri extinse, stabilite prin legi militare, considerat de mulţi a fi chiar mai periculos decât fallerii.

Pe Syree n-o preocupau schimbările politice şi sociologice provocate de falleri în centrele de putere ale omenirii. Ea era militar. Ca atare, o interesa faptul că fallerii n-au stabilit relaţii de cooperare cu specia umană, ci au ales să declanşeze războiul.

Represaliile Consiliului de Apărare al Alianţei Solare au constat dintr-un atac chiar în sistemul solar de origine al fallerilor, lansat asupra celei de-a doua luni a planetei a patra.

Syree Johnson s-a distins în confruntările care au urmat, nu numai prin sclipitoarea analiză a armelor extraterestre capturate, ci şi prin curajul dovedit pe câmpul de luptă. Când fallerii au atacat Bolivar, o înfloritoare colonie minieră pământeană de pe planeta cu gravitaţie mare Vista Linda, Syree a luptat pentru ultima oară. O rază laser i-a retezat piciorul stâng de la genunchi, robomedicii reuşind cu greu s-o evacueze înainte să moară din cauza hemoragiei puternice.

Îi crescuseră un alt picior, desigur, pornind de la propriile ei celule, modelate pe un schelet de polimer dizolvabil, cu asistenţa conexiunilor nervoase digitale. Fusese nevoie de numai câteva săptămâni pentru ca piciorul să crească, pe spatele lipsit de piele al unui câine imobilizat permanent şi lipsit de sistem imunitar. Tocmai câinele era problema. După ce i-a fost ataşat noul picior, Syree n-a reuşit să-şi scoată imaginea câinelui din minte. A descoperit că nu poate – *nu poate* – să-şi lase toată greutatea corpului pe piciorul stâng. Numeroasele forme de terapie făcute – fizică, verbală, comportamentală şi

medicamentoasă – au rămas fără rezultat. Nu-şi putea folosi pe deplin piciorul stâng.

Syree se simţea profund umilită de această lipsă de tărie – căci aşa vedea situaţia. La fiecare pas şchiopătat, auzea dictonul neînduplecat al bunicii Emily: „Cei din neamul Johnson ştiu să-şi ţină firea!” Syree a reintrat în terapie, a eşuat iarăşi, iar apoi s-a retras din cadrul armatei, după douăzeci şi unu de ani de serviciu activ.

Ura pensionarea… Privea plictiseala ca pe un defect moral, semnul unei minţi insuficient de bine dotate cu cunoştinţe pentru a rămâne activă. În consecinţă, citea sârguincioasă revistele de fizică, făcându-şi un hobby din istoria teoriei tunelurilor spaţiale, atâta cât era.

Şi nu era deloc vastă.

După cincizeci de ani, oamenii de ştiinţă tot nu ştiau mare lucru despre funcţionarea tunelurile spaţiale. Partea lor fizică – nişte panouri având aproximativ formă de inel şi plutind în spaţiu – se dovedea absolut impenetrabilă. Tehnologia le era prea străină oamenilor. Cea mai probabilă presupunere se referea la faptul că panourile creează un câmp de conexiuni obiectuale la nivel macroscopic, analog conexiunii cuantice în virtutea căreia o particulă îşi poate afecta perechea indiferent de distanţa dintre ele, eliminându-se astfel dimensiunile spaţiale ale universului, el fiind conceput punctiform. Dar asta era doar o supoziţie. Realizarea conexiunii pentru un obiect de dimensiunile unei nave de război – nemaivorbind de *controlarea* acestui fenomen – intra în contradicţie cu atât de multe principii preţuite, încât disputele din revistele de fizică ajungeau să semene cu luptele dintre bande rivale de gangsteri. Syree petrecea zile întregi studiind comunicările ştiinţifice contradictorii, făcând calcule, extinzând premisele aflate la baza speculaţiilor.

A predat un curs la Academie.

A mai urmat un program de recuperare, tot inutil.

A încercat să-şi trezească interesul faţă de grădinărit.

În fiecare zi nesfârşită de mers şchiopătat, era conştientă că mai are în faţa ei încă jumătate din viaţă.

Când au solicitat-o pentru misiunea navei *Zeus* pe Lume, a înţeles imediat că înaltul comandament o vrea nu numai pentru cunoştinţele despre tunelurile spaţiale, ci şi pentru statutul de militar retras din serviciul activ. Se zvonea că fallerii ar avea informatori umani, recrutaţi din acele ţări – de pe Pământ şi de pe alte planete – nemulţumite de Alianţa Solară şi de liderul ei, Marte. Colonelul Syree Johnson, retrasă din serviciu activ, n-ar fi atras atenţia dacă ar fi primit un post într-o misiune ştiinţifică de mică importanţă. Ştia la fel de multe ca oricare dintre contemporanii ei despre cum fusese abordat, decodat şi folosit Tunelul Spaţial Nr. 1. Şi era pregătită să procedeze la fel cu Obiectul Orbital Nr. 7.

A cărui imagine creştea din ce în ce mai mult pe ecranul navetei. Tăcut, rece, ispititor.

— Ajustează orbita cât mai mult posibil! îi ordonă ea lui Austen.

— Ajustez orbita!

În timp ce Austin îşi stabiliza poziţia la cincizeci de metri în spatele artefactului, Syree îşi puse casca, verifică pentru ultima oară costumul şi inelele de ancorare şi luă trusa cu instrumente.

— Părăsesc nava, căpitane.

— Mult noroc, colonele!

Austen îi oferi un zâmbet ireverenţios, tipic pentru el, şi un salut emfatic.

În afara navetei, micile propulsoare o purtară pe Syree spre Obiectul Orbital Nr. 7. Apoi se lăsă să plutească aproape de suprafaţă, atingând-o. Pe linia mediană, suprafaţa artefactului era brăzdată de adâncituri adânci, alcătuind un model continuu, regulat, potrivite ca puncte de sprijin pentru mâini. Se ancoră de un şanţ şi se lăsă să orbiteze împreună cu luna artificială.

— Contact.

— Confirmat.

Încet, Syree îşi plimbă degetele înmănuşate ale mâinii drepte pe suprafaţa metalică. Da, exista o asemănare cu marcajele, destul de puţine, existente pe tunelurile spaţiale. Analiza computerizată va confirma, probabil, că limbajul era acelaşi, iar Alianţa Solară dispunea de capacitatea de a-l descifra.

Îşi deschise trusa cu instrumente. Îi trecu prin minte brusc o imagine absurdă: un medic de ţară din vremurile de mult apuse, într-o vizită la domiciliu. Dar nu era deloc momentul pentru absurdităţi; poate că-şi va creşte doza de Contex, care mărea concentrarea mentală. Pe moment, alungă imaginea mentală stupidă doar prin forţa voinţei.

— Încep procedura de scanare detaliată. Test de recepţie!

— Recepţionez date, confirmă Austen. Doamnă colonel, pe Lume începe acum ceremonia primei întâlniri. Aţi cerut să fiţi informată.

— Mulţumesc. Înregistrează ceremonia, conform ordinelor.

— Confirmat.

Va putea să vizioneze cubul cu înregistrarea mai târziu. Va fi nevoită s-o facă: oficial, contactul cu populaţia indigenă constituia singurul motiv pentru prezenţa navei *Zeus* acolo, întreg personalul navei trebuia să fie la curent cu informaţiile legate de întâmplările de pe Lume, pentru cazul în care ar fi nevoie să se intervină cu o misiune de salvare.

Intervenţie care, probabil, nu va fi necesară. Syree citise rapoartele echipei de recunoaştere. Indigenii de-abia ajunseseră în faza de dezvoltare preindustrială; îşi făceau chiar şi bicicletele manual, una câte una. Şi erau neobişnuit de paşnici, necunoscându-se niciun război în trecutul lor. Altfel, specialiştii în „ştiinţe sociale” – iată o contradicţie în termeni – n-ar fi trimis copii pământeni pe suprafaţa planetei. Ceremonia primei întâlniri va fi alcătuită din plecăciuni şi flori oferite reciproc, iar eventualele rezultate ale xenoechipei vor consta dintr-un raport ca oricare altul, ce va ajunge să zacă într-o bibliotecă academică oarecare. Nimic nu conta, în comparaţie cu obiectul ce orbita sub degetele lui Syree Johnson. Încă nu ştia ce este, dar ştia că poate modifica în mod radical echilibrul de forţe între oameni şi falleri.

În timp ce ea continua să parcurgă circumferinţa sferei, doisprezece clickuri şi jumătate, un val de date curgea în linişte de la instrumentele ei spre navetă, iar de acolo, spre computerele de la bordul navei *Zeus.* Va fi nevoie de mai multe zile pentru a le analiza pe toate, dar nu şi pentru traducerea semnelor cursive – *Zeus* o putea obţine în câteva minute.

Abia apucase să terminase circumnavigaţia, când Austen o informă:

— Primim informaţii.

— Transmite!

Asistentul ei principal, maiorul John Ombatu:

— Marcajele de pe Obiectul Orbital Nr. 7 au fost decodificate, doamnă colonel. Sunteţi pregătită pentru recepţie?

— Pregătită pentru recepţie!

— Traducerea, folosind modelul Webbel-Grey: „cuvânt-necunoscut cuvânt-necunoscut mic ţine-laolaltă dispozitiv de distrugere cuvânt-necunoscut stop puteri unu, doi, trei, cinci, şapte, unsprezece, treisprezece, şaptesprezece, nouăsprezece.” Final.

— Asta-i *tot,* John? întrebă Syree. Trei cuvinte necunoscute din şapte, plus o calibrare a puterii notată cu numere prime?

— Extratereştrilor ălora bătrâni le plăceau foarte mult numerele prime, în special unsprezece, după cum ştiţi.

Desigur că ştia. Toate tunelurile spaţiale erau etichetate cu numere prime – dacă se putea vorbi cu adevărat de o etichetare. În lipsa prea multor marcaje pe suprafaţa panourilor plutitoare, Webbel şi Grey avuseseră la dispoziţie foarte puţine elemente pentru a-şi elabora modelul de traducere. Syree presupunea că „uneşte” vine de la unul dintre puţinele semne repetitive de care dispuneau, un avertisment potrivit căruia niciun obiect cu masa peste o anumită limită nu va trece prin tunel.

Acest lucru se dovedise adevărat. *Anaconda,* un crucişător din clasă *Thor,* se pierduse, împreună cu nouă sute de vieţi omeneşti. Crucişătorul se potrivise cu o marjă de siguranţă foarte mică în interiorul Tunelului Spaţial Nr. 1, dar nu şi în interiorul câmpului necunoscut pe care se presupunea că-l delimitează tunelul. *Anaconda* dispăruse într-o implozie masivă, fără resturi materiale şi fără radiaţii reziduale. Experimentele intense au stabilit că acelaşi lucru se va întâmpla oricărui obiect cu masa mai mare de aproximativ o sută de mii de tone. Fizicienii marţieni au conchis că *Anaconda* avusese o rază Schwarzschild – definită ca raza sub care, dacă masa se comprimă, se va transforma într-o gaură neagră – mai mare

decât capacitatea de manipulare a tunelului. Din această catastrofă, xenolingviştii au aflat care marcaj extraterestru înseamnă „distrugere”.

Syree îşi alungă dezamăgirea. Sperase ca traducerea să confirme că Obiectul Orbital Nr. 7 este o armă. Această posibilitate încă nu fusese exclusă. Dar va avea nevoie de mai multe analize înainte să formuleze o ipoteză pe care s-o testeze.

***

După trei zile terestre, nu aflase nimic în plus despre obiect.

Echipa ei efectuase toate testele noninvazive care-i trecuseră prin minte lui Syree, de la evidentele analize spectrale, sonice şi magnetice la diverse simulări statistice, cu grad mai mic de încredere. Datele arătau clar un singur lucru: erau pur şi simplu insuficiente.

Artefactul nu emitea niciun fel de radiaţii, nu avea câmp magnetic şi nici temperatură proprie. Carcasa, având o grosime de 0,9765 centimetri, era compusă predominant dintr-o formă alotropică de carbon, cu o asemănătoare clasă cunoscută de substanţe organice terestre, dar diferită în mod subtil. Artefactul nu conţinea metale grele, niciun element cu număr atomic peste şaptezeci şi cinci. Avea o masă cu puţin sub un milion de tone. Era aproape complet gol pe dinăuntru, deşi existau în interior nişte structuri neidentificate, suspendate (cum?) într-un mod extrem de complex, dar fără a fi în contact direct unele cu altele. Aceste structuri necunoscute, dar stabile păreau a nu avea masă – o imposibilitate. Când computerul efectuă analizele matematice, suspensiile sugerau o reţea complicată în care fiecare curbă se plia în ea însăşi de mai multe ori, un fel de fractal multidimensional. Descompunerea efectuată de computer sugeră în continuare existenţa unui punct de atracţie straniu, o regiune în care toate traiectoriile suficient de apropiate erau atrase la limită, dar în care punctele apropiate arbitrar deveneau, în timp, separate exponenţial. Syree trasă diagrama dimensiunii Hausdorff a presupusului fractal. Rezultatul fusese 1,2 – aceeaşi dimensiune ca şi gradul de umplere galactică a universului.

Nimic din toate acestea nu conducea la o concluzie. Nimic din toate acestea nu indica la *ce* foloseşte Obiectul Orbital Nr. 7.

Exista un singur mod prin care puteau afla acest lucru: activându-l.

— Şi dacă pulverizează întregul sistem solar? întrebă John Ombatu.

— N-ar fi avut grade de putere diferite, prestabilite, dacă ar fi fost destinat pentru o singură declanşare nimicitoare la nivel planetar.

— De acord, dar dacă pulverizează Lumea?

— Există prea multe setări pentru ca acest efect să se producă la activarea celei mai joase dintre ele.

— Sunteţi sigură că ştiţi măcar cum să-l activaţi? întrebă comandantul Peres, sceptic.

— Sigur că nu! replică Syree. Dar pare să aibă puncte de presiune sub forma unor butoane duble. Operatorul trebuie să apese ambele butoane simultan, aşa că ele nu pot fi activate accidental de, să zicem, un meteorit.

Echipa căzu pe gânduri. Syree îşi simţea propria respiraţie, zgomotoasă, în piept. Aştepta.

— Cred că riscul e prea mare, vorbi în cele din urmă Ombatu, şi astfel, Syree află despre el ceva ce nu ştiuse până atunci.

— Hai s-o facem! spuse locotenentul Lucy Wu, ofiţerul inferior. Dacă vă aduceţi aminte, fallerii au nimicit colonia de pe New Rome săptămâna trecută. Şase mii de morţi. Nu ne-au mai rămas prea multe colonii în afara sistemului solar. Dacă nu ne asumăm niciun risc aici, unde nici măcar nu avem vreo colonie, atunci riscăm tot restul.

Syree era de aceeaşi părere. Dar aşteptă să audă ce aveau de spus Daniel Austen şi Canton Lee – deşi decizia finală îi aparţinea lui Peres –, fiindcă voia să ştie din ce plămadă e făcută echipa ei. Syree era şeful de proiect, dar Peres era comandantul navei *Zeus,* iar orice decizie care punea nava într-un potenţial pericol era de competenţa lui.

— Da! zise Lee.

— Da! spuse şi Austen. Suntem în *război!*

— În regulă, decise Peres. Dar artefactul să fie setat la cea mai *joasă* putere.

— Voi acţiona la ora zero-şapte-zero-zero, îi anunţă Syree. Comandante Peres, *Zeus* ar trebui să se deplaseze de cealaltă

parte a planetei, pentru a fi mai bine protejată. Austen, tu pilotezi naveta.

Tonul ei nu lăsa loc pentru alte discuţii. Nu-l privi pe John Ombatu.

***

Chiar şi mintea cea mai disciplinată – sau controlată cu ajutorul Disciplinei – poate să-şi piardă concentrarea în condiţii de stres. Syree, având experienţa războiului, cunoştea deja lucrul acesta, aşa că nu se miră când, părăsind sasul navetei, se surprinse cu gândul din nou la bunica Emily.

Emily James Johnson luptase în Africa, în America de Sud şi, ruşinos, în Rezistenţa Rebelă, după ce Statele Unite intraseră în Federaţia Atlanticului Unit. Se măritase târziu, iar când Syree îşi aducea aminte de bunica ei, şi-o amintea bătrână: fragilă, adusă de spate, cu pete cafenii de bătrâneţe – renunţase la tratamentul cosmetic prin modificare genetică pe la optzeci şi cinci de ani – dar tot severă. Pe la vârsta de patru ani, Syree avusese o criză de furie, iar bunica Emily o pocnise peste umeri cu bastonul ei din lemn de stejar.

— Cei din neamul Johnson ştiu să-şi ţină firea! Să nu uiţi asta niciodată, Syree!

Mama lui Syree plânsese văzând dungile umflate, roşii lăsate de baston şi-i dăduse un fursec. Îşi privise mama cu dispreţ. Chiar dacă avea doar patru ani, ştia că bunica Johnson a avut dreptate când a lovit-o şi că mama ei are o fire slabă.

Plutind spre Obiectul Orbital Nr. 7, simţi că regretă privirea aceea dispreţuitoare de la care trecuseră patruzeci de ani. Mama ei nu meritase aşa ceva; nu era soldat, iar tatăl lui Syree o luase de soţie tocmai pentru blândeţea ei. Syree încă mai putea s-o vadă cu ochii minţii, ţinând în mâna delicată, cu degete albe, fursecul refuzat – prima neîngăduinţă din partea unei fiice pentru care îngăduinţa avea să fie cea mai dură disciplină, întotdeauna.

Syree îşi desprinse gândurile de la familie.

Obiectul Orbital Nr. 7 îi polariză întreaga atenţie. Ataşă dispozitivul de control teleghidat al presiunii de inelul protuberant de sub caracterele ce desemnau cifra „unu”. Se

deplasă rapid de-a lungul mânerelor (puncte de apucare pentru tentacule? Ghidaje pentru roboţi?). Următorul set de caractere, aflat pe partea opusă a artefactului, avea cercuri protuberante identice. La peste două mii de clickuri distanţă, sub ea, Lumea se rotea sub norii ecuatoriali. Oare cum arăta cerul acela pentru indigeni, a căror vedere percepea gama infraroşie mai bine decât ea, dar pe cea ultravioletă mai prost?

„Indiferent cum ar vedea, sper să mai vadă şi după ce termin aici!” îşi spuse ea. Ataşă al doilea dispozitiv de presiune.

— Dispozitivele telecomandate sunt în poziţie! anunţă ea.

— Dispozitivele telecomandate sunt în poziţie, repetă Austen în navetă. Vin să vă recuperez.

— Nu veni! ordonă Syree. Rămân afară.

Urmă o pauză lungă.

— Doamnă colonel, asta nu este conform planului!

— Rămân afară, repetă ea.

Nu-i dădu explicaţia: dacă o întreagă planetă de civili era ameninţată de ceea ce putea să emane, la forţa unu, Obiectul Orbital Nr. 7, înţelegea să le împărtăşească soarta. Dacă Austen nu înţelegea acest lucru fără să i-l spună, explicaţiile n-aveau niciun rost, căci tot nu l-ar fi făcut să priceapă.

— Cer permisiunea să rămân, spuse Austen.

— Permisiune aprobată.

Astfel mai află ceva despre Daniel Austen. Un aspect ce merita cunoscut.

— Îndepărtează-te cu câteva sute de metri, căpitane. Să avem încă două perspective asupra artefactului.

— Afirmativ.

Existau, desigur, sateliţi care urmăreau activarea artefactului din mai multe unghiuri – cu cât mai multe, cu atât mai bine. Syree urmări naveta ocupând noua poziţie.

— Echipamentul de înregistrare activat, transmise Austen voios. Gata când sunteţi şi dumneavoastră, doamnă colonel!

— Rămâi pe recepţie.

— Să înceapă distracţia! exclamă Austen, iar ea îi sesiză veselia din glas.

Syree îşi activă propulsoarele şi se depărtă de Obiectul Orbital Nr. 7. Ajunsă la douăzeci de metri, activă ambele dispozitive de control de la distanţă al presiunii.

Câteva clipe lungi, nu se întâmplă nimic. Artefactul nu se schimbă deloc. Dar apoi *naveta* începu să strălucească. O strălucire sinistră, mortală, ce se intensifica sub ochii ei.

— Austen! Ce arată ecranele?

Linişte.

— Austen! Căpitane Austen, recepţie!

Linişte.

— Daniel! Recepţie!

Linişte. Naveta continua să strălucească. Syree activă propulsoarele şi se îndreptă către ea. După o sută de metri, costumul ei emise un mesaj urgent de avertizare, preînregistrat:

— Radiaţie în faţă. Nu avansaţi! Trei mii de razi. Două mii opt sute de razi. Două mii şase sute de razi…

Trei mii de razi? *În descreştere?!* N-avea nicio logică!

Exista un singur lucru logic: Daniel Austen era pe moarte. La fel şi ea.

***

Numai că Syree nu era pe moarte.

La bordul lui *Zeus,* tehnicienii medicali o spălară cu meticulozitate, şi pe dinăuntru, şi pe dinafară, ridicând din sprâncene, nedumeriţi, fiindcă niciun contor Geiger de pe navă nu indicase că ea a fost supusă unei doze de radiaţie. Dar Austen fusese, la fel şi naveta. Roboţii pătrunseseră în navetă şi-l recuperaseră pe Austen, prelevând şi probe din tot ce se afla la bord. Între timp, naveta încetase să mai strălucească.

Tehnicienii medicali au făcut tot ce-au putut pentru el, ştiind că, probabil, era inutil. Îi goliră stomacul şi-i introduseră miniroboţi cu tuburi pentru spălături interne prin esofag, prin bronhii şi prin rect, în nas şi urechi, pe sub pleoape şi prin tracul urinar. Îi spălară pielea cu substanţe chimice, îi raseră tot părul de pe cap şi de pe corp şi-i introduseră o sondă endotraheală, ştiind că, după câteva ore, va avea nevoie de ajutor pentru a respira. Îi dădură un medicament care să-l facă să transpire, îi puseră perfuzie şi-l conectară la instrumente de monitorizare

invazive şi dermice. Pe parcursul procedurilor, Austen spusese foarte puţine, în afara raportului oficial. Ştia.

În ziua următoare, Austen începu să vomite. Pe tracul său digestiv începuseră să apară ulceraţii. Syree n-avea nimic.

Echipa, plus Rafael Peres, se adună în camera ei pentru analiza datelor. Erau acolo locotenentul Wu, maiorul Ombatu, inginerul Lee. Masa era acoperită cu grafice şi tabele.

— Domnule maior, rezumă datele pe care le avem până în acest moment despre efect, ceru Syree.

Aşa îl denumiseră: „efect”. „Austen ar fi găsit un nume mai potrivit”, gândi ea fără rost. *„Să înceapă distracţia!”...* Veselia care i se citea în glas...

— Efectul este o undă, începu Ombatu încruntându-se, emisă uniform de Obiectul Orbital Nr. 7 şi care se deplasează cu viteza luminii. Se supune legii conform căreia intensitatea câmpului de radiaţie descreşte cu pătratul distanţei. Ştim asta judecând după cantitatea de radiaţie primită de fiecare dintre sateliţii instrumentali periferici. Unda pare să fi cauzat radioactivitate primară, cu un timp de creştere de câteva minute. După ce trece, rămân radiaţii secundare, dar nu sunt distribuite uniform – şi aici este cheia problemei. Unele obiecte recuperate din navetă s-au dovedit radioactive, altele nu.

— De ce? întrebă Peres, încruntându-se.

— Am eu o ipoteză, interveni Syree.

Toţi ochii s-au aţintit asupra ei. Syree ştia cât de important e ceea ce va spune. Ridică de pe masă raportul analizei de laborator asupra eşantioanelor prelevate din navetă.

— Uitaţi-vă care elemente au devenit radioactive şi care nu. Fuzelajul de titaniu: nu. Platina din fiolele catalizatoare ale sistemului de menţinere a vieţii: da. Aliajul de iridiu din containerele presurizate pentru colectarea probelor de gaze: da. Plumbul din aliajul de cositor şi plumb al cataramei de la centura căpitanului Austen: nu. Mercurul: da. Aurul: da. Aluminiul: nu. Antimoniul: nu. Iodul: nu. Niciun element cu greutate atomică mai mică de şaptezeci şi cinci n-a fost destabilizat sub influenţa undei. Toate elementele cu număr atomic mai mare au fost destabilizate.

— Plumbul are peste şaptezeci şi cinci, interveni Lucy Wu imediat.

— Dar are un nucleu extrem de stabil. Asta argumentează faptul că efectul a cauzat destabilizare nucleară, prin slăbirea energiei de legătură a nucleonilor.

— Efectul dă peste cap *forţa tare?!* spuse Canton Lee năucit.

— Eu aşa cred, zise Syree.

Ombatu părea dus pe gânduri.

— Mda… Asta ar explica de ce Syree n-a fost afectată. Costumul ei este făcut dintr-un compus carbonic, iar moleculele mai uşoare n-au fost afectate, pentru că forţa de respingere electromagnetică dintre protoni nu ajunge pentru a învinge energia de legătură scăzută…

Merse la computer şi începu să tasteze ecuaţii.

— Aşadar, căpitanul Austen n-a fost iradiat de unda în sine, ci de radiaţia emisă de părţile componente ale navetei pe care le-a afectat unda, interveni Peres.

— Iar după ce unda trece, nucleul redevine stabil, completă Lucy Wu, emoţionată. Dar există un timp de creştere; efectul nu se produce instantaneu, nici nu dispare instantaneu. E nevoie de mai multe minute…

— Forţa *tare!* repetă Lee, ca hipnotizat. Ce armă!

— Şi noi am experimentat-o doar la forţa unu, aminti Syree. Puterea creşte din număr prim în număr prim, până la nouăsprezece.

— Trebuie s-o punem la adăpost înainte ca fallerii să afle de existenţa ei! zise Peres brusc.

— De acord, îl aprobă Syree. Dar, din nefericire, masa depăşeşte capacitatea tunelului spaţial.

Îi observă în timp ce-i rumegau spusele. Orice obiect care nu reuşea să treacă printr-un tunel spaţial se transforma într-o gaură neagră. Aşa spunea teoria, cu toate că masa iniţială nu era destul de mare pentru a forma o gaură neagră în împrejurări normale şi nimeni nu văzuse, la drept vorbind, o gaură neagră astfel formată. Un lucru fusese observat şi verificat: masa maximă. O sută de mii de tone. Obiectul Orbital Nr. 7 avea de nouă ori mai mult.

Pe de altă parte, fusese construit de aceleaşi entităţi care făcuseră şi tunelurile. Poate că asta ar conta. Dar de ce să conteze?

De ce nu?

— Putem demonta artefactul? sugeră Lucy Wu. Şi să-l reasamblăm de cealaltă parte a Tunelului Spaţial Nr. 438?

— Ai vreo idee cum să faci acest lucru într-un mod nepericulos, locotenente? o întrebă Ombatu. Sau măcar cum să-l faci, punct, lăsăm partea cu pericolul deoparte?

Lucy Wu plecă privirea, roşind.

— Avem nevoie de mai multe date despre interior, spuse Syree cu fermitate. Poate că acele construcţii fără masă sunt modulare, chiar dacă ştim deja că nu aşa stau lucrurile în privinţa carcasei.

— Nu ştiu cum să stabilesc acest lucru, doamnă, interveni Lee. Designul este atât de necunoscut…

— Va deveni mai puţin necunoscut pe măsură ce-l studiem.

— Da, doamnă! o aprobă Lee, dar în vocea lui se citea îndoiala.

Şi Syree se îndoia. Dar nu vedea nicio alternativă, cel puţin nu în acel moment.

În a treia zi după accident, Daniel Austen nu mai putu vorbi. Interiorul gurii, la fel ca întreg corpul său, se umpluse de răni sângerânde. În a patra zi avea corpul atât de umflat, încât nu se mai putea mişca şi avea nevoie de analgezice în doze masive ca să nu simtă chinuri cumplite. În a cincea zi a murit.

L-au înmormântat în spaţiu, după o scurtă slujbă religioasă în capela destinată ofiţerilor şi tehnicienilor medicali. În dosarul de cadre al lui Austen, la rubrica „Religie”, el scrisese „Niciuna”. Syree renunţă la scenariul standard al funeraliilor militare pentru personalul laic. Îl auzise prea des şi era de-a dreptul insipid. Nu i se potrivea lui Austen, cu veşnica-i pălăvrăgeală, cu stilul lui ireverenţios, cu vitejia şi veselia lui. *„Să înceapă distracţia!”*

Alese în schimb un poem de Kipling, unul pe care bunica ei obişnuia să-l citeze des. Familia Johnson nu era prea iubitoare de poezie, dar bunicii Emily îi plăcuse Kipling. „Un poet al soldaţilor”, spunea ea de fiecare dată. În capela micuţă,

încercând să nu-şi protejeze piciorul stâng, Syree recită din Kipling cum îşi amintea, ştiind că versurile sunt incomplete, ştiind că e de ajuns.

„Ca el, niciunul n-a mai fost, călare sau pe jos.
Alţi pistolari am cunoscut, dar nu ca el
Şi de aceea, o, s-a dus, e mort:
Cei buni se duc.

Prieten el mi-a fost şi numai el,
În locu-i altul să găsesc…
Solda mi-aş da şi gradele să vină înapoi
Dar pentru asta-i prea târziu.

Luaţi-l dar! S-a dus cu cei mai buni…”

După ceremonia funerară, Syree se duse în mica încăpere de observaţie de pe *Zeus.* Puntea de comandă avea ecrane virtuale mai clare, dar ea voia să privească spaţiul cosmic, nu o simulare digitală. Sub ea, Lumea se rotea încet, unicul ei continent ecuatorial semănând cu o centură groasă, cu margini neregulate, în jurul unei burţi grase de civil. Dar nu Lumea o interesa. Aşteptă impasibilă până când Obiectul Orbital Nr. 7 trecu rapid mai jos de *Zeus,* strălucind ameţitor din cauza razelor soarelui, ce cădeau pe suprafaţa sa cu coeficient de reflexie mare. Sateliţii periferici îl monitorizau constant, iar Syree avea acces instantaneu la datele colectate de ei. Dar voia să vadă încă o dată, cu propriii ei ochi, obiectul care-l ucisese pe Daniel Austen.

Arăta complet neschimbat.

CINCI

GOFKIT JEMLOE

Prima dificultate majoră apăru din cauza florilor. Deşi doctorul Bazargan o anticipase, acest lucru n-a făcut-o mai puţin stânjenitoare.

Stătea cu Ann în laborator – mai bine-zis, ceea ce trecea drept laborator acolo, pe Lume. Era o încăpere spaţioasă, aerisită, de formă neregulată, cu pereţi curbaţi şi multe ferestre cu arcadă ce dădeau spre grădini. După standardele terrane, Lumea era o planetă generoasă: fertilă, caldă, fără anotimpuri, îmbelşugată. Materialele de construcţie se găseau din belşug, aşa că zidurile puteau fi construite cu forme asimetrice, făcându-se risipă. Hrana era abundentă şi, ca urmare, populaţia relativ puţin numeroasă (de ce? cauze necunoscute până la acel moment) putea cheltui resurse consistente cultivând flori. Nici măcar grădinile din Isfahan, străvechiul oraş iranian unde se născuse Bazargan, nu se puteau compara cu cele de pe Lume.

Cu toate acestea, Isfahan şi Lumea semănau mai mult decât se aşteptase Bazargan. Isfahan, numit în continuare „Perla Persiei”, chiar dacă devenise oraş-muzeu, avea de asemenea porticuri arcuite, ferestre cu arcadă ce dădeau spre grădini îngrijite, ziduri vopsite în culori luminoase (locuitorii Lumii foloseau un verde foarte deschis, în loc de alb). Copacul saji din dreptul ferestrei lui Ann, cu florile sale roz, parfumate putea fi la fel de bine un migdal înflorit. Desenele complicate pictate pe podeaua laboratorului s-ar fi potrivit destul de bine pe un covor sau pe o tapiserie iraniană. Şi cu toate că în camera de lucru a unui „vindecător” iranian mesele de laborator n-ar fi fost curbate în forma unor parabole, nici tavanul n-ar fi avut aspectul unui dom, efectul general nu i se părea lui Bazargan chiar atât de „extraterestru”. Categoric, nu la fel de extraterestru ca aspectul oraşului Argos, de pe Europa, unde făcuse muncă de teren după absolvirea facultăţii, cercetând organismele care

trăiau în izvoarele fierbinţi de sub gheaţă. Acolo, oamenii arătau la fel ca el, dar mediul era exotic; aici, situaţia era inversată.

Dincolo de ferestrele laboratorului, Hadjil Pek Voratur se plimba prin grădina splendidă. Pe Lume, energia solară medie pe metru pătrat era aproape egală cu cea de pe Pământ, dar într-un spectru modificat. Pentru ochii oamenilor, adaptaţi mediului terestru, peisajul părea cumva straniu, într-un mod subtil, greu de definit. Chiar şi aşa, grădinile familiei Voratur erau uimitor de frumoase. Culorile, parfumurile, formele – toate se aflau într-un echilibru perfect. Chiar şi insectele ce fertilizau inflorescenţele luxuriante se potriveau cu serenitatea grădinii: nici nu muşcau, nici nu înţepau. Aceste insecte, pe care indigenii le numeau „dătători de viaţă", fascinau biologul din Ann Sikorski.

— Mi s-au aşezat pe mână, pe corp, pe picioare, Ahmed… dar niciodată pe cap. Niciodată!

— Eşti sigură?

— Nu, încă nu. N-am făcut niciun experiment. Dar nu le-am văzut vreodată să se aşeze pe capul vreunui localnic – tu le-ai văzut?

— N-am fost atent, dar voi fi, replică Bazargan, privind-o pe „asistenta" indigenă pe care Hadjil Voratur i-o dăduse lui Ann.

Enli Pek Brimmidin. Fata era spioană, precis. Era de aşteptat.

Hadjil Voratur ajunse în pragul laboratorului, silueta lui masivă blocând aproape toată intrarea.

— Pek Bazargan, onorez florile inimii tale! zise el, zâmbind.

Ţinea în mână o floare a vizitatorului, având petalele dungate, portocaliu cu galben.

— Pek Voratur, eşti binevenit florilor din propria ta casă! răspunse Bazargan, rupând o floare de ospitalitate din tufa de pajalibe pe care o avea Ann lângă uşă.

Voratur râse. Bazargan descoperise că locuitorii Lumii posedau un simţ al umorului destul de complex. Apreciau bizareriile, exagerarea, ironia. Numai satira socială le era străină; aceasta presupunea distanţarea de propriile convenţii sociale, greu de realizat într-o lume monoculturală din punct de vedere biologic.

— Fie ca şi florile tale să înflorească, Pek Sikorski! îi spuse Voratur lui Ann. Dar, vai! Acesta este motivul pentru care am venit să discut cu voi.

— Florile noastre nu înfloresc pentru tine, ghici Bazargan.

— Ştiai? se arătă Voratur surprins – cu adevărat sau prefăcut. Ştii că vom planta seminţele florilor primite de la voi şi că seminţele nu vor încolţi?

— Ştiam că un grădinar atât de iscusit şi un negustor atât de chibzuit n-ar putea proceda altfel, replică Bazargan.

Voratur părea încântat – „grădinar iscusit” era cel mai mare compliment posibil pe Lume. Dar şi satisfacţia putea fi simulată. Bazargan se simţea în largul său cu acest joc al simulării emoţiilor. În Iran era absolut necesar pentru a supravieţui.

Îl interesa mai ales cum se potrivea prefăcătoria lui Voratur – dacă era prefăcătorie – cu conceptul de realitate complet împărtăşită, fără subterfugii. Existau două posibilităţi. Una ar fi fost ca toţi cei care împărtăşeau această cultură să ştie că prefăcătoria face parte din activitatea negustorească, aşa încât chiar şi declaraţiile false să fie pe deplin împărtăşite în esenţa lor. Cealaltă ipoteză era că declaraţiile prefăcute sunt permise numai în relaţiile cu terranii, care se situau în afara culturii Lumii. Bazargan încă nu deţinea destule dovezi pentru a se decide asupra uneia dintre variante.

Observă că Ann se simţea stânjenită de inocenţa simulată a negustorului. Ea crescuse în provinciile din centrul Americii, unde stilul direct, fără ascunzişuri era o virtute.

— Pot să întreb de ce seminţele florilor terrane nu încolţesc pentru noi? Este nevoie de sol terran? întrebase Voratur.

— Nu, răspunse Bazargan. Seminţele nu încolţesc pentru că asta a fost intenţia noastră. Le-am tratat în mod special.

Toate florile aduse pe Lume fuseseră sterilizate prin iradiere.

— Înţelegi dumneata, Pek Voratur, aceste flori nu cresc în mod natural pe Lume. S-a întâmplat vreodată ca o plantă foarte puternică de pe o insulă îndepărtată, să zicem, să fi fost adusă într-un sat de pe continent şi, o dată plantată, să se înmulţească până la acapararea întregului strat?

— Ah, înţeleg! exclamă Voratur. Ne protejaţi de florile voastre frumoase.

— De efectele lor necunoscute, îl corectă Bazargan, zâmbind.

Negustorul n-avea idee cât de departe se mersese cu protecţia. Echipa de oameni fusese decontaminată cu mare atenţie, pe dinăuntru şi pe dinafară. Se procedase la înlocuirea tuturor microorganismelor necesare organismului pentru care exista o versiune modificată genetic, incapabilă de a supravieţui în afara corpului uman. Nimeni nu era atât de naiv încât să creadă că Lumea va rămâne neinfluenţată de prezenţa oamenilor, dar ideea era ca influenţa să fie cât mai delicată şi fără repercusiuni.

Voratur părea să cumpănească.

— Să vă propun un alt târg. Voi ne daţi seminţe fertile din planta cu flori cea mai pretenţioasă şi care creşte cel mai încet, iar eu mă ocup s-o cultiv într-o seră, împreună cu flori de pe Lume, până când vom fi siguri că nu prezintă niciun pericol.

Bazargan se prefăcu a-i cântări propunerea. Anticipaseră toate acestea, iar geneticienii hidroponici de la bordul navei *Zeus* creaseră un trandafir roşu ca flacăra, modificat genetic, cu calităţi competitive limitate. În plus, durata lui de viaţă fusese limitată la trei generaţii. A patra germinare a seminţelor activa o genă-terminator, care le îneca în biotoxine. Oricum, avea să treacă destulă vreme până să descopere Voratur că trandafirii lui au devenit sterili şi să înceapă runda următoare de negocieri.

— Ar fi posibil, zise el. Dar ai vorbit de un târg…

— Ce ai dori în schimb, Pek Bazargan?

Ann îşi privi fix colegul, care ştia ce-şi doreşte ea.

— Pek Voratur, ceea ce îţi cer este să ne acorzi zece minute din timpul tău, spuse el pe un ton oficial. În aceste zece minute îţi vom pune o pălărie de metal pe cap, iar o maşinărie de-a noastră îţi va fotografia creierul. Asta-i tot.

— Îmi va fotografia creierul?! exclamă Voratur.

De astă dată, Bazargan avea convingerea că emoţia nu mai e simulată. Blana de pe gâtul lui Voratur se zbârlise, trădând alarmarea, iar cutele craniene i se adânciseră.

— Cum e cu putinţă? întrebă el. Creierul se află în craniu, ascuns vederii!

— Da, dar pălăria noastră poate vedea prin craniu, lămuri Bazargan. Nu te va durea, nu te va afecta în niciun fel şi va dura

doar zece minute. În schimb, îţi vom da seminţele unor flori cum n-a mai văzut Lumea niciodată!

Voratur ezită. Ann îşi ţinu răsuflarea: o scanare cerebrală Lagerfeld combinată reprezenta instrumentul principal în neurobiologie. Bazargan observă cum lăcomia negustorului se luptă cu frica de necunoscut a provincialului.

Altceva câştigă bătălia.

— În creier se află sufletul, zise Voratur cu jumătate de gură. Nu pot risca să-mi expun sufletul la ceva ce nu înţeleg. Poate, dacă mi-ai împrumuta o asemenea pălărie s-o pot cerceta înainte sau mi-ai da-o la schimb cu altceva…

— Din păcate, asta nu pot să fac! rosti Bazargan cu regret.

Nu mai era nevoie să adauge nimic. Voratur era ideal ca reprezentant al indigenilor; ca negustor de succes, înţelegea că există o limită a ceea ce ar fi dispus cineva să ofere pe gratis.

— Atunci mă văd obligat să refuz fotografia creierului şi să te rog să alegi alt preţ pentru seminţele de flori.

— Lasă-mi puţin timp de gândire, ceru Bazargan.

Această mişcare îi oferea şi lui Voratur timp să cumpănească; s-ar fi putut răzgândi. Deşi echipa de recunoaştere se lovise de acelaşi refuz.

— Poate ar fi o idee să te consulţi cu servitorii Primei Flori, îi sugeră el.

— Poate, poate, spuse Voratur.

Deşi, în mod aproape sigur, un asemenea demers n-ar fi fost favorabil cererii lui Bazargan. Tot ce gândea Voratur, vor gândi şi preoţii. Realitate împărtăşită.

— Ar trebui să putem încheia un târg, Pek, adăugă Voratur. Voi, terranii, aţi venit pentru comerţ, nu-i aşa? Terranii dinaintea ta au spus: „Ne vom întoarce pentru produsul manufacturat.”

— Aşa au zis? întrebă Bazargan, tresărind surprins, dar îşi reveni repede. Da, sigur! Terra este un comerciant însemnat printre vecinii ei.

— La fel credeam şi noi, spuse Voratur, privindu-l cu şiretenie. Spune-mi, Pek Bazargan, fotografia trebuie să fie a creierului meu? Nu poate fi a oricăruia dintre concetăţenii mei?

— Ba da, răspunse Bazargan.

Voratur aprobă din cap, parcurse ritualul de bun-rămas şi plecă. Oare se gândea la vreunul dintre servitori? Cu toate că ar fi făcut-o numai dacă servitorul, preotul şi toţi ceilalţi s-ar fi declarat de acord. Astfel funcţionau lucrurile pe planeta aceea. Dar un servitor putea fi plătit suficient de mult pentru a-şi asuma riscul de bunăvoie. Lucrurile puteau funcţiona şi în acest fel...

— Crezi că va fi de acord? întrebă Ann în engleză. Ar fi grozav să avem o scanare Lagerfeld!

— Nu ştiu dacă va fi sau nu de acord, răspunse Bazargan în limba indigenilor.

Nu-i plăcea s-o ignore pe asistenta băştinaşă a lui Ann când aceasta se afla de faţă. Nici nu voia să-i dea lui Enli motive să-i raporteze lui Voratur că terranii complotează folosind limbi secrete, lucru care putea fi interpretat foarte uşor drept vrăjitorie. Preoţii de pretutindeni ar fi interpretat astfel.

Ann încuviinţă fără vorbe; de obicei, îşi aducea aminte să vorbească limba nativilor, chiar dacă nu se pricepea la fel de bine ca Bazargan. De astă dată, emoţia o făcuse să uite.

— O fotografie a creierului ne va ajuta să ne facem o idee despre chestiunea centrală, spuse ea cu grijă.

— Da, o aprobă Bazargan.

Îi înţelegea exaltarea. Pentru Ann, specialistă în xeno-biologie, „întrebarea centrală” viza biomecanismul realităţii împărtăşite. Spre deosebire de Bazargan, ea nutrea convingerea că acel fenomen aparte era de natură biologică şi chiar formulase câteva ipoteze explicative. Un virus care supraexcita o anumită zonă din creier, la fel ca în cazul neurosifilisului. Sau o boală asemănătoare sindromului Tourette, care creştea activitatea neurotransmiţătorilor excitatori numai în anumite arii. Sau nişte peptide mutante, prezente numai în situaţiile de comportament patologic, ca de pildă tripeptida întâlnită în anorexia nervoasă.

— Realitatea împărtăşită este o idee morală, adăugă Bazargan, numai parţial pentru urechile lui Enli.

Ann reveni la engleză.

— Relaţia dintre sensibilitatea afectivă şi cea morală este întotdeauna complicată.

— Ştiu, zâmbi Bazargan.

— La nivel cerebral, în cortexul frontal – la asta mă refer.

— Eu nu la asta m-am referit.

Ann râse, cu o expresie luminoasă pe chip, apoi se întoarse la ce avea de făcut. Bazargan îşi îndreptă privirea spre Enli.

Fata stătea aplecată la masa de lucru şi pregătea secţiuni subţiri de frunze pentru analizorul atomic, după cum îi arătase Ann. Spre deosebire de părul uman, blana de pe gât nu putea creşte atât de lungă încât să ascundă expresiile faciale. Cutele craniene ale lui Enli erau foarte adâncite; fata avea buzele crispate şi uşor retrase, dezvelindu-i puţin dinţii; blana aspră de pe gât i se zbârlise. Fata extraterestră era îngrozită.

De ce? se întrebă Bazargan. Enli n-avea nimic când intrase el în încăpere. Cumpăni: dacă Enli se speriase când Voratur întrebase dacă oricine altcineva poate fi subiectul scanării cerebrale, ar fi fost un lucru interesant. Nu dacă teama fetei ar fi fost simpla teamă provincială de necunoscut, ci dacă ar fi fost cauzată de altceva… de ce anume? Ascundea Enli ceva?

„*Crinul părea că mă ameninţă / Şi-a arătat pistilul curb, tremurător…*” Hafez. Secolul al paisprezecelea.

Un alt aspect asupra căruia să mediteze, pe lângă toate celelalte. Lumea, cu ecologia ei complexă şi cu societatea şi mai complexă, era o planetă fascinantă. La fel erau şi indigenii, cu simţul sofisticat al umorului şi cu iscusinţa în negustorie. Captivanţi chiar. Câtă vreme nu le acordai prea multă încredere.

***

David Allen se simţea ca acasă. Planeta aceea se dovedea a fi ceea ce căutase toată viaţa.

Era adevărat, casa crelm îl cam izola; văzuse mai mulţi bebeluşi decât membri ai guvernului, mai multe calendare de ieşire a primilor dinţi decât ritualuri ale bărbăţiei (dacă existau). Şi ce dacă? Avea la dispoziţie suficient material pentru o duzină de lucrări antropologice importante, totul era interesant. Talentul lui în materie de limbi străine îşi arăta roadele. Vorbea limba indigenilor chiar mai bine decât doctorul Bazargan sau cel puţin cu un accent mai bun, iar în fiecare seară, după ce toţi adormeau în casa crelm, aproape că n-avea timp destul pentru a-şi nota toate observaţiile şi ideile despre ziua care tocmai se încheiase. Îşi spunea că, imediat ce se va întoarce la Princeton,

va deveni o celebritate în lumea restrânsă, feroce şi arzător râvnită a xenoantropologiei.

Dar lui David îi plăcea Lumea şi pentru alte motive, nu doar pentru faptul că-i oferea ocazia unei cariere. „Nu-s chiar aşa de superficial”, îşi spunea plin de mândrie. Lumea reprezenta mult mai mult decât articole pentru revistele de specialitate. Reprezenta şansa ca omenirea să se remodeleze – nici mai mult, nici mai puţin.

Acest gând îi tăia răsuflarea. Noaptea, în „camera lui personală”, o combinaţie de dormitor şi sufragerie, se foia pe salteaua incomodă, neputând să doarmă. Mintea îi fremăta, făcându-i inima să bată cu putere. „Nu te amăgi singur!”, se apostrofa el. „Dimineaţă ai grijă să-ţi reglezi Disciplina ca să fii mai calm!” Admonestările nu prea ajutau. Gândurile continuau să zburde.

Realitatea împărtăşită era cheia. Lumea nu cunoscuse niciun război. Nici măcar vreo încăierare la graniţă. Localnicii cu care discutase – doicile şi celălalt tutore, Colert Pek Gamolin – îi explicaseră fenomenul ca pe ceva firesc, de parcă el ar fi ştiut deja totul. Aflase, într-adevăr, de la echipa de recunoaştere, dar nu era acelaşi lucru cu a vedea la faţa locului. Când două persoane nu erau în armonie, când nu împărtăşeau aceleaşi credinţe, valori şi concepţii despre lume, începea să-i doară capul. Simplu ca bună ziua! Nu poţi porni un război dacă asta îţi va cauza dureri insuportabile – şi, de bună seamă, îţi va cauza, căci oamenii pe care-i vei măcelări nu-ţi vor împărtăşi convingerea că faci un lucru bun, iar tu ai şti asta foarte bine. Nu, ai *simţi-o,* în cele mai profunde celule ale creierului tău: durere până-n pragul agoniei. Aşa că nici măcar nu se puteau face planuri de război. Nici nu se făceau...

Crima nepremeditată continua să existe, fireşte. Pentru a pocni pe careva în căpăţână cu ce-ţi cădea în mână aveai nevoie de o clipită, insuficient pentru a-ţi cauza durerea care să te împiedice de la acţiune. Durerea apărea probabil după aceea... nu-i aşa? Va trebui să-l întrebe pe Colert Gamolin. Oricum, ideea principală rămânea aceeaşi.

Oamenii ar putea să pună capăt războiului!

Pentru asta era suficient să înţeleagă mecanismul fiziologic al realităţii împărtăşite şi apoi să-l importe, ca genă dominantă, în embrioni umani modificaţi genetic. Aceşti oameni cu genomul modificat ar coopera unii cu alţii în realitatea împărtăşită. Cooperarea constituie, pe termen lung, o strategie evoluţionistă mult mai puternică decât violenţa, în cazul unei specii supertehnologizate. Cei care vor trăi în realitatea împărtăşită ar transmite şi urmaşilor strategia de succes, şi tot aşa, până când sistemul solar ar deveni un paradis non-violent, asemeni Lumii.

Desigur, Ann îi spusese că ea nu crede că mecanismul realităţii împărtăşite ar fi genetic. Şi ea, şi prima echipă de recunoaştere obţinuseră fără probleme probe ADN din păr, sânge şi piele deshumată. Analizoarele au indicat numai diferenţe minore între genomul indigenilor de pe Lume şi cel uman: mai puţin de 0,005 la sută. Suficient ca să explice apariţia blănii de pe gât, a cutelor craniene şi a altor deosebiri minore, datorate evoluţiei în medii diferite, spusese Ann. Recunoscuse că nu are *certitudinea* că mecanismul realităţii împărtăşite nu se găseşte cumva printre acele diferenţe sau ascunsă în ADN-ul rezidual, pe care ambele specii îl aveau din belşug. Pentru a se convinge îi trebuiau ani de experimente, folosind aparatură de care nu dispunea. Dar era destul de sigură că diferenţele nu sunt de ordin genetic. În definitiv, locuitorii Lumii erau atât de compatibili cu oamenii, încât teoretic se puteau încrucişa, rezultând progenituri fertile. Toate diferenţele erau superficiale, iar rezultatele analizelor ADN erau cele mai apropiate faţă de ADN-ul uman, dintre toate speciile cu strămoş comun ajunse la un moment al evoluţiei la distanţă de ani-lumină una de cealaltă.

David insistase: „Dar fără mai multe experimente, nu poţi fi *absolut sigură!”* O repetase atât de des, încât Ann cea răbdătoare şi-a ieşit din sărite, în cele din urmă: „Nu! Nu sunt absolut sigură că mecanismul nu-i genetic! Şi da, dacă este, teoretic ar putea fi implantat în ADN-ul uman! Acum vrei să-ncetezi cu cicăleala?”

Gata cu războaiele! Iar costurile economice enorme destinate războiului vor fi dirijate către scopuri paşnice, autentice: cele de a învăţa, a iubi şi a creşte copii (şaptesprezece la sută dintre

copiii de pe Terra încă mai mureau de pe urma bolilor, violenţei şi foametei).

Într-un fel, transformarea se întâmpla deja cu Bonnie şi Ben! Gemenii îşi începuseră noua viaţă pe Lume cu acelaşi entuziasm ca şi David. Chiar în ziua aceea, veniseră copăcel în colţul unde David spunea poveşti, încercând să-i înveţe engleza pe micuţii indigeni în vârstă de şase ani. De fapt, fireşte, şase ani echivalau cu trei ani şi jumătate tereştri; un an al Lumii măsura 213 rotaţii în jurul propriei axe, fiecare rotaţie având ceva mai mult de douăzeci şi patru de ore. Copilaşii erau adorabili: aşezaţi pe pernuţele joase, în formă de boabă de fasole, cu căpşorul golaş ridicat spre ecranul de proiecţie, descriind cu mânuţele în aer curbe pline de entuziasm. Povestea era o adaptare a lui David după „Iepuraşului Peter”. Orice compoziţie conţinând flori avea un succes instantaneu.

— … şi astfel, Peter Pek Frebul se duse iară*şi în g*rădina lui Pek McGregor şi mâncă o floare!

Trei perechi de ochi negri se măriră la auzul unei asemenea răutăţi nemaiauzite.

În acest moment literar aterizară Ben şi Bonnie, mergând ezitant, de două ori mai mari ca Nafret, Uvi şi Grenol. Ben gânguri şi se întinse spre frebul din lemn cioplit din poala lui David. Reuşi să se împiedice şi să cadă peste Uvi, lovind-o cu cotul în cap destul de tare. Copila începu să urle.

Ben crezu că este un joc şi începu să râdă.

Nafret şi Grenol începuseră imediat s-o mângâie pe Uvi, liniştind-o, alinând-o. Dar auzind râsul lui Ben, Nafret ridică privirea spre el, încruntându-se. Se uită iar la Uvi, apoi iar la Ben, după care duse mâna într-o parte a capului. Strânse tare buzele.

Tutorele indigen, Colert Gamolin, veni lângă Nafret într-o clipită; se aşeză pe vine, pentru a fi la aceeaşi înălţime cu copilul, şi aşteptă concentrat. Nafret continuă să se uite când la Ben, când la Uvi; în ochi îi apărură lacrimi.

— Este bun solul tău astăzi, Nafret? întrebă Gamolin cu blândeţe.

— Mă doare capul!

Un zâmbet larg, de încântare şi de uşurare apăru pe faţa lui Gamolin. Îl luă în braţe pe Nafret şi-l scoase din casă, dar înainte de a ieşi, îi zâmbi lui David. Între timp, una dintre bone o luă în braţe pe Uvi, care aproape se oprise din plâns. David îl privea pe Ben.

Băieţelul era derutat. O privi fix pe Uvi, care suspina în poala bonei. Apoi ridică de pe podea o jucărie – un norişor făcut dintr-un material moale, îndrăgit de toţi copiii – şi merse clătinat către Uvi. Fără să scoată vreun sunet, dar foarte serios, îi întinse jucăria.

David ştia că nu e acelaşi lucru. Chiar şi la vârsta de şase luni, copiii terrani manifestau adesea empatie faţă de suferinţa altor copii. Gestul cald de consolare al lui Ben nu avea nimic din forţa biologică a durerii lui Nafret, iar Ben, din nefericire, putea fi învăţat destul de uşor să renunţe la empatia pentru Celălalt, dar nu la fel de uşor educat să şi-o păstreze. *Însă era o dovadă!* Dovada cum că mecanismul evolutiv care funcţiona la locuitorii Lumii avea cel puţin un corespondent rudimentar în organismul terranilor. Dacă exista sământa, putea fi chiar mai uşor să creezi prin inginerie genetică un traseu evolutiv atât de strâns înrudit.

— Nu, David, spusese Ann Sikorski după ce-şi regăsise răbdarea pierdută în timpul discuţiei în contradictoriu despre genetică. Realitatea împărtăşită nu este o strategie evoluţionară logică! Pur şi simplu, nu este. Am rulat simulările pe computer de două ori, potrivit ecuaţiilor Dawkins, şi genul ăsta de altruism rigid nu poate învinge egoismul genetic pentru a deveni strategia dominantă.

— Dar pe Lume a reuşit! sublinie David realitatea de necontestat.

— Ştiu, spuse Ann.

Îşi dădu la o parte şuviţele de păr care-i cădeau pe faţă; părea încurcată.

— În primul rând, se pare că n-a existat o competiţie reală din partea unei strategii a egoismului genetic, cu toate că nu ştiu de ce. Deocamdată. Pe toate celelalte planete, fiinţele înzestrate cu conştiinţă sunt în relaţii de competiţie reciprocă. Aici se întâmplă altceva, dar nu ştiu ce anume. Cel puţin deocamdată.

Biologii! Încuiaţi în spaţiul simulărilor pe computer şi al matematicilor evoluţioniste. David *ştia* ce se întâmplă acolo. De fapt, acelaşi lucru se întâmpla deja printre oamenii iluminaţi, aceia care luau în serios Disciplina, cu obligaţia ei morală de a regla optim biochimia cerebrală pentru sarcinile fiecărei zile. Neurotehnologia însemna responsabilitatea faţă de tine însuţi *şi* faţă de ceilalţi, însemna să iei în serios posibilitatea de a fi cea mai bună şi cea mai eficientă persoană cu putinţă. Nu erau oare neurotehnologia, ingineria genetică şi realitatea împărtăşită a locuitorilor Lumii aspecte ale aceluiaşi lucru: unelte biologice menite să creeze cea mai bună societate posibilă?

Ba da. Asta erau.

David ieşi din casă. Nafret şi Gamolin se plimbau printre straturile de flori, recitând numele diferitelor inflorescenţe. Pajalibe, rafiribe, allabeniribe. Gamolin încă mai avea pe chip expresia aceea de exaltare şi ţinea mânuţa băieţelului într-a sa cu mai multă tandreţe decât de obicei. Când lecţia despre flori luă sfârşit, tutorele îl trimise pe Nafret înapoi în casă şi se întoarse către David.

— Acela a fost primul semn pe care l-am văzut la Nafret, Pek Allen. Trebuie să-i comunic lui Pek Voratur imediat! Fiul lui devine real!

— Toate florile au miros de dulceaţă şi bucurie! răspunse David conform ritualului.

Zâmbea fără să se poată abţine. Veselia lui Gamolin era molipsitoare. Dar momentul era potrivit şi pentru a obţine ceva informaţii.

— Vârsta lui Nafret este cea normală pentru a deveni real aici, pe Lume?

— El e puţin mai precoce. De ce? La ce vârstă încep copiii oamenilor? adăugă Gamolin, făcând ochii mari.

— Mai târziu, răspunse Allen – era important să-i protejeze pe Bonnie şi Ben. Cam pe la cinci ani.

Cinci ani terrani însemnau aproximativ nouă ani pe Lume.

— Atât de târziu!

— Da. Dar, Pek Gamolin, aş vrea să te mai întreb ceva. Dacă un copil s-ar dovedi ireal..., cum se procedează pe Lume?

Zâmbetul radios al lui Gamolin păli.

— Încercăm să fie cât mai puţină durere posibil, răspunse el după un moment. În trecut… mă rog, strămoşii noştri îndepărtaţi nu puteau mirosi flori care încă nu crescuseră, mă înţelegi. În zilele noastre, le tăiem gâtul. Cu un cuţit foarte ascuţit, când non-copilul doarme. Nu suferă deloc. Dar pe Terra?

David izbuti să pară calm.

— O procedură diferită. Noi… noi folosim licori.

Nu era o minciună. Copiilor de pe Pământ cu afecţiuni cerebrale netratabile li se administrau în mod frecvent substanţe opiacee. Deşi nu pentru a fi omorâţi.

— Pot să întreb ce procent din urmaşii voştri sunt… non-copii?

— Oh, foarte puţini! răspunse Gamolin, zâmbetul revenindu-i pe buze. De fapt, e chiar ridicol câte griji îşi fac părinţii pentru acest lucru, de vreme ce şansele sunt atât de mici. Mai ales în rândul celor foarte de bogaţi, ca Pek Voratur. Casă crelm separată pentru cei pe care preoţii încă nu i-au declarat reali… o prostie, zău aşa! Iar eu chiar cred că, în cele din urmă, realitatea se va schimba şi casele crelm vor dispărea. Bogaţii de pe Terra au astfel de case?

— Nu.

— Ei, vezi? Schimbările realităţii voastre sunt mai avansate decât ale noastre. De fapt, ştiam asta deja, văzând bicicletele terrane pe care Pek Bazargan le-a dat gospodăriei! Ce maşinării minunate! A mea are exact formele unui bleriodib şi merge mult mai repede decât oricare altă bicicletă din câte am avut vreodată!

— Mă bucur că-ţi place, zise David.

Nu ştia ce e acela bleriodib, dar obişnuitul interes puternic faţă de limbă părea să-i lipsească în ziua aceea.

— Mă duc să-l informez pe Pek Voratur despre durerea de cap a lui Nafret, anunţă Gamolin. Preoţii vor dori să înceapă planificarea ceremoniei. Până când florile noastre vor înflori împreună!

— Până când florile noastre vor înflori împreună! răspunse David.

Acum – ironia ironiilor – îl durea pe *el* capul. Deşi n-ar fi trebuit să-l afecteze chiar atât de tare. Doar era antropolog! Ştia că toate societăţile au aspecte indezirabile, iar unele, chiar şi

cele foarte avansate cultural, cum era Lumea, distrugeau nou-născuţii vătămaţi. Dar la şase ani lucrurile stăteau totuşi altfel… Oare dacă oamenii vor putea fi condiţionaţi, prin inginerie genetică, să simtă durere fizică atunci când realitatea nu este împărtăşită, îşi vor distruge şi ei propriii copii? Să fi fost ăsta preţul pentru pace?

Nu. Nu trebuia să se întâmple neapărat astfel! Spre deosebire de evoluţia naturală de pe Lume, geneticienii umani nu erau constrânşi să se bazeze pe duritatea selecţiei naturale, nici pe capriciile şansei genetice. Ei ar putea să modifice secvenţele fundamentale de gene, ar putea găsi o modalitate de rezolvare a problemei celor cu creierul grav afectat. Cauza s-ar putea afla în alte gene decât cele care controlau mecanismul realităţii împărtăşite. Ar putea fi ceva uşor modificat.

Şi poate că dificultatea nici nu era de natură genetică! Poate că era doar culturală. Preoţii trebuiau să-l declare pe Nafret „real” – ei aveau putere de viaţă şi de moarte. Iar modelul *acesta* era atât de frecvent întâlnit în istoria omenirii! Ordine religioase lacome, care doreau să păstreze puterea doar pentru ele, care foloseau obiceiurile, miturile, ameninţările şi crimele pentru a-i ţine pe oameni sub control şi pentru a-i convinge mai apoi că totul e spre binele lor, aşa încât să nu pună la îndoială supremaţia castei preoţeşti. Cu câteva secole în urmă, un gânditor politic spusese pe faţă: „Religia este opiul maselor.”

Păi, dacă uciderea copiilor era condiţionată cultural, nu biologic, ea nici măcar n-ar face parte din structura genetică a „realităţii împărtăşite” aşa cum o vor adopta oamenii. Atunci de ce se simţea el, David Allen, atât de afectat?

„Asta-i adevărata problemă, nu-i aşa?” îşi spuse. Nu cu genetica, ci cu *el.* Se simţea cuprins de pesimism din cauza unei dificultăţi minore, când ar fi trebuit să jubileze datorită unei intuiţii de proporţii. Îşi promise că a doua zi va recurge la o ajustare semnificativă a Disciplinei sale. Implicaţiile raţionamentului său erau prea importante pentru a-şi tolera poticneli mintale mărunte.

Ar putea poseda mijloacele de a salva umanitatea de ea însăşi…

Fluierând, se plimbă prin frumoasele grădini ale gospodăriei Voratur, simţind cum speranţa îşi deschide petalele în el, ca o floare.

ŞASE

RAFKIT SELOE

Enli, aflată în faţa lui Pek Nagredil în micul birou al acestuia din centrul guvernamental, se simţea îngrozitor. Dincolo de fereastra arcuită, o ploaie rece cădea neîntrerupt pe bolţile înalte şi în curţile din Rafkit Seloe.

— Pek Brimmidin, *Realitate şi Ispăşire* sperase mai mult din partea ta. Mult mai mult, o dojeni Pek Nagredil.

— Ştiu, recunoscu spăsită Enli.

— Ocupi o poziţie avantajoasă în cadrul gospodăriei Voratur – asistent direct al unuia dintre terrani! Ar fi trebuit să fi strâns tot felul de informaţii folositoare. Când colo, ce-mi spui tu? Că terranii elimină fluide dezgustătoare din nas. Că-şi golesc vezica în medie de şase virgulă patru ori pe zi. Că nu au sex – ştim deja că acest lucru nu este adevărat, de la terranii care au fost aici înaintea lor. Că…

— Am spus că n-au avut manifestări sexuale vizibile, preciză Enli cu obidă.

Apa de ploaie îi curgea de pe haine, de pe degete, din blana de pe gât, adunându-se în bălţi pe podeaua guvernamentală.

— Nu mă întrerupe! Îmi spui că terranii lucrează mereu cu plante şi animale, ca vindecătorii. Că probabil – „probabil”! – ne studiază comportamentul ori de câte ori au ocazia. Îmi mai spui că micuţii terrani se joacă împreună cu copiii noştri în casa crelm a gospodăriei Voratur. Şi că i-au dat lui Pek Voratur seminţe de „rosibe”, lucru cunoscut deja de toată lumea!

— Eu…

— Singura informaţie nouă pe care mi-ai adus-o este că Pek Bazargan i-a solicitat lui Pek Voratur să se supună unei fotografieri a creierului prin cutia sa craniană, lucru pe care el l-a refuzat, fireşte.

— Când sunt singuri, vorbesc cu cuvintele lor terrane ciudate, explică Enli. Cu toate că ascult, nu reuşesc să înţeleg!

— Atunci n-ai decât să găseşti o modalitate de a învăţa limba terrană sau să observi acţiunile în locul vorbelor. Ăsta-i un raport cu totul jalnic!

— Îmi pare rău. Am…

— Ar trebui să fii în stare să înveţi cuvinte terrane. Informatorul desemnat să-i observe pe primii terrani – un informator care acum, Pek Brimmidin, este real! — le-a învăţat limba. Suficient cât să înţeleagă fragmente din conversaţiile ascultate, cum ar fi: „Ne vom întoarce după produsul manufacturat”. Nu crezi că ai putea face măcar atâta lucru? Eşti inteligentă, la urma urmelor.

— Dar eu…

— Eşti liberă să pleci, Pek Brimmidin!

— Dar…

— Eşti liberă să pleci!

Nici măcar o urare politicoasă de succes în viitor! Enli făcu stânga-mprejur şi plecă, însemnând drumul parcurs până la ieşire cu un firicel de apă de ploaie. Se urcă pe bicicleta udă şi porni înapoi spre Gofkit Jemloe, prin ploaia rece.

***

— Te rog, Pek Sikorski…, începu Enli.

— Da, Enli? Ce este?

— Vrei să mă înveţi să vorbesc cuvintele voastre? Pek Sikorski păru surprinsă. După ce, întoarsă la Gofkit Jemloe, îmbrăcase haine uscate şi se odihnise, Enli îşi recâştigase încrederea în forţele proprii. Oare nu dusese ea la bun sfârşit toate celelalte însărcinări de informator? Şi în cazul de faţă putea face tot ce era necesar pentru a reuşi!

— De ce vrei să ne înveţi cuvintele, Enli? o întrebă Pek Sikorski.

Ea nu vorbea atât de bine ca Pek Bazargan şi avea un accent ciudat. În plus, lui Enli i se părea că Pek Sikorski începe să fie afectată de o boală a florilor. Îi curgea nasul puţin, iar ochii începuseră să se înroşească şi să se umfle. Trifalitibelele tocmai dădeau în floare; probabil că tocmai ele o îmbolnăveau pe Pek Sikorski. Şi Tabor avusese această boală – o ruşine pentru el de fiecare dată când minunatelor flori le venea timpul să înflorească… „Nu, nu te gândi la Tabor!” îşi impuse.

Ciudat era faptul că Pek Sikorski nu părea ruşinată de boala florilor. Nu se ascundea în camera ei, cum făceau femeile bogate, nu-şi ţinea capul plecat în căinţă, ca muncitorii, nici nu-şi cerea iertare, după ritual, în faţa unui strat de trifalitibe, pentru vina de a nu le putea aprecia darul ceresc. Nici măcar nu-şi aranjase blana de pe gât – blana de pe cap – în împletituri de căinţă! Blana ei de pe cap arăta la fel ca întotdeauna, în ziua aceea fiind prinsă în creştetul capului, într-o buclă lucioasă.

— Vreau să vă învăţ cuvintele pentru că-mi place să învăţ lucruri noi, răspunse Enli.

Abia cu o zi înainte, Pek Sikorski o lăudase pentru priceperea cu care pregătea bucăţi de vierme mort pentru ciudata maşină terrană numită „secvenţiator de gene”. Erau mai multe maşini ciudate de felul aceleia, toate arătând ca nişte cutii metalice sigilate, prevăzute cu nişte guri cu care înghiţeau bucăţele de chestii moarte pe care nu le mai dădeau înapoi.

Pek Sikorski zâmbi, strănută şi-şi şterse nasul. Nici măcar nu făcu semnul căinţei!

— Ei bine, Enli, aş fi bucuroasă să te învăţ limba terrană! Vrei să începem chiar acum?

— Da, te rog.

Oare femeii nici nu-i păsa că jigneşte o floare? Ce era în neregulă cu aceşti oameni?

— Hai să începem cu obiectele din cameră, ce zici? Asta e o *masă.*

— *Masă,* repetă Enli, gustând cuvântul străin.

O senzaţie de presiune începu să se facă simţită între ochi, dar luase atât de multe pastile guvernamentale, încât o percepea ca fiind distantă şi slabă. Era singurul fel în care putea s-o scoată la capăt cu terranii cei îngrozitori. Chiar dacă n-avea multe fapte să-i raporteze lui Pek Nagredil, Enli avea impresii destule.

— *Podea,* spuse Pek Sikorski, aplecându-se pentru a atinge podeaua.

Strănută iar şi nici de astă dată nu înclină capul.

— *Podea, podea, podea,* repetă Enli, fără s-o privească.

— *Perete.*

— *Perete, perete, perete. Podea, podea, podea. Masă, masă, masă.*

— Bine. Iată un cuvânt foarte important pentru tine: *floare.*

Şi Pek Sikorski chiar atinse o floare de trifalit din buchetul aflat pe masa ei. *Chiar dacă* avea boala florilor de trifalit!

Enli simţi că i se face rău şi ei. Aşadar, la urma urmelor, terranii nu erau reali! Nicio persoană reală n-ar fi putut comite un asemenea sacrilegiu! Pek Sikorski ar fi trebuit să ţipe de durere, să se zvârcolească pe podea… nici pomeneală. Pek Sikorski îl salută pe Pek Bazargan, care tocmai intră.

— Bună dimineaţa, Ann, Enli… Fie ca grădinile tale să înflorească întotdeauna! Ann, nu arăţi prea bine. *Alergie?*

Ultimul cuvânt era în limba lor.

— Da, aşa se pare, răspunse Pek Sikorski cu mâhnire, în limba nativilor. Încă n-am apucat să iau un *antihistaminic.* Enli m-a rugat s-o învăţ engleză, iar acum suntem tocmai în mijlocul unei lecţii.

— Foarte bine, zise Pek Bazargan, zâmbindu-i lui Enli. Fie ca florile tale să înflorească în această strădanie! Dar, Ann, ia *antihistaminicul* acum!

Ultima propoziţie spusă de el avea o intensitate şi o intonaţie aparte.

— Ah, *tabu?* făcu Pek Sikorski.

Alt cuvânt terran ciudat.

— Foarte!

— Scuzaţi-mă.

Părăsi camera de lucru. Pek Bazargan se îndreptă spre masa lui Enli şi inspectă ceea ce lucrase.

— Foarte frumos, Enli! Sunt sigur că-i eşti de foarte mare ajutor lui Ann.

— Mulţumesc.

— Te-am văzut ieri pedalând prin ploaie. Cred că te-ai udat foarte tare, mergând cu bicicleta pe o asemenea vreme…

— Da, rosti Enli cu precauţie.

Putea el şti oare, într-un fel al lui, într-un fel terran ireal, unde fusese? Era şi *el* informator?

— Aş vrea să-ţi pun o întrebare, dacă-mi permiţi. Bicicleta pe care o ai, la fel ca toate celelalte, are un lacăt. Realitatea

împărtăşită se schimbă cu timpul, după cum ştim, iar pe mine mă interesează foarte mult acest lucru. Aşa că, dacă întrebarea mea ar suna ciudat, te rog să-ţi aduci aminte că realitatea împărtăşită pe Terra este puţin diferită faţă de cea de pe Lume. De ce au bicicletele lacăte, dacă furtul uneia ar încălca în mod sigur realitatea împărtăşită?

Mâinile lui Enli lucrau fără să şovăie cu bucăţile de viermi. Vasăzică, asta era! Chiar şi Pek Nagredil ar fi de acord că informaţia aceea e importantă. Da, realitatea împărtăşită se schimbă, dar nu atât de mult încât să ducă la necunoaşterea unui concept elementar! Pek Bazargan este cu siguranţă ireal, chiar şi numai pentru că a întrebat aşa ceva. Iar dacă ar fi pus întrebarea unei persoane care nu ia pastile guvernamentale, ar fi scos la iveală o irealitate atât de intensă, încât rezultatul ar fi fost o durere de cap zdrobitoare… Dar o întrebase pe ea. Se întrebă dacă e cazul să simuleze durerea. „Nu, oricum n-ar sesiza diferenţa”, îşi zise.

Îi răspunse, pe cât de calm îi permitea bubuitul inimii.

— Furtul nu încalcă realitatea împărtăşită. Oamenii vor lua întotdeauna lucrurile pe care le văd, le doresc şi pe care încă nu le posedă. Asta este, pur şi simplu, firea noastră, a locuitorilor Lumii, şi o cunosc toţi. Este un lucru împărtăşit.

— Aha! făcu Pek Bazargan, iar în ochii lui ciudaţi, deschişi la culoare era ceva intens ce-i displăcu brusc lui Enli.

Se putea oare ca el să fi cunoscut răspunsul la propria întrebare? Oare pusese întrebarea nu pentru a-i afla răspunsul, ci pentru a vedea dacă ea poate să-l dea fără durere de cap? Să bănuiască oare adevărul despre *ea?*

Pe Enli o cuprinse panica. Dacă lucrurile stăteau astfel, statutul de informator îi era compromis, iar ea eşuase… Se strădui să-şi păstreze cumpătul, să nu exteriorizeze nimic; Pek Bazargan o observa cu ochii aceia diferiţi… Întoarcerea lui Pek Sikorski a fost o uşurare.

Atâta doar că… Pek Sikorski nu mai strănuta, nu mai avea ochii roşii şi nici nu-i mai curgea nasul!

Imposibil! Florile de trifalit erau tot pe *masă.* Şi parfumul de trifalit umplea aerul: era un strat la capătul grădinii, lângă bazin. Trifalitibele vor fi înflorite timp de alte două zecezile, adică

exact cât suferise Tabor de fiecare dată, în fiecare zi mai rău şi mai adâncit în căinţă. Iar Pek Sikorski nu mai avea nicio urmă de boala florilor!

„Încă n-am apucat să iau un antihistaminic.”

Dispuneau de o licoare ce lecuia boala florilor, la fel cum pastilele guvernamentale calmau durerea de cap.

Mâna lui Enli, în care ţinea cuţitul de tăiat viermii, încetă să mai tremure. La urma urmelor, era un informator bun. Va avea ceva unic şi important de raportat lui Pek Nagredil la următoarea întâlnire. Fără a-l mai pune la socoteală şi pe Pek Voratur.

— Ei, Enli, eşti gata pentru alte cuvinte terrane? o întrebă Pek Sikorski.

Fata aprobă cu o înclinare a capului.

***

— Eşti sigură? întrebă Pek Voratur. Complet sigură?

— Da! răspunse Enli. Am văzut cu ochii mei. Se simţea rău de tot din cauza bolii cauzate de trifalitibe, apoi a luat un *antihistaminic* şi n-a mai avut nici urmă de boala florilor!

Pek Voratur se ridică, traversă încăperea, se duse la fereastră şi privi afară. Enli îi lăsă timp de gândire.

Camera personală a lui Pek Voratur era, de departe, cea mai impresionantă din câte văzuse vreodată. Fiecare centimetru de perete era acoperit cu flori presate şi ceruite, culorile lor puternice fiind estompate de artiştii decoratori; rezultatul era de o frumuseţe discretă, armonioasă. Ferestrele arcuite dădeau spre o curte privată plină de pajalibe, sajibe şi rarele anitabibe galbene. Sub picioarele lor era un covor gros din insulele Seuril, de culoarea aurie a ierbii, având ţesută o complicată curbă neagră, continuă. Salteaua de dormit fusese îndepărtată, desigur, dar bolurile de la micul dejun, din lemn negru lustruit şi din aliaj de cositor şi plumb, ornate cu aur, încă se mai aflau pe masa joasă, arcuită, împreună cu mai multe scrisori de afaceri aruncate de-a valma.

De-a lungul peretelui sudic se afla altarul floral – cel mai frumos din câte văzuse. Lemnul viu fusese direcţionat ani la rând să crească în acele curbe graţioase; apoi fusese recoltat, lustruit şi se montaseră pe el două vase din argint. În vase se

aflau buchete proaspete, ofrandă adusă Primei Flori – bobocul perfect ce coborâse de pe luna Obri şi înflorise pentru a crea Lumea. Între cele două vase se găsea un aranjament floral de aducere-aminte, dedicat strămoşilor lui Pek Voratur – de asemenea, cel mai frumos din genul lui. Sticla delicată era turnată sub forma unor tuburi răsucite prin care curgea metalul lichid argintiu-roşiatic numit „sufletul florii”.

Enli privi în altă parte. Până când va redeveni reală, altarele florale nu erau pentru ea. În niciun caz pentru ea. *Tabor...*

Pek Voratur se întoarse spre fată.

— Mergem împreună să-l vedem pe Pek Bazargan!

— Eu? întrebă Enli, confuză.

Dar pricepu imediat. Nu era vorba de informare, ci de negustorie curată. Realitatea trebuia împărtăşită! Încuviinţă cu capul, sperând că Pek Voratur nu ştia că a ezitat, sperând să nu-şi fi dat seama de faptul că, preţ de o clipă, uitase că el, cel puţin, era real.

— Mergem acum, decise Pek Voratur şi culese o pajală din tufa lui de ospitalitate, în timp ce Enli privi în altă parte.

Îl găsiră pe Pek Bazargan în camera lui privată, nici pe departe la fel de somptuoasă ca aceea a conducătorului gospodăriei, dar cu mult mai bună decât încăperea comună unde locuia Enli. Pek Bazargan nu era singur: împreună cu el se aflau Pek Allen, aflat într-una din rarele sale vizite în afara casei crelm, şi imensul Pek Gruber, pe care Enli nu-l mai văzuse din prima ei zi în gospodărie. Pek Gruber era transpirat, murdar şi foarte fericit. Se vedea clar că abia a sosit. Nici nu apucase să-şi dea jos de pe umerii enormi rucsacul cu o formă neplăcut de pătrată. Cei trei terrani stăteau în picioare, discutând absorbiţi. Enli auzi cuvintele „munţii Neury”.

Pek Bazargan îi zări pe Enli şi pe Pek Voratur şi luă o floare din tufa de ospitalitate.

— Fie-ţi grădina înflorită, Pek Voratur!

— Fie ca florile voastre să vă mulţumească strămoşii, Pek Bazargan, Pek Allen! Bine ai revenit, Pek Gruber!

— Da, Pek Gruber a revenit din călătoria sa.

— Cu pietre! spuse Pek Voratur.

Enli ştia că negustorul râde în sinea sa. Toată lumea considera că pasiunea pentru pietre a lui Pek Gruber e caraghioasă. Auzi, pietre!

— Pietre minunate, i-o întoarse Pek Gruber, vorbind cu accentul molatic al muntenilor.

— Florile inimii mele se bucură pentru tine! spuse Pek Voratur, tot râzând în sinea lui.

Numai Pek Bazargan îi răspunse la zâmbet. Încă o dată, Enli simţi junghiul îndoielii. Pek Bazargan părea că împărtăşeşte realitatea în măsură mult mai mare decât ceilalţi terrani… Se putea ca numai el să fie real? Dar el părea, de asemenea, să împărtăşească realitatea şi cu Pek Sikorski, şi cu Pek Allen, iar acum şi cu Pek Gruber, aşa că nu putea fi real…

— M-am gândit la fotografierea creierului meu, Pek Bazargan, vorbi Pek Voratur. Poate că este o cale de a face târgul nostru să înflorească…

— Care ar fi acea cale? întrebă Pek Bazargan.

Enli îl văzu făcând un mic gest cu mâna – atât de mic, încât chiar şi ei i-ar fi scăpat dacă nu l-ar mai fi văzut de multe ori –, adresat lui Pek Sikorski. Însemna *„Nu spune nimic, vorbesc eu în numele tuturor”.* Un gest ciudat.

Pek Voratur se uită cu subînţeles la pernele îngrămădite pe podea. Pek Bazargan îşi ceru scuze şi toată lumea se aşeză, Pek Gruber dându-şi jos din spinare, în sfârşit, rucsacul cel greu, care căzu pe podea cu un bubuit înfundat. Pietre.

— Va sta şi Enli cu noi, anunţă Pek Voratur.

Enli se aşeză şi ea pe o pernă arcuită, în spatele lor şi puţin lateral. Bazargan le oferi o farfurie pe care se aflau prăjiturele. Pek Voratur deschise discuţia.

— Enli Pek Brimmidin, ca asistent al lui Pek Sikorski în camera ei de vindecătoare, petrece mult timp împreună cu ea, fireşte. Ele împărtăşesc realitatea fiecărei zile. Însă Enli împărtăşeşte realitatea şi cu gospodăria mea. Astfel mi-a ajuns la urechi un lucru curios. Este realitate împărtăşită că Pek Sikorski a avut o boală provocată de trifalitibe? Şi că a luat o licoare inventată de terrani şi boala florilor a dispărut, chiar dacă trifalitibele încă mai sunt înflorite?

— Este realitate împărtăşită! recunoscu Pek Bazargan.

— Şi licoarea se cheamă *antihistamină?*

— Este realitate împărtăşită.

— Ahaaa! făcu Pek Voratur. Atunci, este cu adevărat o licoare valoroasă.

Pek Bazargan nu spuse nimic, nici nu-şi coborî privirea. Atitudinea lui Pek Voratur se schimbă brusc: nu mai era elevul curios, ci afaceristul energic.

— Aş vrea să plantăm un târg care să înflorească, pentru acea licoare, aşa încât doar eu să fac negoţ cu ea pe Lume. *Antihistamina* voastră pentru o fotografie a creierului meu!

Pek Bazargan ciuguli dintr-o prăjitură. „Câştiga timp de gândire”, înţelese Enli. Terranii erau, într-adevăr, buni afacerişti.

— Pek Voratur, vorbi el în cele din urmă, când am mai discutat lucrul acesta, mi-ai spus că nu poţi risca să-ţi expui creierul, cel care-ţi adăposteşte sufletul, la ceva ce nu poţi înţelege. De ce s-a schimbat realitatea împărtăşită?

Bazargan înţelese imediat că a făcut o greşeală; Enli văzu că terranul sesizează uimirea de pe chipul lui Pek Voratur. Răspunsul însuşi era realitate împărtăşită – Pek Bazargan ar fi trebuit deja să-l *ştie.* Expresia feţei lui Pek Voratur trecu de la uimire la disconfort: începea durerea de cap.

— Aş vrea să te aud spunând acest lucru, Pek Voratur, adăugă Pek Bazargan repede – prea repede, pentru urechea atentă a lui Enli. Este mai bine ca realitatea noastră să fie împărtăşită cu voce tare. Aşa este obiceiul pe Terra.

Chipul lui Pek Voratur se destinse. Enli ştia ce gândeşte: diferenţa între a spune cu voce tare realitatea şi a o gândi constituia numai o schimbare mică. Şi aflată întru totul în graniţele realităţii, mai ales pentru un afacerist versat, obişnuit cu schimbările locale de realitate. Durerea dintre ochii lui Pek Voratur începea să slăbească. Dar nu şi cea dintre ochii fetei. O simţea dezlănţuindu-se ca o furtună chiar în spatele digului artificial creat de pastilele guvernamentale.

— În primele luni de viaţă suntem cu toţii bebeluşi, începu Pek Voratur de parcă ar fi recitat o poveste în poiana satului. Suntem boboci, mai avem până să devenim flori adevărate. Bobocii sunt gingaşi şi trebuie protejaţi. Aşa că multe părţi ale realităţii împărtăşite le sunt ascunse copiilor, la fel cum petalele

bobocilor, înfăşurate în verdele lor crud, sunt ferite la început de acţiunea directă a ploii şi a razelor de soare. Pe măsură ce creştem… Chiar astfel se împărtăşeşte realitatea pe Terra, Pek Bazargan? Tot ce este evident se spune în gura mare, de parcă adulţii ar fi copii în casa crelm?

— Da, răspunse Pek Bazargan.

— Foarte bine. Pe măsură ce creştem, ni se împărtăşeşte tot mai multă realitate. Dar chiar adulţi fiind, tot mai avem nevoie de protecţie. Într-o familie de ţărani, i se cere bunicii bătrâne să ajute la ridicatul buştenilor grei? Nu! Tinerii cei puternici îşi riscă spinarea pentru ca bătrânii să aibă un acoperiş deasupra capului. Pescăriţa riscă pornind pe mare pentru ca familia ei să aibă ce să mănânce. Munteanul îşi riscă viaţa pentru a-şi salva copilul rătăcit într-o peşteră din munţii Neury. Riscul pentru binele comun face parte din realitatea împărtăşită. Dacă mii, poate milioane de oameni ar putea fi eliberaţi de ruşinea bolii florilor, fotografierea creierului unui om nu este, oare, un risc ce merită a fi asumat? Chiar dacă nu înţeleg procesul? Sufletul va ieşi întotdeauna triumfător dintr-o acţiune riscantă făptuită pentru binele împărtăşit, deşi n-ar fi la fel dacă ai risca numai din dorinţă de profit. Pentru Prima Floare, nimic nu este mai îmbucurător – şi mai real – decât o persoană care-şi riscă viaţa pentru ceilalţi. Exceptând, desigur, persoana care-şi dă viaţa pentru a-i salva pe alţii – bucuria specială, multiubită a Primei Flori, care a înflorit şi a murit pentru a crea Lumea. Iată, am spus cu voce tare realitatea împărtăşită!

Pek Voratur zâmbi, dar Enli simţea că încă nu-i în largul lui. Pek Bazargan aprobă cu capul.

— Îţi mulţumesc! Acum permite-mi să-ţi ofer flori ale învăţăturii.

Pek Voratur încuviinţă cu graţie, acceptând rolul umil de învăţăcel. Măcar acea parte a negustoriei îi era familiară.

— Locuitorii Lumii şi cei ai Terrei împărtăşesc realitatea, dar nu împărtăşesc şi acelaşi fel de corp. Voi aveţi blană pe gât, noi avem blană pe cap. Voi aveţi ochii negri, unii dintre noi au ochii albaştri. Voi puteţi să mâncaţi fructe de han, noi nu putem – dacă încercăm, ne vom îmbolnăvi foarte grav.

— Aţi încercat? întrebă Pek Voratur cu interes.

— Într-un fel, răspunse Pek Bazargan.

Enli se întrebă ce mai însemna şi *asta?* Dar Pek Bazargan continuă grăbit:

— Ar mai putea fi şi alte diferenţe, în interiorul corpului nostru, acolo unde nu putem să le vedem. Dacă facem târgul pentru licoarea antihistaminică, s-ar putea ca ea să provoace îmbolnăvirea corpului locuitorilor Lumii în moduri pe care noi nu le putem prezice. Bineînţeles, terranii nu doresc să vă provoace vreun rău!

— Fie ca florile voastre să înflorească! rosti Pek Voratur încruntat.

— Fie ca grădina ta să-ţi aducă bucurie! îi răspunse Pek Bazargan. Aşadar, din păcate, nu putem să-ţi dăm licoarea antihistaminică în schimbul fotografiei creierului. Dar am putea să facem afaceri cu ţevile de apă care nu ruginesc, după cum am discutat mai demult…

— Mă voi mai gândi la acest lucru! spuse Pek Voratur brusc, nepoliticos, şi se ridică. Voi împărtăşi realitatea cu servitorii Primei Flori. Vino, Enli!

Ea se ridică în pripă de pe pernă, surprinsă de lipsa lui de curtoazie şi de delicateţe. Pek Voratur omisese chiar şi florile de bun-rămas!

Mergând repede în urma lui prin curţile casei mari, Enli înţelese motivul: Pek Voratur era furios. De când venise în gospodăria lui, nu-l văzuse în starea aceea, dar se pare că nu era un lucru ieşit din comun. Servitorii, grădinarii, chiar un oaspete venit din capitală priviră doar o singură dată la faţa lui Pek Voratur, pentru ca apoi să dispară din calea lui, unii prin uşi, alţii în spatele unor grilaje pentru flori agăţătoare, alţii sub un pod de piatră arcuit peste un pârâu ornamental.

După ce se întoarseră în camera sa personală, Pek Voratur se întoarse către Enli. Vocea lui, controlată ca întotdeauna, îi făcu blana de pe gât să se zbârlească.

— Vei fura *antihistaminicul* din camera personală a lui Pek Sikorsky şi mi-l vei aduce. În noaptea asta! Împărtăşim sau nu realitatea, Pek Brimmidin?

— Împărtăşim realitatea, reuşi Enli să îngaime. Dar dacă este periculos pentru corpurile nativilor de pe Lume…, îndrăzni ea.

— Binele împărtăşit justifică riscul. Sa creadă acei terrani că pot decide în locul meu… în locul meu! Enli…, am început să mă întreb dacă sunt cu adevărat reali, adăugă el cu vocea schimbată brusc.

Ea nu spuse nimic.

— Desigur, asta vor decide servitorii Primei Flori, nu eu. Nu-i invidiez pe preoţi pentru sarcina lor! Dar, între timp, aceşti terrani încrezuţi sunt oaspeţi în gospodăria mea, iar *antihistaminicul* e cât se poate de real. Fură-l!

— Îl voi fura. Dar… Pek Voratur… dacă-mi permiteţi să întreb… cine-l va înghiţi?

„Şi va risca moartea”, completă în gând. Nu era nevoie s-o spună cu voce tare.

— Eu, desigur! răspunse Pek Voratur. Cine altcineva? Eu îl voi înghiţi.

ŞAPTE

GOFKIT JEMLOE

— E supărat-foc! zise Dieter Gruber în engleză.

Ahmed Bazargan aprobă din cap. Într-adevăr, Voratur se înfuriase. Pentru prima oară, îl văzuse altfel decât zâmbitor, amabil şi în general deschis, chiar dacă alunecos ca un ţipar. Voratur fusese atins în miezul fiinţei sale – lucru primejdios.

— Problema o reprezintă fata aceea, Enli, le spuse Bazargan celorlalţi doi. Cred că ea ar putea fi…

— Problema o reprezintă preoţii! izbucni David Allen. Nu l-ai auzit zicând că se grăbeşte să se consulte cu ei? Preoţii îi subjugă total pe aceşti oameni minunaţi, ca să-şi păstreze ei puterea!

Bazargan îi aruncă o privire sumbră lui Allen. În mod clar, pe tânăr îl stârnise ceva, îl înfierbântase până-n măduva oaselor. La fel de clar se vedea că încă nu e pregătit să discute acel lucru cu toată echipa. O, tinerii… Întotdeauna convinşi că teoriile lor, indiferent în ce ramură a ştiinţei, vor desfiinţa tot ce-a fost înainte. Convinşi că specialiştii mai în vârstă, deja consacraţi stau mereu la pândă pentru a le fura gloria. Cu prea puţină experienţă pentru a şti că, adesea, marile progrese nu se nasc din viziuni înfierbântate, ci din mici anomalii. Din detaliul aparent neînsemnat ce pare a nu se încadra perfect în peisaj. Ca, de pildă, Enli…

— Dacă n-ar exista preoţii, continuă Allen îmbujorat, nimeni n-ar fi declarat „ireal” şi apoi ucis. Mecanismul fiziologic al realităţii împărtăşite ar continua să existe, durerile de cap ar continua să joace rolul de constrângere socială. S-ar schimba un singur lucru: ar exista ceva mai multă divergenţă în gândire între regiunile izolate, datorită controlului mai slab la nivelul societăţii per ansamblu. Nu-i rău deloc! Şi întreaga populaţie ar fi eliberată de teama de…

— Nu sunt un popor temător! rosti Bazargan, mai aspru decât intenţionase.

Îl deranja ceva în legătură cu David Allen. Altceva decât frenezia egocentrică şi nesiguranţa plictisitoare.

— Oricum, am să-ţi ascult bucuros teoria mai târziu. Acum aş vrea să aud raportul lui Dieter. La urma urmelor, a fost plecat mai multe luni.

Exagerase, dar cu folos. Allen se domoli.

— Am reconfirmat o mare parte din ceea ce a descoperit echipa de recunoaştere, spuse Gruber în engleza lui cu accent străin.

Ochii lui albaştri străluceau. Bazargan ştia că Gruber, când era foarte entuziasmat, trecea pe germană.

— Dar am pătruns şi mai departe în munţii Neury, lucru pe care prima echipă n-a avut timp să-l facă. *Lieber Gott,* e uimitor! Compoziţia se schimbă pe de-a-ntregul. Munţii nu au aceeaşi compoziţie ca restul suprafeţei planetare. Sunt o amestecătură – ceva rocă vulcanică uşoară, bazalt, dacit, piatră ponce şi obsidian, amestecate cu elemente radioactive cu timpi de înjumătăţire enorm de lungi. Mult mai mult toriu şi uraniu decât te-ai putea aştepta. Toate astea, combinate cu roca dură specifică formaţiunilor marine de mare adâncime. Cred că munţii Neury sunt rămăşiţele unui asteroid enorm, care a lovit planeta cândva, într-una dintre primele ere geologice.

— Interesant! spuse Bazargan.

Era sigur că Gruber n-a terminat şi că-şi va spune povestea în felul său. Allen nu era la fel de răbdător.

— Bun, şi ce-i atât de nemaipomenit?

Gruber nici nu-l băgă în seamă.

— Asteroidul a căzut probabil în ocean, deasupra unui punct „fierbinte” unde exista deja activitate vulcanică subacvatică, magma fiind expulzată din adâncul planetei. Datorită acelui impact subacvatic, bucăţile de rocă aruncate erau pline de gaze, astfel formându-se piatra ponce. E posibil chiar ca piatra ponce să fi umplut întregul bazin de impact, deasupra asteroidului. În cele din urmă, mişcările plăcilor tectonice au ridicat întregul bazin la suprafaţă, formând munţii Neury, *fără* a întrerupe legătura cu punctul activ iniţial. Roca vulcanică se erodează repede, plus că era deja poroasă, aşa că, în timp, s-au format kilometri întregi de caverne. Peşteri interconectate cu multă

apă, hornuri, tunele de lavă şi radiaţii subterane neobişnuite, toate astea s-au combinat pentru a crea întregi ecosisteme subterane, care au în alcătuire câteva dintre cele mai uimitoare flori mutante!

Ann se lumină la faţă.

— Se presupune că munţii Neury sunt locul unde s-a deschis Prima Floare. Mitul creaţiei Lumii. De aceea, accesul în munţi este interzis.

— Şi radiaţiile ar putea avea un cuvânt de spus în privinţa asta, interveni Bazargan sec. Dieter…

— Am fost supus la numai treizeci şi doi de razi, în total, şi am avut şi costumul pe mine, spuse Gruber. Nu m-a văzut nimeni intrând în munţi, nici ieşind, sunt sigur. Dar povestea cu radiaţiile e cea minunată, Ahmed! N-am văzut niciodată ceva asemănător! În anumite locuri, apa sau rocile alcătuite din materiale mai dense formează scuturi naturale, aşa că o peşteră poate fi perfect sigură, în timp ce alta de lângă ea – sau de *sub* ea – se poate dovedi letală. Şi nişele ecologice create astfel! Ann va fi extaziată.

— Dacă le va vedea, îi tăie Bazargan elanul. Deocamdată avem destule de făcut aici.

— Da. Dar stai puţin, că n-am terminat. Fii atent! În anumiţi pereţi stâncoşi expuşi am descoperit stratul subţire de argilă pe care te-ai aştepta să-l găseşti, da, în urma unui impact major cu un asteroid. Suflul aruncă ţărâna în toate părţile, iar apoi se depus treptat. Avem un asemenea strat argilos pe Pământ, de la impactul cu un asteroid de acum şaizeci şi cinci de milioane de ani, la graniţa C/T[5], care…

— Dieter, nu prea mulţi termeni tehnici, îl întrerupse Bazargan. Fie-ţi milă!

Gruber râse cu poftă, din toată inima.

— Mă ia şi pe mine valul, *ja?* Dar ia priviţi! Dintr-un buzunar, Gruber scoase un pumn de ţărână; le-o arătă în mâna lui mare, murdară, cu un aer triumfător de parcă ar fi fost diamante. Privind de aproape, Bazargan observă nişte granule mici, sticloase, amestecate cu praful fin.

---

[5] Abreviere de la cretacic şi triasic (n.tr.).

— Cuarţ! mugi Dieter. Văzute la microscop, granulele sunt toate crăpate şi zgâriate, cum se întâmplă numai în cazul unui val brusc de căldură şi presiune extrem de mare. Ca în cazul impactului unui asteroid!

— Aha! făcu Bazargan. Este…

Dar nu era chip să-l întrerupi pe Gruber când expunea o problemă de geologie.

— Asteroidul care a cauzat efectele astea e un marcator. Dedesubtul stratului de argilă şi cuarţ, toate fosilele diferă faţă de cele de deasupra.

— Evoluţie întreruptă…, şopti Ann.

— *Ja!* Impactul asteroidului a fost o catastrofă pentru Lume – nori de praf aruncat în atmosferă care au blocat lumina soarelui, valuri tsunami, cutremure. Viaţa se schimbă rapid în urma unei catastrofe. Ann, poate că ăsta e momentul când s-a dezvoltat mecanismul biologic al realităţii împărtăşite.

— Dieter, am nevoie de datele pe care le-ai obţinut. Acum! Trebuie să fac simulările pe calculator.

— Da, desigur, *Frau Professor* Floricică. Dar îmi permiţi să mă spăl mai întâi? Cred că put, nu-i aşa?

— Ca o hazna! zise Bazargan, făcându-l pe Dieter să izbucnească iar în râs.

În ciuda celorlalte griji care-l frământau, Bazargan chicoti şi el. Era plăcut să vezi un om de ştiinţă trăind bucuria descoperirii. La urma urmelor, tocmai pentru aşa ceva se aflau acolo. Îşi spuse că ar trebui să-şi aducă aminte lucrul acesta când se confrunta cu mânia lui Voratur, cu excesul de entuziasm pompos al lui Allen şi cu spionajul lui Enli – despre care era sigur că lucrează nu numai pentru Voratur, ci şi pentru altcineva. I se adresă lui Gruber:

— Dieter, înainte să pleci, spune-mi care-i impresia ta cu privire la indigenii de dincolo de Gofkit Jemloe? Cum au reacţionat văzându-te?

— Cred că destul de bine, răspunse geologul. Desigur, toţi auziseră de mine. Realitatea împărtăşită. Am vorbit puţin şi m-am prefăcut că înţeleg mai puţin decât pot cu adevărat. Mi-am

zis că e cel mai bun mod de a evita greşelile. Pentru că, ştiţi, eu nu-s antropolog, *Gott sei Dank!*[6]

Îi zâmbi poznaş lui Ann, cu gura până la urechi. Allen, deşi copilăros şi încrezut, îşi înfrână reacţia.

— Mai mult, dacă te prefaci a nu pricepe, îi încurajezi să vorbească în prezenţa ta, continuă Gruber. În hanuri şi-n casele pel, localnicii par să ne creadă, pur şi simplu, nişte negustori veniţi mai de departe decât alţii. Nu se simt ameninţaţi de prezenţa noastră, nici alarmaţi şi par să ne accepte. Curioşi şi-atât. Desigur, am înregistrat totul şi poţi vedea orice doreşti, înainte să trimit datele pe *Zeus.*

— Bine, aprobă Bazargan. Du-te să faci baie! Mai ţii minte unde se află camera ta?

— În labirintul asta? râse Gruber. Nu!

Bazargan îşi dădu seama că exuberanţa geologului va avea o influenţă benefică asupra echipei prea serioase.

— Pot să mă orientez prin nesfârşitele peşteri sacre ale munţilor Neury, dar în niciun caz nu-mi pot găsi camera în casa asta întortocheată!

— David, arată-i tu! ceru Bazargan.

Astfel scăpa de teoriile înflăcărate ale tânărului despre egoismul de castă al preoţimii – cel puţin pentru moment. Avea nevoie de linişte. Trebuia să cugete.

Allen, bosumflat, plecă împreună cu Gruber. Bazargan se duse în camera proprie, închise uşa şi trase perdelele transparente peste ferestrele boltite. În semiobscuritatea înmiresmată de flori, se aşeză pe o pernă şi încercă să găsească modalitatea cea mai bună de a-l convinge pe Hadjil Pek Voratur că terranii sunt reali, în ciuda dovezilor pe care le acumula el.

Era vital ca Voratur să continue să creadă acel lucru. În săptămânile petrecute pe Lume, Bazargan îl însoţise pe Voratur la „manufacturările” acestuia, în Rafkit Seloe, în casele unor prieteni, în diferite călătorii de afaceri. Şi-n ciuda handicapului de a nu putea pune întrebări – de ce ar pune întrebări cineva care împărtăşeşte realitatea? –, învăţase multe lucruri. Se familiarizase cu principalele departamente guvernamentale: *Procesiuni şi Ceremonii, Taxe şi Donaţii, Arhive şi Semnalizare,*

---

[6] Mulţumesc lui Dumnezeu! (germ.) (n.tr.).

Drumuri şi Poduri, Grădini şi Câmpuri. Şi cel mai puternic departament cu nume compus de pe Lume: *Realitate şi Ispăşire.*

Acest din urmă departament decidea cine a comis o încălcare a realităţii împărtăşite. Tot *Realitate şi Ispăşire* decidea şi pedeapsa. În cazul delictelor destul de grave pentru ca făptaşul să fie declarat ireal, acest lucru însemna moartea. Existau numai câteva tipuri de dispensări, pe care încă nu le înţelesese, dar bănuia că servitoarea Enli este beneficiara uneia dintre ele.

Un singur lucru îi era clar lui Bazargan, un lucru pe care echipa de recunoaştere cea atât de grăbit rechemată nu-l înţelesese şi pe care nu-l sesiza prea bine nici mica lui echipă de cercetare: aproape sigur, cei de la *Realitate şi Ispăşire* îşi aţintiseră atenţia împărtăşită asupra terranilor. Iar dacă se dovedea că terranii sunt ireali, aveau să moară.

Într-o anume privinţă, tânărul Allen avea dreptate. Preoţii – „servitorii Primei Flori”, după cum îşi spuneau ei –, cu care, desigur, Voratur împărtăşea în întregime realitatea, erau periculoşi. Dar nu pentru cei de pe Lume, ci pentru terrani.

Desigur, Bazargan îşi putea retrage echipa. Era suficient să-i contacteze prin radio pe cei de pe *Zeus,* cerându-le să trimită naveta. Dar n-avea de gând să procedeze astfel. Prin cercetările efectuate pe Lume se puteau obţine extrem de multe informaţii ştiinţifice, în numeroase domenii. În mod ironic, Voratur exprimase cel mai bine situaţia: *un risc pentru binele împărtăşit.*

Dar în acel moment, Bazargan ştia că trebuie să găsească nişte mijloace eficiente de a-l convinge pe Hadjil Pek Voratur că oamenii nu sunt nişte iluzii perverse apărute pe planeta lui frumoasă şi parfumată.

***

Era prea de tot! N-aveau simţul realităţii: nici Bazargan, nici Gruber, nici măcar Ann, pe care David Allen o admira atât de mult. Toţi erau orbi: atât de limitaţi de propria specializare, încât se dovedeau incapabili să vadă imaginea de ansamblu. Care, la naiba, se contura chiar sub ochii lor, în cadrul acelei ceremonii ridicole!

David, aşezat pe o bancă, se foia agitat. Ploua – o ploaie blândă şi caldă, ce nu putuse opri ceremonia care avea loc în curtea principală a gospodăriei Voratur. Servitorii munciseră

toată dimineaţa construind acoperişuri deasupra băncilor aşezate de jur-împrejurul curţii, între straturile cu flori şi zidurile împrejmuitoare ale gospodăriei. Un alt acoperiş adăpostea podiumul construit în mijlocul curţii, peste bazinul cu apă. Spre podium se îndrepta micuţul Nafret, îmbrăcat cu o tunică foarte scurtă şi o pelerină lungă, ce atingea solul, împletită din flori proaspăt culese. În spatele băiatului nu mergea familia sa – şi asta era partea care-l rodea pe David –, ci şaisprezece preoţi care duceau buchete gigantice de flori sacre.

David îşi schimbă iarăşi poziţia pe bancă. Bazargan se uită la el – o privire piezişă, mustrătoare. După aceea, tânărul avu grijă să stea liniştit.

„Dar, la drept vorbind, respectul demonstrat de Bazargan faţă de obiceiurile nativilor *face parte* din problemă”, cugetă David. Da, un antropolog trebuie să se comporte neutru, trebuie să se adapteze populaţiei pe care-o studiază, căci altfel va fi izgonit şi nu va putea s-o studieze deloc. Un lucru elementar. Dar Bazargan depăşea cu mult limitele unui comportament normal. El credea – ca, de altfel, toţi cei vechi în domeniu – că neutralitatea trebuie să se extindă pentru a cuprinde credinţele respectivei populaţii. *Nu judeca.* Nicio cultură nu este mai bună decât alta, nicio cultură nu trebuie considerată ca având nevoie de îmbunătăţiri. Aiurea! Ideile astea erau cel mai josnic soi de lenevie morală, deghizată în relativism cultural.

„Antropologia ar trebui să depăşească acest stadiu”, spumega David, atent să stea cuminte pe banca sa. „Antropologia are o datorie faţă de popoarele pe care le slujeşte, oameni şi extratereştri deopotrivă: aceea de a le *îmbunătăţi* viaţa. Aceeaşi datorie pe care-o are fiecare individ faţă de el însuşi, de a deveni cea mai bună persoană posibil, prin intermediul Disciplinei. Îi dai corpului tău substanţele neurochimice necesare pentru a nu exista carenţe şi nici excese, pentru a putea funcţiona la capacitate optimă. La fel, unei societăţi ar trebui să i se dea tot ce are nevoie pentru o funcţionare optimă.”

Nu asta făceau cei şaisprezece preoţi pompoşi, care hotărau cu solemnitate că vor cruţa viaţa unui băieţel.

Nafret, trăgând după el pelerina de flori grea şi fragilă, părea speriat. Urcă ambele trepte ale podiumului aşa cum fac copiii mici: piciorul drept pe prima treaptă, piciorul stâng pe prima treaptă, piciorul drept sus, piciorul stâng sus. Preoţii îl urmară. Unul dintre ei – cu rang înalt în *Realitate şi Ispăşire,* fără-ndoială – îl ridică pe Nafret pe un scaun înalt, acoperit de flori, aflat în mijlocul podiumului. Băiatul se uită cu disperare în jur, căutând printre cei aşezaţi pe bănci o figură cunoscută – a mamei sau a tutorelui. Privirea lui îl găsi pe David, care-i zâmbi încurajator. Micuţul părea tot înspăimântat.

Preoţii se aşezară în cerc împrejurul tronului înalt, cu faţa spre public, şi începură să psalmodieze.

David vorbea limba fluent, dar nu suficient de bine pentru a înţelege textul străvechi, recitat cu intonaţie amplu modulată, însă ştia că e povestea Primei Flori şi că va continua timp de cel puţin o oră. După aceea va urma binecuvântarea care-l va declara pe Nafret real, în timpul căreia copilul va mânca o floare, pentru prima şi pentru ultima oară în viaţa lui – dacă nu cumva se va hotărî să devină preot. Apoi ospăţ şi dans în gospodărie, familia, oaspeţii şi servitorii laolaltă, până noaptea târziu.

Ritualul semăna cu ceremoniile de iniţiere întâlnite în toate civilizaţiile, cu excepţia faptului că era netraumatizant, paşnic şi bazat pe un fapt biologic, altul decât pubertatea. Locuitorii Lumii aproape că ignorau pubertatea. Importantă era împărtăşirea realităţii, simţirea disconfortului şi a durerii de cap când te aflai în contradicţie de credinţă cu restul comunităţii, resimţirea empatiei în corpul tău fizic, nu doar ca pe un lucru abstract.

Important era să devii real.

David simţi cum îl cuprinde un dor subit, pe cât de neaşteptat, pe atât de aprig. Să *ştii* că aparţii, că ai fost acceptat, că eşti sincronizat cu semenii… Se întrebă când se simţise ultima oară astfel. Niciodată! Categoric, nu simţise aşa ceva din partea tatălui, care nu-i ascunsese niciodată faptul că l-a dezamăgit, nici din partea mamei, prea preocupată de propria carieră medicală pentru a observa existenţa unicului ei fiu. Nici din partea celor de la Princeton…

Bazargan îl privea iarăşi pieziş. David îşi concentră atenţia asupra ceremoniei. Ştia că nici coechipierul lui nu-l respectă cu adevărat. Bazargan îl credea pe David Campbell Allen al III-lea prea răsfăţat, prea tânăr, prea impulsiv, prea ignorant. Dar, de fapt, Bazargan era cel care nu merita respect: plicticos, cu o viziune îngustă, încuiat.

„Am să-i arăt eu lui! Am să le-arăt tuturor!” îşi promise tânărul.

***

După ceremonie, Bazargan îl abordă pe David în timp ce acesta discuta cu Colert Gamolin.

— David, Pek Voratur vrea să ne vadă pe toţi; ne cheamă în camera lui personală. Unde-i Dieter?

— Habar n-am. Despre ce-i vorba?

— Nu mi-a spus. Tu şi cu Ann luaţi-o înainte, iar eu am să-l găsesc pe Dieter.

În timp ce-şi croiau drum prin mijlocul mulţimii vesele, David o întrebă pe Ann:

— Ştii despre ce-i vorba? Ann îşi muşcă buza.

— Mă tem că da. În dimineaţa asta am făcut inventarul şi-mi lipsesc nişte antihistaminice din cameră.

— Antihistaminice? Cine…

— Fie ca florile voastre să înflorească mereu! tună Voratur.

Le ieşise în întâmpinare. Era îmbrăcat magnific, în mătase subţire, brodată, iar blana de pe gât îi fusese împletită într-o sută de şuviţe mici, decorate cu floricele şi mai mici. Faţa lui mare, turtită era roşie. David presupuse că a băut cam mult pel. Îi zâmbi gazdei lor.

— Florile tale în această fericită zi îmi umplu sufletul de bucurie, Pek Voratur!

— Ah, într-o zi vom face şi pentru Bonnie şi Ben o ceremonie florală superbă!

Promisiunea, rostită de un locuitor al Lumii, era de neîncălcat. Şi nu era una ieftină; David estima că sărbătoarea îl costase pe Voratur jumătate din venitul pe un an întreg. Incluzând, desigur, sumele imense plătite paraziţilor de preoţi. David reuşi să zâmbească.

— Îţi mulţumesc din partea lui Ben şi a lui Bonnie.

— Da, Pek Voratur, îţi mulţumesc şi eu! spuse Ann cu mai multă căldură. Florile tale îmi bucură inima!

Bazargan se apropie de ei, conducându-l pe Dieter Gruber. Gruber protestase în legătură cu pierderea unei întregi zile de analiză a rocilor, datorită ceremoniei florale, dar acum, că venise, părea să se simtă mai bine decât ceilalţi membri ai echipei. David remarcă dezaprobator că e la fel de îmbujorat ca Voratur. Dar nu de la pel; Ann le interzisese oamenilor acea băutură. „Nu va cauza cu adevărat vătămări organice, spusese ea, dar fiecare fabricant adaugă atât de mulţi aditivi, încât nu pot fi sigură de efectul pe care-l va avea asupra sistemului nostru nervos.”

Probabil că Gruber băuse un pahar de vin spumos, adus de pe navă. Sau mai multe pahare. David nu pricepea cum pot oamenii să-şi intoxice creierul, intenţionat, în asemenea hal. Dacă ar fi fost un om religios, ar fi numit starea în care se afla Gruber sacrilegiu.

— Pek Bazargan! Pek Gruber! exclamă Voratur. Fie ca florile voastre să înflorească întotdeauna!

— Şi ale tale, de asemenea, în această zi fericită! răspunse urării Bazargan.

— Intraţi, intraţi!

Conduşi de Voratur, trecură pe lângă camera personală a acestuia, plină cu oaspeţi de seamă adunaţi în jurul lui Alu Pek Voratur. Nafret stătea nefericit, tot împodobit cu pelerina cea incomodă, pe când copiii ceilalţi se hârjoneau printre picioarele adulţilor, ţipând şi râzând. Voratur îi duse într-o anticameră micuţă, cu pereţii pictaţi, al cărei scop David nu-l putea ghici. Nu avea ferestre, nici perne şi nici mese. În mijloc se afla un obiect de forma unei cupole, confecţionat dintr-o pânză ţesută, întinsă peste un schelet din metal sau lemn. Domul emitea un murmur slab.

— Aş dori să fac să înflorească o afacere între noi, spuse Voratur.

Tot zâmbitor, tot roşu în obraji. Dar mai puţin zăpăcit, sesiză David. Voratur nu era atât de beat pe cât crezuse el la început. În schimb, Gruber era.

— Orice pentru fii-ta cea mare! zise el în engleză.

Voratur îi ignoră gestul nepoliticos de a rosti vorbe pe care el nu le putea înţelege. Bazargan îi aruncă lui Gruber o privire atât de rece, încât acesta, chiar şi în halul în care se afla, se potoli şi tăcu.

— Despre ce afacere vorbeşti, Pek Voratur? întrebă Bazargan.

— Despre aceea pe care-am discutat-o mai demult. O fotografie a creierului meu în schimbul *antihistaminei.*

— Antihistamina, o anumită cantitate din ea, lipsea azi-dimineaţă din apartamentul lui Pek Sikorski, rosti calm Bazargan.

— Nu, nu azi-dimineaţă, îl contrazise Voratur. Deşi poate că de-abia în dimineaţa asta aţi băgat de seamă. Dar ea a dispărut acum zece zile. Am pus să fie furată.

Pe chipul lui Voratur nu se citea nicio urmă de vinovăţie. Să fi fost din cauza pelului? Sau pentru că a fura pentru a obţine un avantaj în afaceri făcea parte din realitatea împărtăşită?" Poate amândouă la un loc", îşi spuse David.

— Înţeleg, continuă Bazargan, la fel de calm ca înainte. Dar ceea ce ţi-am spus atunci, Pek Bazargan, este tot realitate împărtăşită. Antihistamina poate fi periculoasă pentru corpul locuitorilor Lumii. Nu putem face să înflorească o afacere cu *antihistamina.*

— Nu, prietenul meu! replică Voratur voios. Realitatea s-a schimbat şi eu o împărtăşesc acum cu tine. Antihistamina nu este periculoasă pentru corpul locuitorilor Lumii. Ştiu asta pentru că am mâncat *antihistamina* şi n-am nimic!

— Cu cât timp în urmă ai mâncat-o? interveni Ann repede.

— Acum zece zile, apoi acum nouă zile, iar restul, o înghiţitură mare, acum şapte zile. Şi am o boală a florilor, Pek Sikorski! Cauzată de fakimibe. Ai observat că-n gospodăria mea nu se cultivă fakimibe. Norocul meu că nu este o floare rituală! Dar acum patru zile am fost în casa unui prieten şi am petrecut după-amiaza într-o grădină de fakimibe şi n-am avut nimic! Ai băgat de seamă că n-a trebuit nici măcar o dată să-mi împletesc blana de pe gât, cum cere ritualul de căinţă. *Antihistamina* voastră, Pek Sikorski, este lipsită de primejdie pentru locuitorii Lumii. Şi ne va face pe toţi foarte bogaţi!

Ann îi aruncă o privire lui Bazargan. Evident, cei doi deja discutaseră ce să facă. David se întrebă de ce-l lăsau pe dinafară. Ei spuneau că se întâmplă astfel fiindcă trăieşte relativ izolat în casa crelm. Dar puteau foarte bine să meargă până acolo, dacă voiau să-l includă în discuţii. Dar, evident, nu voiau. Încă un resentiment mic se adăugă celorlalte acumulate de David Allen…

— Pek Voratur, prietene, ascultă-mă cu atenţie! spuse Bazargan într-un târziu. Tot nu putem să facem să înflorească o afacere cu *antihistamina.* Îmi pare rău, dar nu se poate. Iată de ce: chiar şi pe Lume, corpurile diferă. Asta este realitate împărtăşită. Ai boala florilor cauzată de fakimibe. Boala altuia poate fi provocată de rafiribe. A altuia poate fi cauzată de pajalibe sau de trifalitibe. În acelaşi fel, un om poate mânca *antihistamina* şi poate fi vindecat de boala florilor. Altul poate s-o mănânce şi să capete altă boală. Iar altul poate muri. Nu este *deloc* lipsită de primejdie!

Zâmbetul lui Voratur se evaporă. Merse spre obiectul în formă de dom din mijlocul micuţei încăperi fără ferestre şi se opri lângă el.

— Atunci împărtăşeşte această realitate, Pek Bazargan: dacă trupurile locuitorilor Lumii diferă atât de mult între ele, şi cele terrane trebuie să fie la fel de diferite. Nu este acest lucru o realitate împărtăşită?

— Ba da, răspunse Bazargan.

— Şi totuşi, un terran, Pek Sikorski, ia *antihistamina.* De ce face acest lucru, din moment ce tratamentul nu este sigur, datorită diferenţelor dintre corpuri? Dacă este sigur pentru un terran, va fi sigur şi pentru noi, locuitorii Lumii.

— Nu, îl contrazise Bazargan. Dă-mi voie să împărtăşesc această realitate cu tine, Pek Voratur: pe Terra sunt… vindecători care fac *antihistaminicele.* Apoi guvernul nostru le testează pe foarte mulţi terrani bolnavi. Astfel, descoperim câţi dintre ei se îmbolnăvesc şi mai rău din cauza licorii şi dacă provoacă vreun deces. Numai dacă nu moare nimeni şi foarte, foarte puţini se îmbolnăvesc şi mai rău, numai atunci licoarea înfloreşte într-o afacere pe piaţă.

— Ce departament guvernamental face acest test?

David văzu că Bazargan cumpăneşte.

— *Realitate şi Ispăşire,* răspunse el într-un târziu. Medicamentul trebuie declarat real.

Voratur înclină capul aprobator. I se părea logic.

— Atunci şi departamentul nostru *Realitate şi Ispăşire* va efectua un test. Cu mulţi locuitori ai Lumii.

— Pek Voratur, interveni Ann, dar…

— Destul! o întrerupse Voratur cu răceală. Vom face aceste teste!

Ann îl privi pe Bazargan, neputincioasă.

— Nu puteţi să ne trataţi ca pe nişte copii ireali din casa crelm! zise Voratur. Asta nu înseamnă a împărtăşi realitatea. Nu suntem copii. Împărtăşiţi cu noi realitatea despre *antihistaminice* sau nu?

David simţi un nod în gât. Voratur lansa un ultimatum. Dacă terranii nu împărtăşeau realitatea, terranii nu erau reali. Dacă nu erau reali… Brusc, îşi aduse aminte de micuţa retardată care fugise spre el în prima zi petrecută pe planetă, copila ireală căreia îi vorbise, greşind astfel fără să vrea. „Oare ce i s-o fi întâmplat?” se întrebă. Dar ştia prea bine.

— Ai dreptate, spuse Bazargan. Iartă-mă! Îmi voi împleti blana de pe cap, drept semn de căinţă. Da, împărtăşim realitatea! Mâine o voi trimite pe Pek Sikorski la vindecătorii aleşi de tine pentru a le arăta cum să prepare *antihistamina* şi cum să facă teste pe mulţi, mulţi locuitori ai Lumii!

Imediat, Voratur redeveni tot numai zâmbet, o gazdă afectuoasă, un partener de afaceri jovial.

— Minunat! Fie ca florile noastre să înflorească împreună pentru mult timp, iar miresmele lor să se ridice spre nori!

— Fie ca florile noastre să înflorească împreună pentru totdeauna! răspunse Bazargan.

Lui David nu-i părea demoralizat, în ciuda faptului că pierduse. Dar Bazargan avea, printre altele, stofă de politician: întotdeauna dispus să renunţe la un ideal pentru un compromis.

Însă acel compromis anume îl încânta pe David la culme. În scurt timp, vor dispune de o scanare Lagerfeld a creierului unui indigen! Alături de ADN şi de celelalte date pe care le adunase Ann până atunci, va fi suficient, de bună seamă, pentru a

înţelege mecanismul biologic ce permitea realitatea împărtăşită. Poate vor reuşi chiar să-l reproducă fiziologic… O va întreba pe Ann dacă ar fi cu putinţă. Iar apoi, cu ingineria genetică…

— Când îi permiteţi lui Pek Sikorski să facă fotografia creierului? întrebă David.

— Cât de curând doriţi! răspunse cordial Pek Voratur. Mâine. Dar acum trebuie să mă întorc la oaspeţii mei.

— Petalele florilor tale mă încântă! spuse Bazargan.

— Florile inimii tale îmi bucură sufletul! replică Voratur.

Râse din toată inima şi lovi uşor domul de lângă el. Murmurul din interior crescu, devenind un bâzâit puternic. David pricepu: dătătorii de viaţă, micuţele insecte care polenizau florile. Stând să se gândească puţin, îşi dădu seama că nu văzuse niciun dătător de viaţă în timpul ceremoniei lui Nafret, nicio insectă care să bâzâie supărător în faţa invitaţilor sau să le gâdile mâinile. „Cum dracu' au reuşit băştinaşii să-i strângă pe toţi?” se întrebă el uimit.

— Aceşti micuţi ai Lumii provoacă şi ei o boală anumitor oameni! tună Voratur. Vom vindeca şi această boală, folosind licori. Şi vom fi cu toţii mai bogaţi decât cei din insula Seuril!

Râzând, lovi iarăşi domul şi părăsi încăperea, strigând în gura mare să i se aducă pel.

Cei patru pământeni se uitară unii la alţii. De fapt, cei trei, observă David dezgustat: Gruber adormise stând în picioare, sprijinit de zidul pictat. Adormise sau leşinase.

— N-ai nicio şansă, Ahmed! spuse Ann în engleză.

— N-am, într-adevăr, o aprobă Bazargan. Decât dacă decid să ne retragem.

— Să ne *retragem?* întrebă David revoltat. Adică să plecăm? Din cauza unui medicament pentru alergii?

— Din cauza contaminării biologice a planetei, lucru care ar putea fi evitat, îi răspunse Bazargan.

— Chiar ai luat în calcul plecarea înainte să ajungem să-nţelegem pe deplin mecanismul realităţii împărtăşite? Cea mai mare binefacere pentru omenire, din toate timpurile?

— David, nu acum! îl avertiză Ann, uitându-se la Bazargan.

David cedă, clocotind în sinea lui. Viziunea atât de limitată, gândirea atât de timidă… „Ce-i *în neregulă* cu savanţii ăştia? Să-

i fi corupt oare într-atât principiul mărginit şi afectat care le cerea ca, înainte de toate, să se asigure că publică în revistele de specialitate?” se întrebă el.

— Un lucru nu pricep, Ahmed, vorbi Ann. Voratur a acceptat ideea testării clinice a antihistaminicelor, efectuată de cei de la *Realitate şi Ispăşire,* înainte chiar de a discuta cu preoţii. Să fi procedat astfel fiindcă el şi cu preoţii împărtăşesc realitatea atât de mult, încât deja ştie ce vor spune aceştia?

— Probabil, răspunse Bazargan. Dar şi pentru că, la nivelul claselor conducătoare, al preoţilor şi al conducătorilor de mari gospodării, realitatea împărtăşită include un sistem complex de „daruri”, cărora noi le spunem mită şi şpagă. Încă n-am lămurit totul; e greu să faci muncă de teren când nu poţi pune multe întrebări. Dar să nu-i subestimezi pe preoţi, Ann! Pe planeta asta au puteri enorme, chiar dacă nu pot întreprinde nimic în afara realităţii împărtăşite.

— Eu nu-i subestimez pe preoţi! interveni David. Am spus de la bun început că sunt nişte paraziţi ucigători!

— Nu la asta mă refeream, răspunse Bazargan, şi cu toate că tonul vocii sale era la fel de calm ca întotdeauna, avea ceva care l-a determinat pe David să tacă.

Ann şi Bazargan plecară, cărându-l amândoi pe Gruber în camera sa. David mai întârzie puţin, deşi ştia că ar trebui să se întoarcă la Nafret – la urma urmelor, era unul dintre cei doi tutori ai băieţelului. Sub domul lor, dătătorii de viaţă bâzâiau furioşi. Captivi pentru moment, împiedicaţi temporar să-şi exercite adevăratul rol.

Dar numai temporar.

OPT

LA BORDUL NAVEI ZEUS

Syree Johnson şi Rafael Peres aşteptau în cala de andocare în timp ce tunelul retractabil uşor se extinse din corpul navei *Zeus* către naveta micuţă aflată la şapte metri depărtare. Pe lângă *Zeus,* zburătorul arăta ca un pisoi care pândeşte un hipopotam.

Syree îşi spuse că „pândeşte” era într-adevăr cuvântul potrivit. Dacă zburătorul ar fi adus veşti bune, le-ar fi comunicat prin radio imediat după ieşirea din Tunelul Spaţial Nr. 438. Dar pilotul zburătorului s-a mulţumit să-şi anunţe prezenţa echipajului de pe *Zeus,* prezenţă deja cunoscută de aceştia: imediat ce un vehicul ieşea din tunelul spaţial, o radiobaliză trimitea spre *Zeus* un mesaj codificat, conţinând descrierea vehiculului. Cererea zburătorului de a se apropia şi de a andoca avusese nevoie de cincizeci şi şase de minute ca să ajungă la *Zeus,* iar navetei în sine – cinci zile terestre. Zburătorii se deplasau la o acceleraţie şi o deceleraţie egală cu 2,3 G. Treabă destul de grea pentru piloţi, dar lor nu le păsa, căci erau toţi tineri, în formă, nişte flăcăi teribilişti. Dificultăţile la care le era supus organismul constituia un motiv de mândrie. Gândindu-se la asta, Syree se simţi bătrână.

— Contact cu tunelul retractabil, îl anunţă ofiţerul secund pe Peres. Închidere… închiderea confirmată.

— Presurizează! ordonă Peres.

— Am înţeles! Presurizez.

Syree şi Peres purtau amândoi uniforma de gală completă: cădeau fără să coboare drapelul. Dacă, într-adevăr, cădeau – dacă misiunea era rechemată la bază. Lui Syree nu-i păsa de rechemare, ci de faptul că încă nu terminase ceea ce avea de făcut.

— Se deschide sasul zburătorului, domnule.

— Aici căpitanul Llewellyn Jones, de pe Zburătorul 583, se auzi o voce prin intercom, venind din tunelul retractabil. Cer permisiunea de a veni la bord!

— Permisiune aprobată. Locotenente, deschide sasul!

— Deschid sasul.

Jones urcă la bord în costumul de zbor, dar cu casca în mână, mergând cu paşii controlaţi atent ai celui care se acomodează cu o schimbare serioasă a gravitaţiei. Dar mergea: încă un motiv de mândrie al piloţilor. Atunci când preferai să sari dintr-un capăt într-altul al galaxiei, în locul unui post fix la un comandament, când nu ştiai de la o oră la alta ce ţi se va cere să faci, era important să demonstrezi întotdeauna autocontrol. Vehicule rapide, de dimensiuni mici şi greu detectabile, zburătorii jucau în război rolul agenţilor sub acoperire în activitatea de spionaj.

— Bine-ai venit la bord, căpitane Jones! îl întâmpină Peres.

— Vă mulţumesc, domnule!

— Dânsa este doamna colonel Johnson.

Nou-sositul o salută scurt. Nu mai era necesar ca Peres s-o prezinte pe Syree menţionând şi funcţia pe care-o îndeplinea la bord, aceea de „comandant al echipei pentru proiecte speciale”; se vedea clar că Jones ştie deja cine este ea şi ce face la bordul navei. Sau, mai degrabă, ce încearcă să facă.

— Sacul poştal pentru personalul navei se află la bordul zburătorului meu, îi informă Jones. Poate fi descărcat când doriţi. Am şi un mesaj verbal din partea Cartierului General, adresat doamnei colonel Johnson.

— Pe-aici!

Peres îi conduse în camera sa personală şi activă scutul de protecţie. Încăperea deveni impenetrabilă pentru oricare formă de supraveghere electronică. Dacă puntea de comandă ar fi luat foc, un soldat ar fi trebuit să bată în uşă pentru a atrage atenţia lui Peres.

— Vrei să-ţi scoţi costumul de zbor, căpitane Jones? îl întrebă Peres.

— Nu, mulţumesc, domnule. N-am să rămân prea mult. Mesajul meu este, de fapt, o întrebare oficială pentru doamna colonel Johnson, de la generalul Stefanak. Domnul general vrea să ştie ce aţi descoperit, doamnă.

Syree se aşteptase la aşa ceva. Pentru a transmite un mesaj printr-un tunel spaţial, era necesar să fie purtat de un obiect

fizic: o capsulă, o sondă sau o persoană. Primele două puteau conţine întrebări şi/sau răspunsuri, dar numai oamenii puteau pune şi întrebările ce apăreau în urma răspunsurilor. Jones era o capsulă de mesaje umană. Faptul că Stefanak se decisese să-l trimită pe el îi spunea lui Syree că războiul nu decurgea deloc bine.

Din câte ştiau oamenii, fallerii încă nu descoperiseră acel tunel spaţial. Trimiterea un zburător prin tunel creştea şansele de detectare. Faptul că Stefanak ignorase acest lucru sugera existenţa unor probleme mari dincolo de tunel.

— Am pregătit un raport complet pe care să i-l duci generalului Stefanak, spuse Syree, dându-i lui Jones cubul de comunicaţie. Să-ţi fac un rezumat al conţinutului. Artefactul pare să fie într-adevăr o armă, de un tip cum n-am mai văzut până acum. L-am activat o singură dată, setat la cea mai joasă intensitate. Nici *Zeus,* nici planeta n-au fost afectate, dar o navetă a fost distrusă şi a existat o victimă, pilotul navetei, căpitanul Daniel Austen. Artefactul pare să emită o undă sferică, având efectul de destabilizare temporară a nucleelor tuturor elementelor cu număr atomic mai mare de şaptezeci şi cinci.

Jones făcu ochii mari, calmul său profesional fiind tulburat pe moment. Dar momentul trecu.

— Şi ce planuri curente aveţi privind artefactul, doamnă colonel?

— Am executat investigaţii amănunţite, folosind toate mijloacele pe care le-am putut obţine, inventa şi imagina, răspunse Syree. Informaţiile obţinute au fost ori neglijabile, ori nefolositoare. Se pare că există o singură modalitate de a pătrunde în interior: folosind armele de la bordul lui *Zeus* pentru a-l deschide, ceea ce-l poate face inutilizabil. Nici varianta transportului prin tunelul spaţial nu funcţionează; raza Schwarzschild a artefactului este prea mare.

Jones aştepta.

— Astfel, opţiunile par foarte limitate. Teoretic, arma poate fi remorcată până în apropierea tunelului spaţial, instalată acolo şi, cu ajutorul unor sonde, programată să destabilizeze orice obiect care vine prin tunel şi nu emite un anumit semnal prestabilit. Astfel poate fi folosită pentru apărarea acestui

sistem solar. La rândul lui, sistemul solar poate fi utilizat ca bază sigură pentru operaţiuni militare şi pentru depozitare.

Jones încuviinţă.

— Înţeleg. Acest lucru poate fi folositor, doamnă.

— Posibil. Singura planetă ale cărei caracteristici se încadrează în parametrii categoriei din care face parte Pământul este deja locuită de fiinţe înzestrate cu conştiinţă. În orice caz, rapoartele echipei de cercetători trimişi pe planetă indică faptul că indigenii sunt foarte deschişi ideii de comerţ. Aşadar, aprovizionarea tehnicienilor noştri cu materii prime este o posibilitate. Şi, desigur, acest sistem solar ar putea fi folosit pentru construirea unor baze sigure de staţionare şi de întreţinere.

Jones dădu iarăşi din cap.

— Şi rapoartele echipei de pe planetă?

— Sunt incluse în conţinutul cubului. Par a fi de rutină – de fapt, Syree nu le vizionase pe toate –, concentrate pe cultura preindustrială a băştinaşilor. Mai sunt nişte descoperiri geologice şi aşa mai departe. În afara Obiectului Orbital Nr. 7, nicio dovadă că planeta ar fi fost vizitată de extratereştri, incluzând fallerii. Iar indigenii consideră că Obiectul Orbital Nr. 7 este un satelit natural, o lună, pe lângă celelalte cinci ale lor.

— Da, doamnă. Mai aveţi şi alt mesaj pentru generalul Stefanak?

Cum ar fi? Că Syree a eşuat în misiunea de a găsi o modalitate prin care acea descoperire nepreţuită să încline balanţa războiului cu fallerii în favoarea oamenilor? Chiar şi atunci când este inevitabil, eşecul tot eşec se numeşte.

— Nu, niciun alt mesaj, căpitane Jones!

— Ce veşti mai vin de pe front? întrebă Peres.

— Aveţi buletine informative oficiale, complete, în corespondenţa dumneavoastră, domnule comandant. Neoficial, ştirile sunt nasoale.

Dintr-o dată, Jones părea mai bătrân, în ciuda exprimării tinereşti.

— Luptătorii falleri au distrus baza militară Camden înainte ca noi să prindem măcar de veste că ei au detectat-o. Au mai distrus încă trei crucişătoare spaţiale. Jigodiile nu ne spun ce

anume vor şi pentru ce, nici măcar nu vor să negocieze! Pare tot mai probabil să-şi dorească un singur lucru: exterminarea rasei umane. Ne distrug mai întâi coloniile, una după alta, ne slăbesc flota spaţială, iar apoi, în cele din urmă, vor ataca sistemul solar.

Pilotul zburătorului vorbea la fel de rece şi de controlat ca oricând, dar după spusele lui se aşternu tăcerea. Într-un târziu, Peres vorbi:

— Cu ce-ţi mai putem fi de folos, căpitane?

— Cu nimic. Pornesc înapoi imediat ce se încheie schimbul de poştă. Comandante Peres, colonele Johnson!

Salută, iar Peres îl însoţi până la cala de andocare.

Syree rămase în apartamentul lui Peres. Pe un raft se afla biomonitorul acestuia. Aşadar, comandantul navei *Zeus* era un adept al Disciplinei! Syree se întrebă la ce amestec neurochimic apelase Peres în dimineaţa aceea? Care era mixtura optimă pentru a face faţă unei zile în care misiunea ta se dovedeşte în mare parte inutilă, mai toate rapoartele primite sunt negative, iar specia ta pierde teren în războiul cu un duşman pornit pe genocid, pe care nimeni nu-l poate înţelege?

Trebuia să existe o modalitate de a pătrunde în interiorul Obiectului Orbital Nr. 7. O modalitate de a-l demonta fără a-l distruge. De a-l transporta prin tunelul spaţial până în zona controlată de oameni, aflată la capătul celălalt, în sistemul solar Caligula. Iar apoi, prin celelalte tuneluri, până acasă, în sistemul solar Sol. O modalitate de a-l reasambla şi de a-l folosi ca apărător al leagănului umanităţii, în loc de a apăra această planetă uitată de Dumnezeu, aflată la dracu' în praznic, locuită doar de o specie al cărei interes major în viaţă era să cultive flori!

Trebuia să existe o modalitate!

NOUĂ

GOFKIT JEMLOE

— Vi-l prezint pe Pek Renjamor! anunţă Voratur, gesticulând larg.

Era în dimineaţa de după petrecere – dimineaţa foarte devreme, observă Bazargan –, dar Voratur părea odihnit şi energic.

— Pek Renjamor este vindecător. De asemenea, are un mic laborator pentru leacuri, unde va prepara pentru mine *antihistamina* voastră.

Pek Renjamor oferi o floare de ospitalitate. Bazargan o primi şi zâmbi, încercând să-şi înăbuşe căscatul. Fabricantul extraterestru alcătuia un contrast comic cu Voratur: era mic, ridat şi tăcut.

— Soarele străluceşte în dimineaţa asta! tună Voratur. Iar Pek Renjamor şi cu mine suntem gata să-ţi arătăm, Pek Bazargan, cum vom găsi multe persoane cu boli cauzate de toate florile de care ai auzit. Pek Renjamor are deja, în laboratorul său, vindecători gata să facă tot ce-l va învăţa Pek Sikorski. Sperăm să începem testele pe concetăţenii noştri până diseară!

Diseară? Bazargan îşi înăbuşit încă un căscat. Era *foarte* devreme!

— Vino, vino! îl îndemnă Voratur. Bicicleta pentru călătoria la Rafkit Seloe e chiar lângă poartă. Nu vrem să irosim lumina soarelui. Nici timpul!

Râse, apoi redeveni serios şi, cumva, faţa lui rotundă se lungi puţin.

— Avem la dispoziţie exact timpul necesar pentru a ne întoarce aici la timp ca să-mi fie făcută fotografia creierului.

— Să ştii că fotografia creierului nu este periculoasă! îl asigură Bazargan.

— Ştiu, răspunse Voratur, pe un ton atât de îngrozit, încât Bazargan se duse imediat să se îmbrace pentru călătoria la Rafkit Seloe, înainte ca negustorul să se răzgândească.

***

Împotriva voinţei lui, turnul de semnalizare din capitală îl impresionă. Sistemul era uimitor de simplu. Şi uimitor de rapid.

Cei trei bărbaţi urcară, suflând din greu, panta abruptă a unui deal de la periferia oraşului Rafkit Seloe, iar apoi se căţărară pe nişte scări şi mai abrupte, în spirală, construite pe zidul exterior al unui turn zvelt. Sus se afla o femeie purtând tunica semnalizatorilor, iar pe cap, o pălărie enormă. Borurile depăşeau cu şaizeci de centimetri capul femeii, apărând-o de strălucitorul soare portocaliu.

— Pek Bazargan, ea este Pek Careber, semnalizatoare. Una dintre cele mai bune, trebuie să adaug – întotdeauna încerc să trimit mesaje când e de serviciu aici!

Femeia roşi de plăcere, pentru ca apoi să ia o atitudine foarte profesională.

— Şi ce mesaj aveţi azi, Pek?

— Avem nevoie de oameni cu boli cauzate de pajalibe, mittibe sau jelitibe, ca să lucreze, pe bani, cu vindecătorii. Uite, am scris aici tot ce trebuie. Pek Bazargan, priveşte-o! Este foarte, foarte rapidă. Şi extrem de precisă!

Bazargan îşi desprinse cu greu ochii de la privelişte. Lumea se întindea la picioarele sale, plină de vegetaţie şi nespus de frumoasă. De la înălţimea aceea, pământul era un mozaic colorat ce se întindea în depărtare, având în centru oraşul Rafkit Seloe, alb, îngrijit. În toate direcţiile se vedeau sate mici şi bine întreţinute, drumuri albe, câmpuri verzi, galbene sau portocalii, păduri întunecate. Şi peste tot erau parcele unde florile creşteau din abundenţă: în grădini, în parcuri, pe marginile drumurilor, chiar şi-n mijlocul lanurilor, unde un fermier terran nu le-ar fi plantat în veci. Purpuriu, albastru de cobalt, galben ca lămâia, roz-portocaliu, roşu aprins, turcoaz, mov, verde ca smaraldul, crem. Bazargan nu fusese niciodată atât de conştient de existenţa atât de multor cuvinte pentru culori, nici de faptul că florile sunt mai importante decât orice pe planeta aceea.

— Te rog, Pek Bazargan, priveşte!

Îi urmă sfatul şi privi. Semnalizatoarea înclină o oglindă mare spre est. O scânteiere de răspuns veni dinspre un turn pe care Bazargan nu putea să-l vadă. Femeia încuviinţă cu capul şi

începu să încline rapid oglinda într-o parte şi-ntr-alta, consultând hârtia pe care o primise şi făcând periodic pauze pentru a primi scânteieri de confirmare.

— La ce distanţă se află turnurile? întrebă Bazargan.

— În medie, cam şapte cellib, răspunse Voratur.

Aproape treizeci de kilometri. Planeta avea o circumferinţă de treizeci şi şase de mii de kilometri şi principalul continent plasat la ecuator, ca o centură. Voratur îi spusese că-n turnuri se află mereu un semnalizator în zilele cu soare. Presupunând că un mesaj de urgenţă era transmis într-un minut, fiind retransmis imediat următorului turn, dacă vremea era bună, mesajul putea să traverseze jumătate din Lume din zori şi până seara, în aproximativ zece ore terestre. Plus alte zece ore pentru cealaltă emisferă. Fără îndoială, existau şi turnuri secundare, care transmiteau în alte direcţii, în afara liniei ecuatoriale principale. Mai erau şi omniprezenţii mesageri pe biciclete, care duceau veştile în satele izolate.

Nu era necesar ca mesajul lui Voratur să fie trimis, din sclipire în sclipire, în jurul globului. Dar, cel puţin teoretic, un mesaj urgent putea ajunge la toţi locuitorii acelei planete „înapoiată” într-o singură zi terestră.

Fără voia lui, Bazargan era impresionat. Mesajelor, fireşte, li se dădea crezare imediat; nu trebuiau eforturi pentru a convinge pe nimeni. Realitatea împărtăşită explica extrem de rapida mobilizare. Dar explica şi inventivitatea relativ înceată. Culturii aceleia îi lipseau gânditorii cu adevărat nonconformişti. În ciuda faptului că aceste fiinţe înzestrate cu conştiinţă apăruseră cu mult înaintea oricărei specii de pe Terra, locuitorii Lumii încă nu inventaseră motorul cu aburi.

— Gata! exclamă Voratur plin de satisfacţie, după ce semnalizatoarea traduse câteva sclipiri de răspuns venite de la turnurile din depărtare. Pek Renjamor, la apusul soarelui vor veni la tine aproape patruzeci de oameni cu boala florilor.

— Aha! făcu Renjamor, glăsuind pentru prima oară.

În cele două silabe se putea ghici o mare mulţumire.

— Acum sunt gata pentru fotografierea creierului meu, îi zise Voratur lui Bazargan.

***

Până când Bazargan, înfierbântat după călătoria de întoarcere la Gofkit Jemloe, făcu baie, traversă grădinile şi bătu în stâlpul arcadei de la intrarea în laboratorul lui Ann, ea pregătise deja scanerul Lagerfeld.

Ca toate echipamentele avansate ale echipei, scanerul Lagerfeld era păstrat de obicei încuiat într-o cutie impenetrabilă din metal, fără niciun marcaj. Locuitorii Lumii înţeleseseră că terranii au multe „obiecte manufacturate” pe care nu vor să le comercializeze. Acest lucru nu ridicase nicio problemă. Prea pragmatici pentru a considera „magic” echipamentul ştiinţific, indigenii aveau, de asemenea, un spirit comercial prea dezvoltat pentru a se arăta interesaţi de lucrurile care nu păreau să le poată aduce vreun profit. Această atitudine explica inexistenţa oamenilor de ştiinţă, cu excepţia vindecătorilor. Totuşi, încuietorile cutiilor puteau fi deschise numai pe bază de amprentă ADN, nu puteau fi mutate din loc fără a activa câteva sisteme de alarmă şi fără a transmite semnale de localizare detectabile prin intermediul sondelor orbitale care, la rândul lor, retransmiteau semnalele către aparatele de comunicaţie ale echipei. Bazargan avea încredere în pragmatismul comercial numai până la un punct.

Voratur, mai gras decât Bazargan, se odihnea după călătoria la turnul de semnalizare. Îi spusese că va veni „curând” la Pek Sikorski. Bazargan avea mai multe lucruri pe care voia să le discute cu biologul echipei înainte de sosirea indigenului.

— Bună dimineaţa, Ann!

— Bună dimineaţa, Ahmed! Fie ca florile tale să înflorească din belşug! răspunse ea în limba indigenilor.

Bazargan o zări imediat pe Enli, şezând liniştită pe o pernă rotundă, într-un colţ. Simţi o împunsătură de iritare, dar avu grijă să n-o arate.

— Fie ca şi florile voastre să înflorească, Ann, Enli! Enli, eu şi cu Pek Sikorski avem multe lucruri de discutat.

Fata cea urâtă – Bazargan începuse să cunoască standardele de frumuseţe ale localnicilor – se ridică, supusă.

— Atunci, Pek Sikorski, mă voi întoarce când va veni şi Pek Voratur.

— Bine, încuviinţă Ann, zâmbindu-i.

Bazargan o privi pe Enli cum iese, traversează curtea şi dispare în spatele unui perete curbat. Ştia că drumul trece pe lângă câteva clădiri, oprindu-se în dreptul zidului gros, gol pe dinăuntru, ce înconjura gospodăria Voratur. Era posibil oare…

— Ann, câtă engleză a învăţat până acum Enli? întrebă el în engleză.

— Nu prea multă, răspunse ea. Avem lecţii de câteva ori pe zi, dar ea nu pare să prindă mare lucru.

— Ar putea să se prefacă şi, de fapt, să înţeleagă mai multe decât arată?

— Nu prea cred, Ahmed. La urma urmelor, prefăcătoria i-ar provoca o durere de cap îngrozitoare!

— Da, desigur, zise Bazargan. Să lăsăm asta. Văd că arzi de nerăbdare să faci experimentul!

— Mai mult decât îţi poţi închipui! râse Ann. Chiar şi aşa, nu-s la fel de înflăcărată ca David. Vine de la casa crelm pentru a asista la scanare. Dar Dieter nu vine.

— Nici nu mă miră! Fără îndoială, Dieter încă mai doarme după petrecerea de ieri, ghemuit lângă un sac cu preţioasele lui pietre.

Ann râse iar. Nu era o femeie frumoasă, dar avea ceva atrăgător. Bazargan îi aprecia corpul îngrijit, părul blond strălucitor, ochii expresivi. Dar îşi lua în serios legământul de căsătorie, la fel ca soţia sa, Barul, care-l aştepta în Iran. Îl ajuta şi doza standard de inhibitori sexuali necesară muncii de teren, singurele substanţe neurochimice pe care le folosea. Toată echipa lua inhibitori sexuali. Îndepărtau eventualele complicaţii.

Ann instalase scanerul Lagerfeld pe o bancă ce forma o parabolă perfectă, deşi indigenii o numeau altfel. Testase deja funcţionarea aparatului. Conturul rectangular, cam greoi al scanerului, al cărui ecran lucea stins, îi părea ciudat lui Bazargan, după atât de multe săptămâni în care întâlnise doar formele curbe preferate de localnici. Uimitor, cât de repede ajunge să-i pară unui om ciudată propria cultură când se afla într-o lume străină, iar lucrurile străine ajung să definească normalul… Nici nu era de mirare că tânărul Allen se lăsa luat de val!

— Printre altele, despre David vreau să vorbim, spuse Bazargan. Mă îngrijorează!

— Şi pe mine, trebuie să recunosc. Ţi-a explicat şi ţie teoria lui, potrivit căreia mecanismul realităţii împărtăşite, o dată descifrat, poate fi încorporat în genomul uman?

— Da. I-am spus, citându-te, că foarte probabil mecanismul nu este de natură genetică. Şi chiar dacă este şi poate fi încorporat în genomul uman, tot nu va putea schimba omenirea. Dacă faci modificarea genetică pe bază de voluntariat, te alegi cu un număr mic de pacifişti fanatici, care nu vor putea suporta interacţiunea cu ceilalţi oameni. Dacă o impui obligatoriu, obţii fie cea mai groaznică tiranie din câte a cunoscut sistemul solar vreodată, fie un război civil ce se va întinde în întregul sistem. David nu pare să înţeleagă deloc aspectele politice ale problemei.

Ann se încruntă.

— Ideea lui este că, dacă membrii unei colonii mici, iniţial izolate, încorporează mecanismul în genomul tuturor urmaşilor lor, aceştia vor avea o strategie evoluţionistă dominantă; astfel, puţin câte puţin, celelalte grupuri vor trebui să li se alăture sau, în caz contrar, să dispară datorită selecţiei naturale. Dar, Ahmed, ecuaţiile Dawkins dau ca probabilă situaţia complet opusă. Am efectuat simulările pe calculator pentru teoria lui. Indiferent cum defineşti conceptul de „populaţie iniţială redusă din punct de vedere numeric”, abilitatea individului de a-i înşela pe ceilalţi câştigă din punct de vedere genetic în faţa incapacităţii de a înşela la modul serios.

— Ai auzit de poetul Saadi? întrebă Bazargan. Să încerc să traduc…

„Oamenii sunt ca părţi ale aceluiaşi corp, create din aceeaşi esenţă.

Când o parte, rănită, simte durere, celelalte îşi pierd tihna şi nu pot tăcea.

Dacă nenorocirea semenului te lasă indiferent şi nu simţi durere;

Nu te poţi numi fiinţă umană.”

Ann îl privea fix. Dintr-o dată, Bazargan se simţi penibil. Nu intenţionase să-l apere pe David Allen, care gândea ca un nătărău patentat. Şi nici să recite versuri unei tinere femei atrăgătoare care nu era soţia lui. De vină era, probabil, Lumea, cu ale ei omniprezente miresme florale, cu grădinile-i luxuriante…

— Fie ca florile voastre să crească şi să înflorească! le ură Hadjil Pek Voratur din intrarea arcuită.

Venise mai devreme. Bazargan se simţi uşurat.

— Fie ca grădina ta să-ţi mulţumească strămoşii, Pek Voratur!

Făcură schimb de flori de ospitalitate. Împreună cu Pek Voratur mai veniseră soţia sa, Alu, părând neliniştită, o femeie purtând tunica înflorată a preoţilor şi tăcutul Pek Renjamor. Se îngrămădiră toţi în laboratorul lui Ann, urmaţi de Enli, desigur. „Fata asta e ca un ghimpe-n coastă”, îşi spuse Bazargan. Încă nu era sigur pentru cine lucrează şi încă se mai întreba cum poate ea să lucreze în secret pentru cineva, dată fiind realitatea împărtăşită. Nu i-ar produce dureri de cap teribile? Poate aveau să ştie mai multe după efectuarea scanării Lagerfeld…

Pek Voratur făcu prezentările. Privirea sa jovială trecu peste toate obiectele din încăpere, zăbovind asupra scanerului Lagerfeld, aşezat pe masa curbată. Se vedea bine că-l găseşte mai urât decât îşi imaginase, dar era prea politicos s-o spună cu voce tare.

— Pek Sikorski, nădăjduiam să găsesc *antihistamina* gata pregătită pentru noi, începu Voratur. După cum i-am spus deja lui Pek Bazargan, Pek Renjamor are în atelierul său vindecători pregătiţi să reproducă orice-i vei învăţa. Speram să începem testele pe corpurile compatrioţilor mei în seara aceasta!

— Îmi pare rău, Pek Voratur, răspunse Ann. Am fost ocupată cu pregătirea fotografierii creierului tău. Imediat ce terminăm, voi prepara primul lot de *antihistamină,* iar Pek Renjamor mă poate observa.

Voratur încuviinţă, vizibil mulţumit.

— Fotografierea creierului nu este periculoasă? întrebă Alu Pek Voratur, trăgându-se de blana de pe gât.

— Nu, nu, deloc! răspunse Ann. Ăă…, haideţi să începem! Pek Voratur, dacă vrei să iei loc aici…

Negustorul cel solid se aşeză pe o pernă mare, cu spatele la masa scundă pe care se afla scanerul. Ann îi potrivi casca pe cap. Aceasta se autoreglă pentru a acoperi craniul, ceafa şi fruntea negustorului, lăsându-i faţa expusă vederii. Deşi nu era de domeniul lui, Bazargan ştia că sute de electrozi minusculi pătrund prin pielea fără păr a craniului lui Voratur şi prin blana lui de pe gât. Acele minuscule care injectau propriul anestezic urmau să ia probe de sânge, de lichid cefalorahidian şi chiar de transpiraţie. Însă datele cele mai folositoare vor veni de la componenta MOSS a scanerului Lagerfeld.

MOSS, Multilayer Organ Structure Scan[7], arăta imaginea creierului în plină funcţionare, cu un grad de detaliere extrem de ridicat, putând fi observat aproape fiecare neuron: care celule nervoase erau excitate, ce neurotransmiţători se eliberau, ce modele sinaptice rezultau. Reacţia celulelor receptoare, reabsorbţia transmiţătorilor, modelul de eliberare în cascadă a enzimelor, descompunerea substanţelor şi produsele secundare... sistemul MOSS le surprindea pe toate, analiza exhaustiv datele rezultate şi enunţa ecuaţii şi formule pentru explicarea lor. Făcea de toate, mai puţin să prepare medicamente şi să pună etichete explicative pe corp. Fără informaţiile obţinute şi prelucrate de MOSS, medicina ar fi fost tot în Evul Mediu.

Bazargan avusese parte de prima scanare Lagerfeld la vârsta de optsprezece ani, când era pregătit să înceapă Disciplina. Datele extrase de MOSS au reprezentat baza de plecare pentru schema sa personală, care-i arăta care parte din creierul său funcţionează optim şi unde are un deficit biochimic. Orice adolescent care-şi putea permite acest lucru petrecea apoi câţiva ani învăţând să urmărească starea propriului organism şi să-şi dozeze substanţele neurochimice, astfel încât să fie în formă maximă pentru genul de activitate din ziua respectivă.

Bazargan nu prea agrease procesul. Îl urmase pe timpul facultăţii şi al studiilor postuniversitare; nu exista alt mod de a ţine pasul cu colegii. Dar de atunci – şi trecuseră ani buni – sărea peste meniul matinal neurochimic, exceptând situaţiile neobişnuite. Ştia că se poartă iraţional. Cum să te opui în mod

---

[7] Scanare multistrat a structurii organice (n.tr.).

rezonabil lucrurilor artificiale, când întreaga antropologie evidenţia caracterul artificial al tuturor instituţiilor culturale? Chiar şi aşa, Bazargan simţea un vag dezgust faţă de folosirea entuziastă a suplimentelor neurochimice. Sau poate nu era dezgust, ci mândrie. Profilul său MOSS de bază indicase un indice de stabilitate a personalităţii de 98%.

Alu Voratur îi surâse neliniştită soţului ei.

— Floare a sufletului meu, arăţi ca un gândac în… chestia aia. Un gândac cu capul verde şi lucios!

— Da, da, zise Voratur, fluturând mâna dolofană, a nepăsare. Dar n-o să-mi facă niciun rău când va începe să funcţioneze.

Ann urmărea monitorul cu mare atenţie. Reprezentările grafice se succedau pe ecran, fără să aibă vreun înţeles pentru Bazargan.

— A şi început, Pek Voratur! îl informă Ann.

Imediat, preoteasa, vindecătorul, soţii Voratur şi Enli începură să cânte monoton. Bazargan nu observase să se fi dat vreun semnal pentru începerea cântecului; toţi începuseră în acelaşi moment. Realitate împărtăşită.

— Vă rog, mai încet! le spuse Ann în engleză, pentru ca apoi să se corecteze şi să repete în limba lor. Va trebui să-ţi punem câteva întrebări, Pek Voratur… Aşa! Avem o scanare de bază.

Intensitatea vocilor scăzu, cântecul transformându-se într-o recitare monotonă. Numele florilor constituia elementul principal al incantaţiei. După câteva momente, Bazargan o recunoscu: era o binecuvântare rituală pentru persoana angajată într-o activitate riscantă, cum ar fi, de exemplu, căţăratul pe stânci după ouă de păsări. Bărbatul zâmbi.

— Pek Voratur, am să-ţi arăt nişte obiecte şi am să-ţi pun diferite întrebări, pentru a vedea cum se schimbă imaginea creierului tău, rosti Ann, în felul ei atent, în limba indigenilor. Vrei, te rog, să miroşi această floare?

— Cu plăcere! făcu Pek Voratur.

Vocea lui era veselă ca întotdeauna, dar Bazargan observă că blana de pe gât, atât cât se vedea de sub cască, i se zbârlise. Încercarea nu era deloc uşoară pentru o persoană care se confrunta rareori cu lucruri care să nu fi fost deja confirmate în

realitatea lui şi a tuturor celorlalţi. Locuitorii Lumii aveau un curaj ciudat…

— Îţi mulţumesc, spuse Ann. Acum vrei să te gândeşti la copiii tăi?… Bun. Acum te rog să te gândeşti că ai avut un accident îngrozitor, ai căzut de pe bicicletă şi ţi-ai fracturat coloana vertebrală… Da. Acum gândeşte-te la succesul nemaipomenit pe care-l vei avea când vei lansa pe piaţă *antihistamina…*

Experimentul continuă. Voratur transpirase, deşi în cameră nu era cald. Alu Voratur se încruntase, anxietatea cedând locul unei îngrijorări din ce în ce mai pronunţate. Intensitatea vocilor crescu. Tocmai când Bazargan se temea că tensiunea va trece de limita suportabilului, Ann puse capăt experimentului.

— Am terminat. Îţi mulţumesc, Pek Voratur!

Luă casca de pe capul lui Voratur, iar acesta sări în picioare de parcă ar fi avut arcuri.

— Bun, bun, nicio problemă! exclamă el.

Transpiraţia lucea pe faţa-i îmbujorată; clipi de mai multe ori. Bazargan ghici că Voratur avea o ditamai durerea de cap. Discret, se interpuse între grupul localnicilor şi scanerul Lagerfeld, ascunzându-l vederii acestora.

— Îţi mulţumim, Pek Voratur! Acum, Pek Sikorski îţi va arăta cum să prepari *antihistamina.*

— Da, da, dar să-i arate lui Pek Renjamor, el este vindecătorul.

— Vino, floare a inimii mele, şi întinde-te puţin! zise soţia lui Voratur.

— Nu-i nevoie, nu-i nevoie, cea mai dragă floare a mea. Dar o lăsă să-l ducă de-acolo. La ieşire, totuşi, se întoarse spre ei.

— Mai întâi, un dar. Enli!

Fata se ridică de pe perna aflată într-un colţ al încăperii şi părăsi laboratorul. Şi ea era neobişnuit de roşie în obraji, observă Bazargan. Altă durere de cap? Fata se întoarse imediat cu braţele pline de trandafiri roz.

Bazargan nu se clinti. Acei trandafiri n-ar fi trebuit să existe. Îşi îndeplinise partea lui din afacerea cu Voratur, înlocuind trandafirii sterilizaţi prin iradiere cu seminţe sănătoase, toate de trandafiri roşii. Trandafirii crescuseră, înflorind de două ori. Apoi gena terminator intrase în acţiune, împiedicând o nouă

germinare. Acela ar fi trebuit să fie sfârşitul trandafirilor terrani – de toate culorile – pe Lume. Dar iată că avea în faţa ochilor trandafiri roz proaspeţi, probabil rezultatul unui sofisticat proces de polenizare manuală încrucişată cu un anume soi de floare albă, ale cărei gene responsabile de aspectul exterior erau recesive. Cum reuşiseră grădinarii aşa ceva? Şi oare hibrizii cei roz erau fertili? se întreba el.

Ann părea la fel de uimită ca Bazargan. Dar, după o clipă de ezitare, ieşi în întâmpinarea lui Enli şi rosti mulţumirile rituale cuvenite. Era foarte nepoliticos să pui întrebări despre metodele de cultivare ale florilor de dar. Ar fi echivalat cu a întreba despre viaţa sexuală a cuiva. Bazargan ştia că va trebui să aştepte pentru a afla cum au fost creaţi trandafirii roz.

— Florile voastre înfloresc în inima mea! rosti cu emfază Voratur.

Apoi se lăsă condus de către soţia lui.

Ann puse trandafirii într-o vază şi se întoarse imediat la vindecător şi la preoteasă, care aşteptau instrucţiuni. Enli aştepta şi ea, desigur.

Bazargan se îndreptă spre vază şi frecă între degete o petală roz. Alunecă între degetele lui, o catifea vie ce emana un parfum puternic. Se întorsese în grădina mamei sale, înconjurată de ziduri din piatră, în Ispahan. Redevenise băieţelul ridicat în braţe de *laleh* al lui – acel servitor răbdător, jumătate bonă şi jumătate gardă de corp – pentru a mirosi trandafirii perfecţi, îmbunătăţiţi genetic, ai mamei sale, ce înfloreau printre rodii şi migdali.

Trandafirii existau acum şi pe Lume. Nu mai puteau fi înlăturaţi. La fel şi antihistamina. Ideea că se pot produce schimbări culturale pe Lume fără a surveni şi schimbări biologice era cu totul falsă. Nu într-un loc ca Lumea, unde oamenii de ştiinţă studiau cu tot atâta asiduitate ca familia Medici.

Era rândul lui Bazargan să simtă o durere de cap. Încercând s-o ignore, se aşeză pentru a o privi pe Ann cum lucrează. Enli o supraveghea atent, la rândul ei.

***

Până a doua zi, Ann termină de analizat scanarea Lagerfeld. Bazargan bănuia că lucrase toată noaptea la ea, după ce-şi petrecuse ziua predând tehnici primare de laborator vindecătorului local, Renjamor. Pe faţa lui Ann se putea citi combinaţia specifică de extenuare şi exaltare ce însoţeşte obţinerea unor rezultate extraordinare. În ciuda îngrijorării tot mai accentuate în legătură cu situaţia lor pe Lume, Bazargan se lăsă molipsit de starea ei.

— Am găsit! repeta întruna David Allen.

Era la fel de emoţionat ca Ann, deşi la început se îmbufnase fiindcă ratase şedinţa de scanare.

— L-am prins pe afurisit, l-am fixat, l-am disecat şi l-am şi etichetat pe deasupra!

— Las-o pe Ann să ne spună! interveni Dieter Gruber.

Geologul îşi revenise după sărbătorirea, scăldată în licori bahice, a descoperirilor din munţii Neury.

— Dar, Ann, fie-ţi milă de noi, ceilalţi, care nu suntem biologi, bine?

— Bine, răspunse ea. Dar să ne înţelegem, asta-i numai o analiză preliminară. Suntem foarte departe, David, de un „afurisit” complet fixat, disecat şi etichetat!

Tânărul zâmbi larg. Bazargan se aşeză mai bine pe perna lui. Cei patru se întâlneau în camera personală a lui Bazargan, scăldată de parfumul unei plante ce tocmai înflorise afară, în grădină. Perna avea curbe foarte frumoase, dar nu se potriveau cu cele ale corpului său. Se mişcă iar.

— Scanarea Lagerfeld arată o structură cerebrală complet compatibilă cu cea umană, cum bănuiam deja, îşi începu Ann expunerea. Oricine a „însămânţat” galaxia cu forme de viaţă hominide a făcut-o destul de recent. Sunt numai diferenţe minore în dezvoltarea cerebrală a locuitorilor Lumii şi cea a speciilor Candiote, Atvarian şi Blicker, neexistând nimic care să nu se potrivească dezvoltării evolutive probabile, la un prag de credibilitate de nouăzeci şi cinci la sută. Fallerii, desigur, sunt un caz aparte.

— Din câte ştim până acum, punctă Gruber.

Xenobiologii disecaseră falleri morţi, dar nu făcuseră experienţe pe niciunul viu. Nu se lăsau capturaţi în viaţă.

— Da, îl aprobă Ann. Creierul lui Voratur arată numai două diferenţe majore faţă de al nostru. Una dintre ele este legată de hormonii cu rol în digestie – *ştiţi* că trupul este economicos, folosind de multe ori aceleaşi substanţe ca hormoni în corp şi ca neurotransmiţători în sistemul nervos?

— Nu, făcu Gruber.

— Da, răspunse Bazargan.

— Nu contează, spuse David Allen. Continuă!

— Diferenţele de hormoni digestivi se leagă probabil de alimentaţia diferită de aici. Există şi suprapuneri, de aceea putem digera o parte din mâncarea lor. Diferenţele mai sugerează că ei ar putea metaboliza ceva din mâncarea noastră, dar nu totul. Cealaltă diferenţă este, desigur, mecanismul realităţii împărtăşite.

Ann se opri, îşi linse buzele, privirea i se pierdu undeva în depărtare şi-şi trecu mâna prin păr. Bazargan recunoscu semnele: îl descriau pe omul de ştiinţă care încearcă să simplifice explicaţia unui lucru foarte tehnic dintr-un anume domeniu, în beneficiul celor ignoranţi în domeniul respectiv.

— Haideţi să începem cu o mică introducere, chestii elementare, vorbi ea într-un târziu. Creierul are o componentă electrică, dar şi una chimică. Componenta electrică intră prima in acţiune. *Ceva* determină milioane de neuroni să transmită simultan un impuls electric în părţi diferite ale creierului. Acel ceva poate fi un stimul extern: o imagine, un sunet, un miros sau o senzaţie. Poate fi, de asemenea, intern – o amintire sau o intenţie. Sau ar putea fi o combinaţie a celor două, ca atunci când l-am rugat pe Voratur să se gândească la ceva ce nu s-a întâmplat niciodată în realitate: căderea de pe bicicletă şi fracturarea coloanei vertebrale. Accidentul este imaginar, dar sunetul vocii mele, care comunică simboluri lingvistice, este real, fizic. Oricare ar fi stimulul, el determină neuronii să transmită impulsuri electrice într-un anumit ritm, determinând şi o anumită transmitere de înaltă frecvenţă, numit „oscilaţie gamma sincronizată”. Ea durează aproximativ o pătrime de secundă, dar sincronizarea oscilaţiilor în diferite părţi ale creierului este ceea ce le permite oamenilor să perceapă gândurile ca pe un tot coerent. Un „gând” înseamnă în realitate

milioane de impulsuri electrice separate, produse în diferite arii cerebrale – ariile senzoriale, motorii, cognitive, centrii emoţionali etc. Dar, datorită sincronizării oscilaţiilor gamma, persoana trăieşte gândul ca pe o imagine coerentă, înspăimântătoare şi dureroasă: căderea de pe bicicletă şi fracturarea coloanei vertebrale. Modelul de transmitere a impulsurilor electrice neuronale este aspectul de primă importanţă, la nivel macroscopic. Mă mai urmăreşte cineva?

— Da, răspunse Bazargan. Continuă!

— Bine.

Îşi umezi buzele iarăşi, privirea îi rătăci în depărtare încă o dată.

— Acum să vedem ce se întâmplă la nivel chimic. La nivelul fiecărei celule nervoase, impulsul electric aflat în trecere creează un câmp electric convex ce se deplasează, având celula drept axă. Câmpul electric ajunge la capătul neuronului, acolo unde există un spaţiu foarte mic între terminaţia lui şi următorul neuron.

— Sinapsa, rosti Gruber, vizibil mândru de el însuşi.

— Nu-i aşa că simplific prea mult lucrurile? zâmbi Ann.

— Chiar şi un geolog bătut în cap le pricepe, *Frau Professor,* îi răspunse Gruber, tachinând-o puţin, ceea ce-l făcu pe David Allen să se încrunte şi să-i arunce o privire piezişă.

— Oricum, la fiecare terminaţie nervoasă se află nişte structuri numite „reţele presinaptice paracristaline”. Arată ca nişte reţele minuscule, rigide, aflate în interiorul unor piramide micuţe. În interiorul interstiţiilor fiecărei reţele se află treizeci-patruzeci de balonaşe numite vezicule, iar în interiorul *acestora* există o cantitate de neurotransmiţători chimici. În anumite reţele se găseşte dopamină, în altele serotonină, în altele – peptide care inhibă durerea, şi aşa mai departe… Absolut tot ce-ţi amestecă biomonitorul tău, David, pentru Disciplina de dimineaţă.

Bazargan îl văzu pe Allen aprobând din cap, mulţumit de atenţia pe care i-o acorda Ann.

— Aşadar, impulsul electric ajunge la reţeaua presinaptică, cu toate balonaşele ei pline cu neurotransmiţători, şi determină un influx de ioni de calciu, în urma căruia unul dintre balonaşe – şi

numai unul – este expulzat în sinapsă. Acesta provoacă apariţia unui impuls electric, similar cu cel iniţial, în neuronul postsinaptic. Obţii astfel o eliberare în cascadă a substanţelor chimice, iar acestea fac tot ce te aştepţi să facă ele în corp. Eliberează energia necesară activităţii. Stimulează celulele motorii. Reglează fluxul sangvin. Provoacă secreţia adrenalinei, îţi dau peste cap emoţiile şi orice altceva. Toate acestea le pricepem destul de bine, până acum. Dar înţelegerea părţilor nu înseamnă înţelegerea funcţionării creierului ca un întreg. Întregul este, cumva, mai mult decât suma părţilor sale.

— Ca o civilizaţie luată ca un întreg, rosti sec Bazargan.

— Prea subtil pentru mine! îşi declină competenţa Gruber.

— De-aia ar trebui să rămâi la pietroaiele tale, mormăi David Allen.

Bazargan se simţi iritat. Gruber nu era nici pe departe atât de bătut în cap pe cât pretindea, iar Allen nici pe departe atât de combativ. Amândoi se dădeau în spectacol. Pentru Ann? Se întrebă dacă echipa sa continuă să ia inhibitori sexuali.

— Iată un aspect al creierului pe care *nu-l* înţelegem, continuă Ann. Când impulsul electric ajunge la reţeaua presinaptică, el are un voltaj măsurabil, constant, acelaşi voltaj de-a lungul tuturor neuronilor. *Dar…* uneori declanşează eliberarea de neurotransmiţători, alteori nu. Probabilitatea eliberării de neurotransmiţători variază de la zero virgulă şaptesprezece la zero virgulă şaizeci şi doi, în funcţie de tipul de neuron. Şi nimeni nu ştie de ce.

— Cât de mică e reţeaua asta? Discutăm la nivel atomic? întrebă Gruber.

— Da, şi asta este una dintre probleme. Cu ionul de calciu, care este declanşatorul procesului, ne apropiem de nivel cuantic. Cercetarea este dificilă, fiindcă măsurătorile afectează rezultatul. O teorie spune că acelaşi efect îl au şi evenimentele mentale.

— Nu înţeleg ce vrei să spui! se plânse Bazargan.

— Îţi explic. Pe scurt – ajung imediat şi la rezultatul scanării creierul lui Voratur! –, pare să se întâmple cam aşa: Te gândeşti la ceva fără legătură cu vreun stimul extern imediat. De exemplu, eşti singur în camera ta, pe întuneric, şi te gândeşti la

o fiinţă pe care ai lăsat-o pe Pământ. La cineva drag. Brusc, o poţi vedea cu ochii minţii, poţi chiar să-i simţi şi mirosul. Întregul tău corp reacţionează în mod fizic. Dar ce a declanşat cascada? O amintire fără vreo sursă de energie identificabilă în creierul tău, chiar şi fără o localizare precisă. Este doar un model de configuraţii neuronale. Numim acest lucru „eveniment mental”. Dar acest eveniment nonfizic a declanşat un întreg lanţ de impulsuri electrice neuronale, care au eliberat la rândul lor – numai în anumite momente! – un întreg lanţ de balonaşe pline cu neurotransmiţători. Cum de s-a întâmplat acest lucru? De ce reţelele presinaptice eliberează balonaşe numai în anumite momente, iar în altele nu, de vreme ce voltajul este constant? Ce se întâmplă la nivel atomic? Pur şi simplu, nu ştim!

„Introducerea” durase destul pentru Bazargan.

— Dar, Ann… cum se potrivesc toate chestiile astea cu creierul lui Voratur? o întrebă el. Care este cea de a doua diferenţă între creierul lui şi al nostru?

— M-am lăsat dusă de val, nu-i aşa? zâmbi ea.

— Nu! explodă Allen. E frumos să vezi un om de ştiinţă care nu tratează datele ştiinţifice reale ca pe o rutină plicticoasă!

Privit încruntat către Gruber, care nu păru să-i observe gestul.

— Creierul lui Voratur, aminti Bazargan, răbdător.

— Da. În regulă… Toate structurile cerebrale sunt identice cu ale noastre. Emoţiile evocate urmează aceleaşi căi ca şi în cazul nostru. Oscilaţiile gamma sunt identice. La fel şi voltajul neuronal, compoziţia neurotransmiţătorilor şi toate celelalte date extrase de către scanerul Lagerfeld. Singura diferenţă adevărată pe care scanerul a arătat-o a fost o activitate mai intensă şi-n girusul cingulat, şi în nucleul acumbens septi.

— Ce sunt alea? întrebă nerăbdător Allen.

— Girusul cingulat este o structură micuţă, situată în spatele septului nazal, care…

— Acolo este localizată durerea legată de realitatea împărtăşită! ţipă Allen.

— Da. Dar nu, girusul cingulat nu se află la originea durerilor de cap. Adică, într-un fel *este,* fiindcă determină eliberarea neurotransmiţătorilor ce induc durerea. Dar girusul cingulat nu face decât să coordoneze informaţia provenită din mai multe arii

cerebrale. De exemplu, este una dintre puţinele structuri cerebrale conectate direct la hipotalamus, cel care iniţiază răspunsul la stres. Dar, să ne înţelegem cât se poate de clar în problema asta, girusul cingulat *nu* este centrul mecanismului realităţii împărtăşite! Este numai un fel de centrală pentru procesarea lui. Girusul cingulat eliberează fluxuri de neurotransmiţători care provoacă stres, când realitatea nu este împărtăşită, şi neurotransmiţători ce produc plăcere, când este. Atât!

— Atunci unde se află sursa acestei realităţi împărtăşite? întrebă Gruber.

— Tocmai asta-i problema: nu există nicio sursă! În reţelele presinaptice ale locuitorilor planetei ăsteia sunt eliberate cantităţi de neurotransmiţători diferite faţă de cele din creierele oamenilor. Dar stimulul care declanşează procesul de eliberare – voltajul impulsurilor neuronale – este exact la fel! Acelaşi impuls, aceiaşi procesori, efect diferit. N-are nicio logică!

Bazargan spuse cu sfială:

— Şi desigur că ai eliminat agenţii patogeni, toxinele din mediul ambiant, diferenţele alimen…

— Da, desigur!

Se întâmpla destul de rar ca Ann să răspundă scurt şi tăios.

— Toate chestiile acelea ar fi apărut la scanare, adăugă ea.

— Un mister, deci? zâmbi larg Gruber. Factorul X. O undă radio spirituală, o calitate personală invizibilă?

— Nu fi ridicol! i-o trânti Allen cu răceală.

— Ann, să nu te hazardezi cu explicaţii premature. Ai adunat o cantitate imensă de date! Cu timpul, vei putea să le pui cap la cap.

Ea zâmbi obosită.

— Eu vreau acum! Pur şi simplu, nu se leagă. Şi, uite, mai e o chestie!

— Ce chestie? întrebă Bazargan.

— Insecta asta, „dătătorul de viaţă”, răspunse Ann.

Bazargan văzu în momentul acela micuţa pseudoinsectă pe umărul ei gol, puţin mai jos de marginea tunicii. Pe planeta aceea, ferestrele stăteau întotdeauna deschise. Dătătorul de viaţă îşi pliase aripile transparente şi se aşezase pe pielea lui

Ann, fixându-se cu nişte ventuze micuţe. Corpul lui galben era puţin fosforescent.

— Mai mult nu se apropie niciodată de capul cuiva, zise ea. Fie de-ai noştri, fie indigeni – nu se aşază pe capul nimănui. Speram că scanarea Lagerfeld va face lumină în problema asta. Să fie ceva legat de câmpul electric generat de creier, poate, în interacţiune cu câmpul unui dătător de viaţă. Dar n-am obţinut niciun răspuns!

— Alt mister, cel puţin pentru moment, conchise Bazargan. Dar haideţi mai bine să ne concentrăm atenţia la ceea ce am reuşit să aflăm. Durerea de cap a localnicilor, care apare când „realitatea împărtăşită" este încălcată… este un fenomen real, fiziologic, documentabil?

— O, da! zise Ann. Adu-ţi aminte că şi la oameni, relaţia între fiziologia emoţională şi judecata morală este un fenomen complex. Să luăm cazul sociopatului. El comite acte imorale, cum ar fi crimele întâmplătoare, pentru că nu simte nimic faţă de victima sa. Locuitorii Lumii sunt exact la polul opus. Ei au ceva ce am putea numi un exces de relaţie între fiziologie şi simţul moral. Este în parte un comportament învăţat, în sensul că în socializarea copiilor lor se pune un mare accent pe felul în care să reacţioneze la propriile simţăminte de repulsie şi durere când oamenii spun lucruri ce contravin normelor culturale. Dar repulsia şi durerea sunt reale şi documentabile. Realitatea împărtăşită are o bază fiziologică solidă!

— Un progres evolutiv, interveni David. Următorul pas în dezvoltarea morală a hominizilor!

— *Nu* am spus aşa ceva, îl corectă repede Ann.

— Dar descoperirile tale implică ipoteza asta.

— Nu, David, n-o implică. Eu discut aspectele biologice, nu emit judecăţi de valoare!

Allan se încruntă; Bazargan băgă de seamă că, pentru el, cele două erau totuna. Dar tânărul se mulţumi să spună:

— Adevărata întrebare este: putem replica procesul fiziologic la oameni? Procesele fiziologice se bazează pe proteine, iar proteinele sunt codificate genetic. Ar trebui să fim în stare să importăm porţiunea de ADN relevantă.

— *Ce* să facem?! întrebă Gruber, iar Bazargan înţelese că acesta auzea pentru prima oară teoria ridicolă a lui David.

— David, ţi-am mai spus, nu sunt diferenţe genetice semnificative! replică Ann exasperată. Orice s-ar întâmpla în creierul indigenilor, are acelaşi input şi aceleaşi modalităţi de prelucrare ca în cazul nostru. Tocmai de aceea nu pot înţelege rezultatul atât de diferit!

David nu răspunse, ci privi meditativ pe fereastra boltită. Bazargan ştia cu certitudine, de parcă tânărul ar fi spus-o în gura mare, că acesta nu e de acord cu spusele lui Ann. El refuza să creadă că realitatea împărtăşită nu era legată de o secvenţă de gene încă nedescoperită. Voia să existe o porţiune de ADN care să poată fi extrasă şi implantată în genomul uman. Şi pentru că-şi dorea cu atâta ardoare, credea că trebuie să şi existe.

Foarte periculos mod de gândire. Şi nu numai pentru Allen.

— Cum putem afla mai multe? întrebă tânărul după o pauză lungă. Dacă presupunem că ADN-ul *este* cheia problemei, ce ar trebui să facem în continuare?

Ann îşi pierdu, în cele din urmă, şi ultima fărâmă de răbdare:

— Să disecăm creierul unui băştinaş, să tăiem realitatea împărtăşită de acolo şi s-o programăm în căpăţânile noastre!

— Ann, ce trebuie să mai aflăm pe ziua de azi? interveni Bazargan, vorbind cu blândeţe. Mai ai ceva să ne spui despre scanare?

— Nu ştiu… o, da… nu, nu-i important! Şi totuşi… stai puţin… nu…

— Eşti extenuată, draga mea, îi zise el.

Dar Gruber trecu la fapte.

— Haide, Annie, spuse el, ridicând-o de pe pernă şi cuprinzând-o de mijloc pentru a o susţine. Când ai mâncat ultima oară, *Liebchen?*

— Nu-mi aduc aminte. Ieri dimineaţă? Mă simt bine, a fost doar un moment de ameţeală trecător.

— Un foarte bun motiv pentru a mânca şi pentru a te odihni! îi şopti el. Pa, băieţi!

O conduse pe Ann spre camera ei, fără să-şi retragă braţul. David privi în urma lor, încruntându-se.

— Cine-i dă lui dreptul să ia decizii în numele ei?

— Poate că tocmai ea, spuse Bazargan, regretându-şi imediat vorbele.

Tânărul se purta enervant fără să se poată abţine, după cum un ţânţar înţeapă fără să se poată abţine. Teoretic, Bazargan n-ar fi trebuit să se sinchisească de sâcâiala unui ţânţar.

— Te rog să mă scuzi, David, cred că şi eu mă simt obosit. A fost o întrunire folositoare, nu-i aşa? Ceea ce spune Ann se potriveşte cu observaţiile tale referitoare la dezvoltarea copiilor, din casa crelm?

— Se potriveşte perfect.

— Bun! Cu fiecare zi învăţăm mai mult! Acum, te rog să mă scuzi.

David se ridică şi părăsi încăperea, având doar o urmă de bosumflare vizibilă pe chip. Bazargan trase draperiile peste ferestrele arcuite. Băgă de seamă că-l doare şi pe el capul.

N-avea chef să recunoască faptul că, în felul ei, şi durerea lui de cap se trăgea tot din neîmpărtăşirea percepţiei realităţii.

Filoctet, un celebru erou al războiului troian, avea un arc fermecat, care nu rata niciodată ţinta, dar şi o muşcătură de şarpe sângerândă, ce nu se vindeca şi-i producea dureri constante. Una era preţul plătit pentru cealaltă. Vindecă rana, şi măiestria va dispărea!

Dar realitatea împărtăşită, care elimina posibilitatea de a fi vreodată separat de semeni, ce era oare: rana sau arcul?

David Allen era sigur de răspuns. Ahmed Bazargan, nu.

Înghiţi un calmant şi întinse salteaua de dormit. Îşi aduse aminte că, într-o versiune ulterioară a mitului lui Filoctet, acesta fusese vindecat de muşcătura de şarpe. Ăsta era necazul cu povestirile vechi: se schimbau pe parcursul timpului. Nu ştiai ce să mai crezi.

Bazargan se lungi pe saltea, în semiobscuritate, şi aşteptă să-i treacă durerea de cap.

ZECE

RAFKIT SELOE

— Eşti sigură că ai auzit asta? întrebă Pek Nagredil.
— Da, răspunse Enli.
— Aşteaptă aici!

Dispăru pe sub o arcadă, lăsând-o pe Enli singură în biroul lui dezordonat, încercând să delimiteze lucrurile pe care era sigură de celelalte. „Iată în ce stare te pot aduce terranii!” îşi spuse ea.

De astă dată, nu ploua. În fiecare dintre celelalte călătorii ale lui Enli la Rafkit Seloe plouase – sau aşa i se păruse ei. Dar în ziua aceea, un soare orbitor se revărsa prin ferestrele deschise, învăluind totul în portocaliu deschis. Ralibibele tocmai îşi desfăcuseră bobocii, iar parfumul greu al corolelor albe, cu sutele pe fiecare tulpină, plutea în încăpere. Sub tufele de ralibe, allabeniribele se treceau. În scurt timp, grădinarii aveau să taie tulpinile de la nivelul solului, pregătindu-le pentru următoarea înflorire.

În grădinile lui Voratur, un strat de allabeniribe fusese scos, pentru a face loc rosibelor terrane.

Enli băgă mâna în buzunarul interior al tunicii şi luă încă o pastilă împotriva durerii de cap. Ajunsese să folosească zece-douăsprezece pe zi. Pek Nagredil îi spusese să nu ia mai mult de opt, dar opt pastile nu puteau ţine în frâu durerea. „Ce bine ar fi dacă însărcinarea asta s-ar termina mai repede! Curând, să se termine cât mai curând...”, îşi dori fata.

Când însărcinarea va lua sfârşit, terranii vor muri. Datorită celor auzite de ea; Enli va fi instrumentul care le va aduce moartea, la fel cum fusese şi pentru Tabor. Pek Sikorski, care a fost atât de drăguţă cu ea. Pek Gruber, pe care abia dacă-l cunoştea – oare era drept să-i judeci pe cei pe care de-abia îi cunoşti? Niciun preot din *Realitate şi Ispăşire* n-ar face vreodată aşa ceva; judecătorii realităţii se alegeau întotdeauna din guvernul local, dintre cei care cunoşteau oamenii locului şi circumstanţele. Pek Bazargan, cu faţa lui calmă şi

imperturbabilă Pek Allen, în mod sigur nebun, dar atât de iubitor cu toţi copiii, nu doar cu cei terrani. Şi copiii terrani, acei muguri drăgălaşi…

Enli strânse din pleoape. Încă o pastilă? Nu, nu mai putea, luase deja trei în doar câteva minute, una în plus ar adormi-o. N-avea voie să doarmă, trebuia să dea raportul. Propriul cap i se părea extrem de greu, îi apăsa gâtul; greutatea cuprindea şi interiorul craniului…

— Pek Brimmidin!

Enli deschise ochii. Pek Nagredil se întorsese împreună cu încă doi, un vindecător şi un preot. Enli încercă să facă o plecăciune, dar se împiedică şi fu cât pe ce să cadă. Servitorul Primei Flori o prinse de braţ şi o duse până la o pernă.

— Stai jos, Pek Brimmidin. Vrei un pahar cu apă? —Aş…

— Aduceţi-i pel! îi spuse preotul lui Pek Nagredil, care se execută imediat, uimit.

— Poftim, bea-l pe tot.

Pelul o mai încălzi puţin, îi mai alină puţin durerea de cap. Măcar putea să continue. Pelul şi căldura hotărâtă a mâinii preotului de pe braţul ei o ajutau.

— Acum, floare mică, spune ne ce ai aflat despre terranii aceştia, îi ceru el blajin.

Enli mai luă o înghiţitură din paharul cu pel.

— Au… au fotografiat creierul lui Pek Voratur.

— Da, ştim deja, zise preotul. Ştim şi despre *rosibe,* şi că Pek Renjamor a început prepararea şi testarea antihistaminei, aşa că nu mai trebuie să povesteşti toate astea. De altfel, Pek Renjamor a terminat de preparat primul lot de anti-histamine şi patruzeci de oameni îl iau chiar acum, ştiai? Toţi par a fi vindecaţi de boala florilor. Iar bolile erau variate, deşi bineînţeles că marea majoritate erau provocate de ralibibe, căci cu ele ne-a binecuvântat Prima Floare în acest anotimp…

Continuă astfel, cu vocea-i blândă, alinătoare, vorbind despre toate şi despre nimic, dându-i lui Enli un răgaz pentru a-şi recăpăta puterile. După ce ea îşi reveni cât de cât, preotul îi spuse:

— Dar cred că mai este ceva, Pek Brimmidin. Un lucru pe care celălalt informator al nostru nu ni l-a adus la cunoştinţă. Poate

ceva ce tu ai aflat fiindcă înţelegi cuvintele terrane mult mai bine decât oricare dintre noi.

— Da, vorbi Enli.

Simţi cum îi revine curajul, curgându-i iarăşi prin vene, împreună cu pelul.

— Da.

— Este periculos?

— Da!

Preotul îşi aşeză mâinile în postura Noului Boboc.

— Atunci, sunt pregătit să ascult.

— Terranii... ei...

— Vorbeşte, micuţă floare!

Bunătatea încă se mai simţea în glasul lui, dar apăruse şi o notă poruncitoare.

Enli zise repede:

— Vor să ne deschidă capetele şi să ia realitatea împărtăşită, pentru a o lega cu sârme tari[8] în propriile lor capete!

Pek Nagredil făcu ochii cât cepele. Enli văzu pe faţa lui semnele durerii fulgerătoare: pielea din jurul ochilor întinsă, gura încleştată. Vindecătorul îşi duse ambele mâini la frunte. Numai servitorul Primei Flori îşi putu controla durerea de cap, deşi cutele craniene îi pulsau.

— Nu se poate! spuse el.

— Desigur că nu! ţipă vindecătorul. Dar chiar şi să gândeşti un asemenea lucru... să fii în stare să-l gândeşti! Terranii *sunt* ireali, precis!

— Aşteaptă! îl reduse la tăcere preotul. Pek Brimmidin, eşti sigură că asta este ceea ce ai auzit? De la care terran?

— Mai întâi de la Pek Allen, spuse Enli.

Acum, după ce împărtăşise groaznica realitate, durerea de cap scăzu, dar numai foarte puţin.

— Apoi, cu cinci zile în urmă, au discutat toţi această problemă, continuă ea. Eu eram ascunsă în locul secret din zidul grădinii, pe care mi l-a arătat Pek Voratur. Acolo sunt nişte plăci subţiri, pentru a-i asculta pe cei din camera de oaspeţi. Desigur, toată lumea ştie că negustorii fac astfel de lucruri, dar...

---

[8] Joc de cuvinte intraductibil între hardwired = programare şi hard wires = sârme tari (n.tr.)

Enli ezită din nou. Toată lumea ştia, dar oare şi terranii? Dacă nu, acest lucru reprezenta el însuşi o dovadă în plus că terranii nu împărtăşeau realitatea. Iar dacă ştiau, de ce au lăsat-o să tragă cu urechea la planurile lor îngrozitoare?

— Mai ia câteva înghiţituri de pel, floare mică, îi spuse preotul.

Enli se conformă, golindu-şi paharul.

— Acum continuă.

— Terranii discutau despre fotografia creierului lui Pek Voratur. Pek Allen a întrebat-o pe Pek Sikorski dacă a învăţat destule din fotografie pentru a putea pune realitatea împărtăşită în terrani cu ajutorul unor sârme tari. Ea a zis că nu. A zis că mai întâi…

— Aşteaptă! o întrerupse Pek Nagredil. Trebuie să te întreb ceva. Tu, Enli, înţelegi limba vorbită de terrani mult mai bine decât oricare locuitor al Lumii. Dar ai înţeles toate cuvintele pe care le-au spus terranii? Fiecare cuvânt?

Enli gesticulă.

— M-am gândit la acest lucru, Pek Nagredil. De multe ori. Unele dintre cuvintele lor îmi erau necunoscute. Dar nu atât de multe încât să nu pot pricepe ce voiau să spună. Iar unul dintre cuvinte îl ştiu foarte bine. Pek Sikorski şi cu mine îl folosim foarte des când vine vorba de munca ei. Acel cuvânt este… este *disecţie.* Înseamnă să tai o plantă sau un animal pentru a-l studia. Pek Sikorski a spus… ea a spus…

Cei trei bărbaţi aşteptau: vindecătorul şi funcţionarul guvernamental evident îngroziţi, cu chipurile – de obicei liniştite şi impasibile – schimonosite. Numai preotul era calm, pe faţa lui citindu-se amărăciunea.

— Pek Sikorski le-a spus celorlalţi că ea trebuie să facă o *disecţie* creierului unuia dintre noi, locuitorii Lumii, pentru a pune realitatea împărtăşită în craniile terrane.

Vindecătorul ţipă. Pek Nagredil închise ochii pentru puţin timp, apoi căută o pastilă în săculeţul pe care-l purta legat de mijloc. Enli o recunoscu: tot cu astfel de pastile supravieţuise şi ea pe parcursul zilelor trecute. „Of, dacă s-ar termina însărcinarea asta mai repede…”

— Atunci, asta dovedeşte totul! exclamă vindecătorul cu violenţă. Terranii sunt ireali, fără doar şi poate!

— Aşteptaţi! ceru preotul, făcându-i pe toţi să amuţească.

Minutele se târau unul după altul. Enli simţea cum o cuprinde somnolenţa. Luase prea multe pastile. Sau poate că era de la pel. Sau poate că era sentimentul de uşurare pentru că împărtăşise realitatea cu acei oameni buni… oameni asemeni ei…

Tabor spusese o dată… Simţi cum o scutură o mână.

— Încă nu, Pek Brimmidin! vorbi cu blândeţe în glas servitorul Primei Flori. Încă vreo câteva întrebări înainte de a adormi. Nu, nu este nevoie de nicio căinţă, doar să ne mai răspunzi la câteva întrebări. Care este cuvântul terran pentru podea?

Enli îi spuse.

— Dar pentru creier?

Ea răspunse iarăşi.

— Pentru dreptate?… Pentru realitate?… Pentru o grădină personală amenajată având ca singur scop meditaţia?

— Nu există un cuvânt pentru aşa ceva în limba terrană.

— Nu există un asemenea cuvânt sau poate că nu l-ai învăţat tu?

— Nu ştiu.

— Care este cuvântul pentru un copil care încă n-a ajuns să împărtăşească realitatea cu cei din jur?

— *Infant,* cred.

— Eşti sigură? Complet sigură?

— Nu.

— Dar cuvântul pentru un boboc ce s-a deschis destul de mult pentru a ghici culoarea, dar nu şi forma petalelor sale?

Preotul continuă s-o întrebe corespondentul în limba terrană pentru alte vreo douăzeci, douăzeci şi cinci de cuvinte. Pe unele, Enli le ştia; pe altele, nu. În lupta ei de a rămâne trează, se forţa să stea pe pernă dreaptă precum lumânarea. În cele din urmă, îşi înfipse unghiile în carnea moale a propriului antebraţ. Preotul îi observă gestul.

— Suficient, micuţă floare!

Se întoarse spre Pek Nagredil şi spre vindecător.

— Ştie mult din limbă terrană, dar mai există locuri neînflorite în cunoştinţele ei. De aceea, este posibil să fi înţeles greşit ceea ce au spus ei. Bineînţeles, voi informa Înaltul Consiliu despre raportul ei, dar nu pot spune cu certitudine că este alcătuit din cunoştinţe în plină floare. Problema terrană rămâne deocamdată fără răspuns.

Pek Nagredil şi vindecătorul încuviinţară încet cu capul. O parte din încordarea de pe chipul lor dispăru. Gândeau acelaşi lucru: realitatea fusese împărtăşită.

Enli îşi spuse că fusese împărtăşită chiar şi cu ea; o senzaţie de căldură îi invadă trupul. Ah, cât de bine era să facă iarăşi parte din realitate, să ştie ce ştiau şi ceilalţi, să împărtăşească adevărul lumii în loc să păstreze secrete singură, în întuneric! Întregul ei corp răspundea acelei senzaţii de bine, de relaxare şi uitare. „Ah, atât de bine… Numai dacă ar fi şi Tabor aici…”

— Dormi, micuţă floare! rosti o voce blândă şi nişte mâini calde o întinseră pe o pernă lată.

Simţi că o învelesc cu o pătură, auzi vocile murmurând ca muzica domoală şi gravă din timpul unui dans în sat… focurile de gătit arzând cu flăcări strălucitoare şi copiii râzând în crepusculul cald, parfumat…

Enli adormise. Nu-l auzi pe mesagerul guvernamental intrând grăbit în biroul lui Pek Nagredil, atât de tulburat, încât nu aduse o floare de ospitalitate. Nu l-a auzit spunând că unul dintre voluntarii lui Pek Renjamor a leşinat şi a murit la câteva minute după ce i-a fost administrată *antihistamina.* Nu-l auzi nici pe servitorul Primei Flori începând incantaţia pentru sufletul celui mort, cel care pornise pe cărarea presărată cu flori pentru a se alătura strămoşilor.

Şi totuşi, incantaţia îi umplu visele.

UNSPREZECE

GOFKIT JEMLOE

Încă o dată, îl lăsaseră pe dinafară. David aflase despre reacţia alergică fatală la antihistamină a indigenului abia după ce când Ann, Bazargan şi tot mai detestabilul Dieter Gruber discutaseră deja problema între ei şi hotărâseră ce era de făcut. Fără să-l includă şi pe el. Făcea parte sau nu din echipa aceea?!

Ba, mai rău decât atât: tocmai *Gruber* îi comunicase decizia! Gruber, care nici măcar nu catadicsise să participe la scanarea cerebrală a lui Voratur pentru că-i păsa atât de puţin de propriul creier, încât se îmbătase ca un porc la ceremonia florală a lui Nafret. Geologul tocmai intra în casa crelm, privind în jur cu un aer amuzat. Da, amuzat. Încrezut. Superior. Din cauză că el lucra cu copii plini de viaţă, în timp ce Gruber se ocupa numai de bolovani neînsufleţiţi? Probabil că geologul îl considera un puşti necopt, în niciun caz bărbat pe de-a-ntregul. Şi tocmai ăsta era personajul cu care alesese Ann să se culce, probabil…

„Stai! Opreşte-te!” îşi porunci. Se înfuria din ce în ce mai tare şi n-avea niciun rost. Trebuia să-şi regleze iarăşi mixtura neurochimică. Mai multă serotonină, mai mulţi activatori pentru cortexul prefrontal stâng, mai mulţi inhibitori de cortizol.

— David? Mă asculţi? i se adresă Gruber în engleză.

— Sigur că te ascult! se răsti David. Ai spus că unul dintre subiecţii lui Renjamor la testul beta a murit în urma unei reacţii alergice la antihistamină.

— Da. Înmormântarea sau, mă rog, cum îi spun ei, are loc diseară. Ahmed vrea să fim pregătiţi cu toţii să mergem acolo, împreună cu restul gospodăriei, cu o oră înainte. În uniformă de gală.

— Se numeşte „incinerare de adio”, Dieter, nu „înmormântare”!

— Eu nu vorbesc limba lor nici pe departe atât de bine ca tine, replică Gruber, netulburat.

Geologul aruncă o privire prin casa crelm. Fiindcă devenise complet real, Nafret se mutase, fireşte, împreună cu părinţii lui. Ceilalţi copii, inclusiv Bonnie şi Ben, se delectau cu un joc gălăgios în locul de joacă amenajat de David într-un colţ al încăperii. Pe planeta aceea, jucăriile copiilor reprezentau întotdeauna, în miniatură, obiecte din lumea adulţilor: păpuşi, biciclete cioplite din lemn pe care erau aşezaţi omuleţi tot din lemn, obiecte de veselă, animale domestice şi, desigur, flori. Acestora, David le adăugase ceva nou: obiecte cu forme abstracte, cum ar fi cuburi din lemn vopsite în diferite culori, sfere din plastic modulare, baloane de diferite forme ce se umflau singure, rezistente precum oţelul şi mari cât copiii. Toate acestea îi tulburaseră pe localnicii adulţi. „La *ce* folosesc?” îl întrebaseră ei pe David. „Ce *sunt* ele?”

Dar după ce toată lumea din sat a împărtăşit realitatea referitoare la jucăriile stranii şi nefolositoare, apăruse un consens ce parcă ar fi existat dintotdeauna: jucăriile terrane, deşi excentrice, erau inofensive. Indigenii avuseseră o singură obiecţie: ceruseră să se schimbe forma cuburilor din lemn aduse pe *Zeus* de mama lui Bonnie şi Ben. Erau prea urâte! Pentru creierul micuţilor nu era deloc bine ca ei să se joace cu obiecte urâte. Aşa că David rugase un tâmplar din gospodărie să modifice cuburile, folosind ferăstrăul şi piatra abrazivă; au rezultat forme rotunjite, cu curbe graţioase: sfere, boabe de fasole, parabole ce nu se mai potriveau perfect una peste alta, dar cu care puteau fi create turnuleţe mult mai interesant de construit şi de dărâmat.

De cum le-au văzut, copilaşii indigeni le-au şi îndrăgit. Imaginaţia lor nestăvilită, care transforma figurinele din lemn în animale sălbatice şi baloanele voluminoase în munţi, îi uimea pe adulţi. David scrisese munţi de note despre imaginaţia copilului presocializat, plănuind o lucrare importantă la întoarcerea pe Marte.

Trei dintre copii – Uvi, Grenol şi neastâmpăratul de Ben – se aruncau peste baloane, ţipând şi râzând. Părea că scopul jocului, dacă avea într-adevăr unul, consta în a încerca să aterizezi pe alt copil. Colert Gamolin, celălalt educator, colegul lui David, îi supraveghea cu indulgenţă, având grijă ca joaca să

nu devină prea dură. Bonnie, care inspecta gânditoare o figurină din lemn vopsită în galben strălucitor, stătea culcată pe spate în mijlocul încăperii, iar o dădacă bătrână, care probabil îngrijise trei generaţii de copii indigeni, îi schimba scutecul. Acea femeie, grasă şi blândă, era preferata lui Bonnie.

Gruber privea toată activitatea cu îngăduinţă. Dar David nu se simţea deloc îngăduitor.

— Incinerarea de adio n-ar trebui să se întâmple deloc! exclamă el. Bazargan n-a încercat măcar să obţină permisiunea pentru autopsierea indigenului? Asta-i ocazia perfectă pentru a examina efectul unei reacţii chimice letale asupra creierului localnic şi pentru a afla mai multe despre mecanismul realităţii împărtăşite!

Reuşise să obţină întreaga atenţie a lui Gruber.

— David, cred că glumeşti!

— Nu glumesc deloc! Te rog, nu-mi da lecţii!

Gruber îi aruncă o privire cercetătoare.

— Nu-ţi dau nicio lecţie. Dar trebuie să înţelegi că situaţia de faţă nu ne permite să le încălcăm obiceiurile legate de trecerea în nefiinţă. Până şi *eu* înţeleg treaba asta, şi Ann îmi tot spune că sunt insensibil precum vidul!

Cu toate că Gruber vorbise cu zâmbetul pe buze, David nu acceptă împăcarea. În definitiv, spusele geologului erau tot o încercare de a-i da lecţii. Plus o împăunare nu prea subtilă în legătură cu relaţia lui cu Ann. David se forţă să rămână calm.

— Ascultă, Dieter, ştiu foarte bine că ritualul lor funerar interzice autopsia. Eu sunt antropologul, dacă-ţi aduci aminte. Dar asta e o ocazie unică! Bazargan ar putea să-i spună lui Voratur că autopsia este necesară pentru a descoperi… Ăăă, ştiu eu… ceva esenţial în legătură cu antihistamina, aşa încât să aibă efect pe termen lung asupra creierului compatrioţilor săi. Ann l-ar putea ajuta să inventeze ceva. Gândeşte-te câte am putea afla despre mecanismul realităţii împărtăşite!

Dieter îl sfredeli cu privirea.

— Vrei ca Ahmed şi Ann să-l mintă pe Voratur? Nu eşti tu cel care admiră realitatea împărtăşită pentru că elimină minciunile?

David simţi că roşeşte.

— Situaţia de faţă e diferită! Câştigul potenţial este atât de mare, atât de… fără precedent…

Se bâlbâia. De faţă cu Gruber, la dracu'! Nu-i păru deloc rău când Bonnie, cu scutecul schimbat, veni spre el clătinându-se şi se apucă strâns de picioarele lui.

— Bună, scumpa mea! îi spuse în engleză.

Copila îi răspunse în limba indigenilor, ridicând mânuţa în care ţinea o figurină roşie din lemn.

— Floarea mea!

David se lăsă pe vine.

— Nu, Bonnie. Asta nu-i o floare.

Un singur lucru interziceau băştinaşii în privinţa jucăriilor cu forme abstracte: ele nu puteau să reprezinte flori. Numai jucăriile flori erau flori.

— Floarea mea!

Gura micuţă, roz a copilei se strânse într-o expresie de încăpăţânare. David îi luă cu blândeţe figurina din mână, apoi ridică de pe jos o jucărie în formă de floare, cu broderii complicate, reprezentând o allabeniră, şi i-o înmâna.

— Asta-i floare, scumpa mea, îi spuse el în limba indigenilor.

Copila privi jucăria din lemn din mâna lui. Păstrându-şi expresia de severitate, David duse mâna la spate, iar cu cealaltă îi oferi allabeniră. După o clipă de ezitare, fetiţa o luă. Încăpăţânarea dispăru de pe chipul ei.

— Floarea mea!

— Da, e floarea lui Bonnie. Ce floare frumoasă!

Bonnie dădu din căpşor şi plecă să-i ofere floarea mult-iubitei ei dădace. David se ridică.

— Nu fac nicio deosebire între indigeni şi oameni, observă Gruber.

— Desigur că nu. Tocmai *asta* vreau să spun! Dieter, o autopsie ar…

— Imposibil, David. Renunţă!

— La dracu'! Nimeni de aici nu *înţelege* potenţialul pe care Lumea îl oferă întregii omeniri!

— Nimeni, în afară de tine, replică Gruber, zâmbind. Ne vedem la procesiunea funerară.

Părăsi încăperea înainte ca David să-i poată oferi o floare de bun-rămas. Iar Bonnie privea. La naiba, oare neamţul nu ştia nici măcar faptul că imitaţia e procesul prin care învaţă copiii şi că adulţii au obligaţia de a dovedi consecvenţă în privinţa acţiunilor care trebuiau imitate?!

— Pek Allen, florile tale cresc într-un sol fertil? i se adresă bătrâna dădacă, apropiindu-se de el.

Voia să ştie dacă se simte bine. David privi faţa bătrână şi blândă, blana de pe gât încărunţită şi rărită; furia pe care o simţea faţă de Gruber dispăru. Îi luă locul tristeţea. Nu reuşea să-i facă pe propriii săi semeni să înţeleagă. Ori ei erau orbi, ori el!

— Solul e sărăcăcios azi, îi spuse lui Pek Fasinil, încercând să-i zâmbească – era întotdeauna politicos cu băştinaşii.

— Trebuie să mergi să te întinzi puţin, Pek Allen. Hai, du-te!

Dădaca dădu din cap de câteva ori pentru a-şi sublinia spusele – o femeie bătrână, dar puternică, prea sigură de valoarea şi de poziţia ei pentru a se teme să-i poruncească.

— Aşa voi face. Fie ca florile tale să înflorească!

— Fie ca florile tale să înflorească! zise ea şi porni grăbită spre un copil care căzuse de pe un balon imens şi începuse să plângă.

David merse în camera sa personală şi trase draperiile ce închideau arcada de la intrare. Scoase biomonitorul din cutia lui şi-l puse pe măsuţa joasă, apoi, aşezat pe o pernă confortabilă, îşi introduse degetul în aparat. Când afişajul prinse viaţă, David făcu ochii mari.

Nici nu era de mirare că se simţea atât de irascibil! Graficul prezentând amestecul de hormoni şi neurotransmiţători responsabili pentru starea de calm, de securitate şi pentru controlul impulsivităţii ajunsese la cota de alarmă. *În plus,* doza de inhibitor sexual reuşea doar în foarte mică măsură să înlăture dorinţa. Probabil că asta explica gelozia lui faţă de Ann şi de Gruber. Dar nu în totalitate. De ce şi-ar dori o femeie inteligentă şi plină de bunătate, ca Ann Sikorski, un neanderthalian precum Gruber, un tip cu vederi înguste…

Iată! Tocmai acele gânduri demonstrau inadecvarea dozei!

David resetă comenzile pentru a-i fi injectată pe loc o mixtură neurochimică suplimentară, urmând să fie revizuită zilnic începând de a doua zi dimineaţă. Introduse încă o dată degetul în aparat pentru a primi injecţia. Chiar în timp ce punea biomonitorul la locul lui, în cutie, simţi cum substanţele neurochimice îl calmează. Adaptarea completă a organismului la modificări majore ale proporţiei neurotransmiţătorilor dura aproape o săptămână, desigur, dar computerul, sesizând acest lucru, adăugase nişte agenţi de calmare cu acţiune rapidă.

Deja se simţea mult mai bine. Putea să participe la incinerarea de adio cu calmul necesar, dacă aceasta tot va avea loc. Şi, cine ştie, poate va mai muri încă un localnic în timpul testării antihistaminei – nu că şi-ar fi dorit să moară cineva! Dar, dacă acest lucru se va întâmpla, va trebui făcută autopsia. Ştiind că există posibilitatea unei asemenea proceduri, va avea destul timp s-o convingă pe Ann cu privire la necesitatea autopsiei.

Toate problemele au şi rezolvări. Trebuie doar să le abordezi din unghiul potrivit, acceptând tot ajutorul pe care-l poţi primi din partea tehnologiei moderne. La urma urmelor, tocmai ăsta era scopul tehnologiei.

***

Incinerarea de adio a fost cea mai emoţionantă ceremonie din câte văzuse vreodată Ahmed Bazargan.

Îl surprindeau întrucâtva propriile reacţii. Participase la multe înmormântări pe parcursul vieţii, începând cu cea a propriului tată, pe când el, Ahmed, avea doisprezece ani. La început, ritualul funerar îl înfricoşase: maică-sa jelea tare şi se trăgea de păr; soldaţii duceau corpul tatălui său, aşezat pe catafalcul simplu, din lemn, spre mormântul bogat ornamentat; în moscheea unde se înghesuiau corpurile mirositoare ale prea multor oameni, elogiile păreau fără sfârşit. Dar mai apoi, micul Ahmed simţise un fel de detaşare, o separare de durerea simţită, asemănătoare cu separarea celor două lanţuri de ADN în vederea replicării ce-i asigură conservarea. În anii ce au urmat, acea detaşare apăruse la fiecare înmormântare, transformându-l din participant în simplu observator. Înmormântarea mamei sale, a prietenilor, a colegilor săi.

Bazargan credea că detaşarea va fi prezentă chiar şi în situaţia în care, într-o zi, ar trebui să participe la funeraliile soţiei sale, Batul, care-l aştepta răbdătoare să se întoarcă pe Pământ. Îl va ajuta să depăşească tragedia.

Dar acolo, la acele funeralii, pe acel pământ străin, lucrurile stăteau altfel. Ahmed Bazargan nici măcar n-o cunoscuse pe răposată, şi totuşi îşi simţea inima mişcată de moartea ei. Încercă să afle motivul.

Nu era datorită procesiunii funerare în sine; din punctul de vedere al unui antropolog care văzuse multe la viaţa lui, era destul de banală, exceptând probabil excesul de flori. Familia îndoliată mergea în frunte, păşind încet, în cadenţă, spre rugul funerar al comunităţii din Gofkit Jemloe. Culoarea doliului pe Lume era negrul, dar nu din aceleaşi motive ca pe Pământ – noaptea, tărâmul umbrelor etc. – ci pentru că negrul era singura culoare pe care florile n-o puteau avea. Bobocii negri absorbeau prea multă căldură pentru a supravieţui, aşa că mureau înainte să se deschidă. În consecinţă, niciun grădinar indigen nu cultiva flori negre, iar membrii familiei care treceau pe lângă Bazargan cu paşi târşiţi, intonând cântece religioase, erau înfăşuraţi cu toţii în mantii subţiri, de un negru mat.

În spatele lor veneau preoţii, conduşi de reprezentantul local al ordinului Primei Flori. Cel puţin, aşa îşi imagina Bazargan, deşi ştia că băştinaşii gândesc altfel. Servitorii Primei Flori nu erau împărţiţi în „ordine”, ci în nişte structuri mai nebuloase, pe care antropologii terrani încă nu reuşiseră să le clarifice; aflaseră doar faptul că aveau o oarecare legătură cu munţii Neury. Preoţii purtau robe înflorate, împodobite cu vaze minuscule, în fiecare vază aflându-se o floare vie, pusă într-o apă specială.

După preoţi veneau toţi sătenii, îmbrăcaţi şi ei în negru. Cei patru terrani se alăturară şi ei mulţimii. Funeraliile pe Lume erau un eveniment împărtăşit, ceea ce însemna că participă la ele toţi cei capabili s-o facă. Bazargan văzu un bătrân cu un picior fracturat, transportat de patru tineri viguroşi care se legaseră între ei cu nişte curele, pentru a improviza o targa. Copiii suficient de mari pentru a fi avut propria ceremonie florală mergeau solemni pe lângă mamele lor.

La coada procesiunii – de parcă şi-ar fi amintit cineva cu întârziere – se afla răposata. Corpul neîmbăiat era pus pe un cărucior cu două roţi, tras de doi membri ai familiei. Cadavrul nu putea fi văzut, fiind îngropat aproape în totalitate sub un munte de flori din toate speciile înflorite la acel moment în sat şi-n împrejurimi.

Când toţi, în afară de cadavru, ajunseră la focul deja aprins, formară un cerc imens în jurul lui, lăsând doar un mic culoar, pentru cărucior. Cei care-l trăgeau îl aduseră chiar la marginea rugului. Un murmur scăzut trecu prin mulţime.

Urmă partea pe care Bazargan o mai văzuse, fiindcă participase la un serviciu funerar împreună cu Voratur, dar care constituia o noutate absolută pentru Ann, Dieter şi David. Căruciorul fu înclinat înainte. Lemnul fusese bine ceruit, aşa încât trupul neînsufleţit alunecă uşor în flăcări, acoperit de flori. În acel moment, toţi – şi cei îndureraţi, şi bătrânii, şi şchiopii, şi ologii îşi smulseră de pe ei mantiile subţiri, negre şi ţipară suficient de tare încât să trezească morţii.

Era un strigăt de bucurie pură: răposata se întorcea la strămoşii ei.

Localnicii începură apoi să cânte şi să danseze. Pe sub mantiile negre purtau cu toţii veşminte în culori vii, împodobite cu ghirlande din flori proaspete, cusute în dimineaţa aceea. Fiecare floare reprezenta o faţetă a relaţiei pe care o avusese cel ce-o purta cu sufletul eliberat atât de triumfător în lumea spiritelor, unde toate florile înfloreau veşnic.

— *Mein Gott!* exclamă Gruber, zâmbind.

Bazargan de-abia putea să-i audă, din cauza vacarmului incredibil. Ann părea năucită, dar zâmbea şi ea. Numai David arăta de parcă s-ar fi luptat cu dorinţa de a se ridica în picioare şi de a le ţine sătenilor amăgiţi o predică despre cultul morţii şi despre preoţii care-l controlau. Probabil că asta şi făcea.

Bazargan se depărtă de tânăr. Încă resimţea efectele ritualului funerar. Nu simţea durere, nici bucuria pe care băştinaşii o împărtăşeau în mod evident, ci o altă emoţie, pe care încă nu putea s-o identifice. Ce să fi fost?

Corpul arsese aproape complet; probabil că se foloseau pentru foc combustibili ce atingeau temperaturi enorme. Dieter

ar fi trebuit să ştie. Nu se simţea deloc miros de carne arsă. Poate că preoţii cunoşteau vreun ulei, vreun compus din plante care să mascheze ori să elimine mirosul. Oare Ann cerceta aspectul acesta? Bazargan îşi notă în minte s-o întrebe.

Raţionamentele nu reuşeau să-i camufleze emoţia blândă, agreabilă, cât se poate de reală. Iar când sătenii începură să danseze pe muzica duioasă a fluierelor şi instrumentelor cu corzi, Bazargan înţelese ce simte: admiraţie.

Dintre toate înmormântările la care participase vreodată, asta era prima înzestrată cu calitatea pe care el o admira cel mai mult: echilibrul. Echilibru între durerea despărţirii şi bucuria eternităţii. Între lumesc şi religios. Între viaţă şi moarte, în sensul propriu. Faptul că indigenii credeau în existenţa unei lumi spirituale unde se vor reuni cu strămoşii lor şi că el nu împărtăşea această credinţă n-avea importanţă. Admira demnitatea oglindită şi-n aceste crezuri, şi-n ceremonia funerară în care femeile nu-şi smulgea părul, rudele nu se luau la bătaie pentru împărţirea averii, nimeni nu plănuia stratageme pentru a prelua puterea deţinută de cel care murise – de moarte bună sau de mâna cuiva. Într-un fel curios, moartea pe Lume era pură. Redusă la esenţa ei echilibrată: foc, cenuşă, flori.

Bazargan o privi pe Ann: avea un aer solemn în uniforma completă. De fapt, nu chiar completă: niciunul dintre ei nu-şi pusese sabia. Bazargan îşi aduse aminte discuţia cu Syree Johnson la bordul lui *Zeus* şi-i zâmbi lui Ann, dorind să-i împărtăşească amintirea. Dar ea îl privea pe Dieter.

Uitându-se la cei doi, pierdu momentul când dansul se întrerupse violent.

Cineva din cealaltă parte a cercului striga şi-i împingea pe ceilalţi, încercând să înainteze. Începură să strige alţi doi oameni, apoi cinci, apoi un grup mic. La început, Bazargan nu reuşi să distingă cuvintele, iar când izbuti, îşi spuse că n-au niciun sens: conţinutul lor era cu totul neaşteptat. Ca şi cum ar fi auzit nişte fani ai fotbalului scandându-şi lozincile la o nuntă.

— Moarte terranilor ireali!

— Terranii au ucis-o pe Pek Aslor!

— Ireali! Ireali!

Într-un moment şocant de capriciu al minţii, lui Bazargan i se păru că aude *murdari, murdari* – disidenţi ideologici? Dar apoi reuşi să privească situaţia cu ochii antropologului.

Unul dintre protestatari reuşi să străpungă cercul dens de oameni în dreapta lui Bazargan. Era un tânăr cu blana lucioasă, având în mână un obiect ce semăna cu o bâtă. Părea surprins că, ieşind din mijlocul mulţimii, ajunsese atât de aproape de ţinta sa. Făcu un pas înapoi, dar pe urmă îşi reveni din surpriză şi strânse mai tare mânerul bâtei.

— Moarte terranilor ireali!

Oamenii din jurul lui începură să ducă mâinile la cap şi să-şi schimonosească faţa în masca inconfundabilă ce trăda apariţia durerii. Şi tânărul părea s-o simtă; fruntea i se încreţi, iar Bazargan citi în ochii lui semnele bine cunoscute ale durerii de cap provocată de percepţia neîmpărtăşită. Cum explicase Ann? Neurotransmiţători inductori ai durerii, activaţi de virusul cingulat; mintea care se pedepseşte pe ea singură.

Alţi doi tineri îşi făcură loc prin mulţime pentru a se alătura primului. Cei trei se priviră, părând a se îmbărbăta reciproc.

— Ucideţi terranii care au omorât-o pe Pek Aslor!

— Terranii sunt ireali!

Mulţimea stătea la fel de încremenită precum specimenele pe care le studia Ann; doar crestele craniene se încreţeau uşor. Nimeni nu părea capabil să facă vreo mişcare. Bazargan presupuse că-i împietrise uimirea cauzată de situaţia fără precedent. Cum se putea ca şapte sau opt dintre ei – numărul protestatarilor nu părea mai mare de-atât – să nu împărtăşească realitatea faptului că statutul terranilor încă nu fusese decis? Imposibil! Se întâmpla, totuşi. Nu putea să se întâmple cu adevărat.

Dar se întâmpla.

Primul dintre protestatari ridică bâta pentru a-l lovi pe Bazargan.

În acelaşi moment, David Allen îl trase pe Bazargan în spatele său. Tânărul era palid, dar n-avea un aer ameninţător. Bazargan simţi străfulgerarea unui amestec de emoţii: indignare pentru că David Allen crezuse că ar avea nevoie de protecţie; amuzament legat de aceeaşi idee; apreciere pentru curajul lui Allen; iritare

din cauza caracterului demonstrativ al acelui curaj. Înainte să apuce să treacă în faţa tânărului, o servitoare a Primei Flori se apropie de protestatarul cu bâta în mână.

— Tulpină tânără, *Realitate şi Ispăşire* nu i-a declarat ireali pe terrani! rosti preoteasa pe un ton controlat. Aceasta este realitate împărtăşită!

Protestatarul se întoarse cu faţa la preoteasa îmbrăcată în roba florală. În adâncul ochilor lui se schimbă ceva ce Bazargan observă doar din profil. Apoi tânărul aprobă, înclinând capul.

— Aceasta este realitate împărtăşită! încuviinţă el.

Preoteasa îi privi pe ceilalţi protestatari. Unul câte unul, aprobară şi aceştia, murmurând:

— Aceasta este realitate împărtăşită.

Bazargan privea fascinat. Nu era capitulare, nici supunerea biologică a membrilor mai slabi ai haitei faţă de membrul alfa. Nu era nici supunerea abil prefăcută a rebelului care, astfel, câştigă timp. Protestatarii spuneau: „Aceasta este realitate împărtăşită” cu o convingere aproape detaşată, la fel cum un om ar spune „Afară plouă”. Mulţimea din jur aproba, dar nu cu uşurare, nici animată de triumful de a fi dezamorsat o situaţie problematică, ci cu aceeaşi atitudine de acceptare: incontestabilă, însă detaşată. Apoi muzica reîncepu şi toată lumea, inclusiv protestatarii, reluă dansul.

— *Mein Gott!* se miră Dieter. Vino, Ann, hai să dansăm!

— Da, aprobă Bazargan.

Era mult mai zguduit de cele întâmplate decât ar fi vrut să admită, dar se îndreptă spre cel mai apropiat grup de dansatori şi li se alătură.

Doar David Allen renunţă să mai danseze. Rămăsese locului, uitându-se lung în urma servitoarei Primei Flori, care reîncepuse şi ea să danseze, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Allen o privi multă vreme, iar Bazargan spera că băştinaşii nu ajunseseră să cunoască expresiile atitudinale umane suficient de bine încât s-o interpreteze pe a tânărului său coechipier.

***

— Nu ştiu ce alte dovezi îi mai trebuie! spuse David. Dumnezeule, de ce este nevoie pentru a-l convinge pe Bazargan? Viziuni cereşti? O apariţie pe drumul spre Damasc?!

Se afla împreună cu Ann afară, în grădina din dreptul camerei ei. Dieter Gruber era probabil înăuntru; lui David nu prea-i păsa. De fapt, ar fi fost chiar mai bine. Gruber n-avea decât să tragă cu urechea, poate că va avea mai mult succes decât el în a o convinge. Deşi se întreba pentru ce are nevoie o femeie inteligentă ca Ann să fie convinsă, cum de nu vedea ceva aflat chiar sub ochii ei...

„Doamne, cât de bine arată în seara asta!” îşi spuse David. Poate că nu era frumoasă – n-avea frumuseţea acelor puicuţe pline de bani de pe Marte, care suportaseră modificări genetice –, dar era caldă şi plină de viaţă. Incinerarea de adio se terminase în amurg, după obicei, şi toţi se întorseseră în sat, mulţi ameţiţi de pel. Terranii, la ordinul lui Bazargan, nu băuseră deloc. În lumina celor trei luni răsărite, Ann părea îmbujorată; avea pletele lungi, blonde lăsate pe umeri şi pupilele dilatate în mijlocul irisului de un albastru intens.

— David, Ahmed ştie ce face, vorbi ea cu blândeţe. Merge pe o cale tare nesigură, ştii doar. Mai devreme sau mai târziu, cei de la *Realitate şi Ispăşire* se vor hotărî dacă suntem reali sau nu. Dacă decizia va fi pozitivă – iar Ahmed face tot ce poate să îndrepte lucrurile în această direcţie –, noi va trebui să fim în relaţii bune cu clerul, pentru a ne continua munca aici. Dacă va fi negativă, trebuie să fim pregătiţi să ne retragem de pe planetă în cea mai mare grabă. Tu...

— Da, da, pot pleca de aici în treizeci de secunde! Toate însemnările mele sunt pregătite. Dumnezeule, Ann, mă tratezi ca pe un copil! *Ştiu* deja tot ce mi-ai spus! Dar există un aspect şi mai important. Oamenii ăştia sunt practic înrobiţi de preoţimea lor! Ai văzut ce s-a întâmplat: a fost evitată o revoltă cu ajutorul unei singure propoziţii rostite de un zeu de tinichea încrezut, autoproclamat. Trebuie să recunosc, totuşi, faptul că ne-a salvat pielea – de data asta. Ar fi putut la fel de bine să instige mulţimea să ne linşeze. Înspăimântător e faptul că deţin o astfel de putere, nu decizia de azi. Locuitorii Lumii sunt oameni blânzi şi buni. Nu-s ucigaşi... Ai *văzut* cât de repede s-a calmat puştiul ăla şi-a reînceput să danseze, pentru numele lui Dumnezeu! N-a vrut să facă rău nimănui! Preoţii sunt cei care au introdus ideea de a ucide oricare persoană declarată de ei

„ireală”, ca o cale de a-şi păstra puterea. E şiretlicul clasic folosit în societăţile rurale omogene! Cum de nu ştie Bazargan treaba asta?

— Eu sunt sigură că ştie, spuse Ann, obosită. Numai că e aproape miezul nopţii, David. Nu prea am chef să dezbat probleme de antropologie cu tine.

— Dar *tu* trebuie să înţelegi că…

— Noapte bună, David!

Tânărul se aplecă spre ea şi o sărută.

Ann nici nu-l respinse, dar nici nu-i răspunse; rămase nemişcată, deşi sărutul nu era pătimaş – mulţumită inhibitorilor sexuali. La urmă, ea îi şopti:

— David, să nu mai faci asta!

— Ann, te iubesc!

— Nu, nu mă iubeşti. Tu…

— Iar mă tratezi ca pe un copil!

— Pentru că aşa te comporţi! Gândeşte-te, David – ştii bine ce stare e asta. Ai studiat-o în timpul şcolii. E o pasiune trecătoare, apărută în contextul muncii de teren, născută din izolare şi pericol. Am cu cincisprezece ani mai mult decât tine şi…

— Iar între tine şi Dieter Gruber tot asta e? O pasiune trecătoare, apărută în contextul muncii de teren, născută din izolare şi pericol?!

— Noapte bună, David!

Ann îi întoarse spatele şi dădu la o parte draperia ce acoperea arcada, dispărând înăuntru.

Îi trecu prin minte să dea buzna după ea, ca să lămurească totul pe loc – gospodăriile de pe Lume n-aveau uşi adevărate, singura excepţie fiind porţile din zidul exterior. Dar la gândul că Gruber ar putea fi înăuntru, râzând… „O, Iisuse, de ce-am sărutat-o?” se întrebă David. Singur se expusese batjocurii lui Gruber, iar Ann probabil că va ridica o barieră între ei sau, mai rău, îi va spune lui Bazargan… Simţi cum îl inundă ruşinea.

Mixtura de substanţe neurochimice pe care o lua trebuia modificată. Din nou!

Şi chiar asta va face. Croindu-şi drum spre încăperile lui prin curţile luminate doar de razele lunilor, plănui totul cu grijă. Va pregăti o mixtură ce-l va face insensibil la orice ironie din partea

lor, îi va şterge toate emoţiile care-l făceau vulnerabil şi va creşte îndrăzneala şi agresivitatea…

De ce o sărutase? De ce? Prostie, prostie…

În celălalt capăt al grădinii, cineva se mişcă îndărătul unui copac. O formă întunecată. David rămase pe loc, privind încordat în beznă. Putea fi unul dintre protestatari, al cărui curaj renăscuse la distanţă de preoţii lui tiranici…

Silueta se mişcă iar. Era fata servitoare, Enli.

David simţi un nou val de ruşine. Ajunsese să se sperie de umbre! De bună seamă, avea nevoie de un amestec mai bun de substanţe neurochimice. Un nou început, a doua zi dimineaţă.

— Fie ca florile tale să se deschidă în pace, Enli! strigă el.

Fata tresări, iar el traversă grădina înmiresmată şi mângâiată de razele lunii, simţindu-se ceva mai bine.

DOISPREZECE

LA BORDUL NAVEI ZEUS

Alarma se declanşase în timp ce Syree se afla sub duşul sonic. *La posturile de luptă!*

În trei secunde zbură la intercom, complet dezbrăcată.

— Aici colonelul Johnson, ce s-a întâmplat?

Ofiţerul secund Debra Puchalla răspunse de pe puntea de comandă.

— A ieşit ceva din tunel, doamnă! Un skiter al fallerilor. Se îndreaptă spre noi cu viteză maximă.

— Vin imediat.

Dar nu era cazul să se grăbească din cale-afară. Skiterele, echivalentul zburătorilor terrani în flota fallerilor, se deplasau cu o acceleraţie maximă cu aproximativ cincizeci la sută mai mare decât cea pe care putea s-o suporte un pilot uman, fapt ce pleda pentru ipoteza că inamicii extratereştri au o conformaţie mult mai robustă decât oamenii. Pe Syree n-o interesa biologia, ci tehnologia, dar până la ora aceea nimeni nu reuşise să captureze un skiter intact pentru a putea fi studiat şi copiat. Fallerii preferau să le distrugă dacă se aflau în pericolul de a cădea în mâinile duşmanului. Oricum, chiar şi la viteză maximă, acel skiter avea nevoie de câteva zile pentru a străbate distanţa între Tunelul Spaţial Nr. 438 şi Lume. În plus, conform datelor obţinute de serviciul de spionaj, raza de acţiune a armelor de la bordul unui skiter era cu mult mai mică decât cea a armelor de care dispunea *Zeus.* Se confruntau cu o criză, dar nu era una care să se acutizeze de la o clipă la alta.

Comandantul Peres ajunsese pe puntea de comandă înaintea lui Syree. În timp ce el dădea ordine, ea rămase tăcută, fără să se aşeze, cu greutatea corpului susţinută de piciorul drept. Misiunea ei îi permitea să decidă acţiunile lui *Zeus* în condiţii normale, dar nu şi în situaţiile de război. Peres deţinea comanda în acel moment.

— Au distrus sondele? îl întrebă ea după ce termină cu ordinele.

— Primul lucru pe care l-au făcut! răspunse Peres. Previzibil, de altfel.

Mai mult ca sigur, fallerii ieşiseră din noul tunel spaţial abia descoperit fără să ştie unde se află. Apoi au depistat cele două sonde de marcare, care i-au detectat la rândul lor şi au trimis toate datele obţinute către *Zeus.* Imediat, inamicii au aruncat în aer sondele, pe care, desigur, le recunoscuseră ca fiind construite de oameni. Dacă ar fi fost în locul lor, Syree ar fi făcut acelaşi lucru.

Şi tot dac-ar fi fost în locul lor, următorul ei demers ar fi constat în a trimite o rachetă purtătoare de date înapoi prin tunelul spaţial, spre locul de unde plecase skiterul, pentru a alerta comandamentul lor cu privire la prezenţa oamenilor în noul sistem solar descoperit. Ori asta, ori ar fi retras skiterul, s-ar fi prezentat la bază pentru noi ordine şi apoi s-ar fi întors prin tunelul spaţial. Deşi, dacă scenariul ales ar fi fost cel de-al doilea, în acel moment s-ar fi îndreptat mai multe skitere spre *Zeus.* Totul depindea de cât de departe se aflau întăririle faţă de capătul celălalt al tunelului spaţial. Era posibil ca skiterul să se fi întors deja, iar cel care se îndrepta spre ei să fie un altul, mai bine echipat decât intrusul iniţial. Fiindcă sondele fuseseră distruse, Peres nu putea fi sigur dacă lucrurile stau astfel.

— Ne deplasăm către inamic, doctore Johnson! o informă Peres, întorcându-se cu faţa spre ea. Aş prefera să angajez lupta cât mai departe de planetă. Naveta ar putea pleca acum pentru a-i recupera pe oamenii dumneavoastră de acolo şi ar avea timp destul să ne ajungă din urmă înainte de începerea luptei. Sau echipa poate rămâne pe planetă. Dumneavoastră decideţi.

Syree anticipase această situaţie.

— Vreau să vorbesc cu doctorul Bazargan.

— Desigur! Dar trebuie să hotărâm acum.

— Înţeleg. Aveţi vreun motiv pentru a suspecta că inamicul ştie despre existenţa Obiectului Orbital Nr. 7?

— Nu, dar nici nu putem exclude total această ipoteză.

— Protejarea artefactului constituie un obiectiv militar major, domnule comandant!

Peres o privi cu asprime.

— Sunt conştient de acest lucru, doctore Johnson. Dar nu este mai presus de angajarea luptei cu inamicul!

— Nu.

— Domnule comandant…

Era secundul, cu o întrebare tactică. Syree se depărtă. Peres îi indica pe cât de clar putea faptul că, în ciuda experienţei pe care o avea ea, comanda navei îi aparţinea lui. Se duse într-un colţ mai îndepărtat al punţii de comandă şi-şi activă aparatul de comunicaţie cu transmisie prin satelit.

Toţi membrii echipei aflate pe planetă avea implantat sub piele un aparat de comunicaţie pentru cazuri de urgenţă, a cărui îndepărtare era extrem de neplăcută. Aparatul oficial se afla în posesia lui Bazargan, care răspunse la apelul lui Syree imediat.

— Aici Ahmed Bazargan.

— Doctore, aici colonelul Johnson. Eşti singur?

— Doctorul Sikorski este cu mine. Nimeni altcineva.

Bazargan vorbea prudent, după cum părea să-i fie şi firea. Încă de la început, Syree îl considerase a fi un om de nădejde, lucru mai rar pentru un civil.

— *Zeus* este angrenată într-o operaţiune militară, spuse Syree răspicat. O navă a fallerilor a ieşit din tunelul spaţial şi se îndreaptă cu viteză maximă către planeta pe care te afli. *Zeus* va angaja lupta la o distanţă cât mai mare de Lume, iar în aceste momente părăseşte orbita. Putem trimite naveta pentru a vă recupera, dacă aşa hotărăşti. Dacă da, vă veţi afla pe *Zeus* în timpul luptei. Dacă nu, iar nava noastră va fi distrusă, vă veţi găsi izolaţi pe planetă într-un spaţiu care va fi ocupat de falleri, situaţie cel puţin temporară. Decizia îţi aparţine, dar trebuie luată acum.

— Înţeleg, rosti Bazargan după un moment de tăcere. Vocea sa rămase calmă. Syree îl auzi cerându-i părerea lui Ann Sikorski, dar nu reuşi să înţeleagă murmurul acesteia.

— Doamnă colonel, doctorul Gruber şi domnul Allen nu sunt disponibili pentru a fi consultaţi în acest moment, spuse Bazargan. Doctorul Sikorski şi cu mine am căzut de acord: echipa rămâne pe planetă. Vă rog să ne informaţi cu privire la… rezultatul operaţiunii militare.

— Desigur! răspunse Syree, fără să mai adauge că lipsa informării va însemna dispariţia lui *Zeus* – Bazargan era destul de deştept pentru a-şi da singur seama de acest lucru.

— Mai aveţi ceva de comunicat? adăugă acesta după un moment de pauză.

Syree se întrebă brusc dacă se referă la artefact. În tonul lui exista un subînţeles ciudat. Dar nu... Bazargan era un simplu antropolog. Nimeni nu-l informase despre artefact, iar gradul de securitate din cadrul acestui proiect era mult mai mare decât în toate misiunile la care participase.

Desigur, putea alege să-l informeze în momentul acela. Era posibil ca echipa aflată pe planetă să fie ameninţată nu numai de falleri. Trecu repede în revistă opţiunile, apoi se decise.

— Nu, nimic altceva. Succes, domnule doctor!

— Şi dumneavoastră! răspunse încet Bazargan.

Syree era bucuroasă că rezolvase acea problemă. În continuare se putea concentra asupra principalului obiectiv: artefactul. Se putea ca fallerii să fi aflat de existenţa lui; la fel de bine, se putea să nu fi aflat. Dacă ştiau, în mod sigur doreau să-l obţină. Era datoria ei să se asigure că nu vor reuşi.

Detonatoarele erau deja poziţionate pe suprafaţa artefactului, acea suprafaţă mată pe care nimic nu reuşise s-o penetreze până în acel moment. Încărcăturile explozive o vor penetra, şi încă bine de tot. Obiectul va fi vaporizat, inundând cerul roşiatic al planetei cu lumina atomilor spulberaţi. Comandantul Peres controla detonatorul, existând şi posibilitatea declanşării automate dacă nava *Zeus* ar fi fost distrusă.

În felul acesta, nimeni nu s-ar fi ales cu artefactul.

Dar care ar fi efectul asupra planetei ce se rotea liniştită sub ei? Nimeni nu ştia. Unda ce perturba forţa tare, care-l omorâse pe căpitanul Daniel Austen, fusese rezultatul – chiar dacă neintenţionat – al singurei „utilizări” a artefactului. În cazul acela, fusese setat la cea mai mică intensitate. Dacă artefactul exploda, ar fi fost posibil să emită o undă la intensitatea maximă – pe care nici măcar n-o puteau presupune. Nimeni nu putea şti cât de distrugător ar putea fi efectul asupra planetei. Nu puteau şti nici poziţia exactă a echipei lui Bazargan la acel moment: se vor afla savanţii direct în calea undei, apăraţi parţial

de planetă sau exact pe partea opusă, protejaţi complet? De vreme ce eventualul avantaj al echipei de pe planetă era atât de nesigur, nu merita să-l avertizeze pe Bazargan, riscând astfel ca fallerii să afle ceva despre artefact.

Îi raportă lui Peres că echipa de civili rămâne pe planetă.

***

— Skiter în raza de acţiune a armelor! raportă operatorul sistemului de armament, un subofiţer înalt pe nume Sloane.

— Doamnă Puchalla? Vreun mesaj radio de la skiter? se adresă Peres ofiţerului secund.

Syree pufni în sinea ei a dispreţ: comunicaseră vreodată fallerii cu ei?! Privea ecranele de urmărire de pe puntea de comandă, deşi, teoretic, n-ar fi trebuit să se afle acolo în timpul unei misiuni de luptă. Dar statutul ei la bordul navei era atât de insolit, încât ea şi Peres evitaseră să-l discute. Syree bănuia că are mai multă experienţă pe câmpul de luptă decât el. Dar Peres era comandantul, iar ea conducea Proiectele Speciale, aşa că era mult mai uşor să-şi vadă amândoi de treabă, acceptând tacit faptul că ea va observa totul şi nu se va amesteca în nimic.

Prezenţa skiterului putea fi identificată pe toate căile, mai puţin pe cea vizuală: prin amprenta termică, prin masă, prin emisia de radiaţii. Nu făcea niciun efort să se camufleze.

— Nicio transmisie radio dinspre skiter, domnule! raportă Puchalla.

— Deschideţi focul!

— Deschidem focul! confirmă Sloane.

Unda protonică accelerată până la viteze relativiste erupse din trupul navei *Zeus* – o săgeată de particule mortală. Syree o vedea cu claritate pe ecran. O văzu străbătând vidul cosmic, apropiindu-se de skiter… şi apoi *trecând prin el!*

Skiterul continua să prezinte o amprentă termală distinctă, continua să se îndrepte spre *Zeus.*

Syree îşi ţinu răsuflarea. Ceea ce tocmai văzuse nu era cu putinţă! Unde dispăruse raza de atac? De ce nu fusese vaporizat skiterul?

— Sfinte Iisuse Hristoase! exclamă trăgătorul cel solid, încremenit, cu mâinile atârnându-i fără vlagă pe lângă trup.

Ofiţerii de pe punte îşi aruncau priviri stupefiate.

— Mai trage o dată! ordonă Peres cu voce gâtuită.

Raza de atac emisă de *Zeus* întâlni skiterul şi trecu iarăşi prin el.

Piciorul clonat al lui Syree refuză să-i mai poarte greutatea trupului. Se sprijini cu o mână de perete pentru a-şi regăsi echilibrul. Metalul rece, familiar îi limpezi mintea.

— Au vreun fel de scut! bâigui trăgătorul.

— Nu, nu-i un scut, îl contrazise Peres cu aceeaşi voce gâtuită. Raza de atac a trecut *prin* el! Doctore Johnson?

Toţi cei prezenţi pe puntea de comandă întoarseră capul spre ea, chiar şi navigatorul, ai cărui ochi n-ar fi trebuit să părăsească ecranele. Mintea lui Syree căută cu înfrigurare… şi găsi singura explicaţie posibilă. Care n-o făcea să se simtă deloc bine.

— Afişează parametrii razei de atac din momentul anterior lovirii skiterului! ordonă Syree.

Nimeni n-o corectă arătând că raza nu lovise deloc skiterul. Trăgătorul se execută. Pentru o clipă, Syree îl privi cu atenţie: tânăr, cu obrazul neted, aflat probabil la prima misiune, cu ochii mari, albaştri, de scandinav; văzu chiar şi firişoarele roşii, delicate ale capilarelor ce-i străbăteau corneea. În clipa următoare uită cu totul de el, văzând doar multitudinea de date afişate pe ecran.

Mda… Nu era posibil. Dar tocmai se întâmplase.

— Nu este un scut, îi spuse repede lui Peres. Este… nu avem un cuvânt pentru ceea ce este. Fallerii au modificat proprietatea de undă a razei de atac, făcând ca faza ei să fie complexă chiar în momentul dinaintea impactului.

Dar *cum?* Pentru numele lui Dumnezeu, cum?!

Îi privi pe ofiţeri şi pe cei doi membri ai echipajului, trăgătorul şi navigatorul. Probabil că niciunul dintre ei nu ştia suficient de multă fizică încât să poată înţelege. Iisuse, nici *ea* nu înţelegea! Şi totuşi, se întâmplase. Skiterul continua să se deplaseze cu toată viteza spre ei, dar raza maximă de acţiune a armelor sale era doar jumătate din cea a armelor lui *Zeus. Î*ncă nu putea deschide focul asupra lor – asta, fireşte, presupunând că nu dispunea şi de armament nou, pe lângă tehnologia defensivă de ultimă oră.

— Doctore Johnson?

— Îmi pare rău, domnule comandant. Să încerc să vă explic. Raza noastră de protoni este, desigur, un flux de particule ce se deplasează la o viteză apropiată de cea a luminii. Dar, după cum ştiţi, o rază de particule poate fi considerată şi ca undă, având proprietăţile de rigoare, între care amplitudinea şi faza. Raza emisă de armamentul nostru este şi undă, şi flux de particule, până în momentul când este... este observată. Ţinta oricărui sistem de armament este un fel de observator. Raza de atac acţionează asupra skiterului şi astfel se transformă într-un flux de particule. Numai că de data asta nu s-a întâmplat aşa.

Îi veniră în minte ecuaţiile, dar le ignoră. Peres nu era fizician.

— De ce nu s-a întâmplat aşa? vru să ştie el.

— Observatorul – adică skiterul – a făcut ca raza de atac să rămână *undă.* A modificat faza, conferindu-i o complexitate la care nu mai interacţionează cu materia obişnuită. Aşa că unda a trecut prin skiter. Din punctul de vedere al observatorului, skiterul a ales să nu observe unda şi astfel să nu rezolve problema dualităţii ei, adică s-o transforme într-un flux de particule.

— A ales să n-o observe? exclamă secundul. Ce mama dracului mai înseamnă şi asta?!

Syree o privi. Dacă ar fi fost ea la comanda navei, Puchalla ar fi plătit pentru tonul cu care vorbise.

— Exact ceea ce am zis. A ales să n-o observe. Prin imprimarea unei complexităţi extreme fazei de undă, raza de atac a devenit ireală pentru materia obişnuită.

— Ireală? repetă Sloane, deşi n-ar fi trebuit să vorbească decât dacă i se adresa un ofiţer.

— Da, domnule Sloane. Ireală. În afara realităţii noastre.

Operatorul sistemului de armament izbucni în râs. Sunetul strident, isteric păru să stârnească ecouri în liniştea punţii de comandă.

— Domnule Sloane, eşti suspendat din funcţie! spuse Peres. Doamnă Puchalla, cheamă-l pe înlocuitorul domnului Sloane pe puntea de comandă. Doctore Johnson, aveţi idee dacă posibilitatea fallerilor de a modifica faza de undă a razei de atac poate fi folosită ca armă ofensivă?

— N-am de unde să ştiu, răspunse ea. Dar dacă fallerii sunt capabili de ceea ce tocmai am văzut, îmi este cu neputinţă să anticipez ce pot şi ce nu pot face ei.

Peres privea fix ecranul.

— Înţeleg.

Skiterul continua să se apropie de ei cu viteză maximă, străbătând sistemul solar.

***

Zeus deschise focul asupra skiterului încă de cinci ori pe parcursul următoarelor două zile, măsurând efectul distanţei asupra modificatorului fazei de undă. Peres alese denumirea neinspirată care oglindea ceea ce putea el pricepe – sau ceea ce era dispus să priceapă – din fenomenele fizice aflate la baza sistemului de apărare al fallerilor. Niciuna dintre cele cinci raze emise nu afectă deloc skiterul. Dar nici el nu răspunse trăgând asupra lui *Zeus.*

Acest lucru o speria pe Syree mai mult decât modificatorul în sine.

Era clar ca lumina zilei că pe falleri nu-i interesa să atace nava oamenilor. Şansele ar fi fost în defavoarea lor, dar de obicei navele fallerilor, chiar şi skiterele, deschideau focul indiferent de acest aspect. Mai puţin skiterul acela. Şi-atunci, pentru ce venise?

Singurul lucru care i-ar fi putut interesa pe falleri în acel sistem solar depărtat, primitiv trebuia să fie Obiectul Orbital Nr. 7.

Pe măsură ce orele se târau una după alta, încordând la maximum nervii tuturor, bănuiala lui Syree se adeverea. Skiterul trecu în viteză pe lângă *Zeus* şi-şi continuă cursa. *Zeus* execută un viraj şi începu o zadarnică urmărire, fără să-l poată opri, mulţumindu-se să se menţină în apropierea lui şi să-i urmărească manevrele. Observatori, la rândul lor.

— Doctore Johnson?

— Calculele orbitale sunt cât se poate de concludente, răspunse Syree. Execută un survol al planetei locuite. Adună date. Treabă fără niciun rost, cu excepţia cazului în care ei bănuiesc deja că există ceva destul de interesant pentru a merita efortul.

Echipa Proiectului Special – Canton Lee, John Ombatu, Lucy Wu şi Peres – se întâlni în cabina acestuia din urmă. Peres îi convocase şi pe cei doi ofiţeri din conducerea navei aflaţi sub comanda sa, Puchalla şi Kertesz. Misiunea ce avea drept obiectiv artefactul funcţionase după principiul militar al „necesităţii informării”; după toate aparenţele, Peres decisese că secundul şi ofiţerul trei aveau nevoie să fie informaţi. Syree i-a pus la curent pe cei doi, care păreau supăraţi pentru că află atât de târziu.

Şi ei, la fel ca toţi ceilalţi, arătau jalnic: nebărbieriţi şi, judecând după mirosul din cabină, cam nespălaţi. Ceasul navei arăta ora douăzeci şi două. Echipajul încetase a mai urma rutina normală zi-noapte. Luminile stăteau mereu aprinse, iar posturile de luptă nu erau părăsite nicio clipă. Ofiţerii dormeau pe apucate şi săreau în uniformă înainte să se trezească de-a binelea, de teamă că au pierdut ceva important în cele câteva ore de somn iepuresc. Tensiunea era maximă, dar nu se întâmpla nimic. Skiterul zbura către Lume, urmat îndeaproape de *Zeus.* Inactivitatea înrăutăţea situaţia.

Syree mărise cantitatea de serotonină, balolină şi substanţă J din mixtura ei neurochimică. Dar nu îndrăznea să mărească doza de dopamină, nici pe cea a complexului adrenalinic, până nu apărea ceva concret de făcut. O mixtură prea puternică aplicată prea devreme ar avea drept singur efect uzura inutilă a organismului. Presupunea că şi ceilalţi procedează în acelaşi mod.

— După tine, ce-ar putea să-i facă fallerii artefactului? o întrebă Peres.

Syree adună printurile cu calcule, pe care le făcuse chiar dacă nu aveau nicio noimă pentru ceilalţi.

— Pot să tragă asupra lui, fireşte. O rază protonică ar vaporiza artefactul. Probabil. Sau pot doar să-l observe, să adune cât mai multe date. În afară de asta, nu văd ce altceva ar putea să mai facă.

Se abţinu să adauge: *„La urma urmelor, nici noi nu i-am putut face nimic, şi am avut luni întregi la dispoziţie.”* Toată lumea era deja hiperconştientă de acest lucru.

Lee se foi pe scaun.

— Doamnă colonel, noi am ajuns o dată la concluzia că *Zeus* poate să remorcheze artefactul şi să-l ducă spre tunelul spaţial. Poate şi skiterul să facă acelaşi lucru?

Syree se gândise şi la acea posibilitate.

— Nu prea cred, Canton. Desigur, n-am avut până acum şansa de a inspecta amănunţit un skiter. Dar calculele pe care le-am făcut arată că oprirea skiterului va influenţa negativ efectul modificatorului fazei de undă. Nu numai raza de atac trebuie să fie în mişcare pentru ca sistemul de apărare să fie eficient, ci şi skiterul trebuie să aibă, la rândul lui, o anumită viteză minimă. Acum de-abia dacă se află cu puţin deasupra acelei limite.

— Dar au ieşit deja din raza de acţiune a armelor noastre! zise Peres. Dacă ajung la artefact şi se opresc destul de mult pentru a-l remorca, vor mai avea a se teme doar de tunurile automate de pe orbită. Şi deja ştim că ei pot detecta şi distruge tot ce avem în zonă!

— Da, aprobă Syree.

Se simţea ameţită. Se întrebă cu cât timp în urmă mâncase ultima oară şi-şi spuse că va trebui să mănânce cât mai curând.

— Dar ecuaţiile spun că scoaterea artefactului de pe orbită şi apoi atingerea vitezei necesare sistemului de protecţie le vor lua atât de mult timp, încât vor intra în raza de acţiune a armelor noastre înainte de a părăsi orbita Lumii.

— Deci, nu pot remorca artefactul, conchise Puchalla.

— Dacă ecuaţiile tale sunt corecte, îi zise Peres lui Syree.

— Dacă ecuaţiile mele sunt corecte, îl aprobă ea.

— Şi chiar dacă-l remorchează, la ce le-ar folosi? interveni John Ombatu, asistentul lui Syree. Ştim deja că masa artefactului este prea mare pentru a trece prin tunel. Iar noi am tot încercat să-l demontăm în părţi componente, fără niciun rezultat. De ce-ar reuşi ei?

— De ce ar reuşi ei să construiască un modificator al fazei de undă? îl aduse Peres cu picioarele pe pământ. Iisuse, ce obosit sunt! Prin urmare, cum stăm?

Nimeni nu răspunse. Ştiau cum stau: urmăreau un skiter inamic ca nişte rămăşiţe din coada unei comete. Urmăreau şi aşteptau. Era foarte probabil ca nici în următoarele câteva zile

să nu facă nimic folositor, dar cel puţin vor avea câteva răspunsuri la nişte întrebări folositoare. Cum ar fi: Intenţionează fallerii doar să arunce o privire artefactului, să confirme existenţa celui de-al doilea obiect cunoscut provenit de la rasa care crease tunelurile spaţiale? Vor distruge fallerii artefactul? Vor distruge fallerii nava *Zeus* cu ajutorul cine ştie căror tehnologii nebănuite? Vor distruge Lumea?

— Mai este ceva ce trebuie spus.

Peres avea aerul de a şti că ei s-au gândit deja la acea problemă – şi, fireşte, se gândiseră.

— Prin tunelul spaţial poate veni orice altceva, în orice moment. Nave de luptă ale fallerilor, orice. Doar pentru că au trecut câteva zile şi n-a apărut nimic, nu înseamnă că nu va apărea nici de-acum înainte.

Unul câte unul, oamenii înghesuiţi în cabina micuţă şi rău mirositoare încuviinţară din cap.

— Mai este ceva? întrebă el. Nu? Bine, atunci aşteptăm. Deb, ai conducerea navei!

Puchalla dădu din cap. Syree se ridică să plece, lăsându-şi greutatea corpului pe piciorul drept. Avea de gând să doarmă câteva ore. Sau măcar să încerce.

Cel mai greu lucru, întotdeauna, era să nu faci nimic.

***

Şase ore mai târziu, skiterul îşi schimbă cursul. Fără să încetinească, execută o trecere la mică distanţă pe lângă Obiectul Orbital Nr. 7. Syree şi echipa proiectului, plus Peres şi echipa de luptă se îngrămădiră pe puntea de comandă a lui *Zeus* pentru a urmări graţioasa evoluţie a skiterului, care nu încetini absolut deloc. După încheierea manevrei, skiterul porni pe drumul de întoarcere către tunelul spaţial, ducând cu el enigmaticele date pe care le obţinuse, date ce aveau să determine enigmaticele acţiuni ulterioare ce aveau să fie stabilite de înaltul comandament al fallerilor.

— În ordine! rosti Peres după o tăcere prelungită. Acum ştim ce-i interesează!

TREISPREZECE

GOFKIT JEMLOE

La întoarcerea în Gofkit Jemloe, Enli se simţea mai bine decât în multe, multe zecezile din urmă. Cât de dulce îi fusese somnul în biroul lui Pek Nagredil! Învăluită în căldura realităţii împărtăşite cu înaltul preot al Primei Flori, dormise ore întregi. Când se trezise, afară era întuneric, dar Pek Nagredil se afla tot acolo.

— Fie ca florile inimii tale să fie liniştite, Pek Brimmidin, îi spusese el încetişor. A fost trimis un mesaj la Gofkit Jemloe. Eşti aşteptată abia mâine în gospodăria Voratur.

— Dar…

— Lasă-ţi florile să se odihnească în tihnă. Uite, supa asta încă mai e caldă!

Nu se aştepta să se simtă atât de înfometată. Sorbi cu lăcomie toată supa. Fără o vorbă, Pek Nagredil îi umplu iarăşi castronul; îl goli din nou. El îi turnă un pahar de pel, umblând calm prin biroul întunecos, luminat doar de razele lunilor, care se revărsau prin ferestrele boltite. Existau puţine lămpi cu petrol în Rafkit Seloe. În capitală, nimeni nu lucra după lăsarea întunericului.

— Ai mâncat destul?

— Da. Îţi mulţumesc, Pek Nagredil!

Pek Nagredil îşi trase o pernă mai aproape de a ei, stând cu spatele la fereastră. Era o siluetă întunecată cu blana de pe gât încărunţită, un oficial de vârstă mijlocie şi de rang mijlociu care nu avusese timp – şi nici nu-şi făcuse – ca să-şi pieptene decent blana.

— Enli, aş vrea să-ţi pun câteva întrebări.

I se adresa pentru prima oară pe numele mic.

— Servitorul Primei Flori n-a mai putut rămâne. Cei din *Realitate şi Ispăşire* se întâlnesc în seara asta pentru a discuta situaţia terranilor, după cum sunt sigur că bănuiai. Dar preotul nostru este foarte îngrijorat pentru tine. Însărcinarea de

informator trebuie să-i permită persoanei ireale să-şi recâştige sufletul prin serviciile aduse realităţii împărtăşite. N-are menirea de a distruge însuşi sufletul. Dar uită-te la tine: eşti atât de slabă! Tresari la fiecare zgomot. Ochii tăi lăcrimează când ţi se pun întrebări. Te-ai cufundat aici într-un somn adânc precum moartea. Aşa că trebuie să te întreb, Enli: este prea grea pentru sufletul tău însărcinarea de a fi informator pe lângă terrani?

— Eu…

Pek Nagredil ridică mâna.

— Aşteaptă puţin! Dacă este aşa, te pot scuti de îndeplinirea ei, după cum mi-a garantat servitorul Primei Flori. Îţi putem găsi o altă însărcinare ca informator, cu scopul de a-ţi încheia ispăşirea. Ştii deja, desigur, că mai avem în gospodăria Voratur şi alţi informatori care-i supraveghează pe terrani. În momentul de faţă, avem doi. Niciunul dintre ei nu are o poziţie atât de bună ca tine, care lucrezi cot la cot cu Pek Sikorski. Niciunul nu ne poate aduce atât de multe informaţii câte ne aduci tu. Dar dacă preţul acestor informaţii este distrugerea ta, acest preţ e prea mare! Aşa că trebuie să alegi, Enli. Doreşti o altă însărcinare?

Enli înghiţi restul de pel din pahar. Căldura băuturii i se răspândi în tot corpul. Să scape de oribila durere de cap pe care o simţea în gospodăria Voratur… Dar asta era însărcinarea ei. Ispăşirea ei. O făcea pentru Tabor, pentru ca el să fie eliberat şi astfel să li se poată alătura strămoşilor. Să fie eliberat cu aceeaşi bucurie cu care a fost trimisă la strămoşii ei femeia moartă din cauza *antihistaminei.* Iată realitatea pe care o împărtăşea cu Tabor!

Şi cu Pek Nagredil.

Şi cu servitorul Primei Flori, care fusese atât de bun cu ea…

Chiar şi cu terranii. După cele raportate chiar de ea despre cum va fi luată realitatea împărtăşită din ţeasta compatrioţilor ei şi legată cu sârme în ţeasta terranilor… gândul ăsta încă o mai făcea să se crispeze de groază… După acel raport, fără doar şi poate, terranii aveau să fie declaraţi ireali. Dar acest lucru *încă* nu se întâmplase. Asta era realitate, iar ea o împărtăşea cu acei străini atât de speciali. Preotul spusese că poate că le-a înţeles

ea greşit cuvintele. Poate că aşa şi era. Pek Sikorski, întotdeauna atât de bună cu ea…

— Voi rămâne în gospodăria Voratur şi voi aduce informaţii despre terrani! îi răspunse lui Pek Nagredil.

Acesta aprobă înclinând capul. Se aşteptase, desigur, la acest răspuns. Împărtăşeau amândoi realitatea situaţiei.

— Poţi dormi aici în noaptea asta, Pek Brimmidin.

— Fie ca florile tale să înflorească de-a lungul nopţii!

— Fie ca florile tale să înflorească de-a lungul nopţii!

Pek Nagredil plecă, se urcă pe bicicletă şi porni pe străzile pustii ale oraşului. Spre surprinderea ei, Enli readormi aproape imediat, în ciuda somnului lung şi dătător de forţe proaspete din care se trezise nu demult. La răsăritul soarelui părăsi capitala, călare pe bicicletă, se îmbăie într-un eleşteu răcoros şi luă micul dejun într-o casă a călătorilor.

Trecea pe lângă câmpuri cu lanuri aflate în diferite stadii de creştere sau de recoltare, fiecare câmp fiind mărginit de floarea sălbatică aleasă drept patroană-protectoare. Soarele se ridica mereu deasupra orizontului, iar Enli privi cu plăcere cum gingaşele flori îşi întorc feţele pentru a urmări globul roşu, fierbinte în drumul său pe bolta senină. Ajunsă la porţile gospodăriei Voratur, coborî de pe bicicletă şi merse cu ea direct spre locuinţa lui Pek Sikorski.

— Enli, ţi-am simţit lipsa în dimineaţa asta! o întâmpină Pek Sikorski, vorbind în terrană. Arăţi foarte bine!

— Solul este plin de sevă în dimineaţa asta, Pek Sikorski. Fie ca florile tale să înflorească!

Enli vorbi în limba ei, fără a fi prea sigură de ce. Pek Sikorski îi răspunse în aceeaşi limbă:

— Fie ca florile tale să înflorească!

Pek Sikorski arăta de parcă solul ei n-ar fi fost prea grozav în ziua aceea. Avea blana de pe cap nepieptănată şi tunica murdară. Mesele laboratorului erau acoperite de maşinării terrane, scoase din urâtele lor cutii pătrate, şi de bucăţele de plante şi animale pe care terrana le introducea în aparate.

— Te pot ajuta să-ţi plantezi solul?

— Îţi mulţumesc, Enli! îi răspunse ea, zâmbind. Dar mi-e teamă că niciuna dintre noi nu poate planta acest sol. Lipseşte o bucată mare de informaţie.

Enli îşi dădu seama imediat că Pek Sikorski vorbeşte despre fotografia creierului lui Pek Voratur. Despre a lua bucăţi din realitatea împărtăşită existentă în craniul lui Pek Voratur şi…

Pe Enli începu s-o doară capul. Nu luase nicio pastilă guvernamentală în dimineaţa aceea; pentru prima oară de când venise în gospodăria Voratur, nu avusese nevoie şi asta o făcuse să se simtă nespus de bine. Dar acum, în capul ei revenea oroarea, încălcarea de neconceput a realităţii împărtăşite la care se gândeau terranii… dacă, într-adevăr, se gândeau la aşa ceva…

Trebuia să afle. Pe loc. Cât timp se simţea iarăşi puternică, se simţea iarăşi reală, înainte s-o dărâme din nou distorsiunile realităţii împărtăşite pe care terranii le semănau în jurul lor ca pe nişte nori de polen, pretutindeni unde mergeau.

— Pek Sikorski…, începu Enli în limba ei, căci de data aceea nu trebuia să mai existe nicio neînţelegere. Pek Sikorski, vei scoate bucăţi din realitatea împărtăşită din craniul lui Pek Voratur şi o vei pune în craniul unui terran?

Femeia terrană se întoarse spre ea, cu uimirea întipărită pe faţă.

— Ce să fac?!

Enli repetă cele spuse mai înainte, rar şi cu grijă. Nu-i mai păsa dacă dă în vileag cât de bine vorbeşte limba terranilor.

— Vei scoate bucăţi din realitatea împărtăşită din craniul lui Pek Voratur şi o vei pune în craniul unui terran? Cu sârme tari?

— Sârme tari… o, Dumnezeule! *„Hard-wired”!*

Pek Sikorski rămase cu gura căscată şi făcu ochii mari, mari de tot. Cele două femei se priveau fix peste masa de laborator pe care se aflau îngrămădite aparate străine şi vegetaţie de pe Lume.

— Enli… ce-ai auzit? Ce crezi că înseamnă?

Enli nu ştia ce să răspundă. Tot ce putea face era să repete întrebarea pentru a treia oară:

— Vei scoate bucăţi din realitatea împărtăşită a lui Pek Voratur? O vei pune în craniul unui terran?

— Nu! Dumnezeule, nu! Ascultă-mă, Enli, nu vom face rău nici unuia dintre compatrioţii tăi! Nu vom scoate nimic din craniul nici unui locuitor al Lumii! Ceea ce ai auzit tu era ideea nesănătoasă a lui Pek Allen de a încerca să facă aşa încât bebeluşii terrani să aibă…

Pek Sikorski se opri. „Să aibă ce? se întrebă Enli. Realitate împărtăşită? Dar asta ar însemna că ei *nu* o au în momentul de faţă!”

— Să aibă mai multe însuşiri asemănătoare cu ale voastre când se nasc, continuă cu hotărâre Pek Sikorski. *„Hard-wired”* înseamnă „programat”, Enli, nu „sârme tari”! De exemplu, tu eşti programată să ai blană pe gât, iar noi nu.

Blana de pe gât… Terranii voiau doar să obţină *blana de pe gât!* Şi de ce nu? Precis ştiau cât de urâţi sunt fără ea!

— Blana de pe gât! repetă Enli, simţind atâta bucurie, atâta nectar în florile inimii ei, încât nici nu băgă de seamă că Pek Sikorski privi într-o parte. Blana de pe gât!

— Şi alte însuşiri programate, adăugă Pek Sikorski cu voce înăbuşită. Dar, Enli, când a devenit engleza ta atât de bună?

Cele două femei se priviră iarăşi fix. După o pauză lungă, Pek Sikorski zâmbi amar.

— Se pare că sunt multe lucruri pe care nu le ştim una despre cealaltă.

— Dar împărtăşim realitatea! spuse Enli pe nerăsuflate fără să se poată abţine – trebuia să fie real.

— O, da! vorbi Pek Sikorski, în vocea ei apărând tonalităţi terrane pe care Enli nu le înţelegea. De bună seamă, ocupăm aceeaşi realitate.

Era un mod ciudat de a defini situaţia, chiar şi-n terrană. În plus, Pek Sikorski o privea într-un fel straniu: sfredelitor, de parcă ar fi ştiut că Enli nu-i împărtăşeşte complet realitatea pe care o trăieşte.

Ceea ce, desigur, era adevărat.

Durerea de cap deveni atât de ascuţită, încât Enli ţipă de durere. Totul în jur se înceţoşă. „Aşa-mi trebuie, dacă n-am luat pastilele când trebuia…” Îşi duse mâinile la ochi. Lumina, lumina o durea atât de tare…

— Ce s-a întâmplat? Enli?

Simţi mâinile lui Pek Sikorski, reci şi îngrijorate, ajutând-o să se aşeze. I le îndepărtă. Scotocind în buzunar, găsi, în sfârşit, pastilele şi-şi aruncă în gură un pumn plin. Încet-încet, ceaţa de pe ochi se ridică, iar lucrurile din jur începură să se distingă din ce în ce mai clar, pe măsură ce durerea slăbea, ca o fiară ce se retrage temporar în întuneric.

Ochii ei o desluşiră şi pe Pek Sikorski – o femeie ciufulită, aşezată lângă ea pe podeaua lustruită, ţinând-o de mână.

— În regulă, Enli, spuse ea încetişor. Spune-mi ce fel de criză ai avut.

Enli doar clătină din cap. Mişcarea îi produse durere.

— S-a întâmplat când eu am spus „de bună seamă, ocupăm aceeaşi realitate”. Fiindcă ştii că nu facem acest lucru. A fost o criză provocată în creierul tău de realitatea neîmpărtăşită, cea mai intensă criză din câte am văzut. Enli, cine eşti?

Fiara ieşi iar din întuneric. Mâna lui Enli pregăti alte pastile.

— Ce efect au acele pastile? Enli? Dumnezeule – calmează durerile de cap! Aşadar, poţi suporta să nu împărtăşeşti realitatea. Dar neamul tău crede că… Enli, cine eşti?

Enli mai înghiţi două pastile. Câte luase în total? Ar fi trebuit să se oprească, era prea periculos.

— Nu-i aşa că înrăutăţesc lucrurile? Iartă-mă, Enli! Nu vorbi dacă nu vrei.

Pek Sikorski o îmbrăţişă. Enli tresări şi se trase înapoi, dar mişcarea făcu fiara să atace cu fălcile căscate. Încet, mişcându-se cu mare grijă, de parcă ar fi avut capul din sticlă, Enli se sprijini de Pek Sikorski. Simţea braţele terranei – calde, puternice… Nimeni n-o mai atinsese de la moartea lui Tabor.

Tabor…

— Chiar şi când încercăm să nu rănim pe nimeni, tot se întâmplă, nu-i aşa? şopti terrana. Şi nu neapărat pentru că suntem terrani. Ci pentru că suntem cu toţii oameni.

— Fratele meu a murit din cauza mea! spuse Enli.

Regretă imediat cele spuse. Vorbele îi scăpaseră de pe buze datorită bunătăţii şi protecţiei pe care i-o ofereau braţele lui Pek Sikorski. Şi din cauza durerii de cap. Şi pentru că acele cuvinte erau o realitate şi trecuse atât de mult de când nu mai fusese împărtăşită! Atât de mult…

— Îmi pare rău, Enli! Dar sunt sigură că, orice s-ar fi întâmplat, n-ai vrut ca el să moară.

Enli se eliberă din braţele femeii terrane. Cu greutate, se ridică în picioare. Rămase privind în jos spre Pek Sikorski. Aceasta nu părea conştientă de ceea ce tocmai dezvăluise; îşi ridică faţa obosită, îngrijorată, blândă către Enli.

Pek Sikorski nu înţelegea – nu *ştia* – că realitatea nu se referă la intenţii. Realitatea se referă la fapte.

Pek Sikorski nu cunoştea cel mai elementar lucru!

— Nu, Ann. Nu intenţionam ca Tabor să moară.

— Rămâi aici şi întinde-te puţin…

— Trebuie să merg în camera mea şi să dorm.

Era o minciună, desigur, dar, pe lângă toate celelalte minciuni uriaşe pe care le rostise, una mică nu mai conta.

***

Îl găsi pe Pek Voratur în biroul său, amplasat în apropierea porţii principale. Nu era singur. Alături de el se afla un grădinar; avea un coş cu rădăcini în mână şi poalele tunicii murdare, căci îngenunchease. Era un om bătrân, mic de statură, cu blana de pe gât îngălbenită şi cu chipul blajin, unul dintre zecile de ajutoare de grădinari care se plimbau mereu în jurul straturilor cu flori din diferitele curţi, un om la care nimeni nu s-ar uita de două ori, uşor de ignorat. Imediat ce-l văzu, Enli ştiu că e unul dintre informatorii gospodăriei lui Pek Voratur.

— Aş dori să raportez, Pek Voratur! spuse Enli.

— Aşa se pare, răspunse el.

Faţa lui cu fălci netede şi craniul lucios se încreţiră puternic.

— Şi nu numai mie. Eşti un informator guvernamental, Pek Brimmidin!

— Da.

— Eşti ireală!

Enli nu răspunse. Nici nu era nevoie.

— Iar mie nu mi s-a spus nimic!

— Nu se obişnuieşte să li se spună celor din jurul unui informator că persoana de lângă ei este ireală. Tensiunea e prea mare.

— Dar nu şi dacă ai acele pastile pe care tocmai le-ai luat! Ce fel de pastile sunt? Ţi le-au dat terranii?

— Le are în buzunarul tunicii, vorbi bătrânul cu o voce la fel de banală ca toată persoana sa.

— Deci, sunt de la *Realitate şi Ispăşire?* Pastile care să facă suportabilă durerea de cap dată de neîmpărtăşirea realităţii. Există un asemenea lucru?

— Voi părăsi acum gospodăria ta, Pek Voratur! îl anunţă ea în loc de răspuns.

Oricum, asta venise să-i spună. Era convinsă că Pek Sikorsky îi va vorbi lui Pek Bazargan despre criza ei şi despre pastilele pe care le ia, iar Pek Bazargan era terranul care înţelegea Lumea cel mai bine dintre toţi. Iar după ce-şi dădea seama că Enli e ireală, va trebui să-i spună lui Pek Voratur. Măcar atâta realitate tot împărtăşeau! Enli îi auzise împărtăşind realitatea, în multele nopţi de ascultare din spatele zidurilor.

— Nu, Enli. Eu nu cred că ai să pleci!

Chiar şi bătrânelul părea surprins. Pek Voratur îl concedie cu o mişcare a mâinii, iar omul o şterse din încăpere.

— Arată-mi pastilele alea!

— Nu, refuză ea.

Pentru o clipă, crezu că va încerca să-i ia cu forţa pastilele. Dar apoi îşi dădu seama că n-o va face: Pek Voratur era real.

— Dar am dreptate? Sunt de la *Realitate şi Ispăşire,* au rolul de a-ţi permite să-ţi îndeplineşti însărcinarea de informator?

— Da.

— Înţeleg…

Dar nu el înţelegea, ci Enli: semnele inconfundabile ale durerii de cap din adâncul ochilor lui Pek Voratur erau foarte vizibile. Ştia că emană prea multă irealitate prin simplul fapt că se află în faţa lui.

— Pek Brimmidin, voi medita asupra acestei probleme, spuse el pe un ton oficial. Acum poţi pleca. Nu părăsi gospodăria mea! Doresc să mă consult cu un preot.

— Bine, încuviinţă ea.

— Pleacă!

Nicio binecuvântare florală de rămas-bun. Desigur că nu! Aflase ce e ea…

Covârşită de ruşine, merse împleticit de-a lungul curţilor parfumate şi pline de flori, fără să răspundă la niciun salut. Când

ajunse în camera pe care o împărţea cu alte trei femei, se prăbuşi pe salteaua ei. Fiara momentan înlănţuită se apropia, dar somnul veni primul. Să doarmă iar? Da, luase prea multe pastile. Somn…

Când adormi, îşi dorea să moară.

PAISPREZECE

GOFKIT JEMLOE

În miez de noapte, aparatul de comunicaţie al lui Bazargan emise semnalul de urgenţă pentru a doua oară de când se aflau pe Lume.

Sări imediat de pe saltea şi, pe bâjbâite, încercă să aprindă lampa cu gaz. Cineva îi solicita neîntârziat atenţia, lucra care însemna cel puţin că nava *Zeus* încă mai exista.

— Aici Ahmed Bazargan!

— Doctore Bazargan, aici colonelul Johnson, auzi el vocea calmă şi lipsită de inflexiuni a lui Syree. Te informez cu regret că avem o nouă situaţie de urgenţă pe *Zeus,* care va afecta şi echipa dumitale. Nava fallerilor a plecat înapoi prin tunelul spaţial, dar ne aşteptăm ca, în cele din urmă, să apară o desfăşurare de forţe mai consistentă.

— Înţeleg. Vreţi să venim la bord. Dar am spus deja…

— Nu! Situaţia este mult mai complexă.

Cu toate că vocea lui Johnson nu se schimbase, Bazargan simţi cum încremeneşte.

— Doctore Bazargan, nava *Zeus* are o misiune militară în acest sistem solar, nu este doar escorta expediţiei dumitale ştiinţifice. Tas, una dintre lunile acestei planete, nu este un corp natural, ci un artefact extraterestru, având aceeaşi origine cu tunelurile spaţiale. Pare a fi o armă foarte puternică. Fallerii o vor, şi noi la fel. Înainte să reapară navele lor, *Zeus* va remorca artefactul, îl va duce spre tunelul spaţial şi va încerca să-l treacă de partea cealaltă.

— O lună? Veţi mişca o *lună?!*

— Vom încerca. Singura alternativă este să o distrugem, iar dacă flota fallerilor va apărea înainte de a ajunge la tunel, chiar asta vom face. Motivul…

— De ce nu mi s-a spus despre acest lucra la începutul expediţiei?

— Regimul cunoştinţelor cu privire la proiect se supunea principiului necesităţii informării, răspunse Johnson cu răceală. Iar dumneata nu aveai nevoie de aceste informaţii.

— Dar…

— Doctore Bazargan, n-am prea mult timp la dispoziţie pentru această convorbire! Te rog să mă asculţi. Indiferent dacă vom trece artefactul prin tunelul spaţial sau vom fi nevoiţi să-l distrugem, este posibil ca planeta să suporte anumite consecinţe. Tocmai din motivul ăsta îţi vorbesc acum. Artefactul emite o undă sferică având efectul de destabilizare temporară a elementelor cu numărul atomic mai mare de şaptezeci şi cinci. Aceste elemente vor emite radiaţii pe o perioadă nespecificată de timp. Am pierdut deja un membra al echipei când am testat artefactul la cea mai joasă putere. Emisiile ulterioare ar putea să aibă o putere distructivă mult mai mare. Eşti informat în acest moment pentru a putea să-ţi muţi echipa într-o zonă relativ sigură. Lăsăm la alegerea dumitale eventuala alertare a indigenilor şi modalitatea concretă prin care vei realiza acest lucra.

— Ce… când…

Bazargan se chinuia să-şi adune puţinele cunoştinţe de fizică. *Destabilizează elementele cu număr atomic mai mare de şaptezeci şi cinci*… care sunt astea?

— Nu ştim când! interveni Johnson. Tocmai asta-ţi spuneam. Sunt sigură că unul dintre membrii echipei dumitale poate înţelege implicaţiile: doctorul Gruber. Restul ţine numai de dumneata. Succes!

Aparatul de comunicaţie amuţi.

Bazargan încercă să restabilească legătura, cu mâinile tremurând. Dar *Zeus* nu răspunse.

Se ridică şi merse la fereastră. Numai o singură dată în viaţa lui mai fusese atât de furios, iar atunci acţionase atât pripit, încât avusese nevoie de mai mulţi ani pentru a recupera ceea ce pierduse. „Numai că acum n-am ani la dispoziţie!” îşi spuse el. Inspiră adânc şi se strădui să-şi păstreze cumpătul.

Nici măcar nu-i spuseseră! Echipa lui – ba chiar întreaga planetă – se afla în pericol, iar ticăloşii nici măcar nu

consideraseră că s-ar cuveni să-l anunţe! În ciuda carierei sale, a reputaţiei, a poziţiei pe care o ocupa în lumea ştiinţifică…

„În adâncurile inimii, două forţe – foc şi apă – luptă laolaltă…” Firdousi. Secolul al zecelea.

Îl folosiseră ca acoperire pentru o operaţiune militară secretă, folosiseră Lumea cu toţi locuitorii ei drept acoperire, primejduiseră o întreagă planetă…

Parfumul florilor ajunse până la el. *„Crinul, părând să mă ameninţe, îşi arătă pistilu-i curb, tremurător…”* Hafez. Secolul al paisprezecelea.

Johnson îi acordase şaizeci de secunde din timpul ei preţios, într-o manieră militărească şi fără a-şi cere scuze, lăsându-l să dreagă el ruptura relaţiei dintre locuitorii Lumii şi oameni, pe care aveau s-o producă evenimentele ulterioare, fără a mai pune la socoteală sfârşitul definitiv al proiectului antropologic, complet distrus, la fel ca aşa-numitul „artefact”…

„Nu zdrobi furnica truditoare ce-adună grăunţe aurii: /Ea simte plăcerea vieţii şi va simţi durerea morţii…” Saadi. Secolul nu şi-l amintea, cel puţin pe moment.

Treptat, se calmă. La un moment dat, ţinând cu mâna perdeaua de la fereastră, cu toate simţurile inundate de pulsul nopţii, îşi dădu seama că ar putea să-şi prepare un amestec de substanţe neurochimice pentru a se calma. Dar nu, mai bine în felul ales de el: poeţii persani erau mai de încredere.

„Florile se deschid în fiecare noapte / Înflorire-n cer, / Pace în nemărginiri; / În pace sunt şi eu…” Rumi. Inspiră adânc.

Secolul al treisprezecelea. Inspiră adânc încă o dată.

Apoi plecă să-i trezească şi pe ceilalţi.

***

— Mai spune-mi o dată, Dieter! îi ceru Ann.

În lumina pe care o răspândea singura lampă cu ulei aşezată pe podea, în mijlocul laboratorului, pielea ei părea palidă, aproape translucidă. Bazargan îl adusese pe David Allen de la casa crelm, presupunând că Dieter şi Ann se află împreună. Un drum mai puţin de făcut prin grădinile cufundate în beznă, un risc mai mic de a atrage atenţia înainte să fie pregătiţi pentru acest lucru. Pe cer strălucea o singură lună, aflată într-o poziţie destul de joasă, astfel încât clădirile şi copacii o ascundeau.

Dieter, îmbrăcat la repezeală cu o tunică arătând de parcă ar fi fost ţinută trei săptămâni într-un rucsac de teren, se foi neliniştit pe pernă. Din cauza stresului, accentul lui german era şi mai pronunţat.

— Mă pot baza doar pe ceea ce zice Ahmed că i-a comunicat Johnson. Dacă o undă care perturbă stabilitatea nucleară va lovi cu adevărat, indiferent cu câtă forţă, şi dacă afectează cu adevărat orice element cu numărul atomic peste şaptezeci şi cinci, atunci o groază de lucruri vor deveni radioactive. Dacă radioactivitatea e temporară – Johnson chiar a spus „temporară”, Ahmed? *Ja!*

— Da. E cu putinţă?

— Cu tehnologiile de care dispunem noi, în niciun caz. Dar, pe de altă parte, tehnologia noastră nu ne permite nici să construim tuneluri spaţiale. Deci, dacă lucrurile stau chiar aşa, tot felul de chestii vor începe să emită radiaţii alfa. Iridiul, platina, aurul… toate elementele peste şaptezeci şi cinci? Ahmed, a menţionat cumva şi plumbul? Ăsta-i foarte stabil!

— Nu… Nu prea cred. Nu sunt sigur.

— Atunci sun-o pe afurisită şi-ntreab-o! izbucni David.

Îşi ieşise deja din fire o dată de la începutul discuţiei şi ceilalţi fuseseră nevoiţi să-l calmeze.

— Am încercat să luăm legătura cu ei. *Zeus* nu răspunde. Potoleşte-te, David! îl rugă Bazargan.

— Nu mă potolesc deloc! Ne-au nenorocit cu totul, nu pricepeţi? Toată suflarea planetei ăsteia ar putea să moară!

— Nu, nu! încercă Ann să-l liniştească. Asta n-o să se întâmple. În primul rând, doar jumătate din suprafaţa planetei va fi expusă acţiunii undei ăleia care o să lovească la un moment dat – poate că roca o va opri. Ar fi posibil. În al doilea rând, s-ar putea ca organismele vii să nu fie afectate prea puternic de ceea ce a descris Dieter. Aşa sper… Asta, dacă unda se va produce, lucru care, poate, nici nu se va-ntâmpla!

— Iar nouă ne rămâne doar să stăm aici cu mâinile-n sân şi să sperăm că unda nu va veni? Şi să lăsăm jumătate din Lume să se prăjească – dar nu contează, pentru că-i doar jumătate, nu?!

Bazargan se ridică în picioare; fiindcă pernele cu forme curbate, în culori vii, erau scunde, se ridica la un metru deasupra capului lui David.

— Ţi-am spus să te potoleşti, dar n-ai vrut să mă asculţi. Dacă nu-ţi ţii gura începând din clipa asta, vei fi dat afară din şedinţă! Cu forţa, la nevoie!

David se ridică şi el.

— Nu cred că ai apela la forţă!

— Ba da! îl înfruntă Bazargan. Chiar aşa voi face!

Cei doi bărbaţi se aflau faţă în faţă. Umbrele dansau pe pereţi. Gruber se ridică la rândul lui şi se duse lângă Bazargan.

— Aha, deci aşa stau lucrurile! râse David. S-ar spune că Syree Johnson nu-i singurul zbir din expediţia asta…

Îşi reluă locul pe pernă. Bazargan se aşeză şi el, fără să-şi manifeste în vreun fel victoria. După un moment, Gruber îi urmă exemplul.

— Trebuie să-i avertizăm pe localnici! zise Bazargan. Nicio altă opţiune nu este justificabilă din punct de vedere moral. Trebuie să le spunem exact ce se va întâmpla, când şi de ce.

— Nici nu ştim ce se va întâmpla şi nici când, interveni Ann. Te va anunţa pe tine doamna doctor Johnson înainte să distrugă luna aceea? Care dintre ele ai spus că este?

— Tas, răspunse Bazargan. Voi încerca să mă asigur că mi va anunţa. Că *mă* va anunţa!

De foarte multă vreme nu mai făcuse greşeli în vorbire; îşi spuse că poate ar fi trebuit să ia, totuşi, un supliment de substanţe neurochimice. Inspiră adânc, punându-şi ordine în idei.

— O să încerc în continuare să restabilesc legătura pentru a obţine din partea celor de pe *Zeus* promisiunea că ne vor anunţa înainte să distrugă luna Tas sau de a încerca s-o transporte prin tunelul spaţial, lucru care…

— Nebunie curată, bombăni Dieter. Masa este *prea mare!*

— … se va întâmpla peste aproximativ şase zile, dacă Dieter a calculat corect. Desigur, dacă *Zeus* nu răspunde sau dacă fallerii apar şi distrug chiar ei artefactul, nu vom mai putea primi la timp avertismentul lui *Zeus.* Aşa că, probabil, cel mai bine ar fi

să-i informăm pe băştinaşi ce s-ar putea întâmpla, chiar înainte de a şti cu certitudine în ce fel se vor desfăşura evenimentele.

— Mda, „nicio altă opţiune nu este justificabilă din punct de vedere moral”! zise David cu ironie.

Chipul lui tânăr, plăcut era o mască a amărăciunii. Dar Bazargan nu mai avea pic de răbdare pentru tinereţea deziluzionată.

— Dieter, trebuie să faci o listă cu tot ce trebuie îndepărtat din Rafkit Seloe şi din toate satele, ceru Bazargan. Sau ar fi mai bine să evacuăm toată populaţia satelor?

— Nu ştiu cât timp ar trebui să stea departe de locuinţele lor, replică Gruber după ce cumpăni o vreme. În bună măsură, materialele lor de construcţii vor scăpa neafectate de efectul undei… Pe de altă parte, dacă numărul atomic al nucleelor perturbate scade cu mult sub şaptezeci şi cinci…

— Atunci organismele vii vor fi afectate şi vom muri cu toţii, completă Ann.

— Atunci, Dieter, să faci lista, zise Bazargan. Acum. După ce se luminează de ziuă, mergem cu toţii la Pek Voratur, gazda noastră, şi-i vom cere să ne ducă la Biroul pentru Ajutor de Urgenţă din Rafkit Seloe. Da, cred că asta-i cea mai bună soluţie!

— Vor fi tare supăraţi pe noi, vorbi Ann, calmă. La ce fel de represalii ar trebui să ne aşteptăm?

— Ar putea să ne declare ireali, desigur! îi răspunse Bazargan pe acelaşi ton. Dar sper că n-o vor face. E nevoie de timp pentru convocarea Consiliului Superior şi pentru luarea deciziei. Sper ca, până atunci, să convingem pe toată lumea de faptul că le împărtăşim realitatea, imediat ce ea se schimbă pentru noi. De aceea, este absolut necesar să mergem la Voratur neîntârziat. Orice amânare poate fi interpretată ca semn de neîmpărtăşire!

— În cazul ăsta, cred că ar fi cel mai bine să mergem la el chiar acum! propuse Ann. Dieter poate să facă lista după aceea.

În lumina lămpii, Bazargan îl văzu pe Gruber aprobând încet, cu o mişcare a capului. După o clipă de ezitare, David Allen îl imită.

— Atunci, ne-am înţeles! conchise Bazargan. Mergem chiar acum.

Apoi adăugă:

— Allah fie cu noi!

Cuvintele, izvorâte din acea credinţă din copilărie adânc îngropată în fiinţa sa, îl surprinseră chiar şi pe el. Gruber zâmbi.

***

Enli se mişcă prin somn, apoi se trezi pe deplin.

Camera ei era complet cufundată în întuneric şi într-o încremenire totală. Se întrebă cum era posibil – ar fi trebuit să le audă pe Udla, pe Kenthu şi pe Essli respirând în somn. Kenthu sforăia... unde era şuieratul ei nazal, ieşit parcă dintr-un fluier ruginit? Unde era fereastra, unde era lumina lunii?

Ceva se mişcă de-a lungul peretelui din capătul încăperii.

Enli se rostogoli fără zgomot de pe saltea şi, lipită de podea, porni să traverseze încăperea. În copilărie, se pricepea atât de bine să se deplaseze fără a scoate un sunet, încât Ano şi Tabor nu ştiau niciodată unde se află. Când ajunse acolo unde presupunea că este mijlocul camerei, se opri. Indiferent cine ar fi fost cel care se mişca pe lângă zid, s-ar fi aşteptat ca ea să încerce exact lucrul opus: să ajungă cu spatele la un perete, pentru a se proteja.

Reuşea să vadă ceva mai bine. Perdeaua fusese trasă peste fereastra arcuită, dar pe lângă ea pătrundea o foarte vagă rază de lună. Silueta, mişcându-se de-a lungul peretelui opus ferestrei, se oprise lângă cele patru cufere din lemn în care se aflau lucrurile personale ale servitoarelor. Intrusul deschise un capac, care scârţâi încetişor. Micile cufere erau aşezate laolaltă; Enli nu-şi putea da seama la care dintre ele umbla intrusul. Dar dacă se deschisese, era al Udlei – Enli şi celelalte două femei îşi ţineau cufărul încuiat.

Enli îşi dădu seama că pe duşumea se află doar salteaua ei: Essli, Udla şi Kenthu nici măcar nu veniseră la culcare. O cuprinse un val de uşurare; cel puţin erau tefere.

Dar cine să fi fost intrusul? Un hoţ mărunt? Dar cum pătrunsese în gospodăria Voratur?

Capacul de la cufărul Udlei scârţâi iar, anunţând că fusese închis. Silueta încercă să le deschidă şi pe celelalte, dar le găsi încuiate.

Bărbatul – sau să fi fost o femeie? – nu făcea niciun zgomot. Dar se îndrepta fără ezitare, prin întunericul dens, către locul în care îşi întindea Enli întotdeauna salteaua de dormit. În câteva clipe, va descoperi că ea nu mai se mai află acolo.

Enli nu aşteptă acel moment, ci îşi luă avânt şi sări la intrus. Avu surpriza drept aliat. Apucă strâns silueta întunecată şi o doborî la podea.

Dacă ar fi fost un bărbat puternic, ar fi putut s-o învingă.

Dar nu era un bărbat puternic. Enli îl încălecă şi-i ţintui ambele mâini. Simţi pe piele o barbă ţepoasă, dar era prea întuneric pentru a identifica intrusul. Acesta rosti:

— Te rog, Pek Brimmidin… nu-mi face rău!

Era bătrânul, celălalt informator al lui Pek Voratur. Desigur! Enli refuzase să-i dea lui Pek Voratur pastilele guvernamentale, aşa că acesta îşi trimisese informatorul să le fure. Ar fi trebuit să se aştepte la aşa ceva…

— N-am să-ţi fac niciun rău, sac de gunoi ce eşti! Dar nu vei găsi pastilele! Nu sunt aici.

— Aaah, mă doare tare! Sunt foarte bătrân!

Enli slăbi strânsoarea. Se ridică în picioare şi se întoarse spre fereastră, pentru a da la o parte draperia. Voia să vadă faţa omului. Furtul, desigur, nu constituia o încălcare a realităţii împărtăşite, ci un lucru la care aproape că se aştepta oricine. Pek Voratur nu i-ar fi luat niciodată pastilele făcând uz de forţă. El era real, iar cei reali nu voiau să încalce realitatea cea de pe urmă a corpului fizic al cuiva. Dar, fireşte, putea încerca să pună mâna pe pastile prin alte mijloace; pastilele ar fi fost nişte mărfuri foarte valoroase. Iar acel hoţ bătrân era oricum ireal, altfel n-ar mai fi îndeplinit rolul de informator. Enli voia să-i vadă chipul la lumină. Îi spusese adevărul despre faptul că-şi ţinea pastilele în alt loc pe timpul nopţii, dar voia să împărtăşească realitatea faţă-n faţă cu el, ca bătrânul să nu mai vină să-i scotocească prin cameră de cine ştie câte ori, deranjându-le pe Udla, pe Kenthu şi pe Essli.

Enli apucă perdeaua de la fereastră şi trase. În acelaşi moment, ceva dur o lovi în ceafă.

…*Iar acel hoţ bătrân e oricum ireal, altfel n-ar mai fi îndeplinit rolul de informator…*

Informatorii puteau omorî! Ea însăşi omorâse.

— Unde sunt pastilele? se răsti hoţul.

Durerea uluitoare cobora pe şira spinării, ajungând până în picioare, zdrobind totul sub apăsarea-i necruţătoare. Enli nu se putea mişca, nu vedea, nu putea vorbi. În afara durerii nu mai exista nimic.

— *Unde* sunt, Pek?!

Enli gemu şi tresări spasmodic, incapabilă să răspundă. Bătrânul spuse ceva – poate „La naiba!” sau „Fă-o!” sau chiar „Ajută-ne!”. Apoi Enli simţi ceva de neconceput, ceva cu adevărat ireal… un cuţit pătrunzându-i în piele, în carne, în trupul ei viu. Totul dispăru.

***

Cât timp cei patru terrani traversară grădinile învăluite de beznă, îndreptându-se spre apartamentul personal al lui Pek Voratur, Bazargan îşi regăsi liniştea. Sau poate că nu liniştea – cu greu se putea simţi liniştit cel care aducea vestea unei posibile distrugeri în masă gazdei sale extraterestre –, dar simţea iarăşi un calm de suprafaţă. Măcar atât…

În grădina personală a stăpânului gospodăriei, Ann îi şopti lui Bazargan:

— Ahmed, aşteaptă-l şi pe Dieter!

— Dieter? Unde s-a dus? întrebă el, întorcându-se. Credeam că e cu noi!

— Vine imediat. S-a dus până-n camera lui să aducă nişte eşantioane de rocă. Vrea să-i arate concret lui Voratur care materii anume vor deveni instabile când se va manifesta efectul undei.

Bazargan considera că prezentarea ar fi putut să aştepte până după primul anunţ, dar Gruber plecase deja. Ceilalţi n-aveau de ales, ci trebuiau să-l aştepte, tremurând uşor. Mai erau câteva ore până la ivirea zorilor. Pe boltă se înălţă altă lună; Bazargan nu ştia care anume. Bulgărele de lumină se ridică deasupra zidului masiv, umbrit al gospodăriei. Era una dintre lunile mai mari şi mai încete: Ral sau poate Cut, în niciun caz Tas, căci aceea, remorcată de *Zeus,* se îndrepta spre Tunelul Spaţial Nr. 438. Prin noaptea luminată de lumina palidă şi rece plutea mireasma unor flori nevăzute.

Nici privighetoarea nu ştie / Că trandafirul doarme în bobocul său... Hafez. Lui Bazargan nu i se mai întâmplase din copilărie ca un loc să-i evoce atât de multă poezie persană. De vină erau florile, arhitectura, curţile...

Era situaţia bizantină.

Neputinţa de a duce ceva la bun sfârşit fără complicaţii, intrigă şi comploturi nocturne. Motivele pentru care, în tinereţe, Bazargan urâse şi deopotrivă iubise Iranul. Motivele pentru care alesese să studieze în străinătate şi să devină antropolog, având astfel ocazia de a fi martorul comploturilor nocturne ale altor grupuri sociale, nu ale celui propriu. Şi astfel, ajunsese în acea grădină învăluită-n noapte, cu miresme de Ispahan.

— Am venit! anunţă Gruber, apărând lângă Bazargan. Gruber îşi făcuse timp să îmbrace haine mai călduroase. Căra un rucsac mare, plin cu rocile-i multiubite.

— Să-nceapă spectacolul! spuse Ann.

Bazargan văzu încă o dată acea parte ascunsă a personalităţii ei, bravada contrastantă cu blândeţea ei obişnuită.

— Haideţi să intrăm, zise şi el.

Fiecare rupse câte o floare din tufa de ospitalitate, iar Bazargan trase de lanţurile ce ţineau loc de sonerie.

***

Servitorul personal al lui Pek Voratur îi conduse în camera acestuia. Dăduse la o parte draperia exterioară a arcadei dinspre grădină şi, clipind somnoros şi uluit, aprinse cu gesturi neîndemânatice un felinar. Apoi dispăru, iar din încăperea alăturată răzbătu până la ei o exclamaţie de enervare, o şoaptă de femeie şi apoi lumina mai multor felinare. În cele din urmă, Pek Voratur apăru singur, trăgând la loc draperia dintre camera în care intrase şi cea în care se afla Alu, soţia lui. Băştinaşul cel corpolent era enervat; blana de pe gât îi stătea vâlvoi, formând nişte muchii ţepene de o parte şi de alta a fălcilor.

— Pek Voratur, florile mele se ofilesc de ruşine pentru că te trezim astfel, în toiul nopţii! i se adresă Bazargan. Dar a apărut o urgenţă. Tocmai am aflat că realitatea s-a schimbat şi trebuie s-o împărtăşim cu tine fără zăbavă!

Expresia de pe chipul lui Voratur se schimbă, trecând de la enervare la receptivitatea alertă, dar calculată a negustorului.

— Fie ca florile tale să înflorească, Pek Bazargan! Care realitate s-a schimbat?

Nu fuseseră invitaţi să se aşeze. Servitorul stătea, respectuos, lângă perete; Voratur nu-i ceruse să plece. Bazargan văzu că n-avea încotro, trebuia să vorbească deschis.

— Marea noastră barcă zburătoare ne-a trimis un mesaj din spaţiul cosmic. O primejdie ameninţă Lumea şi tot ce se află pe suprafaţa ei. O armă stranie (folosi cuvântul din limba indigenilor ce desemna „lucru ce provoacă o explozie sau un incendiu de pădure”) a fost descoperită gravitând în jurul planetei voastre. Terranii încearcă să… s-o împiedice să explodeze, aşa cum explodează scoarţa de frel când o arunci în foc. Dar explozia asta ar putea – spun „ar putea”, căci nu ştim cu siguranţă – să afecteze Lumea în feluri foarte ciudate. Imediat ce terranii de pe navă ne-au anunţat, am venit să împărtăşim realitatea cu tine. Trebuie să ne duci la Biroul pentru Ajutor de Urgenţă. Toată suflarea planetei trebuie să se pregătească!

Voratur părea zăpăcit. Îşi netezi o clipă cu mâna dolofană blana zburlită de pe gât, apoi păru să-şi uite intenţia.

— O armă gravitează în jurul Lumii? Ce armă? A cui armă?

— Nu ştim, răspunse Bazargan sincer Este foarte veche. Se află pe orbită în jurul Lumii de foarte, foarte multă vreme.

— Şi o să explodeze? De unde…

— *Poate* să explodeze.

— … ştii toate aceste lucruri?

— Preoţii noștri de la bordul navei examinează arma. Ţi-am spus ceea ce cred ei. Trebuie să mergem la Biroul de Ajutor de Urgenţă, pentru ca planeta să se pregătească!

— Cum să se pregătească?! făcu Voratur, părând mai năuc ca oricând.

— Vă vom explica. Este complicat, Pek Voratur! Dar realitatea este împărtăşită şi se poate ca nicio fiinţă de pe Lume să nu fie rănită.

Se poate, da. Dar cât e de probabil?

— Cum… cum i se spune acestei arme pe care aţi descoperit-o?

Bazargan raţionă cu iuţeală. Indigenii erau foarte abili în observarea cerului; în scurt timp, aveau să bage de seamă că Tas, cea mai rapidă dintre cele două luni cu orbită joasă, nu mai străbate cerul ca de obicei.

— Arma este luna Tas, care nu este deloc o lună, ci este o bilă de metal goală pe dinăuntru.

— O bilă de metal goală pe dinăuntru?! Luna este lună!

— Nu. Mi-e teamă că nu este.

Bazargan îl privea pe Voratur, care se chinuia să priceapă.

— Dar ea… foarte bine, este o bilă de metal goală pe dinăuntru. O armă. Foarte veche. Nu este a terranilor şi nici a noastră. Şi s-ar putea să explodeze.

— Da, Pek Voratur! Poate să explodeze.

— Nu înţeleg nimic din ceea ce-mi spui!

— Chiar *este* greu de înţeles, Pek, spuse înţelegător David Allen. Nici noi, terranii, nu înţelegem pe de-a-ntregul comportamentul lui Tas. Dar ştim că este un obiect manufacturat.

Voratur îngheţă.

„*Ce înseamnă acel cuvânt pentru el? Ce se întâmplă acum…?*” se întrebă Bazargan alertat de reacţia negustorului.

— „Obiect manufacturat”…, repetă Voratur. Tas este obiectul manufacturat! „Ne vom întoarce pentru obiectul manufacturat!”, au spus prima oară negustorii voştri. Noi am crezut că se referă la produsele făcute în atelierele noastre. Dar voi vă refereaţi la Tas! V-aţi întors pentru Tas!

— Pek…

— Aţi ştiut! Aţi ştiut că nu-i lună, ci o armă! Ştiţi de aproape un an şi n-aţi împărtăşit această realitate!

— Nu! replică Bazargan rapid. Nu, nu. Tocmai am aflat acest lucru! Oamenii noştri de pe orbită tocmai ne-au spus…

Înţelese greşeala pe care o făcuse. Dar prea târziu.

— Ei ştiau! spuse Voratur. Terranii din spaţiu ştiau. Dar n-au împărtăşit realitatea cu voi, cu *semenii lor…*

Voratur se schimbă la faţă. Bazargan presupuse că negustorul simte o durere de cap crâncenă. Cumplită, sfâşietoare, sfredelitoare. Dar nu atât de copleşitoare încât Voratur să nu poată gândi, să nu poată trage inevitabila concluzie. Dacă

terranii puteau încălca realitatea *cu semenii lor…* nu erau reali! Era o dovadă clară, o dovadă ce nici măcar nu trebuia cântărită cu înţelepciune de Consiliul Superior. Până şi un copil de pe Lume ar fi putut înţelege. Bazargan îşi spuse că trebuie să acţioneze repede, altfel vor muri cu toţii.

Voratur şi Gruber acţionară mai repede.

— Ireali! strigă Voratur către servitorul de lângă intrarea arcuită. Trezeşte întreaga gospodărie!

Omul trecu pe sub arcada cu draperie. Gruber era deja aplecat asupra rucsacului cu roci, dar până când să scoată din el un pistol laser cu intensitate reglabilă, servitorul dispăruse nu numai din cameră, ci şi din curtea exterioară.

— *Verdammt!* Pek Voratur, te rog, culcă-te la podea cu faţa în jos!

Bazargan îşi auzi propria voce, obosită:

— Nu-i nevoie, Dieter! Ei nu procedează aşa.

Într-adevăr: Voratur se uita deja prin terrani, pe lângă spaţiul gol pe care ei nu-l puteau ocupa, căci erau ireali.

— Cum?! făcu Gruber. Servitorul le va spune tuturor din gospodărie că suntem ireali!

— Sunt sigur că le-a spus deja. Iar dacă Pek Voratur ar fi destul de puternic pentru a ataca patru adulţi, ne-ar distruge. Numai că n-are atâta putere, aşa că, pur şi simplu, nu existăm pentru el. Suntem ireali!

— Dar cei din gospodărie, împreună, sunt destul de puternici pentru a ne ataca, *ja?* Aşa că vom pleca. Ann, urmează-mă, apoi tu, Ahmed, şi… David? David!

Bazargan se întoarse spre tânăr. David Allen încremenise, alb ca varul. Şi Bazargan înţelese de ce.

Iar dacă Pek Voratur ar fi destul de puternic pentru a ataca patru adulţi, ne-ar distruge…

Bonnie! Ben!

— David, aşteaptă! strigă Bazargan.

Dar era prea târziu. Allen zbură prin curte spre casa crelm, împiedicându-se în goana lui nebună, culcând la pământ un strat de allabeniribe.

— O, Dumnezeule mare! şopti Ann.

— Au avut doar câteva minute la dispoziţie…, spuse Bazargan, dându-şi seama că nu crede ceea ce spune.

Câteva minute puteau fi suficiente. Când ai convingerea morală absolută de partea ta, câteva minute puteau fi mai mult decât de-ajuns.

— Rămâneţi împreună! ordonă Gruber.

Îi conduse spre casa crelm, urmând acelaşi drum pe care se năpustise ca un nebun David Allen. Cu fiecare curte pe care o traversau, cerul se lumina, florile se deschideau, iar localnicii din gospodăria lui Voratur dădeau buzna afară din clădiri; de cum dădeau cu ochii de cei trei terrani, îngheţau pe loc.

Un grădinar întâlni privirea lui Bazargan şi-i întoarse spatele.

O femeie ieşi în fugă din spălătorie, având imprimată pe chip groaza provocată de vestea despre irealitatea terranilor. Dădu cu ochii de ei chiar în propria-i grădină, ţipă, se albi la faţă, apoi căpătă acea curioasă inexpresivitate a celui ce refuză să vadă. Îşi duse mâinile la cap.

Altă femeie trecu pe lângă ei, privind drept înainte, declarându-şi propria realitate sus şi tare prin atitudinea semeaţă. Cât de repede se putea răspândi realitatea împărtăşită pe Lume? Cu viteza cuvântului, de vreme ce rostirea cuvintelor însemna şi a le adeveri, şi a le face crezute. Toţi erau o singură fiinţă când împărtăşeau realitatea.

Toţi, mai puţin terranii.

Bazargan, Ann şi Gruber nu ajunseseră la casa crelm când auziră ţipătul cutremurat de durere al lui David Allen.

— Nu, nu, nu! şoptea Ann fără oprire şi fără vreun rost.

Bonnie şi Ben fuseseră duşi în grădina dejoacă, departe de copiii reali. Cel care le tăiase gâtul delicat, oricine ar fi fost, dispăruse deja, dar identitatea lui nu mai avea importanţă. Ar fi putut fi oricine, căci toţi împărtăşeau acelaşi gând.

Bonnie purta o cămăşuţă de noapte galbenă, culoarea părului ei. Ben fusese deja îmbrăcat cu o tunică roşie, de zi – copiii se trezeau foarte devreme. Sângele nu era atât de evident ca pe cămaşa de noapte a lui Bonnie. David stătea aplecat peste trupşoarele fragile, cu umerii scuturaţi de hohote. Ann îl atinse cu mâna.

— David… David! Haide, vino! Nu poţi să-i ajuţi, iar noi trebuie să plecăm.

Allen sări brusc în picioare şi se răsuci către ea, cu pumnii încleştaţi. Bazargan îşi dădu seama că, dacă-n locul ei ar fi fost Gruber, Allen l-ar fi lovit. Dar asupra lui Ann n-ar fi îndrăznit să ridice mâna.

— Nu-i poţi ajuta, dragul meu, îi spuse ea. Hai să plecăm înainte ca localnicii din gospodărie să organizeze un atac!

Tânărul acceptă ca Ann să-l ia de mâna şi să-l conducă.

— Rămâneţi laolaltă! le ceru Gruber. Drumul spre cea mai apropiată poartă duce prin curtea servitorilor. Pe aici!

Cu pistolul laser în mână, îi conduse printre indigenii grăbiţi care, în graba lor frenetică de a-şi comunica unii altora că terranii nu există în realitatea lor, se comportau de parcă într-adevăr cei patru oameni n-ar fi existat.

CINCISPREZECE

MUNŢII NEURY

Enli se trezi şi văzu lumina.

Frig… lumina era rece. Nu, răceala era în ea! Bătrânul, informatorul ireal, o înjunghiase. Desigur că o înjunghiase; era ireal, iar cei ireali puteau ucide. El o omorâse.

Şi ea era ireală. Dar nu-l omorâse.

Frig. Îi era atât de frig…

Zăcea pe duşumeaua camerei sale. Ceva negricios şi lipicios o ţinea la podea. Ba nu, putea să se târască; sângele ei nu era chiar atât de lipicios.

Atât de frig…

Trebuie să-i spună lui Pek Voratur. El era real. Nu va folosi un informator care putea ucide! Îi va cere bătrânului să părăsească gospodăria. Trebuie să-i spună lui Pek Voratur…

Lui Tabor îi fusese la fel de frig când zăcea în propriul său sânge, la baza altarului floral. Cât de frumos era acel altar, acoperit de rafiribe, de adkinibe şi de rosibe terrane… nu, nu, nu, rosibele terrane au apărut pe Lume mult mai târziu… Tabor. Frig.

Trebuie să-i spună lui Pek Voratur! Numai aşa va putea trăi pentru a-l elibera pe Tabor.

Enli se târî pe duşumea. Încă o lungime de braţ până la intrarea boltită. Vederea i se înceţoşă. Continuă să înainteze. Ajunse la draperie. Se târî pe sub ea, îngheţată. Sub ea, în loc de plăci de faianţă îngheţate, pietre de grădină îngheţate.

Dimineaţă. Abia dimineaţă. O, Tabor…

Cineva ţipă. Nu în curtea unde se afla ea, ci într-alta. De ce ţipau oamenii din liniştita gospodărie Voratur atât de devreme? Nu din cauza ei; încă nu văzuse pe nimeni. Nici din cauza lui Tabor; el era departe, mort, la baza altarului floral…

— Enli! O, Dumnezeule, Enli!

Pek Sikorski! Dar n-avea niciun sens. Pentru ce să se afle Pek Sikorski într-o curte a servitorilor la ivirea zorilor, când era atât de frig…?

— Enli? Mă auzi?

Nişte mâini o întoarseră cu faţa în sus. Pek Sikorski se aplecă deasupra ei.

— Da-a, P-Pek…

— Trăieşte! A fost înjunghiată. Şi are sânge la ceafă… Dieter, îmi trebuie trusa de prim-ajutor!

— Uite-o! se auzi altă voce, iar Enli îşi dădu seama că vorbeau în terrană şi nu în limba ei.

— Ai ştiut, spuse Bazargan.

Deci se afla şi el acolo, într-o curte a servitorilor, la răsăritul soarelui. Atât de ciudat… Şi-atât de rece!

— Dieter, ai ştiut cum o să reacţioneze Voratur, de aceea ai avut pistolul laser cu tine! Şi trusa medicală. Şi orice altceva mai ai în rucsac.

— Nu, sigur că n-am ştiut, Ahmed! Cine să poată şti ce vor face localnicii ăştia? Dar mi-a trecut prin cap să mă pregătesc şi-am făcut bine, *ja?* Ann, n-ai destul timp pentru asta!

— Este Enli! răspunse Pek Sikorski.

Lucru ciudat, căci Enli ştia deja cine e ea. Oare nu ştiau şi ceilalţi?

— Ann, dar…

— Chiar nu pricepi? întrebă ea, ridicând tonul. Probabil că a fost înjunghiată din cauza noastră. Datorită relaţiei apropiate pe care a avut-o cu noi! Exact ca… exact ca…

— Sssst, Ann.

— O luăm cu noi! Nu-i chiar atât de grav rănită; arată mai rău decât este în realitate.

— Ann, gândeşte-te că…

— O duc eu în braţe! spuse altă voce, care-i aparţinea lui Pek Allen, doar că nu era chiar a lui.

Pek Sikorski puse pe pielea lui Enli ceva cald, iar durerea dispăru. Dispăru cât ai bate din palme! Enli se simţi luată pe sus şi surprinse cu coada ochiului imaginea feţei lui Pek Allen deasupra ei. Câţiva localnici trecură în fugă prin grădină, pe lângă ei, dar n-o priviră pe Enli.

— O să-şi piardă cunoştinţa în curând! vorbi cineva.
— Aduceţi-l pe Tabor!
Atâta mai apucă să spună; apoi senzaţia de căldură îi învălui tot corpul; Enli zâmbi, fără să-i mai pese că nimic nu mai are noimă.

***

Dansează cu Tabor în poiana satului, între focurile de gătit, împreună cu ceilalţi tineri. Bătrânul Pek Raumul cânta la fluier. Dansează la fel ca-n fiecare seară în Gofkit Shamloe, între focurile pe care se pregăteşte cina şi-ntre copiii care se hârjonesc, în realitatea împărtăşită, caldă şi grea ca un parfum. Doar că nu e o seară ca oricare alta. E în seara în care ea şi Tabor au plecat din poiană şi s-au dus la râul străjuit de pajalibe, unde Tabor i-a spus: „Sunt sârme tari în creierii ce plutesc pe apele râului – ai face bine să-mi dai pastilele guvernamentale”, iar apoi bătrânul l-a înjunghiat cu un trandafir terran.
— Mai sunt douăzeci de kilometri, spuse Tabor, doar că nu era el deloc, ci o voce terrană, vorbind cuvinte terrane. Ce bine ar fi fost dacă aveam bicicletele!
Enli deschise ochii. Era aşezată pe pământ, în aer liber, sub cerul cu luni şi cu stele. Stelele păreau curate şi distincte, deşi la foarte mare depărtare. Simţea pe obraji aerul rece al nopţii, dar restul corpului ei era cald, acoperit de o pătură incredibil de subţire şi de uşoară, ce părea să genereze căldură. N-o durea nimic: nici pieptul, nici ceafa. În schimb, îşi simţea corpul lipsit de greutate, de parcă ar fi plutit pe nişte ape nevăzute. Aproape de ea, cei patru terrani, acoperiţi cu pături similare, şedeau în jurul unui mic con de lumină cum Enli nu mai văzuse şi nici nu-şi imaginase vreodată.
— Crezi că vor veni după noi? întrebă Pek Sikorski.
— Până dimineaţa, nu, se auzi vocea groasă a lui Bazargan. Cred că Voratur va dori să împărtăşească realitatea asta cu preoţii.
— Preoţii, ei sunt de vină!
— Nu, David! îl contrazise Bazargan. Vina e a noastră. Şi a oamenilor noştri de pe *Zeus!* Trebuia să fim informaţi despre

toate aspectele misiunii de la bun început. Numai astfel am fi reuşit să alegem mai bine ce să le spunem localnicilor.

— Şi ce altceva le-ai fi spus? sări Pek Gruber. Arma extraterestră era secret militar. Deci tot n-ai fi putut să le spui nimic altceva!

— La dracu' cu secretele militare! explodă Pek Allen.

— De la tine nici nu m-aş fi aşteptat la altă atitudine, replică Pek Gruber.

— Terminaţi! interveni Pek Sikorski, mai severă decât o auzise Enli vreodată. Nu ne putem permite să ne certăm. David, Dieter, ştiţi bine lucrul ăsta!

— Trebuie să ne facem un plan de acţiune, apoi să dormim, spuse Bazargan. Numai câteva ore. Apoi ne continuăm drumul, pentru a ajunge în munţi cât mai curând posibil, ca să nu fim nevoiţi să ne luptăm cu cei pe care-i vor trimite preoţii de la *Realitate şi Ispăşire.* Vestea despre noi a început deja să fie circule în jurul Lumii!

Se gândi la semnalizatorii din turnuri, atât de eficienţi…

— Nu vreau să fiu nevoit să omor niciun localnic.

— Nici măcar pe preoţii care i-au măcelărit pe Bonnie şi Ben?! întrebă Pek Allen cu amărăciune. Pe băştinaşii ăia aşa-zis religioşi, ahtiaţi după putere, care sunt în stare să taie beregata copilaşilor care dorm în… în…

Vocea lui Pek Allen se frânse. Apoi tânărul se ridică în picioare şi se pierdu în beznă.

— Ce tâmpit! făcu Pek Gruber. Crede că ajută dacă se ceartă cu noi? Ori dacă pleacă aşa, de capul lui?

— N-o să se depărteze prea mult, spuse Pek Sikorski. Pentru el e cel mai cumplit, Dieter! El i-a îngrijit pe copiii aceia în fiecare zi.

— Ştiu, recunoscu Gruber, mai calm. Ia uite – s-a trezit Enli!

Pek Sikorski se aplecă spre ea, punându-i ceva pe frunte şi pe partea laterală a toracelui.

— Cum te simţi, Enli?

— Eşti ireală! spuse ea. Toţi sunteţi ireali!

Pek Bazargan îi vorbi peste umărul lui Pek Sikorski, nu în terrană, ci în limba ei:

— La fel eşti şi tu, Enli! Nu-i aşa?

— Da, îl aprobă ea, simţind o uşurare datorată cumva ciudatei senzaţii de plutire pe care o avea.

— Eşti ireală din cauza noastră? continuă Bazargan.

— Nu. Din cauza lui Tabor. Fratele meu.

— Ahmed, fata e sub influenţa sedativelor, interveni Pek Sikorski. Nu-i pune întrebări acum, nu-i corect!

— O întrebare trebuie neapărat să-i pun. Enli, noi ne îndreptăm spre munţii Neury. Mai multe motive ne-au determinat să facem alegerea asta, unul dintre ele fiind acela că numai în munţi semenii tăi nu ne vor putea urmări pentru a ne ucide. Vrei să te luăm cu noi sau vrei să te lăsăm aici, să te găsească? Dacă nu eşti ireală din cauza noastră, poate c-ar fi mai bine să te lăsăm aici pentru a continua… pentru a continua acordul pe care probabil îl ai cu *Realitate şi Ispăşire.*

Mai bine s-o lase acolo… Să continue cu *Realitate şi Ispăşire…* Mai era acest lucru posibil? *Realitate şi Ispăşire* o făcuse informator, dar nu unul care să ucidă, cum făcuse bătrânul care încercase s-o omoare. Oare ea şi bătrânul ireal împărtăşeau aceeaşi realitate? Sau aceeaşi irealitate? Împărtăşea ea, oare, realitate sau irealitate cu terranii, care erau cu toţii atât de ireali, încât propriii lor semeni le spuneau adevăruri neadevărate?

Să însemne asta că există mai multe realităţi? Dar cum ar fi fost acest lucru cu putinţă? Cum ar putea oamenii să trăiască dacă această ipoteză ar fi adevărată, cum ar putea ei trăi separaţi în realităţi diferite, izolaţi şi singuri?

Atunci poate tocmai singurătatea era reală!

N-o durea capul. Ea, Enli Pek Brimmidin, zăcea sub stelele reci gândind lucruri de negândit, fără s-o doară capul. Presupuse că asta se datorează medicamentelor pe care i le dăduseră terranii. Tot ce se întâmpla era din cauza terranilor, care aduseseră noua realitate – sau noua irealitate – în mijlocul celei vechi, şi astfel făcuseră Lumea ţăndări. Dacă terranii n-ar fi venit, ea şi-ar fi ispăşit pedeapsa ca informator, ar fi fost declarată iarăşi reală şi i s-ar fi permis să-l elibereze pe Tabor, pentru ca acesta să se alăture strămoşilor. Realităţile diferite, izolarea ce-i separa pe oameni unii de ceilalţi, lăsându-i să sufere în singurătate, toate se întâmplau din cauza terranilor.

Îi ura!

Ba nu-i ura. Teranii erau realitatea ei.

— N-o mai chinui, Ahmed! spuse Pek Sikorski cu vocea ei blândă, binevoitoare, ireală. Îi vei provoca o durere de cap. Enli, mai bine dormi acum şi-o să hotărăşti mai târziu dacă vrei să vii cu noi sau nu.

De parcă somnul, acel mic popas liniştit pe tărâmul strămoşilor, ar mai fi vreodată posibil pentru ea!

Pek Sikorski potrivi pătura ce emana căldură peste Enli, băgând-o pe sub picioarele ei şi trăgând-o până sub bărbie. Era ca o mamă ce-şi îngrijeşte copilul: la fel ca Anno cu micuţul Fentil. Iar Pek Bazargan se apropie şi-i şopti la ureche:

— Îmi pare rău, Enli! Nu aşa ar fi trebuit să se întâmple…

***

Bazargan îşi trecu mâna peste frunte. Transpira abundent, cu toate că aerul nopţii era rece. Niciunul dintre ei nu era obişnuit să meargă atât de repede, pe distanţe atât de mari. Îl dureau muşchii gambelor.

— Cât mai avem, Dieter? întrebă el.

Gruber stătea lângă Ann, aproape de conul generator de energie.

— Încă doisprezece-treisprezece kilometri. Putem să-i facem până la prânz, dacă pornim în zori.

— Chiar şi ducând-o pe Enli în braţe?

— Cred ca da. Dar, Ahmed, dacă vin după noi, vor folosi biciclete şi n-avem cum să fim mai rapizi decât ei!

— Nu cred să pornească înainte de răsăritul soarelui; cu puţin noroc, vom reuşi să ajungem înaintea lor, spuse Bazargan. Acum avem nevoie de somn, dar mai întâi spune-mi exact ce-ai pus în trusa aia de urgenţă!

Gruber zâmbi larg. Dintre toţi, el era în cea mai bună formă fizică şi, credea Bazargan, agrea cel mai mult situaţiile de primejdie fizică. Tocmai persoana potrivită pe care s-o ai alături când te afli la ananghie, cum se aflau ei în acel moment.

— Patru costume S – n-aveam de unde să ştiu că o să vină şi Enli cu noi!

— Desigur că nu, replică Bazargan, aruncând o privire localnicei care dormea.

Oricare dintre costumele S i s-ar fi potrivit, dar asta însenina să lase pe altcineva fără. În acel moment, Enli era învelită cu folia termală adusă de Dieter, generatoare de căldură. Dar în munţii Neury radioactivitatea era extrem de ridicată, astfel că doar costumele S i-ar fi putut proteja.

— Conul generator de energie, câteva torţe P, folia termică, pistolul, continuă Dieter să înşire. Prafurile nutritive pe care tocmai le-ai mâncat...

— Ce cantitate?

— Provizii suficiente pentru patru oameni, timp de aproape o săptămână. Dacă suntem cumpătaţi. Trusa medicală a lui Ann, trusa mea de geolog, ceva echipament simplu de speologie. Cam asta-i tot!

— Nu-i de mirare că rucsacul e atât de greu!

— Supravieţuirea-i grea! Dar mă ajută zero virgulă nouă G să-l duc.

Gruber afişă din nou un zâmbet larg.

Ceva se mişcă dincolo de cercul de lumină emis de generatorul conic: era David Allen, întors din plimbarea solitară. Bazargan îl privi cum se întinde pe jos fără a scoate o vorbă, cu spatele la colegii lui, prefăcându-se că vrea să doarmă.

— În munţi, aparatele de comunicaţie s-ar putea să nu funcţioneze, continuă Gruber, purtându-se de parcă Allen nici n-ar fi existat. Depinde cât de gros e tavanul de stâncă.

— Vom încerca să-i contactăm încă o dată înainte să ajungem în munţi, spuse Bazargan.

— De ce? Ce să le spunem? Dacă *Zeus* nu câştigă lupta împotriva fallerilor sau dacă se întâmplă ceva cu ei în timp ce se joacă cu luna aia, nu se va întoarce nimeni după noi!

— Atunci, nu ne rămâne decât să sperăm că *Zeus* va învinge, spuse Bazargan în şoaptă.

***

Munţii Neury ţâşneau din mijlocul câmpiei. Pe parcursul ultimelor două ore, coborâseră obosiţi o pantă uşoară, apoi luaseră în piept una mai abruptă, de pe a cărei culme Bazargan privi pentru prima oară cu atenţie refugiul lor atât de nesigur. Respirând cu greutate, leoarcă de năduşeală, cei patru terrani şi

Enli se opriră pentru a privi casa Primei Flori, din ale cărei petale nedesfăcute fusese creată Lumea.

Bazargan îşi spuse că munţii arătau de parcă i-ar fi desenat un copil într-un acces maniacal: neregulaţi, cu piscuri ascuţite ici, rotunjite colo, având la bază o sumedenie de crevase, peşteri şi movile, de parcă pensula ar fi luat-o razna. Erau acoperiţi de omniprezenta şi bogata „iarbă” a planetei, smălţuită cu flori de câmp, omniprezente şi ele, dar mai firave din cauza solului stâncos. Numeroase stânci cenuşii punctau întinderea acoperită cu vegetaţie.

— Arată ca nişte munţi obişnuiţi! remarcă Ann.

— Sunt relativ recenţi din punct de vedere geologic, îi răspunse Gruber. Tot ce se vede aici s-a aflat sub apă în ultima eră geologică principală. Mişcarea plăcilor tectonice a dus la ridicarea întregului bazin, cu milioane de ani în urmă. Dar aşteptaţi să vedeţi interiorul!

Tonul lui era plin de entuziasm.

— Enli, poţi merge mai departe? întrebă Bazargan.

— Da, răspunse fata.

Ann îi dăduse analgezice; nu simţea nicio durere. Dar asta însemna că nu putea nici să-şi sesizeze extenuarea, decât dacă adormea în picioare – lucru care se întâmplase o dată; căzuse şi se lovise la cap. După acel episod, David şi Gruber o căraseră în spate cu rândul o vreme, dar greutatea ei se dovedise prea mult chiar şi pentru tinereţea şi vigoarea lor. Bazargan, simţindu-şi pe deplin vârsta în timpul acelui lung marş forţat, nici măcar nu încercase.

— Dar este… este…

— Da, Enli? o încurajă Ann să vorbească.

— Este interzis! Munţii… Nu putem pătrunde în munţi!

Ann o luă cu blândeţe de mână şi o trase încet după ea.

Enli se opuse. Brusc, David Allen vorbi, pentru prima oară după izbucnirea din noaptea precedentă:

— Au apărut nişte oameni pe creasta aceea joasă din spatele nostru!

Bazargan se întoarse pe călcâie. Zece-cincisprezece băştinaşi veneau după ei cu paşi mari; se aflau cam la un kilometru în spatele lor.

— S-o luăm din loc! spuse Gruber cu energia-i inepuizabilă, apucând-o pe Enli de braţ.

O trase pe fată după el, aproape alergând, stabilind un ritm pe care ceilalţi se chinuiau să-l menţină. După câteva minute, Bazargan privi în urmă. Localnicii se apropiau.

— Mai repede! ordonă Gruber şi o rupse la fugă, fără să-i dea drumul lui Enli.

Spre surprinderea lui Bazargan, fata era în stare să ţină pasul. Îi subestimase rezistenţa.

Dar nu şi pe cea proprie… Alergând în urma tinerilor, Bazargan simţi o durere în piept. Durere, arsură. Nu mai putea să continue prea mult în ritmul acela… Inima…

— Co… continuaţi voi, gâfâi el, aplecându-se de mijloc. Foloseşte… costumul meu… Enli…

— Haide, Ahmed! strigă Dieter Gruber, nemilos. Nu mai este mult!

Dar lui Bazargan i se părea mult. Durerea i se târa fără grabă în piept, în picioare, instalându-se ca acasă în corpul lui. Vederea i se înceţoşă. Inima, inima…

Gruber lăsă braţul lui Enli şi-l apucă pe al lui Ahmed. Prins în strânsoarea mâinii aceleia de oţel – ce mama dracului or fi făcut părinţii cu genomul lui?! –, Bazargan se împleticea, fugea, se poticnea, se clătina, fiecare respiraţie fiind un chin. Poticneală, respiraţie, poticneală, nu mai putea să respire, opriţi-vă, vă rog, opriţi-vă…

— S-au oprit! anunţă David Allen.

Iar Dieter dădu drumul braţului lui Bazargan. Acesta căzu grămadă, simţind doar durerea insuportabilă din fiecare coastă, din fiecare celulă a pieptului. Respiraţie, durere, respiraţie…

— Trage-ţi puţin sufletul, Ahmed! spuse Gruber.

Ticălosul, nici măcar nu respira greu! Când putu să se ridice, tot cu mâinile sprijinite pe genunchii îndoiţi, Bazargan privi în jur. Trecuseră de prima dintre numeroasele stânci imense împrăştiate pe covorul de iarbă de la poalele versantului înalt, abrupt. De bună seamă, stânca era un fel de marcaj; urmăritorii se opriseră la un sfert de kilometru în spatele lor, înghesuiţi unii într-alţii, aparent consternaţi. În timp ce Bazargan privea, cu

respiraţia şuierătoare, gâfâită, indigenii porniră înainte, toţi laolaltă. Realitate împărtăşită…

— *Scheisse!* exclamă Gruber. Trebuie să pătrundem mai adânc în munţi!

— Nu! strigă Enli, dar nu se împotrivi când David Allen o luă în braţe şi porni în fugă.

Ajunseră la baza versantului cenuşiu şi purceseră de-a lungul lui.

— Aici, aici, imediat…, murmura Gruber.

Bazargan îi văzu pe cei din comandoul extraterestru al morţii – căci probabil asta erau – plasându-se pe un traseu paralel cu al lor. Şi-şi dădu seama că se apropiau.

Erau înarmaţi cu suliţe.

Ahmed nu le mai văzuse niciodată. Pe Lume nu se vâna; alimentaţia era preponderent vegetariană, suplimentată cu carnea unor animale de mult domesticite şi crescute în cirezi ascultătoare. Prădătorii fuseseră eliminaţi cu multe milenii în urmă. Insectele erau combătute cu ajutorul unor otrăvuri preparate de vindecători. Băştinaşii comiteau rareori crime, numai în momente de orbire pasională sau în cazuri de irealitate, folosind doar cuţite. De unde apăruseră suliţele?

Bazargan rămăsese în urma celorlalţi, fără să-şi fi recăpătat respiraţia normală. O suliţă zbură pe lângă capul lui şi lovi peretele cenuşiu de stâncă.

— La pământ! ţipă Ann, apucându-l de mână şi trăgându-l în jos.

Bazargan căzu, julindu-şi genunchii. Porni cu greu mai departe, lăsând în urmă o dâră subţire de sânge. Mergeau lipiţi de baza versantului uriaş, când apăraţi de stâncile căzute, când expuşi. Bazargan văzu o a doua suliţă trecând milimetric pe lângă capul lui Gruber, aflat în fruntea micului grup.

— *Ja!* ţipă acesta. Aici!

Şi dispăru în interiorul muntelui.

Bazargan înaintă împleticit. Ann dispăru la rândul ei, doar picioarele-i zgâriate, sângerânde mai puteau fi văzute. Observă şi el deschiderea pe unde intraseră ceilalţi. N-avea mai mult de un metru înălţime, mascată cu tufe şi iarbă din abundenţă. David Allen o împinse pe Enli printre plante, în inima stâncii.

Apoi, spre uimirea lui Bazargan, tânărul se ghemui în spatele unui bolovan cam mic pentru dimensiunile lui şi-i făcu semn să intre.

Nu era momentul potrivit să se certe asupra ordinii de intrare în crevasă. Bazargan se înghesui în deschizătură. O clipă mai târziu, Allen îl urmă.

Niciodată nu-i plăcuseră tunelurile. Cel în care se aflau avea puţin peste un metru înălţime, abia destul de încăpător pentru a se târî prin el şi aproape cufundat în beznă. Cei cinci erau înghesuiţi în acel spaţiu strâmt ca nişte sardele în conservă. Bazargan simţi că i se zbârleşte părul de pe ceafa. Ceva uşor îi umbla pe braţ; se scutură.

— Tunelul se lărgeşte, strigă Gruber din faţă. Urmaţi-mă!

De parcă ar fi avut de ales! Bazargan se târî mai departe, încercând să-şi calmeze respiraţia chinuită, spunându-şi că se datorează numai fugii nebuneşti. Tunelul se întunecă şi mai tare. Vechea frică iraţională îi reveni, strivindu-l… Va rămâne blocat, incapabil să înainteze ori să se întoarcă, îngropat de viu, milioane de tone de stâncă îi vor apăsa corpul, strivindu-i carnea şi oasele…

Respiră adânc! Concentrează-te asupra unui loc calm, liniştit din mintea ta. Respiră…

— Aproape că am ajuns! anunţă Gruber vesel.

Bazargan nu vedea nimic. Se târî orbeşte prin tunelul de piatră colţuroasă, apoi tunelul coti iarăşi şi el putu desluşi conturul neclar al fundului lui Enli; îl urmări până când dispăru, înghiţit de lumina devenită brusc orbitoare. Bazargan îşi iuţi mişcările. *Respiră… respiră…* Apoi ieşi din tunel.

Se trezi într-o peşteră de dimensiunile camerei sale din gospodăria lui Voratur, luminată printr-un horn lung din tavan, ce răzbătea până la suprafaţă. În semiobscuritatea cenuşie, Bazargan distinse un alt tunel, de dimensiuni mai mari decât primul, pornind din capătul opus al peşterii. Cei cinci oameni, cu pupilele dilatate la maximum, priveau când pereţii neregulaţi, când celălalt tunel, când unii la alţii.

— Enli, este vreo şansă ca ai tăi… ca oamenii aceia să ne urmărească până aici? întrebă Ann imperativ în limba localnicilor.

Enli scutură din cap, fără să scoată un sunet. Părea incapabilă să vorbească.

— La prima explorare a munţilor, spuse Gruber în engleză, am cercetat superficial foarte multe tuneluri şi am parcurs până aproape de capăt numai două. Ăsta n-a fost unul dintre cele două, dar întregul sistem este destul de omogen.

— Spune-ne la ce să ne aşteptăm. Pe scurt, Dieter! îl rugă Ann, zâmbind.

— Bine. Păi… acum un milion de ani, tot ce vedeţi era sub apă, într-un bazin de mică adâncime. Impactul asteroidului a fost destul de profund pentru a ajunge la magmă, iar erupţia de rocă rezultată a fost plină de gaz. De aceea există atât de multă piatră ponce – roca asta poroasă şi uşoară.

Luă o piatră de pe podeaua cavernei şi le-o arătă. Bazargan observă că era plină de găuri mici.

— În cele din urmă, continuă el, mişcarea plăcilor tectonice a ridicat întregul bazin, transformându-l în munţi. Munţii se aflau deasupra unei zone instabile din scoarţa terestră – ori au alunecat încet spre acea zonă. A urmat o activitate vulcanică intensă, în urma căreia au apărut tuneluri de lavă, ca ăsta în care stăm noi acum. Zona e şi acum instabilă, motiv pentru care există izvoare subterane cu apă termală. În timp, apa şi vântul au erodat calcarul moale şi s-au format astfel noi peşteri, hornuri şi tuneluri. În plus, întregul sistem de peşteri este radioactiv, fireşte.

— Cât de radioactiv? se interesă David Allen.

— Variază în funcţie de loc.

Bazargan îşi îndreptă trupul. Era vremea să reia comanda echipei.

— Avem patru costume de protecţie împotriva radiaţiei, iar noi suntem cinci. Propun să purtăm pe rând costumele şi să urmărim cu atenţie ce cantitate de radiaţie acumulează fiecare. Enli, te rog să-ţi pui costumul!

Îşi dezbrăcă propriul costum S. Enli îl privea cu o figură tâmpă. Probabil că efectul analgezicelor pe care i le administrase Ann începea să se diminueze.

— Te rog, îmbracă-l! repetă Bazargan în limba ei.

Enli reacţionă. Cu mişcări stângace, îşi trase pe ea costumul subţire şi flexibil – întâi picioarele şi pieptul, apoi braţele. Ann îi arătă cum să-l închidă şi scoase din buzunarul costumului casca gonflabilă, confecţionată dintr-un material moale.

— N-avem nevoie de căşti aici, o informă Gruber.

— Bine! aprobă Bazargan. Dacă stau direct sub hornul acela, pot să-l contactez pe *Zeus* prin transmiţător?

Gruber aruncă o privire la raza slabă de lumină ce venea de deasupra.

— Nu. Dar mai încolo vei putea.

— *Mai* încolo? întrebă Allen.

— Da. Veniţi! Dar de data asta vom avea lumină.

Gruber luă torţa P din rucsac, o aprinse şi o porni înainte. Ceilalţi îl urmară în al doilea tunel, toţi fiind nevoiţi să se aplece pentru a intra, mai puţin Enli. Întâi intră Ann, care şchiopăta uşor, dar era calmă. Apoi Enli, năucită, arătând ridicol cu blana de pe gât, încâlcită, ieşindu-i din partea de sus a costumului S. După ea, Allen, privind furios pereţii de stâncă. Bazargan la urmă, îmbărbătându-se pentru noua încercare.

Tunelul se dovedi ceva mai larg decât primul, dar mai întunecat. Lumina torţei P a lui Gruber nu ajungea şi la Bazargan, care se afla la coada procesiunii cocoşate.

— Ţineţi-vă de mâini! strigă Gruber.

Bazargan simţi mâna lui David Allen apucând-o pe a lui. Degetele lui Allen tremurau uşor, iar acest lucru, paradoxal, îl calmă.

Tunelul părea să se întindă kilometri întregi. Pe Bazargan începură să-l doară umerii din cauza poziţiei. De câteva ori crezu că aude apă curgând undeva, în spatele pereţilor de piatră negricioasă. O dată, când câteva pietricele căzură din tavan, îşi simţi inima în gât. *Eroziune,* spusese Gruber. *Rocă moale.*

Încetul cu încetul, Bazargan îşi dădu seama că urmează o pantă ascendentă. Tunelul se îndrepta în sus. De asemenea, se micşora. Tocmai când era pe cale să intre în panică, tunelul coti brusc şi-i putu vedea pe ceilalţi în faţa lui – un şir de oameni aduşi de spate, ţinându-se de mâini şi mergând cu paşi mici,

târşâiţi, ca nişte animale de povară epuizate. Apoi Gruber ieşi din tunel, urmat de Ann; Bazargan o auzi exclamând surprinsă.

Ieşi, la rândul lui, în bazinul deschis cu diametru de aproape douăzeci de metri. În partea sudică se ridicau stânci abrupte, în timp ce partea nordică era expusă soarelui ecuatorial. În mijloc, un izvor ieşea bolborosind din adâncul muntelui. Lumina, ce cădea vertical în zona expusă şi pieziş în zona stâncilor, oferea vederii zeci de specii de flori, având toate culorile posibile.

Ann se avântă. Bazargan îşi flexă genunchii, îşi îndreptă umerii amorţiţi şi porni după Ann, dar Gruber îl trase înapoi cu hotărâre.

— Aşteaptă, Ahmed! Cifra e mare în zona asta. Prea mare!

Radiaţii! Studiind florile cu mai multă atenţie, Bazargan observă că multe dintre ele suferiseră mutaţii. O tufă de pajale avea frunze alungite, în locul obişnuitelor grupuri de frunze rotunde. O floare de vekifiribă albastră era culcată la pământ, prea grea ca tulpina subţire s-o poată susţine. O floare monstruoasă, uriaşă, de culoare roşu-brun, ca sângele coagulat, avea o parte hipertrofiată, iar cealaltă nedezvoltată.

— Izvorul este sursa de radiaţii, spuse Gruber, încruntându-se. Dar… nu contează. Ahmed, cred că aici poţi stabili legătura cu cei de pe *Zeus.*

Bazargan se depărtă de peretele stâncos cu încă un pas, precaut, şi scoase aparatul de comunicaţie din buzunar. În mod curios, se simţea dezbrăcat, fiind singurul fără costum de protecţie. Semăna cu visele acelea în care toţi cei prezenţi la o conferinţă ştiinţifică sunt îmbrăcaţi, iar el stă în faţa lor gol-puşcă, încercând să prezinte o lucrare.

— *Zeus,* aici doctorul Bazargan. Răspundeţi, vă rog!

— Aici colonelul Johnson. Da, doctore?

— Am dori să ştim ce se întâmplă acolo, sus! zise Bazargan cu o anumită asprime în glas.

De ce credea Syree Johnson că a luat legătura cu ei? Cunoştea răspunsul: Johnson nu se gândea deloc la echipa de pe planetă.

— Remorcăm artefactul către Tunelul Spaţial Nr. 438, spuse Johnson răspicat. Nicio urmă de nave inamice. Nicio schimbare de situaţie.

— În schimb, a avut loc o schimbare de situaţie aici, replică Bazargan şi mai tăios. Băştinaşii au declarat oamenii ireali şi au încercat să ne omoare. Au reuşit să-i ucidă pe Bonnie şi pe Ben Mason. Noi, ceilalţi am reuşit să fugim în munţii Neury, unde ne găsim şi acum. Dacă plecăm de aici, vom fi vânaţi din nou. Hrana este limitată. Am încercat să vă contactăm noaptea trecută, dar n-aţi răspuns. Puteţi trimite naveta după noi?

— Nu, doctore! răspunse Johnson. Nu fără a decelera pentru lansarea navetei, ceea ce ar pune în pericol operaţiunea militară. Dacă aţi…

Un val de paraziţi neinteligibili.

— Poftim? Ce-aţi spus?

Tot paraziţi. Apoi nimic.

Bazargan, Ann şi Gruber se priviră. David Allen se lovi cu pumnul în palmă şi plecă enervat. Enli se uită nedumerită după el, apoi la Ann.

— Ceva se întâmplă acolo, spuse Gruber.

— Eu cred că ar fi bine să luăm în considerare cea mai pesimistă ipoteză, replică Bazargan calm. Dieter, dacă artefactul – adică Tas – produce acel efect de undă care destabilizează atomii, suntem protejaţi îndeajuns dacă rămânem aici?

— Nu! Locul e prea deschis. Dar piatra este un bun izolator. Dacă mergem mai în adâncime, vom fi protejaţi. Cu condiţia să evităm zonele cu radioactivitate crescută.

— Ştii cum să ajungi de-aici la un loc sigur?

Gruber clătină din cap.

— Nu. Numai până aici am ajuns în prima călătorie, până la bazinul ăsta, şi m-am întors pe acelaşi drum. Dar asta n-o putem face. Chiar dacă băştinaşii au plecat, avem prea mult de mers pe teren deschis până la următoarea intrare pe care am explorat-o. Am fi expuşi mult prea mult timp. Şi sătenilor, dar şi efectului de undă, dacă va veni.

— Aşadar, mergem mai departe! conchise Bazargan. Or fi intrări în peretele acela?

— Aflăm imediat, răspunse Gruber. Ahmed, înconjoară izvorul rămânând cât mai aproape de perete, până la tunelul de acolo! Nu te apropia de izvor. Ann, trebuie să laşi plantele alea în pace!

— Iau câteva specimene cu mine, răspunse ea.

De data aceasta, Bazargan merse în spatele lui Gruber, ceea ce-l făcu să beneficieze mai mult de torţa acestuia. Avantajul era contrabalansat de faptul că nu cunoşteau tunelul. Bazargan descoperi că merge cu toţi muşchii încordaţi, temându-se că vor cădea pietre ori se va fisura tavanul, aşa că făcu un efort conştient să se relaxeze. „Adu-ţi aminte de Ikbal din Lahore, reformatorul zelos: *Despre felul în care omul este legat de om / Acea poveste e un firicel, al cărui capăt s-a pierdut de-acum / Fără a mai fi găsit vreodată”* Bazargan zâmbi crispat.

Brusc, tunelul se înclină descendent.

— Nu se desprind pietre, dar nici nu-i cazul să ne afundăm prea adânc, spuse Gruber. Totuşi, vom încerca pentru puţin timp.

— Bine, aprobă Bazargan – un om legat de alt om cu fire ce nu mai pot fi descâlcite.

Umblară în linişte şi parcă un timp nesfârşit. Câteodată, tunelul se îngusta, dar nu insuportabil. Alteori se lărgea, devenind aproape peşteră, lungă şi îngustă. Bazargan auzi zgomotul apei în repetate rânduri, dar n-o văzu. La un moment dat, Gruber se opri pentru a apropia torţa de perete.

— Ia uitaţi-vă! Vedeţi stratul ăsta subţire de argilă? E de pe vremea impactului cu asteroidul!

Stratul oscila de-a lungul zidului, urcând şi coborând, urmărind modelul de deplasare ascendentă a masei de rocă: o mărturie în piatră a unui dezastru planetar.

Urmă o altă repriză de mers în tăcere şi o pantă şi mai abruptă. Bazargan începu să transpire. Se întreba cât de adânc vor mai coborî. Poate ar trebui să se întoarcă, să caute o altă intrare… Gruber spusese că stratul de rocă îi va apăra de efectul de undă pe care Syree Johnson l-ar putea lăsa să se năpustească asupra planetei. Dar a fi apăraţi de radiaţii nu le va servi la nimic dacă vor fi îngropaţi de vii.

Aflat la câţiva paşi înaintea lui Bazargan, Gruber dispăru brusc.

— Dieter? Eşti teafăr?

Trecură câteva clipe, apoi îi auziră vocea de undeva, de sub ei.

— *Ja!* Nicio problemă, e doar o pantă. Nu-i prea abruptă. Puteţi să vă aşezaţi în fund şi să alunecaţi până aici. Avem mai multe modalităţi de a ne întoarce.

Apropie torţa de porţiunea înclinată; lumina acesteia dezvălui o pantă destul de netedă, cu o înclinaţie de aproape treizeci de grade. Bazargan oftă, se aşeză pe pătura pe care o ducea şi se lăsă să alunece, având parte de o singură zdruncinătură serioasă la trecerea peste un colţ de piatră afurisit. Ajuns la baza pantei, se dădu repede la o parte pentru a-i permite lui Enli să-l urmeze.

Se afla împreună cu Gruber într-o peşteră vastă, luminată doar de torţa geologului. În semiobscuritate, Bazargan zări stalactite şi stalagmite, ca două şiruri de dinţi uriaşi, de pe care picura apa. Bazargan, nefiind protejat de costumul prevăzut cu un mecanism de termoreglare, simţea cum curge sudoarea şiroaie pe el.

— Ceva nu-i în regulă aici! murmură Gruber, studiind afişajul unui aparat minuscul pe care-l purta la încheietura groasă a mâinii.

— Ce nu-i în regulă? întrebă Bazargan.

Înainte să poată primi răspunsul, Enli apăru alunecând pe derdeluşul de piatră – o extraterestră echipată în costum S, cu blana de pe gât fluturând, cu ochii măriţi, îngrozită. Dar fata nu protestă, ci se ridică şi se depărtă de baza pantei, căci Ann pornise deja la vale.

— Ce nu-i în regulă? repetă Bazargan.

Cuvintele îi ieşiră din gură cu încetinitorul. Era ceva ciudat cu capul lui: parc-ar fi fost învelit în lână udă. Oboseala, cel mai probabil.

Allen alunecă pe panta de piatră, graţios şi încruntat.

— Gradientul geotermic…, răspunse Gruber într-un târziu.

Bazargan sesiză că vocea geologului suna la fel de înăbuşită ca a lui. Simţea începutul unei dureri de cap undeva, în adâncul orbitelor. Oboseala, anxietatea, foamea. Ultima oară se opriseră să mănânce tocmai cu o seară înainte.

— Ce-i cu… gradientul?

Gruber se încruntă, privind afişajul.

— *Ja,* se face din ce în ce mai cald pe măsură ce coborâm! Asta-i normal. Chiar eliminând efectul magmei, radioactivitatea apărută pe cale naturală încălzeşte rocile. Aici, la fel ca pe Pământ, sunt cantităţi reduse de radioactivitate – nu te pândeşte un pericol prea mare, Ahmed. Roca păstrează căldura, este un izolator perfect. Însă ar trebui ca, pe măsură ce pătrunzi mai în adânc, temperatura să crească tot mai puţin, de vreme ce radioactivitatea se înregistrează mai ales aproape de suprafaţă. Dar aici, rata de creştere a temperaturii este tot mai *mare!*

Bazargan făcu eforturi să urmărească raţionamentul. Tot mai chinuit de durerea de cap, rosti întrebarea aşteptată:

— De ce?

Geologul ridică din umeri.

— Aici nu suntem pe Pământ.

— Avem un geniu în mijlocul nostru! îi aruncă zeflemitor David Allen.

Preţ de o clipă, ochii lui Gruber aruncară flăcări. Dar focul din privirea lui se stinse repede, înlocuit de aceeaşi apatie pe care-o simţea şi Bazargan.

— Condu-ne mai departe, Dieter! vorbi acesta.

Gruber se apropie ezitant de celălalt capăt al peşterii, luminând pereţii cu torţa. Se vedeau intrările în mai multe tuneluri. Gruber se hotărî asupra unuia.

— Pek Bazargan, n-ar trebui s-o luăm pe aici! zise Enli, aflată în spatele lui.

Îi trebui un minut bun să asimileze ce-i spusese fata, sau chiar să priceapă că i se adresase lui.

— De ce nu? Dieter, aşteaptă puţin!

Geologul se opri din mers, întorcându-se greoi pentru a-i lumina cu torţa pe cei aflaţi în spate. Enli spuse ceva în limba ei, apoi repetă în engleză. Vocea ei era prea rapidă, prea stridentă.

— Tunelul celălalt duce în sus. Ai spus că în jos se face prea cald. Noi trebuie să mergem în sus!

În sus… Da, aşa e. Enli are dreptate. Trebuie să meargă în sus; Dieter spunea că trebuie să meargă în sus.

Oamenii se adunară laolaltă, confuzi.

— În sus! repetă Enli.

În sus. Da, aşa e. Enli are dreptate. Trebuie să meargă în sus; Dieter spunea că trebuie să meargă în sus.

„Îl doare capul”, îşi zise Bazargan.

Trebuie să meargă în sus…

Cineva îi luă mâna şi i-o puse în mâna lui Ann: Enli. Îi forţă să se ţină de mână, se strecură la celălalt capăt al şirului astfel format şi-i trase pe toţi după ea. Trenuleţul se puse în mişcare, ezitant, în urma ei, mergând în sus.

Dar apoi se treziră înapoi în peştera cu stalactite. Bazargan clipi. Asta nu era în jos? N-ar fi trebuit să meargă spre suprafaţă?

Nu-şi mai putea aduce aminte.

Enli îi trăgea după ea, intrând în alt tunel. Torţa ajunsese, cine ştie cum, în mâna ei; ea ajunsese, cine ştie cum, să preia conducerea. Terranii se târau ca nişte somnambuli în bezna tunelului – Bazargan nu ştia de cât timp; probabil că adormise. Se simţea adormit, simţea că visează, un vis lung în care se împleticea pe cărări de piatră, unele netede, altele bolovănoase, unele umede, altele uscate, urcând, urcând mereu…

Timpul trecea.

Timpul continua să se scurgă.

Dintr-o dată, se întâmplă ceva.

Îi trosni gâtul… Nu, îi trosni *capul.* Ceva din ţeasta lui cedă brusc, după care îşi dădu seama că poate iar să gândească. De parcă s-ar fi sfărâmat o carapace groasă care-i cuprinsese înainte capul.

— Ce… ce?!

Toţi cei patru terrani păreau la fel de năuci. Enli îi privea neliniştită.

— Solul era foarte sărac, spuse ea în cele din urmă. Pentru voi toţi!

— Un câmp, cine ştie de care, îşi dădu Gruber cu părerea, consultând afişajele. Problema e că aparatele nu l-au înregistrat… arată doar un lucru: rata creşterii geotermice este acum în scădere!

— Un câmp care afectează gândirea…, rosti Ann emoţionată. Dar, Dieter, trebuie să fie de natură electromagnetică!

— Nu. Ecranele nu arată aşa ceva, răspunse el. Dar, Ahmed, în timp ce noi eram… eram aşa, ai mai încasat şaptezeci de razi.

— Cât am în total?

— O sută zece.

Nu prea bine. Peste o zi sau două se va îmbolnăvi, dar nu va muri, chiar dacă nu va beneficia de îngrijiri medicale. Totuşi, va fi foarte neplăcut şi probabil că-l va costa nişte ani din viaţă.

David Allen îşi scoase costumul de pe el.

— Uite, doctore, ia-l pe al meu!

— Ăă… Mulţumesc!

De ce nu? Fuseseră de acord să poarte costumele prin rotaţie, iar Allen era cel mai tânăr membru al echipei.

— Aici eşti în siguranţă, David, îl asigură Gruber. Faţă de locurile pe care le-am străbătut. Ascultaţi, aud zgomot de apă!

— În tunelul acela, zise Ann.

— Aşteptaţi aici!

Geologul le distribui câteva torţe P mai mici şi dispăru cu cea mare. Ceilalţi aşteptară. Se aflau într-o peşteră de mărimea unui dormitor mic, abia suficient de încăpătoare pentru a-i permite lui Bazargan să-şi controleze respiraţia, dat fiind faptul că deasupra se aflau tone de piatră. Dar podeaua era uscată şi cu puţine neregularităţi, iar lumina torţei îi dezvăluia un tavan neted, rotunjit. Probabil că era unul dintre depozitele de lavă golite, descrise de Dieter. În semiobscuritate, Bazargan îi auzea pe ceilalţi cum respiră: Ann puţin cam repede, datorită urcuşului, Enli mai rar, iar David Allen – neregulat şi repede.

Bazargan îşi spuse că, teoretic, tânărul n-ar fi trebuit să fie chiar atât de extenuat din cauza urcuşului. Pe el, unul, îl dureau toţi muşchii, stomacul îi protesta, dar inima îi bătea normal. Şi era mai bătrân cu o generaţie decât Allen. „Aşadar, ce-l nelinişteşte pe David?”

— Dacă n-a fost un câmp electromagnetic, atunci ce dracu’ a fost? întrebă Ann.

Nu-i răspunse nimeni. Bazargan îmbrăcă costumul S pe care i-l dăduse Allen şi-l simţi cum se mulează pe corpul său.

Gruber se întoarse cu un expandabil plin cu apă. Expandabilele se împătureau ca nişte batiste şi erau foarte uşoare, dar la o simplă atingere se transformau în nişte

recipiente impermeabile dure, a căror formă era dată de nişte spiţe foarte subţiri şi flexibile, aproape imposibil de rupt. Fiecare costum S avea câteva prin buzunare.

— Apa e bună de băut, îi asigură el. Propun să campăm aici – să mâncăm, să bem şi să ne odihnim. Locul e la fel de potrivit ca oricare altul.

Sugestia era binevenită. Pregătiră prafurile nutritive insipide, folosind apa adusă de Gruber, băură cantităţi apreciabile de apă – avea un gust metalic şi era caldă – şi se pregătiră de somn.

Bazargan stătea întins şi asculta cum se contrazic Gruber şi Ann, în şoaptă.

— Ne-a fost afectată *gândirea!* spuse Ann. Iar Enli n-a avut nimic. Ea a fost singura care a funcţionat normal. Ceea ce sugerează doar câteva ipoteze. Unu: un gaz inodor care ne-a încetinit funcţiile cerebrale, dar nu şi pe ale ei – şi nu-mi imaginez ce ar putea fi, din punct de vedere chimic. Doi: un feromon la care ea este adaptată, iar noi nu suntem – numai că tunelul era atât de întunecos şi de uscat, încât niciun fel de vegetaţie n-avea cum să crească. Mă rog, poate că nu chiar niciun fel. Trei: un câmp electromagnetic.

— N-a fost un câmp electromagnetic! replică Gruber. Dacă ar fi fost, s-ar fi văzut pe ecran. Ar putea fi ciuperci adaptate la întuneric, care eliberează feromoni.

— Dar pentru ce? De ce ar evolua în direcţia asta? Gândurile conştiente nu pot constitui în niciun caz o ameninţare pentru nişte ciuperci care cresc la jumătate de kilometru sub pământ!

— Nu cred, o contrazise geologul cu jumătate de gură. Bine, atunci gazul inodor. Dar, Ann, pe mine mă nedumereşte mai mult creşterea ratei gradientului geotermic pe măsură ce coborâm şi descreşterea lui când urcăm. Normal ar fi tocmai invers. Iar dacă rata de creştere s-ar fi modificat cu aceeaşi valoare, căldura ar fi topit toate rocile la o adâncime de aproximativ treizeci de kilometri, numai că nimic din ce e aici nu indică aşa ceva!

— Atunci, ce crezi că influenţează gradientul?

— Nu-mi vine nimic în minte.

— Nici mie! Doar un câmp electromagnetic.

— Ann, ţi-am mai spus…

În cele din urmă, abandonară discuţia, iar Bazargan auzi cum respiraţia lor devine regulată şi profundă. Enli deja respira regulat, dar ea era extraterestră, aşa că n-avea de unde să ştie dacă doarme cu adevărat. Ultimul lucru pe care îl auzi înainte să adoarmă, simţind în nări mirosul de pământ şi piatră jilavă, a fost respiraţia lui David Allen: rapidă, neregulată, agitată, de parcă pentru Allen somnul fusese ucis împreună cu sărmanii Bonnie şi Ben Mason.

ŞAISPREZECE

ÎN DRUM SPRE TUNELUL SPAŢIAL NR. 438

Concluzia este, pur şi simplu, punctul în care ajungi când ai obosit să gândeşti.

Syree se străduia să gândească în continuare, chiar dacă operaţiunea de remorcare se desfăşura fără incidente. Stătea pe puntea de comandă, cumpănind posibilităţi, împrejurări neprevăzute, dezastre probabile.

— Acceleraţie un G, viteză opt virgulă opt clickuri pe secundă! raportă navigatorul.

— Continuaţi accelerarea! ordonă Peres.

— Continuăm accelerarea!

Cineva aflat în spatele lui Syree şuieră prelung printre dinţii încleştaţi.

La bordul navei nu se mai afla nimeni care să nu fi aflat în ce consta misiunea reală a navei. Ar fi fost imposibil să nu ştie toţi. *Zeus* părăsise orbita geosincronă şi se apropiase de planetă până la distanţa de două mii trei sute de clickuri. Cu mare atenţie, nava se poziţionase pe orbita „lunii” celei mai mici şi mai rapide a Lumii, Obiectul Orbital Nr. 7. În acel moment, luna era fixată de partea din faţă a navei *Zeus;* imaginea ei ocupa tot ecranul de observaţie al punţii de comandă, ca un uriaş bob de strugure cenuşiu, decojit. *Zeus* nu tracta artefactul, ci-l împingea fără menajamente, scoţându-l de pe orbită. Operaţiunea de împingere necesita întreaga putere de care era capabilă nava.

— Acceleraţie un G, viteză zece virgulă şase clickuri pe secundă.

Navigatorul fusese instruit să anunţe parametrii de zbor la fiecare trei minute.

— Continuaţi accelerarea!

— Continuăm accelerarea.

Obiectul Orbital Nr. 7 avea masa de aproximativ optsprezece ori mai mare decât *Zeus;* nava putea atinge o acceleraţie de

douăzeci de G la viteză maximă. Nimeni nu folosea puterea maximă pentru mai mult de câteva secunde, în manevre evazive de luptă, căci altfel toţi cei de la bord s-ar fi transformat într-un terci însângerat. Dar pentru a accelera un obiect de optsprezece ori mai mare ca tine la o rată de un G, ai nevoie de o putere de optsprezece ori cât un G. Syree percepea pretutindeni în jur tensiunea la care era supus *Zeus.* O simţea în oase, în vibraţia din propria-i ţeastă. De bună seamă că Peres, comandantul navei, o resimţea şi mai puternic.

— Raportul de stabilitate! ceru Peres.

— Stabilitatea se menţine.

Toată forţa lui *Zeus* trebuia concentrată spre a împinge exact în centrul de greutate al artefactului. Fireşte, stabilizarea electromagnetică era de ajutor; Syree indusese câmpul stabilizator pe suprafaţa obiectului. Noroc că era compusă din elemente cu bune proprietăţi conductoare – în caz contrar, nu-şi putea imagina cum ar fi reuşit operaţiunea.

— Acceleraţie un G, viteză doisprezece virgulă patru clickuri pe secundă.

— Continuaţi accelerarea!

— Continuăm accelerarea!

Pe măsură ce nava, împingând obiectul, îl scotea de pe orbită, efortul depus devenea mai mic. Legea descreşterii radiaţiei proporţional cu pătratul distanţei era de partea lor. *Zeus* avea să accelereze pe tot parcursul drumului până la tunelul spaţial, în loc să înceapă frânarea la jumătatea lui. Acest fapt urma să reducă timpul transportului la cinci zile, şaptesprezece ore şi trei minute. Dar însemna şi că-n momentul când va intra în tunel, artefactul va avea o viteză de patru mii opt sute de clickuri pe secundă. Niciun alt obiect nu mai intrase în tunelul spaţial cu o asemenea viteză; ca atare, nimeni nu ştia ce se va întâmpla. Dar, la urma urmelor, nu se ştiau multe lucruri despre această operaţiune disperată.

În spatele lui Syree, cineva tuşi o dată, apoi încă o dată.

— Eliberaţi puntea de comandă! se răsti Peres.

Aşadar, simţea şi el încordarea! Ofiţerii executară ordinul, şovăind. Syree rămase pe loc. Îi apăru în minte o imagine dintr-un vechi film de antrenament: un submarin ce-şi depăşise cu

mult limita maximă de imersiune, cu niturile împinse afară din carcasa ce începea să crape ca urmare a presiunii enorme exercitate de apă. Un nit zburase direct în capul navigatorului, iar craniul său sfărâmat fusese prins accidental pe peliculă, oripilând generaţii întregi de cadeţi.

Aparatul ei de comunicaţie prinse viaţă.

— Da?

— *Zeus,* aici doctorul Bazargan. Răspundeţi, vă rog!

— Aici colonelul Johnson. Da, doctore?

— Am dori să ştim ce se întâmplă acolo, sus! zise Bazargan.

Syree simţi în vocea lui o duritate ce nu-l caracteriza.

— Remorcăm artefactul către Tunelul Spaţial Nr. 438, spuse ea răspicat. Nicio urmă de nave inamice. Nicio schimbare de situaţie.

— Acceleraţie un G, viteză paisprezece virgulă unu clickuri pe secundă.

— Continuaţi accelerarea!

— Continuăm accelerarea.

— În schimb, a avut loc o schimbare de situaţie aici, replică Bazargan şi mai tăios. Băştinaşii au declarat oamenii ireali şi au încercat să ne omoare. Au reuşit să-i ucidă pe Bonnie şi pe Ben Mason. Noi, ceilalţi, am reuşit să fugim în munţii Neury, unde ne găsim şi acum. Dacă plecăm de aici, vom fi vânaţi din nou. Hrana este limitată. Am încercat să vă contactăm noaptea trecută, dar n-aţi răspuns. Puteţi trimite naveta după noi?

Naveta? Oare acei aşa-zişi oameni de ştiinţă aveau habar de legile fizicii care le guvernează vieţile?

— Nu, doctore! răspunse Johnson. Nu fără a decelera pentru lansarea navetei, ceea ce ar pune în pericol operaţiunea militară. Dacă aţi…

Nava se zdruncină brusc, suficient de puternic pentru a-i face aparatul de comunicaţie să zboare din mână.

— Ce dracu' a fost asta? întrebă maiorul Canton Lee, ridicându-se de pe jos.

— Nu ştiu! răspunse navigatorul cu voce tremurată. Artefactul ne-a… ne-a împins!

Syree privi ecranele. Nimic ieşit din comun. Îl chestiona pe navigator, dar putu să spună doar că ecranele au clipit preţ de o

secundă şi că artefactul s-a cutremurat. Între timp, totul revenise la normal.

— Datele despre acceleraţie! se răsti Peres.

— Acceleraţie un G, viteză cincisprezece virgulă opt clickuri pe secundă.

— Continuaţi accelerarea!

— Continuăm accelerarea!

Accelerarea continuă, constant, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Doamnă colonel, să nu vă mai folosiţi aparatul de comunicaţie! îi spuse Peres lui Syree.

— Domnule comandant, semnalul de pe planetă n-ar fi putut afecta în niciun caz...

— Sunteţi absolut sigură de acest lucru? Înţelegeţi chiar atât de bine legile fizicii care guvernează acest obiect, încât să fiţi absolut sigură ce-l afectează şi ce nu?

Syree tăcu.

— Acceleraţie un G, viteză şaisprezece virgulă cinci clickuri pe secundă, raportă navigatorul, conform ordinelor.

— Continuaţi accelerarea!

— Continuăm accelerarea!

Syree dezactivă aparatul de comunicaţie şi-l băgă în buzunar. Pe ecranul de observaţie, Obiectul Orbital Nr. 7 – o sferă cenuşie, inexpresivă de nouă sute de mii de tone –, scos de pe orbita proprie, se deplasa greoi spre Tunelul Spaţial Nr. 438, de care-l despărţeau peste un miliard de clickuri de vid cosmic.

Syree se întrebă ce anume provocase zguduitura artefactului. Nu credea să fi fost aparatul de comunicaţie. Nu, se activase ceva în interiorul enigmaticei sfere, probabil ca un reflex declanşat de depăşirea unei viteze prestabilite. Sau ca urmare a depărtării la o anumită distanţă de planetă. Sau dintr-un alt motiv pe care ei nu-l puteau intui.

Dar ce se activase? Şi ce efect va avea?

ŞAPTESPREZECE

MUNŢII NEURY

David se trezi primul. Preţ de o clipă înfricoşătoare, nu-şi dădu seama unde se află. Bezna totală, suprafaţa dură pe care stătea, mirosul de piatră… peştera!

Aprinse torţa la intensitate scăzută, făcând-o să lumineze în faţă. Roca curios de lustruită a tavanului îi atrase atenţia: era acoperită de mici granule scânteietoare. Mică? Aur? Cui îi păsa?!

Pe planeta aceea, aurul n-ar interesa pe nimeni. Decât pe el. Şi, poate, pe Enli.

Se ridică, privind-o pe fata care dormea. Cu o zi înainte le salvase viaţa, când îi condusese prin zona care le afectase gândirea şi-l făcuse să simtă… Dar nu voia să se gândească la lucrul ăla. Mai bine să se gândească la Enli! Era curajoasă şi deşteaptă. Şi, la fel ca toţi locuitorii Lumii, era *bună.* O persoană bună. Aşa o modelase evoluţia. Mecanismul realităţii împărtăşite făcuse ca acea mică fiinţă adormită, cu blana de pe gât încurcată şi murdară, să fie în atâtea privinţe superioară propriei sale rase, încât lui David îi era ruşine că e om. Locuitorii Lumii nu puteau minţi cu neruşinare, nu puteau tortura, nu puteau ucide…

Dar îi omorâseră pe Bonnie şi pe Ben!

O durere chinuitoare se porni în ceafa lui David. O secundă, cuprins de panică, crezu că se repetă ceea ce-i atacase cu o zi înainte, în tunelul acela adânc. Dar nu, încă putea gândi! Locuitorii Lumii au omorât copiii. Locuitorii Lumii au omorât…

— Pek Allen, trezeşte-te! şopti Enli. Visele tale te veştejesc!

Fata stătea lângă el, clipind, atingându-l pe braţ. David îi prinse mâna cu înflăcărare, i-o mângâie, îşi plimbă degetul mare peste pielea aspră ce acoperea oasele subţiri. Enli încercă să-şi retragă mâna, dar el i-o strânse şi mai tare. Aceste mâini pot ucide copii? Mâini ca acestea, mâini care salvează vieţi, care îngrijesc? Mâini ca ale lui Colert Gamolin? Sau ca ale micuţului Nafret, peste câţiva ani? Cum se putuse întâmpla?

— Pek Allen, te rog… dă-mi drumul!

Răspunsul îi veni lui David într-o răbufnire de sunet şi culoare, luând locul durerii ce-i măcina creierul. Aşa îl simţi: sunet şi culoare, frumuseţea firească a răsăritului de soare şi a cântecului păsărilor. *Nu asta se întâmplase!*

— Pek Allen…

— Iartă-mă, Enli! se scuză David, dând drumul mâinii ei.

Se strădui să-şi facă vocea să sune liniştitor. Biata fată, se speriase! Sigur că da – ea n-avea cum să înţeleagă ce înţelegea el, nu putea pune lucrurile cap la cap, aşa cum putea el. Enli era bună, curajoasă şi, mai presus de toate, morală, dar rasa ei încă n-avea viziunea, iluminarea, cunoştinţele rasei lui. Tocmai în acea combinaţie se afla răspunsul. Răspunsul, salvarea. Suma e mai mult decât părţile ei componente laolaltă.

Şi-atunci, ce se întâmplase în casa crelm? Ce-i omorâse cu adevărat pe Ben şi Bonnie? Ce-i…

— Pek Allen, ai nevoie de dozele tale? De dozele de dimineaţă?

Pricepu abia cu mare întârziere la ce se referea Enli. Vocea ei îngrijorată, blândă, în atmosfera semiobscură – un lucru viu printre rocile moarte… Se referea la mixtura de substanţe neurochimice pe care o lua în fiecare dimineaţă. De unde ştia că urmează Disciplina? Probabil că o văzuse pe Ann, cu care-şi petrecea mare parte din timp. Îi şopti:

— Nu, Enli, mă simt bine!

Dar şoapta lui se pierdu, căci Gruber, bivol nesimţitor, trezea pe toată lumea în stilul lui zgomotos, lipsit de maniere.

— Ahmed, te-ai trezit? Ann, cred că avem destulă apă pentru micul dejun; dacă nu, mai aduc. Şi-ar mai trebui să mai încercăm o dată să luăm legătura cu *Zeus,* când o să ajungem într-un loc deschis. Uite-aici prafurile nutritive…

Gruber şi Ann amestecară prafurile în apă şi le împărţiră celorlalţi în ceşti expandabile. Conţineau proteine, grăsimi şi carbohidraţi în proporţii ideale, plus fibre deshidratate şi un inhibitor de apetit, pentru a calma crampele gastrice provocate de foame. Plus vitamine şi arome, ultimul ingredient lăsând de dorit de cele mai multe ori. Dar David îşi bău porţia fără să-i simtă gustul. Mintea îi lucra cu febrilitate. Ţinea mâna aproape

de Enli, protector. Locuitorii Lumii erau *buni.* Şi-atunci, ce se întâmplase cu adevărat în casa crelm?

Un lucru era cert: niciunul dintre colegii săi de echipă nu-l va ajuta să afle răspunsul la întrebare. Gruber, cu mintea îngustă şi încăpăţânat ca un catâr, ştia un singur lucru: bolovanii lui. Bazargan, politician desăvârşit, îşi schimba opiniile după cum bătea vântul – sau cel puţin aşa se purta. Până şi Ann, în ciuda firii afectuoase, era prea absorbită de biologia plantelor şi avea o concepţie mult prea îngustă despre lume.

Aşadar, tocmai lui, David Campbell Allen, îi revenea misiunea de a descoperi ce se petrecuse cu adevărat în casa crelm. Şi nu numai asta. Acum vedea, completă, imaginea de ansamblu pe care Bazargan se străduise cu atâta hotărâre să-l împiedice s-o descopere. Depindea numai de el să-l combată pe Bazargan, să restabilească legăturile misiunii pământene cu indigenii, pentru ca, în cele din urmă, zestrea genetică a celor două rase – a oamenilor şi a locuitorilor Lumii – să fie unificată. Omenirea… nu, nu era cuvântul potrivit, fiindcă unificarea va produce ceva mai vast decât omenirea. Acea entitate vastă îşi va găsi plenitudinea! Vindecarea. Va fi capabilă să împărtăşească realitatea, la fel ca locuitorii Lumii, dar şi să controleze realitatea, cu ajutorul tehnologiei avansate, cum îi stă în putere omului. Va fi, în sfârşit, desăvârşită. Repusă în drepturi, strălucitoare şi vindecată!

Iată misiunea lui – nici mai mult, nici mai puţin!

David simţi cum îl cuprinde o pace profundă. Strânse mâna lui Enli încă o dată, apoi se ridică în picioare şi se întinse cât era de lung. Degetele lui atinseră plafonul peşterii, neted şi şlefuit ca sticla. Privind în jos, îl văzu pe Bazargan, care şedea cu un expandabil gol în mână şi-l observa. Purta costumul S pe care-l refuzase David. Ajustat. David îi zâmbi. Nici chiar Bazargan nu mai putea să-l supere. Era un simplu administrator de vârstă mijlocie. El, David Campbell Allen, era mai presus de Bazargan, superior lui. Mai presus de iritarea care i-o producea Gruber, mai presus de gelozia pe care i-o stârnea Ann. El era cel ales, instrumentul menit să vindece universul fiinţelor înzestrate cu conştiinţă.

El!

— Te simţi bine, David? îl întrebă încet Bazargan.
— Desigur!
După o mică pauză, Gruber zise:
— Atunci, dacă suntem gata cu toţii, haideţi să ne punem în mişcare! Avem nevoie de un loc deschis ca să luăm legătura cu *Zeus* şi să aflăm ce dracu' se întâmplă.

***

— Enli, despre ce-ţi vorbea Pek Allen azi-dimineaţă? o întrebă Bazargan cu voce scăzută.
Mergeau de puţin timp, iar tunelul ducea în sus, fără îndoială. Dar nu era la fel de neted ca acelea pe care le parcurseseră cu o zi înainte. Pek Allen mergea chiar în spatele lui Pek Gruber, fără unul dintre costumele ciudate ale terranilor. Apoi urmau Pek Sikorski, Enli şi Pek Bazargan. Fata îşi spuse că-i imposibil ca Pek Allen să audă vorbele rostite de conducătorul gospodăriei lui.
— Avea nişte vise care-l veştejeau! răspunse Enli. L-am trezit.
Se întrebă cine se tânguia în visele lui Pek Allen. Oare terranii ireali aveau şi ei morţi ireali care să-i bântuie în somn? Gândul îi provoca durere de cap.
Nu mai avea pastile guvernamentale.
— A spus despre ce era visul lui?
— Nu, el…
O durere ascuţită în intestine o făcu să se oprească.
— Enli? Ce s-a întâmplat?
Crampele îi cuprinse întreg abdomenul, depăşind în intensitate durerea de cap. Grăbită, Enli se chinui să-şi scoată costumul mulat pe corp.
— Ce s-a întâmplat? Spune-mi!
— Diaree! răspunse în limba ei, agitându-se înnebunită să dezbrace costumul S.
Judecând după expresia lui Pek Bazargan, îşi dădu seama că nu cunoaşte cuvântul. Nici ea nu ştia corespondentul în limba terrană.
— Apă puturoasă care iese din intestine…, explică ea. Ah!
O durea rău.

Spre surprinderea ei, Pek Bazargan părea stânjenit. De ce? Diareea era ceva normal, făcea parte din realitatea împărtăşită. Probabil că jena lui se datora faptului că era ireal.

Preţ de o clipă, durerea de cap o depăşi pe cea de burtă.

— Dieter, aşteaptă! strigă Pek Bazargan. Enli are… o problemă personală.

Se depărtă de ea cu paşi repezi, să-i ajungă pe ceilalţi. Enli îşi stinse torţa şi se lăsă pe vine. Până atunci folosiseră cu toţii pentru necesităţile fiziologice o nişă anume sau un tunel lateral, dar acolo nu se aflau nici de unele, nici de altele. Mirosul era îngrozitor. Enli spera că nu vor fi nevoiţi să se întoarcă înapoi prin locul acela. O cuprinse un val de greaţă copleşitor, care-i alungă din minte orice gând. Intestinele i se goliră spasmodic. Gemu.

— Enli…, sunt Ann.

Terrana îşi îndrepta lumina torţei spre pereţi, oblic, nu spre Enli.

— Ai nevoie de ajutor?

— Nu, mă… mă descurc.

— Te aşteptăm după cotul tunelului.

Criza se termină după mult timp şi o secătui de puteri. În cele din urmă, sprijinindu-se de unul dintre pereţii tunelului, porni cu paşi nesiguri după restul grupului. Îşi simţea picioarele moi. Ducea în mână costumul terran, de teama unei noi crize.

— Enli? o strigă Pek Allen blând.

Bărbaţii îşi acoperiseră gura şi nasul cu fâşii de pânză subţire.

— Mă simt… bine.

— Nu, nu te simţi deloc bine! o contrazise Pek Sikorski, vindecătoarea. Hai, sprijină-te de mine. Instrumentele lui Dieter spun că-n faţă e o peşteră mai mare.

— Nu… vorbi…, insistă Enli, prea istovită pentru a mai spune *te rog.*

Dacă Pek Sikorski – sau oricare dintre ei – mai spunea ceva care să încalce realitatea împărtăşită şi-i stârnea iar durerea de cap… Simţi încă o crampă săgetând-o.

— N-am să vorbesc, Enli. Haide, draga mea! Uşurel.

Înaintară încet, Enli sprijinindu-se de terrană. De femeia străină, ireală şi bună, ale cărei mâini le simţea calde pe pielea

ei rece, neprotejată de costum. Enli îşi lăsă gândurile să se topească în căldura emanată de Pek Sikorski.

Tunelul se termină brusc.

— *Verdammt!* înjură Pek Gruber printre dinţi. Ecranul arată… Staţi puţin, aici el

Ridică torţa puternică spre tavan. Chiar la înălţimea capetelor lor, lumina dezvăluia o deschidere îngustă, cât lăţimea umerilor unui om. Gruber sări, ateriză greşit pe grohotişul ce acoperea podeaua tunelului, se dezechilibră şi se izbi de un perete lateral.

— Dieter!

— N-am nimic, Ann! o linişti el îmbufnată, masându-şi umărul lovit. Dar mă tem că asta-i calea de legătură cu cealaltă peşteră. Nu cred să fie prea lungă, dar nu pot şti sigur; radiaţiile afectează aparatul.

— Cât de puternice sunt radiaţiile? întrebă Pek Bazargan.

— Nu prea puternice… deocamdată. Totuşi, Enli ar trebui să-şi îmbrace costumul.

Enli scutură din cap. Se temea de o nouă criză de diaree.

— Cred că trebuie să văd cât de lung şi cât de larg e tunelul. Ăsta ar putea fi sectorul cel mai dificil. David, dacă vrei să mă ajuţi…

Pek Allen porni după el. Cât timp merseseră, nu scoase niciun cuvânt, dar acum Enli putea să-i vadă faţa: zâmbea. În lumina stranie, reflectată inegal de pereţii tunelului, zâmbetul lui părea exaltat, de parcă ar fi avut un mare triumf. Ce fel de triumf? Nu pricepea, nu putea să-i înţeleagă deloc pe terranii aceia. Desigur, nici nu se aştepta să-i înţeleagă, erau ireali…

— Încetişor, Enli, sunt lângă tine! spuse Pek Sikorski, şi încă o dată, bunătatea ei o trase de pe muchia prăpastiei, prinzând-o înainte să se prăbuşească în abis.

Pek Allen îşi făcu palmele căuş, Pek Gruber îşi fixă piciorul în ele, apoi tânărul îl propulsă pe geolog către deschizătura din tavan. Acesta îşi împinse trupul prin intrare. Preţ de o clipă, Enli crezu că umerii lui sunt prea laţi şi nu vor încăpea, dar sub privirea coechipierilor aflaţi sub el, luminaţi vag de torţele mai slabe, Pek Gruber se strecură înăuntru ca un şarpe, până când jumătatea superioară a corpului său nu se mai văzu. Apoi nici picioarele… Se strecurase în scobitura stâncii.

O vreme, nimeni nu scoase niciun cuvânt; apoi Pek Sikorski şopti:

— Dacă rămâne blocat…

— E un speolog experimentat, zise Pek Allen, cu o exaltare în voce pe măsura celei de pe chip. Dar dacă rămâne blocat, mă duc după el şi-l scot. Floare la ureche!

Pek Bazargan se întoarse spre Pek Allen şi-l privi mustrător.

Timpul se scurgea încet. Nimeni nu scotea o vorbă. Pek Sikorski o trase pe Enli într-o parte, ca să se aşeze, iar Pek Bazargan li se alătură imediat. Numai Pek Allen rămase în picioare, zâmbind şi clipind repede. În sfârşit, din tunel se auzi un strigăt de bucurie, înăbuşit de tonele de piatră:

— *Ja!*

După alte câteva minute, faţa lui Pek Gruber reapăru în deschizătura din tavan, murdară, dar foarte zâmbitoare.

— Trebuie să vezi ca să crezi! Veniţi, tunelul nu-i prea lung. N-are nici şaizeci şi cinci de metri. Şi nu-i mult mai îngust ca ăsta!

— Şi ce să vedem? întrebă Pek Allen.

— Nu vă spun, dar e minunat! Este şi un loc deschis spre cer. Cu multă apă.

Corpul lui ieşea treptat din deschizătură: capul, umerii, pieptul, coapsele. Enli se temu că va aluneca şi va cădea pe podeaua tunelului. Dar Pek Allen se întinse până la el şi-l prinse în braţe, iar Pek Gruber ieşi din deschizătură ca dopul dintr-o sticlă cu pel.

— Mai întâi tu, Ann. Apoi Ahmed şi Enli. David şi cu mine vă vom ajuta să ajungeţi sus şi apoi venim şi noi.

— Cred că Enli e bolnavă, spuse Pek Sikorski. Din cauza prafurilor nutritive. Se pare că aparatul ei digestiv nu-i în stare să le asimileze. Dar am considerat că trebuie să mănânce ceva, aşa că am riscat. Doar că…

— Enli, mai eşti bolnavă? o întrebă Pek Allen, îngenunchind în faţa ei. Tot mai ai diaree?

Folosi cuvântul din limba indigenilor; spre deosebire de ceilalţi, el îl cunoştea. Fireşte, doar lucrase în casa crelm, cu copiii. Ea încuviinţă fără vorbe.

— Ai prefera să aştepţi aici până când îţi trece răul?

— Am să aştept împreună cu ea, spuse Pek Sikorski.

— Nu se poate! o contrazise Pek Allen, făcând-o pe Enli să se întrebe de ce nu era Pek Bazargan cel care să dea ordinele. N-ai putea s-o ridici până la gaura din tavan!

— Ba aş putea! îl înfruntă ea, roşind puţin. Îmi subestimezi puterile, David.

— Ann…, interveni Pek Bazargan.

Pek Gruber îl întrerupse nerăbdător:

— Nu este…

— Nu rămân aici! zise Enli răspicat în limba ei.

Terranii se purtau cu ea de parcă ar fi fost copil. Dar nu era copil, ci singura persoană reală de acolo. Şi n-avea de gând să rămână în tunelul acela strâmt şi întunecat, câtă vreme dincolo de horn exista un loc mult mai mare, deschis spre cer. Nu-i păsa de diaree. Deşi, după ce-şi afirmase voinţa spunându-le că nu rămâne, durerea de burtă părea să se potolească.

Câteva clipe, toţi terranii o priviră lung cu ochii lor deschişi la culoare. Apoi Pek Gruber aprobă din cap.

— Enli poate să aleagă ce-i mai bine pentru propria ei persoană. La fel ca noi toţi.

Oare ştia Pek Gruber cât de ciudat sunau spusele lui, cât de ireal? Nu alegeai realitatea; ea *exista,* pur şi simplu. Încă o dată, simţi junghiul durerii în cap.

— Dieter, o faci s-o doară capul! şopti Pek Bazargan. Mai bine hai să urcăm.

Pek Gruber îşi făcu palmele căuş şi-o ridică pe Pek Sikorski până la deschizătură; ea se prinse de muchie şi se strecură înăuntru, până când dispăru cu totul. Enli se ridică şi-şi puse costumul pe ea.

— Ahmed! rosti Pek Gruber.

— Nu pot!

Pek Gruber şi Pek Allen se întoarseră spre el. Pek Bazargan era foarte palid, chiar şi pentru un terran, iar faţa îi lucea, năduşită. Enli vedea sub pielea goală a gâtului său, acolo unde ar fi trebuit să aibă blană, pulsul accelerat.

— Am… dificultăţi cu tunelele. Până acum m-am descurcat, dar deschizătura aceea-i atât de mică… blocat în stâncă… Nu pot!

Se cutremură violent.

Era pentru prima oară când Enli îl vedea pe Pek Bazargan manifestând slăbiciune. Părea că acelaşi lucru este valabil şi pentru terrani. Pek Gruber se încruntă. Pe chipul lui Pek Allen apăru din nou acel zâmbet straniu, triumfător; se ridică pe vârful picioarelor, apoi se lăsă pe călcâie, iarăşi şi iarăşi. Enli nu mai văzuse la nimeni acea mişcare.

— Îmi pare rău! şopti Pek Bazargan. Nu pot…

— Atunci, rămâi aici! sugeră Pek Allen cu detaşare. Ne vom întoarce după tine pe drumul pe care am venit, de afară, după ce o terminăm cu munţii ăştia, după ce se încheie conspiraţia.

— *„Conspiraţie”?* făcu Enli – nu cunoştea acel cuvânt terran.

— Nu există nicio conspiraţie, David! se răsti la el Pek Gruber. Ahmed, *vii* cu noi! Avem nevoie de tine să-i contactezi pe cei de pe *Zeus.* Şi ai să…

— Poţi să iei tu…

— … treci în partea cealaltă, chiar dacă va fi nevoie ca David şi cu mine să te băgăm cu forţa în tunel!

Pek Allen se opri din legănarea pe vârful picioarelor. Zâmbetul i se accentuă, se transformă, determinând-o pe Enli să privească în altă parte. Pek Allen *voia* să-l îndese cu forţa pe Pek Bazargan în tunel! I-ar fi făcut plăcere. Pek Bazargan privea mohorât de la un terran la celălalt.

— Văd că vorbeşti serios, Dieter.

— Ştii bine că da! Te cunosc, Ahmed. Ştiu că nu eşti laş.

Bazargan, palid şi asudat, zâmbi amar.

— Dieter, sunt prea bătrân ca să mă simt ruşinat de provocarea unui tânăr.

— Chiar şi aşa, vii cu noi!

Enli îşi spuse că Pek Gruber e ca un *tumban.* Văzuse o dată un animal din acela, într-o grădină zoologică ambulantă. Prost, încăpăţânat, pornise drept înainte, mâncând frunze, şi nimic nu-l putea face să se abată din drum. Mărşăluia prin mlaştini, prin mărăcinişuri, pe tăciuni aprinşi. Pe planeta ei existau şi persoane asemănătoare; aşa era sora soţului surorii ei. La fel era şi Pek Gruber, terranul cel ireal.

Care ei, lui Enli Pek Brimmidin, îi părea din ce în ce mai real.

Nu se deosebea prea mult de sora ei prin alianţă.

De astă dată, se aştepta la durerea ascuţită din ţeastă. Descoperi că era chiar pregătită s-o suporte, chiar dacă nu suficient. Privi ca prin ceaţă cum Pek Bazargan păşeşte, tremurând, în palmele lui Pek Gruber făcute căuş, ratează prima tentativă de a ajunge la deschizătura din tavan, apoi încearcă din nou. La a doua încercare, reuşi să prindă muchia stâncii. Rămase o vreme atârnat, cu capul şi o bună parte din piept deja în tunel, dar cu fundul şi picioarele bălăbănindu-se afară. Picioarele se arcuiră, încordate. Pek Bazargan încerca să dea înapoi. Pek Allen ţâşni şi-i împinse fundul în tunel, cu duritate.

— David, *verdammt!* Poartă-te mai cu grijă!

— Conspiratorii nu merită grijă! replică Pek Allen cu o veselie răutăcioasă.

Pek Gruber încleştă pumnii, se opri şi privi deschizătura din tavan. Picioarele lui Bazargan dispărură încet în interior.

— Enli! o chemă Pek Allen.

Preţ de o clipă, teama îi birui durerea ascuţită de cap. O va împinge şi pe ea la fel? Dar Pek Allen se purtă blând cu ea. Îşi făcu palmele căuş şi-o ridică grijuliu, în timp ce Pek Gruber o susţinea. Intestinele ei tresăriră brusc, dar apoi se calmară. Se prinse de marginea deschizăturii şi începu să se strecoare înăuntru.

Îşi dădu seama că n-o mai doare capul. Durerea dispăruse când palmele împreunate ale lui Pek Allen îi sprijiniseră tălpile, iar mâinile mari şi bătătorite ale lui Pek Gruber îi ţinuseră şoldurile, împiedicând-o să se dezechilibreze. Pek Gruber era un *tumban,* iar florile din mintea lui Pek Allen creşteau anapoda. Pek Bazargan era laş. Pek Sikorski, deşi foarte bună, era capabilă să încalce realitatea. Toţi terranii puteau să încalce realitatea împărtăşită, chiar şi între ei (cum?). Dar se aflau acolo, la fel de reali precum căldura mâinilor de sub tălpile ei, şi aveau cu toţii suflet, chiar dacă foarte diferit şi straniu. Se comportau ca nişte oameni adevăraţi – gândeau, se certau, plantau, recoltau şi-şi îngrijeau unul altuia grădina, nu ca acei bieţi copii goi pe dinăuntru, care trebuiau distruşi fiindcă erau ireali. Acei copii nu îngrijeau pe nimeni, nu se certau cu nimeni, nu sperau nimic şi nici nu făceau vreun plan pentru altcineva. Însă terranii făceau toate aceste lucruri omeneşti*! Îi văzuse* ea

însăşi. Bâjbâise prin tuneluri întunecoase împreună cu ei, simţise sufletul fiecăruia dintre ei ciocnindu-se de sufletul ei, mângâindu-l, pătrunzându-l pe al ei – îi văzuse în ipostaze în care preoţii nu-i cunoscuseră niciodată.

Enli se târa de-a buşilea pe piatra dură, gândind: „Sunt informatoare. Foarte bine; m-am informat pe mine însămi! Am strânse informaţii şi le-am analizat intens, întorcându-le pe toate părţile, iar rezultatul a apărut, la fel de nedorit şi de inevitabil ca ofilirea unei flori.

Terranii sunt reali!”

OPTSPREZECE

ÎN DRUM SPRE TUNELUL SPAŢIAL NR. 438

Porniseră de trei zile şi două ore spre tunelul spaţial. Încă două zile şi cincisprezece ore până să ajungă la destinaţie.

Syree nu dormise mai deloc, cu toate că laboriosul proces de deplasare al Obiectului Orbital Nr. 7 se desfăşura fără incidente. Nu acoperiseră nici măcar o treime din distanţa până la tunelul spaţial. Viteza atinsese acum valoarea de două mii şase sute de clickuri pe secundă. Totuşi, Syree se surprinse îndemnând în sinea ei *„Mai repede, mai repede!”* – exerciţiu emoţional fără rost, căci *Zeus* îşi folosea toată puterea.

Nava nu se dezmembrase din cauza vibraţiilor, deşi era supusă la o tensiune extrem de mare. Dacă ar mai rezista încă două zile şi cincisprezece ore, pe urmă ar putea opri motoarele, lăsând inerţia să poarte Obiectul Orbital Nr. 7 către tunelul spaţial şi mai departe, prin el, cu o viteză de 4873 de clickuri pe secundă.

Asta, desigur, presupunând că Obiectul Orbital Nr. 7 va reuşi să treacă prin tunel.

Din lipsă de ocupaţie, Syree refăcuse ecuaţiile de zeci de ori, cu zeci de variabile, cu estimări optimiste, până şi cu factori complet ilogici. Dacă acel tunel ar fi avut capacitatea cu doar trei la sută mai mare faţă de celelalte tunele spaţiale… dacă estimarea capacităţii standard făcută de inginerii marţieni ar fi fost greşită cu numai doi la sută… dacă masa artefactului ar fi fost cu patru la sută mai mică decât stabiliseră ei…

Niciuna dintre aceste variabile nu era cu adevărat importantă. Orice masă are o rază Schwarzschild corespunzătoare, definită drept rază maximă până la care poţi comprima obiectul; o dată depăşită, el se va transforma într-o gaură neagră. Asta se întâmplase cu *Anaconda* cu cincizeci şi trei de ani în urmă. Acelaşi lucru se va întâmpla şi cu artefactul. Cu o singură excepţie: dacă ecuaţiile aveau o fisură pe care fizicienii n-o aflaseră.

Fisurile existau. Altfel, fallerii n-ar fi reuşit să construiască modificatorul fazei de undă. Iar oamenii ştiau extrem de puţine lucruri despre artefactul construit, probabil, de aceleaşi fiinţe dispărute care construiseră şi tunelurile spaţiale. Aşadar, se putea ca Obiectul Orbital Nr. 7 să reuşească să treacă prin Punctul de Intrare Nr. 438, chiar dacă un alt obiect cu masă egală, dar cu altă origine, ar fi fost comprimat şi transformat într-o mică gaură neagră.

Ecuaţiile infirmau această idee.

Exista gândul consolator că, dacă Obiectul Orbital Nr. 7 va fi distrus, nici fallerii nu vor pune mâna pe el. Şi mai exista şansa aceea, a unei variabile încă nedescoperite, care să-i permită trecerea prin tunel.

— Mesaj radio dinspre *Hermes,* domnule! anunţă Lee, aşezat în faţa monitoarelor sale de pe puntea de comandă.

— Pune-l pe difuzoare! ordonă Peres.

Toţi cei aflaţi pe punte se opriră din activitate pentru a asculta.

Teoretic, *Hermes,* micuţul zburător al lui *Zeus,* ar fi trebuit să se afle la vreo opt sute cincizeci de milioane de clickuri depărtare de nava-mamă, apropiindu-se cu repeziciune de tunel. Pilotul zburătorului, locotenentul Amalie Schuyler, îşi torturase corpul suportând o forţă gravitaţională exagerat de mare pentru a ajunge la tunel cu atât de mult timp înaintea lui *Zeus.* Mesajul avusese nevoie de patruzeci şi şapte de minute pentru a ajunge la ei.

— Vă salut, domnule comandant! se auzi vocea femeii-pilot.

Syree îi sesiză tonul încordat – expresia unui organism uman aflat la limita rezistenţei.

— Când acest mesaj va ajunge la dumneavoastră, eu ar trebui să mă aflu de cealaltă parte a tunelului. În acest moment, mă aflu la mai puţin de un minut de intrare. N-au fost probleme cu zborul până aici, n-am observat niciun semn al prezenţei inamicului în zonă. Instrucţiunile pentru comandamentul din sistemul solar Caligula au fost înţelese şi rămân neschimbate. Vă urez mult noroc în continuarea misiunii dumneavoastră! Terminat.

Lee îi zâmbi vesel lui Syree. *Până aici, toate bune!* La ora aceea, Amalie se afla în siguranţă, dincolo de tunelul spaţial, în sistemul solar Caligula aflat sub control uman. Sistemul solar Caligula era un avanpost militar; un zburător Orbita în permanenţă în apropierea ieşirii din tunelul spaţial. Locotenentul Schuyler îi va da raportul pilotului zburătorului, care va retransmite mesajul ei la comandamentul sistemului în timp util spre a se lua măsurile necesare.

— Toate planurile decurg normal! se adresă Peres întregului personal de pe puntea de comandă.

Vocea lui exprima mai puţină satisfacţie decât cea a locotenentului Amalie Schuyler. Partea lui *Zeus* din „toate planurile” era considerabil mai nebuloasă decât cea a lui *Hermes.*

Zburând prin Tunelul Spaţial Nr. 438, *Hermes* se asigurase că următorul obiect, care străbătea tunelul pentru prima oară, se va materializa tot în sistemul solar Caligula. Obiectul putea fi artefactul, dar nici Syree, nici Peres nu puteau fi siguri de acest lucru. Fallerii cunoşteau la fel de bine ca oamenii comportamentul tunelurilor spaţiale (poate chiar mai bine, dat fiind faptul că ei construiseră un dispozitiv atât de avansat, cum era modificatorul fazei de undă). Mai devreme sau mai târziu – probabil mai devreme –, o navă a lor va ieşi din tunel. Apoi îl va străbate în sens invers, pentru ca oricine va trece după ei să se trezească în spaţiul controlat de falleri, nu în cel controlat de oameni.

Mesajul purtat de *Hermes* conţinea ordine menite să împiedice producerea acestui scenariu nefavorabil pământenilor. Syree calculase viteza, timpul şi distanţa tandemului artefact-Zeus până la a opta zecimală. Dacă nimic nu împiedica operaţiunea de remorcare a artefactului să se desfăşoare normal, Obiectul Orbital Nr. 7 avea să pătrundă în Tunelul Spaţial Nr. 438 după exact două zile, cincisprezece ore, cincizeci şi şapte de minute şi trei secunde, calculate din acel moment, adică 14:37, oră locală. Cu cinci minute înainte de pătrunderea artefactului în tunel, urmând instrucţiunile transmise de locotenentul Schuyler, un zburător din sistemul Caligula se va avânta în tunel, ieşind în celălalt sistem solar, şi

se va întoarce imediat în tunel, aşa încât artefactul să-l urmeze în sistemul solar Caligula.

Desigur, fallerii puteau foarte bine să anticipeze această manevră. În trecut, se dovediseră a fi foarte buni strategi. De aceea, un al doilea zburător va intra din şi în sistemul solar Caligula la interval de patru minute după primul zburător şi cu numai şaizeci de secunde înainte ca artefactul să ajungă la tunel.

— Şaizeci de secunde? se mirase Peres când Syree îi arătase calculele. Putem fi atât de precişi, colonele?

— Da! rostise Syree cu mai multă încredere decât simţea.

Cifrele erau corecte, dar realitatea avea felul ei de a introduce variabile inexistente în calculele de pe urma cărora rezultau cifrele. Se abţinu să spună cu voce tare acest lucru.

— Deci ne vom separa de artefact în ultimul moment, iar el va ajunge în sistemul solar Caligula, spusese Peres. Şi pe urmă?

La acea întrebare nu exista un răspuns valid. Locotenentul Schuyler primise instrucţiuni să anunţe Comandamentul Caligula că ar putea primi o armă extraterestră nepreţuită. Sau o mică gaură neagră, deplasându-se probabil cu o viteză de 4873 clickuri pe secundă. Sau o undă puternică având efectul de a destabiliza nucleele elementelor cu număr atomic peste şaptezeci şi cinci. Sau, pur şi simplu, nimic.

Între timp, ofiţerii cu roluri esenţiale în misiune stăteau neclintiţi pe puntea de comandă: dormeau pe scaune, nu se spălau, nu zâmbeau. Iar marea sferă cenuşie umplea mereu ecranul de supraveghere, ascunzând privirii stelele.

— Prânzul, domnule!

Un soldat din echipa de la popotă apăru cu o tavă mare, acoperită. Aromele apetisante de mâncare caldă umplură aerul punţii de comandă. Soldatul aşeză tava şi o descoperi.

— Mulţumesc, îi spuse Peres. Liber!

Lee înhăţă un sandviş cald şi muşcă zdravăn din el. Syree se forţă să mai mănânce unul. N-ar fi putut spune ce conţinea; era o sursă de energie şi-atâta tot.

Maiorul Ombatu, căruia, în mod clar, mesajul venit de pe *Hermes* nu-i ridicase moralul, zise iritat:

— Nu pot să mănânc cu mirosul ăsta de-aici! Cineva are nevoie de-o baie bună.

— Mai ţine-ţi gura, Ombatu!

— Nu-mi spune mie ce să fac, Lee! îi aruncă Ombatu sec.

Cei doi se priviră cu dispreţ, acel dispreţ fără rost ce apare între oamenii aflaţi împreună de prea multă vreme, într-o tensiune prea mare, dar care au totuşi nevoie unul de celălalt. Toată lumea avea nevoie de o baie bună. Însă nimeni nu voia să părăsească puntea de comandă pentru atât de mult timp, cu toate că nu se întâmpla nimic ieşit din comun.

Şapte ore mai târziu, se întâmplă.

***

Secundul, Debra Puchalla, aflată la comanda navei, îi raportă lui Peres, care era întins fără să doarmă pe un şezlong amplasat într-un colţ al punţii de comandă:

— Domnule! Un obiect tocmai a ieşit din Tunelul Spaţial Nr. 438… primim datele senzorilor… este un skiter!

— Falleri, vorbi Peres. Direcţie?

— Spre noi… un moment… a ieşit un al doilea obiect. Primim datele senzorilor… este o navă de război a fallerilor!

Peres şi Syree se năpustiră la monitoare. Cele două nave inamice, simple puncte pe ecran, se despărţeau. Skiterul se opri în apropierea intrării tunelului, pregătit să se întoarcă. Nava de luptă porni spre *Zeus.* Fără îndoială, fallerii identificaseră nava *Zeus* după datele primite de la senzorii proprii şi descoperiseră (surpriză!) că-şi mărise masa de nouăsprezece ori. Inamicul aflase ce voiau să facă pământenii. Următorul lor pas va fi menit să-l împiedice pe *Zeus* să-şi atingă obiectivul.

— Domnule comandant, schimbare în direcţia de deplasare a inamicului! îl atenţionă Puchalla. Skiterul se retrage… se apropie de tunelul spaţial… gata, a intrat.

— Se întoarce în spaţiul controlat de ei, pentru a raporta, spuse Peres.

Desigur, Syree ştia ce intenţionase să spună: că skiterul dispăruse în tunel cu patruzeci şi trei de minute în urmă. Toate informaţiile pe care le primeau erau vechi, limitate de c[9],

[9] c este viteza luminii în vid; c = 299 793 km/s (n.tr.).

limitare ce, dintr-un motiv sau altul, nu afecta şi spaţiul tunelelor spaţiale.

— Nava de luptă inamică avansează, raportă Puchalla. Are o acceleraţie de doi G… distanţa actuală faţă de noi este de şapte sute optzeci de milioane…

— Opriţi motoarele! ordonă Peres.

— Aşteptaţi, domnule comandant! spuse repede Syree.

Zeus era precum o furnică – trudea cărând în spinare o greutate enormă, perfect echilibrată, iar Syree încă nu putea permite ca încărcătura să fie dată jos.

— Un moment, vă rog!

— Anulează ultima comandă, spuse Peres lui Puchalla.

Se întoarse către Syree.

— Doctore Johnson?

Felul în care i se adresase, folosind titlul ei şi nu gradul militar, spunea multe; Peres îi amintea faptul că se află pe puntea de comandă în calitate de specialist al proiectului, nu de ofiţer de comandă. Încuviinţă acest lucru printr-o mişcare a capului.

— Domnule comandant, bănuiesc că doriţi să opriţi motoarele şi să desprindeţi artefactul. Să-l lăsaţi să navigheze în virtutea inerţiei către tunelul spaţial, pentru ca *Zeus* să fie apt de a se confrunta cu duşmanul. Dar dacă-l desprindeţi acum, artefactul se va deplasa cu… un moment…

Tastă febril datele necesare, efectuă ecuaţiile.

— Dacă detaşaţi artefactul în acest moment, el va continua să se deplaseze cu viteza pe care o avem acum, două mii opt sute şaizeci de kilometri pe secundă. În loc de patru mii opt sute şaptezeci şi trei de kilometri pe secundă, cât atinge dacă *Zeus* ar continua să accelereze. La această viteză redusă, artefactului îi vor mai trebui încă… o secundă… încă patru zile şi cincisprezece ore pentru a ajunge la tunelul spaţial. Dar, *dacă* accelerăm pe cât de mult posibil, putem reduce de mai multe ori timpul de care va avea nevoie.

— Doctore Johnson, suntem atacaţi!

— Încă nu! Skiterul a dispărut. Când vom intra în raza de acţiune a armamentului navei lor – chiar lăsând o marjă confortabilă pentru întâmplări neprevăzute –, vom desprinde

artefactul. Dar nu acum. O singură oră de accelerare în plus îi va creşte viteza cu încă treizeci şi şase de clickuri pe secundă. În zece ore, îi putem mări viteza la trei mii două sute şaisprezece kilometri pe secundă. Şi tot ne va mai rămâne timp să ne separăm şi să manevrăm. Sau să acţionăm detonatoarele, dacă asta alegeţi să faceţi.

Peres tăcea. Cumpănea oare spusele ei? Syree continuă:

— Şi aduceţi-vă aminte, zburătorii noştri vor trece prin tunel la orele stabilite. Cu cât va fi mai mic intervalul de timp între apariţia lor şi momentul când artefactul va ajunge la tunel, cu atât va fi mai mică şansa ca o altă navă a fallerilor să apară şi să atragă artefactul în teritoriul controlat de inamic. Pentru ca acel interval de timp să rămână mic, trebuie să continuăm accelerarea artefactului cât mai mult cu putinţă.

Peres se încruntă.

— Chiar crezi că fallerii, acum că sunt aici, ne vor lăsa să plecăm cu artefactul?! Eu zic că, la nevoie, au să deschidă focul asupra artefactului chiar înainte ca el să pătrundă în tunelul spaţial. Au să-l pulverizeze!

— Ar putea să încerce. Dar nu *ştim* cu adevărat ce se va întâmpla de acum şi până atunci. Până când vom afla, a continua să accelerăm artefactul nu ne costă nimic şi ne ajută să micşorăm perioada în care am fi expuşi la acţiunile fallerilor. Dacă suntem legaţi de artefact, iar ei îl vor, e foarte puţin probabil să ne atace, cel puţin până când vom ajunge aproape de tunel, iar ei vor vedea că n-au încotro. Iar în acel moment, desigur, explozibilii de pe suprafaţa artefactului se vor afla mult mai aproape de nava inamică.

Peres cugetă.

— Dacă iniţiem detonatoarele cu câteva minute înainte ca artefactul să ajungă la tunelul spaţial… dacă facem acesta, putem nimici şi nava fallerilor în aceeaşi explozie?

— Depinde cât de aproape de tunelul spaţial se vor afla. Dar cel puţin este o posibilitate. Pe care n-o avem dacă ne desprindem şi detonăm în acest moment.

Peres cumpăni spusele ei. Syree îşi ţinea răsuflarea.

— Bine! decise el într-un final. Continuăm accelerarea! Pentru moment, cel puţin. Doar dacă situaţia rămâne neschimbată.

— Vă mulţumesc, domnule! spuse Syree, înghiţindu-şi mândria.

Era decizia lui, iar ea ştia că trebuie să recunoască acest lucru, în caz contrar riscând să arate ca o persoană care încearcă să submineze lanţul de comandă.

— Navigator, păstrează direcţia şi continuă accelerarea!

— Continuăm accelerarea.

— Domnişoară Puchalla, armează toate sistemele de tragere! Echipajul la posturile de luptă!

— Toate sistemele de tragere sunt armate.

Nava *Zeus* era un vechi crucişător modernizat, presupus a se afla într-o misiune ştiinţifică. Syree era de părere că armele ei n-ar putea face faţă în niciun caz celor ale unei nave de război a fallerilor. Dar în acel moment, toată atenţia îi era acaparată de Obiectul Orbital Nr. 7. Ea îl salvase, cel puţin pentru o perioadă nedeterminată de timp. Pretutindeni în navă urlau sirenele ce chemau echipajul la posturile de luptă.

— Starea armamentului!

— Toate sistemele sunt armate şi pregătite. Schimbare în viteza navei inamice… un moment… încetineşte! Domnule comandant… încetinire pronunţată… poziţie staţionară. Poziţia inamicului: la două sute de clickuri distanţă faţă de Tunelul Spaţial Nr. 438, într-un unghi de nouăzeci de grade faţă de traiectoria artefactului.

La o depărtare de aproape opt sute de milioane de kilometri una de cealaltă, cele două nave se urmăreau reciproc. Datele primite de la senzori erau vechi de patruzeci şi trei de minute, dar utile jocului de-a şoarecele şi pisica. Pisica stătea nemişcată lângă gaură, iar şoarecele înainta din ce în ce mai repede. Ducând o bucată mare de caşcaval. Syree îşi reprimă imaginea mentală, cu care bunica Emily n-ar fi fost de acord.

— Doctore Johnson, calculează timpul şi poziţia de detonare a artefactului pentru a obţine un efect maxim asupra navei de război a fallerilor, presupunând că ei nu-şi vor schimba poziţia şi, de asemenea, că *Zeus* va continua să accelereze artefactul până când vom ajunge la o sută de clickuri în afara razei de acţiune cunoscute a armamentului navei inamice!

— Am înţeles, domnule!

Syree începu calculele.

„Fii mereu în mişcare!” Unul dintre cele mai vechi dictoane militare. Fii mereu în mişcare, rămâi în afara razei de acţiune a inamicului, fii pregătit să te adaptezi schimbărilor de tactică ale duşmanului.

„Dar în cazul de faţă, adversarii n-au niciun motiv pentru schimbarea tacticii”, îşi spuse Syree. Exceptând cazul în care bănuiesc că artefactul a fost minat şi pregătit pentru detonare, lucru pe care ar putea sau nu să-l suspecteze. Dacă da, probabil că vor lăsa artefactul să se apropie de tunelul spaţial înainte să atace. Dar *cât de mult* îi vor permite să se apropie?

N-aveau cum să afle, decât în momentul în care nava fallerilor va acţiona.

Iar până atunci, Obiectul Orbital Nr. 7, cunoscut cu câtva timp în urmă drept luna Tas, continua să fie împins spre Tunelul Spaţial Nr. 438. Încă intact, încă miză a jocului.

NOUĂSPREZECE

ÎN MUNŢII NEURY

Stânca se închidea în jurul lui, sufocându-l.

Bazargan o simţea în gât, în plămâni. Nu mai putea să respire. Mirosul rece, de piatră umedă îl îneca, iar stânca din jurul lui îi zdrobea neîncetat trupul, transformându-l într-o masă însângerată…

Bazargan îşi strânse pleoapele şi se opri din înaintarea chinuitor de lentă. Nu era în stare să meargă mai departe. Umerii săi atingeau deja pereţii aspri, iar în faţă, tunelul se îngusta şi mai mult. *Nu era în stare să meargă mai departe!* Stânca îl sufoca, îl zdrobea; va muri aici. Nu mai putea să înainteze. Îl asaltau valuri de greaţă, iar inima îi bubuia în piept atât de tare, încât simţea că o să plesnească. Transpiraţia, nefiresc de rece, i se scurgea în ochi.

Nu era în stare să meargă mai departe. O să intre în stare de şoc şi-o să moară acolo.

Cotrobăi frenetic prin minte, căutând ceva care să-l poată salva, orice. Se întrebă dacă gândurile au puterea de a-ţi împiedica trupul să intre în stare de şoc. N-avea la îndemână substanţe neurochimice pentru a preveni şocul, le folosea rareori, numai oamenii ca David Allen se bizuiau pe ele. Americani, obişnuiţi cu soluţiile facile, cu luxul. El era iranian, n-avea nevoie de substanţe neurochimice, avea nevoie de…

„De ce anume? Am să mor aici! Nu pot face una ca asta…”

Ceva – orice – de care să se agaţe…

„Niciodată să nu laşi din mână pocalul, / Nici tulpina trandafirului să n-o laşi…”

Tulpina trandafirului! Cu ochii închişi, Bazargan îşi imagină acea tulpină şi se întinse s-o prindă, zgâriind cu degete reci stânca şi mai rece.

Nu-şi aducea aminte restul poeziei. Îi aparţinea lui Hafez, cel mai mare poet persan, iar el nu-şi putea aduce aminte poezia

întreagă! Dar trandafirul era tot acolo, să ţină trandafirul… Mai erau şi alte poezii…

„Cât de dulce adie briza dimineţii! / Încântătoare veşti spre desfătarea mea aduce…”

Să tragi în piept adierea dimineţii! Aer proaspăt, dulce, mirosind a flori şi a rouă…

„Vestea că trandafirul va apărea curând / Melodioasa pasăre a nopţii o va aduce…”

Ţine trandafirul! Miroase-l, mângâie petala catifelată, ascultă privighetoarea scoţând trilul ei înalt, pătrunzător şi dulce.

Inima lui Ahmed Bazargan încetini, o schimbare mică, dar perceptibilă. Răceala lipicioasă ce-i cuprindea apăsător corpul cedă puţin. Nu se mai afla într-un tunel care-l zdrobea cu tonele de stâncă de deasupra, ci într-o grădină, dimineaţa. Păsările cântau. Trandafirii răspândeau nori de parfum când se apleca deasupra lor.

„…mireasmă bobocului de trandafir şi iasomiei mantie albă vântul aduce…”

Iasomie! Da. Frunzele lungi şi zvelte, florile albe, parfumate.

Bazargan înaintă prin grădină. Încet, savurând fiecare moment al dimineţii, fiecare mireasmă, miros şi sunet. Rodii, trandafiri, iasomie, migdali. Grădina răsărită din poem era cea mai plină de viaţă şi mai reală din câte aflase vreodată, fiecare picătură de rouă transformată în cristal, fiecare petală strălucind în culori vii. Înainta prin grădină culegând florile, apucându-le cu degete calde şi vii: ai grijă la ţepi, pune crinii albi lângă trandafirii roşii şi savurează contrastul catifelat, inspiră adânc parfumurile delicate…

Cu fiecare celulă a fiinţei sale, orb la orice lucru real din jur, Ahmed Bazargan dădea viaţă grădinii. Şi reuşi să traverseze tunelul.

***

— Ahmed! Ahmed!

Încet, reveni la realitate. Era aşezat în capul oaselor, cu spatele sprijinit de peretele de stâncă. Ann se aplecă deasupra lui şi-i puse un instrument mic, metalic în dreptul inimii. În spatele ei se îngrămădiră Dieter, David şi Enli. David avea tunica făcută ferfeniţă şi pete de sânge pe umeri. Desigur: se

zgâriase în timpul trecerii prin tunelul strâmt, fiindcă nu purta costum S.

— Ai leşinat la ieşirea din tunel, îl informă Ann. Îţi aduci aminte?

Nu-şi amintea. Ann încuviinţă mulţumită, liniştită de ceea ce vedea pe ecranul aparatului miniatural.

— Acum pari să-ţi fi revenit. Simţi durere de cap? Greaţă? Senzaţie de răceală?

— Nu sunt în stare de şoc!

— Nu, nu eşti. Eşti aici, cu noi, şi ăsta-i lucrul cel mai important. Toţi suntem aici!

— Priveşte! spuse Dieter, dându-se la o parte din faţa lui Bazargan, pentru a nu-i mai limita câmpul vizual.

David Allen plecase deja de lângă ei, cu un aer de dispreţ. Spatele tunicii, transformat în fâşii însângerate, îi flutura în mers. Gruber aprinse torţa cea puternică, iar Bazargan scoase o exclamaţie de uimire. Se ridică şovăitor în picioare.

Se aflau în peştera lui Aladin, în camera cu comori a unui emir. Pietre preţioase sclipeau pe tavanul peşterii, pe pereţi şi chiar pe jos, adunate în grămezi. Pe măsură ce ochii săi, la început orbiţi de lumina puternică, se adaptară treptat, Bazargan îşi dădu seama că pietrele preţioase erau de fapt milioane de cristale de aur. Printre ele se găseau granule strălucitoare de aur pur, mari cât boabele de mazăre. Pepite de aur scânteiau de pe podea. Grămezi de nisip alb de cuarţ sclipeau precum cristalul.

— Este o geodă! zise Dieter vesel. Cu toate că n-am auzit niciodată să existe una de asemenea dimensiuni.

— O ce? întrebă Bazargan.

Peştera avea cam şase-şapte metri înălţime şi raza de vreo opt metri.

— O geodă. Mai precis, interiorul unei geode. Aici trebuie să fi fost, demult, craterul unui vulcan. Aurul s-a sedimentat din apa încălzită de magmă.

Bazargan atinse un perete. De sub degetele lui se desprinseră fulgi de aur, căzând ca o ploaie strălucitoare.

— Incredibil!

— Nu-i aşa? făcu Gruber, luminând pereţii cu torţa de parcă i-ar fi aparţinut.

— N-ai înţeles ce-am vrut să spun, zise Bazargan. Mă refer la faptul că e incredibil de câtă vreme stă aurul ăsta aici – chiar, de câtă vreme, Dieter?

— De sute de mii de ani.

— ... şi niciun locuitor al planetei nu l-a descoperit, n-a venit aici, nu l-a exploatat!

— Aurul nu este etalon monetar pe Lume! interveni David cu dispreţ.

— Aşa-i, îl aprobă Bazargan. Dar se foloseşte la confecţionarea bijuteriilor şi a altor ornamente. Aurul de-aici ar fi putut face pe cineva foarte bogat – încă mai poate!

— Nu, îl contrazise Ann. Niciun negustor n-ar îndrăzni să încalce caracterul sacru al munţilor, venind în acest loc sau luând ceva de aici!

Enli o aprobă din cap:

— În afară de mine, nimeni din neamul meu nu va vedea vreodată ceea ce se află aici!

Rostise cuvintele cu o notă de autoritate în glas ce-i făcu pe toţi să se întoarcă pentru a o privi cu atenţie. Mică, îndesată, cu blana maro-gălbuie de pe gât încâlcită şi plină de praf, Enli privea calmă în inima scânteietoare, interzisă, a credinţelor planetei ei. În liniştea ce se lăsase, Bazargan auzi o apă curgând undeva.

— Enli, te simţi bine? o întrebă Ann. Te doare capul?

— Da, răspunse Enli răspicat. Mă doare capul. Dar în rest n-am nimic.

Bazargan îşi spuse că s-a întâmplat ceva cu fata extraterestră, dar nu-şi putea da seama ce anume.

— Locuitorii Lumii ştiu că au o comoară mult mai preţioasă decât nişte pietre sclipitoare! spuse David Allen fără să se mai obosească să-şi ascundă dispreţul.

Gruber reveni la problemele geologice.

— Radioactivitatea nu-i prea pronunţată în locul ăsta. Teoretic, n-ar trebui să ai probleme fără costum, David. Dar rata gradientului termic a scăzut. Tot nu înţeleg chestia! Rata ar

trebui să crească pe măsură ce urcăm şi să descrească pe măsură ce coborâm. Aici se întâmplă exact pe dos!

Se încruntă, privind afişajul aparatului de la încheietura mâinii.

— Mai explică-mi încă o dată de ce ar trebui să se întâmple aşa, îi ceru Bazargan.

— Pe toate planetele cercetate de oameni, rocile aflate aproape de suprafaţă sunt uşor radioactive. Dezintegrarea produce mici cantităţi de căldură, care se acumulează pe parcursul a milioane de ani – după cum ştiţi deja, rocile sunt un izolator excelent. Dar această rată a creşterii temperaturii descreşte pe măsură ce cobori, căci straturile aflate la mai mare adâncime nu prea mai sunt radioactive. Dar nu şi aici!

— Asta înseamnă că există un obiect radioactiv îngropat în munţii ăştia? întrebă Ann.

— Posibil. Dar ar trebui să fie de dimensiuni extrem de mari pentru a genera o asemenea creştere a ratei. Sau extrem de neobişnuit.

După expresia de pe chipul lui Dieter, Bazargan îşi dădu seama că e o chestiune foarte importantă, aşa că, deşi ar fi preferat să se ocupe de problemele mai presante, interveni:

— Dar nu ştim deja că munţii Neury sunt neobişnuit de radioactivi? Când eram pe *Zeus,* doctorul Johnson a spus ceva despre o emisie de particule neutrino…

— Ba da. Dar nu are localizarea necesară pentru a produce acest tip de efect termic. În munţii ăştia există ceva de dimensiuni reduse, dar foarte puternic, care emite radiaţii în mod inegal… Unele variaţii se datorează proprietăţilor izolatoare diferite ale tipurilor de rocă. Sunt grozav de multe tipuri: bazalt uşor şi granit greu, straturi de lavă bazaltică, o harababură din punct de vedere cronologic!

— Păi, atunci…

— Dar nu toate variaţiile se datorează diferenţelor de compoziţie a straturilor geologice. Nu, nu toate! Distribuţia radioactivităţii… este foarte ciudată şi ea!

— Da, dacă zici tu…, replică Bazargan. Dar acum trebuie să mergem mai departe, Dieter.

Geologul continuă să se încrunte la afişajul aparatului, făcând diferite combinaţii de date. Bazargan oftă în sinea lui. Încă se mai simţea nesigur, ameţit şi foarte, foarte obosit. Superba peşteră de aur scânteia mai ceva ca una din poveşti, dar toţi cei patru terrani din interiorul ei arătau exact aşa cum erau: rătăciţi, istoviţi, disperaţi.

David Allen stătea în celălalt capăt al geodei şi vorbea încet cu Enli. Bazargan nu putea să vadă faţa lui Enli, o vedea pe cea lui Allen. Buza superioară a tânărului se zbătea convulsiv, contrastând cu zâmbetul straniu, permanent şi cu încruntarea mânioasă a sprâncenelor. Zdrenţele sângerânde ale tunicii îl făceau să semene cu un arlechin mutilat.

— Dieter, Ahmed vrea să plecăm de aici, zise Ann. Spuneai că există un loc deschis, de unde să luăm legătura cu *Zeus*? Şi apă, ca să pregătim ceva de mâncare?

Fără nicio tragere de inimă, Gruber abandonă pentru moment cercetarea datelor şi-i conduse mai departe. Bazargan descoperi recunoscător că următorul tunel era destul de înalt pentru a nu mai fi nevoie să meargă cu spinarea încovoiată. În schimb, podeaua se acoperi în scurt timp cu apă rece, sub care se ascundeau pietre ascuţite, lunecoase. Bazargan alunecă de două ori şi se udă până la piele. Costumul îi păstra temperatura corporală la un nivel acceptabil, dar el era mort de oboseală. Tunelul i se părea fără sfârşit.

Ceva viu se depărtă de el, lunecând prin apă. Se minună: acolo, în inima muntelui? Dar tocmai atunci tunelul coti la un unghi de aproape nouăzeci de grade şi, dintr-o dată, ajunseră la suprafaţă.

Bazargan se trezi sub un prag imens de piatră; la prima vedere, părea să se afle într-o nouă peşteră. Dar pe măsură ce ochii i se adaptară, văzu că e de fapt o despicătură adâncă în munte, de dimensiuni mai mari decât prima. Semăna cu un defileu. Stelele sclipeau pe cerul senin al nopţii.

Iarăşi noapte! Pierduse noţiunea timpului.

Gruber mătură vâlceaua cu lumina torţei. Forme întunecate şi mici – vegetaţie – punctau solul. Îi conduse pe ceilalţi printre tufişurile ce le ajungeau până la umeri, spre o cădere mică de apă ce se revărsa din interiorul peretelui stâncos.

— Aşezăm tabăra aici, după ce testez apa! decise Gruber. Ia uitaţi-vă, sub ieşitura asta locul e mai uscat şi sunt câteva nişe. David, cred că ţi-a venit rândul să îmbraci costumul, cu toate că radiaţia nu-i prea mare în locul ăsta.

— Nu vreau costumul tău împuţit! replică Allen, fulgerându-l cu privirea. Crezi că nu ştiu ce pui la cale, ticălosule?!

Apoi dispăru în beznă.

— Şi cam ce-aş pune la cale acum? întrebă Gruber cu vocea încărcată de sarcasm.

— Nimic, răspunse Bazargan ostenit, în locul lui Allen. Nu, Ann, nu te duce după el! Hai mai bine să ne aşezăm aici şi să încercăm să luăm legătura cu *Zeus.*

— Mă întreb care-o fi problema lui? făcu Gruber, încă enervat.

Fără să se aştepte nimeni, îi răspunse Ann, cu voce sumbră:

— Cred că problema lui se numeşte schizofrenie paranoidă cu delir de grandoare. Amestecul de substanţe neurochimice pe care-l lua David în cadrul Disciplinei matinale era destul de consistent, iar acum nu-l mai are la dispoziţie.

— Schizofrenie paranoidă cu delir de grandoare? se miră Gruber. Adică vrei să spui că se crede Napoleon şi ne bănuieşte pe toţi că încercăm să-l asasinăm?

— Nu chiar atât de rău, răspunse Bazargan, încercând să zâmbească. Dar Ann are dreptate. Enli, despre ce vorbea cu tine în peştera de aur?

— Despre durerea de cap provocată de încălcarea realităţii împărtăşite, răspunse fata. Dacă o simt sau nu.

— Şi o simţi? întrebă Bazargan – trebuia să ştie.

— Da. Dar este diferită. Realitatea împărtăşită s-a schimbat! Realitatea e diferită acum.

Enli vorbise calm; după spusele ei urmă o scurtă tăcere. Ann puse mâna pe umărul fetei. Gruber, imun la subtilităţi, explodă:

— Cum dracu’ a ajuns Allen să participe la expediţia asta?!

„Taică-său a tras sforile necesare”, gândi Bazargan, dar n-o spuse cu voce tare. Germanii înţelegeau mai bine decât americanii lucrurile legate de obligaţiile familiale, dar nu cu mult mai bine. Iar el se simţea extrem de obosit. Dar, fiindcă tot se aflau în loc deschis, scoase din buzunar aparatul oficial de comunicaţie.

Zeus nu răspunse.

— În ordine, haideţi să ne stabilim tabăra, spuse Gruber. Acolo e… Enli? Ce-i? Ce s-a întâmplat?

Faptul că Gruber observase starea emoţională a unei alte persoane îl făcu pe Bazargan să se întoarcă repede spre fată. Ea stătea cu chipul ridicat spre cer, la marginea cercului de lumină radiată de torţa lui Gruber.. — Luna… luna *pleacă!*

Pe cer, deasupra pragului de stâncă, una dintre lunile Lumii se mişca. Bazargan avu nevoie de câteva clipe ca să înţeleagă că era una dintre lunile care „înfloresc repede” – nu traversa cerul, de obicei, la fiecare câteva ore? Ba da. Şi se mişca atât de repede, încât părea retrogradă. În clipa aceea stătea aproape nemişcată – aproape: avea o mişcare abia perceptibilă înspre zenit.

— Artefactul! spuse Gruber.

— Tas! murmură Enli, uluită. Tas ne părăseşte!

— Terranii aflaţi în marea barcă zburătoare o scot de pe orbită, îi explică Gruber, într-un mod care lui îi părea, probabil, plin de tact şi sensibilitate. Îţi aduci aminte, i-am vorbit lui Voratur despre asta! Erai de faţă.

Enli nu răspunse. Noaptea aceea – cu numai două nopţi în urmă? – încă mai pârjolea inima lui Bazargan. Ben, Bonnie, sângele ce pătase cămăşuţa galbenă de noapte… Şi-o alungase din minte. Dar niciodată nu-i reuşea pentru prea mult timp.

— Enli, n-am pastile ca acelea guvernamentale, dar pot să-ţi dau ceva ca să dormi, să scapi în felul ăsta de durerea de cap, spuse Ann stâlcit, în limba indigenilor.

— Nu mă doare nimic, îi răspunse fata.

Apoi, luându-şi ochii de la cer:

— Aici nu mă doare capul. Niciun pic! De când am trecut prin cel mai mic tunel.

Chiar şi-n semiobscuritate, Bazargan sesiză creşterea încordării, a atenţiei în ochii lui Ann.

— Niciun pic de durere? Deloc?

— Deloc, răspunse fata. Acum e diferit.

— De ce e diferit? De ce, Enli?

Enli repetă cuvintele pe care le spusese mai înainte:

— Realitatea împărtăşită este diferită acum!

Dar părea că Ann nu se mulţumeşte cu răspunsul. Se întoarse repede către Gruber.

— Dieter?

Geologul întinsese deja spre ea computerul portabil.

— *Lieber Gott!* Ia uitaţi-vă aici!

— La ce? întrebă Bazargan.

— Radioactivitatea – a încetat! mai devreme era detectabilă, dar acum…

Începu să umble încolo şi-ncoace prin valea stâncoasă, luând cu el şi torţa. Bazargan, Ann şi Enli aşteptară în beznă. Lui Bazargan i se părea că luna începuse să se mişte mai repede, dar putea fi propria lui imaginaţie.

David tot mai bântuia prin întuneric, patrulând printre tufe, mohorât. „Schizofrenie paranoidă cu delir de grandoare. Ascunsă de Disciplină, până acum. Preţul pe care-l plătim în cele din urmă pentru tehnologia care ne formează”, gândi Bazargan.

Gruber reveni la ei.

— Ascultă, Ann! Aria de împrăştiere geotermică are formă toroidală. Ştii cum vine asta, ca o gogoaşă, cu o gaură în mijloc. Cea mai concentrată parte mi-o indică aparatul ca fiind în zona în care am încetat toţi să mai gândim normal, cu excepţia lui Enli. Iar acum suntem chiar în centrul acestei arii de împrăştiere.

— Nu înţeleg! făcu Ann.

— Vrei să spui că distribuţia căldurii şi… bruiajul gândirii sunt legate? interveni Bazargan. Atunci nu puteam gândi cu claritate, *şi* acum lui Enli nu-i funcţionează mecanismul realităţii împărtăşite?

— Da! îl aprobă Gruber. Datele asta indică.

— Dar nu-i posibil! spuse Ann, făcând apel la raţiune. Dieter, ai căutat un al doilea câmp, unul electromagnetic, poate generat de primul?

— Da, da. Şi nu-i electromagnetic. Nu ştiu ce este. Nu există nimic asemănător în natură. Nici în afara ei! E mai mult ca un… ca un uragan. Un centru cu totul calm, apoi forţa vântului creşte în putere şi-n cuprindere, ca pe urmă să scadă iarăşi.

Bazargan, care nu se pricepea la fizică nici când nu era epuizat, ca acum, se chinuia să ţină pasul cu raţionamentele lui Gruber.

— Un uragan… dar fără vânt. Ce *face* această forţă? Vreau să zic, cum?

— Nu ştiu! N-am nici cea mai mică idee.

— Ce bine-ar fi dac-aş avea cu mine scanerul Lagerfeld! izbucni Ann. Dac-aş putea să scanez creierul fiecăruia dintre noi în diferite locuri! Dieter, crezi…

Gruber nu asculta. Apăsă cu repeziciune tastele computerului portabil, studie datele afişate, apoi se depărtă. După câteva minute, reveni.

— Centrul – orice-ar fi el, este chiar aici!

— Unde?

— În subteran, chiar sub picioarele noastre. La aproximativ un sfert de kilometru sub noi.

Bazargan se simţi uşurat. Două sute cincizeci de metri era o adâncime prea mare pentru ca Gruber să se apuce de săpat cu un băţ.

— Există atât de multe tunele care duc în jos! spuse geologul, încercând să găsească soluţii. Dar cum să-l găsim pe cel care trebuie?

— Nu! exclamă Bazargan, mirându-se şi el de convingerea şi tăria cu care rostise negaţia. Nu, Dieter! Tunelurile orizontale sunt una, dar să faci pe speologul coborând prin jgheaburi şi prin hornuri… ştiu cât e de periculos. Şi nici n-ai echipamentul necesar. Nu ne putem permite să te pierdem!

— Ahmed, chestia aia care se află acolo, dedesubt, e un alt artefact! Cum sunt tunelurile spaţiale, cum este Tas. Zace acolo dinainte ca aceşti munţi să se ridice de pe fundul mării şi încă mai generează un tip de câmp cu proprietăţi total necunoscute. Este cea mai mare descoperire potenţială a secolului… Trebuie să mergem să investigăm!

— Nu. Poate mai târziu, cu o expediţie echipată adecvat pentru forare şi pentru cercetarea peşterilor şi numai după ce vom fi obţinut aprobările de rigoare, şi de la Alianţa Solară, şi de la Rafkit Seloe. Syree Johnson…

— S-o ia dracu’ pe Syree Johnson! Descoperirea asta îmi aparţine!

— Aparţine Lumii, îl contrazise Bazargan, sperând că engleza lui Enli nu e atât de avansată pentru a-i permite să urmărească

polemica. Oare n-am făcut destule Lumii? Nici măcar nu ştim dacă nu cumva celălalt artefact, Tas, va emite un fel de forţă ce va transforma întreaga planetă într-un fel de morgă radioactivă!

Gruber îl privi lung pe Bazargan. În cele din urmă încuviinţă, abătut.

— Ai dreptate. Nu putem aduce o expediţie numeroasă, echipată cu instalaţii imense de foraj, într-un loc sacru pentru indigeni.

Bazargan îi aruncă o privire pătrunzătoare – nu părea deloc genul de răspuns care să vină de la Gruber –, dar, înainte de a-l chestiona, interveni Enli:

— Obri a fost casa Primei Flori înainte ca ea să coboare, să-şi deschidă petalele şi să creeze Lumea. Acum, munţii Neury sunt casa sufletului ei. Dacă săpaţi în munţi, sufletul Primei Flori se va veştejі. Iar Lumea se va veşteji o dată cu Ea.

— Enli, nimeni nu va săpa în munţii Neury! o asigură Ann.

— Da, spuse Enli.

Era imposibil să înţelegi din vocea fetei ce voise să spună. Realitatea ei nu era şi a lor.

Ceva de dimensiuni mari se izbi de un tufiş nevăzut, în beznă.

— Să nu-i spuneţi lui David despre câmpul toroidal! zise Bazargan repede. Nici despre celălalt artefact sau despre… despre nimic. Nu în starea în care se află.

Ann şi Gruber încuviinţară. Nici de data aceea Bazargan nu-şi dădea seama ce gândeşte Enli. David ajunse lângă ei.

— *Zeus?* întrebă el.

— Nu răspunde, îl informă Bazargan.

David dădu scurt din cap.

— Atunci să aşezăm tabăra, acum! Aici este locul cel mai uscat şi adăpostit. Urmaţi-mă!

— *Mein Gott!* făcu Gruber. Se poartă de parcă ar fi un general împărţind porunci sclavilor.

— Lasă-l în pace, îl atenţionă Bazargan.

Îşi desfăcură păturile la baza unei crevase cu aspect de nişă, care pătrundea pe aproximativ cinci metri în interiorul peretelui de stâncă. Gruber lăsă aprinsă una dintre torţele mai mici, potrivită la o intensitate suficientă ca să se poată distinge în jur, dar nu mai mult, pentru a nu irosi energie. Uscat, încălzit de

costumul S pe care-l purta, cu foamea astâmpărată de pulberile nutritive amestecate cu apă, Bazargan încerca să adoarmă. Ar fi trebuit să fie uşor, căci era extenuat. Dar în minte-i umblau roiuri de gânduri.

Forţe necunoscute. Sub pământ, în cer. Forţa fallerilor împotriva lui *Zeus,* forţa „efectului” lui Syree Johnson împotriva locuitorilor Lumii, forţa minţii lui David lipsite de medicamente împotriva ei însăşi. Forţa credinţei religioase a lui Enli, a mecanismului realităţii ei împărtăşite, a noii realităţi care o perturba. Ce-o fi înţeles Enli din tot ce se întâmpla? Oare adevărul nu se schimbase de-acum irevocabil pentru ea? Intrase în munţii Neury şi nu murise! Rămăsese în tovărăşia unor persoane ireale, dar durerile de cap încetaseră în mod misterios. Îi văzuse pe terrani, superiori ei din punct de vedere intelectual şi tehnologic, transformaţi în nişte zombi neajutoraţi şi-i condusese trăgându-i de mână. Atât de multe din credinţele anterioare ale lui Enli se dovediseră neadevărate!

Bazargan ştia că neadevărul nu e întotdeauna lipsit de valoare. Nici măcar atunci când îi lipseşte complet înrădăcinarea în realitatea fizică. Neadevărul grădinii dimineaţa a fost lucrul care l-a ajutat să treacă prin tunel.

Sau, de exemplu, credinţa religioasă – un neadevăr de care sistemul solar se lepădase. Cât timp a durat, cât timp s-a crezut în el, a oferit un set de valori suplimentar celui recunoscut de realitatea darwiniană. Lumea contemporană credea în îndrăzneală, viclenie, bani, putere, egoism şi poziţie socială. Religiile – cele mai multe dintre ele, în orice caz – promovaseră purificarea sinelui, sacrificiul, cumpătarea. Învăluiseră într-o aură de glorie emoţională viaţa calmă a îndatoririi, viaţa de sacrificiu pentru binele familiei, viaţa altruistă care nu glorifica banii, nici puterea. De pe urma acestor precepte beneficiase toată lumea. Soţia şi mama cea tăcută, muncitorul umil care-şi putea dedica munca zeilor săi, pacificatorul care nu acumula puterea, ci căuta s-o dezarmeze. Toţi aceştia puteau, mulţumită credinţei lor, să se măsoare pe ei înşişi prin altceva decât prin fastul şi faima atât de mult aclamate de lume. Când a dispărut credinţa, a fost ca şi cum s-ar fi smuls un taler al balanţei.

Oare şi ei smulgeau un taler al balanţei lui Enli? Al întregii Lumi?

Asta, dacă Lumea avea să supravieţuiască realităţii darwiniene umane…

În mijlocul unor gânduri atât de zbuciumate, Bazargan reuşi în cele din urmă să adoarmă. Când se trezi, prin gura deschisă a peşterii lor se vedea lumina dimineţii. Se ridică scârţâind din toate încheieturile – oase bătrâne pe piatră tare – şi clipi somnoros. Ceea ce văzu îl făcu să se trezească instantaneu.

Numai Ann dormea lângă torţa aprinsă. Dieter Gruber, David Allen şi Enli nu se vedeau nicăieri.

Nu-i găsi în vâlceaua din creierii munţilor. Riscă chiar să-i şi strige. Nu răspunse nimeni. O trezi pe Ann, apoi luă torţa şi o porni prin tunelul plin de apă, spre geodă, gândindu-se că poate se duseseră să răzuiască aur de pe pereţi… dar Enli nu ar fi luat aur din locuinţa sacră a Primei Flori. Gruber ar fi putut pleca să adune probe de rocă, dar n-ar fi luat-o cu el pe Enli şi-n niciun caz pe David. Iar David îşi exprimase deja dezgustul pentru aur.

Nu erau în geodă.

Când se întoarse, ud leoarcă şi tremurând, Ann îl aştepta la intrarea în tunel. Părul îi atârna fără viaţă, lipit de obraji. Cearcăne vineţii îi colorau pielea de sub ochi.

— Am inventariat proviziile, îi spuse ea lui Bazargan. Ne-au lăsat ceva prafuri nutritive, o torţă mică, un expandabil pentru apă, trusa mea medicală şi toate păturile. Dar…

— Dar ce?

— Au luat echipamentul de geolog al lui Dieter, fireşte. Dar au luat şi pistolul lui!

— Pistolul…, repetă prosteşte Bazargan.

— Pe care noi nici nu ştiam că-l are. Acela pe care l-a folosit ca să ne scoată din gospodăria Voratur.

Când a dispărut credinţa, a fost ca şi cum s-ar fi smuls un taler al balanţei.

— Da, îmi aduc aminte, zise Bazargan cu oboseală în glas. Pistolul. Dar la cine este şi pentru ce?

DOUĂZECI

ÎN MUNŢII NEURY

Enli se pregătea să moară, cu o bucurie pe care încerca s-o ascundă de Pek Allen.

O trezise în adăpostul aflat sub peretele de stâncă, unde fata dormea lângă Pek Sikorski, îmbrăcată în ciudatul costum terran. Ann se afla atât de aproape de ea, încât Enli îi simţea răsuflarea pe propriii obraji. Dar femeia terrană nici nu se clinti când Pek Allen se aplecă deasupra lui Enli şi-şi lipi buzele de urechea ei, *iar pistolul* – nu exista niciun corespondent în limba Lumii – de gât.

— Vino cu mine, Enli. În linişte. Acum!

Se ridică fără să scoată vreun sunet şi, împreună cu el, ieşi din micuţa peşteră. Pek Bazargan şi Pek Sikorski dormeau adânc. Enli nu-l văzu pe Pek Gruber; presupuse că dormea mai în spate. Pek Allen şi cu ea ieşiră tiptil din cercul de lumină răspândit de torţă, orbecăiră prin semiîntuneric şi ajunseră în micuţa vale stăpânită de bezna adâncă a nopţii fără stele. În aer se simţea mirosul ploii care se apropia. Pek Allen îşi aprinse torţa, mult mai slabă decât cea a lui Pek Gruber, şi o conduse de mână de-a lungul văii, spre tunelul care ducea la geodă. Abia după ce ajunseră înăuntru îi vorbi iarăşi:

— Nu-ţi fie teamă, Enli! Nu ţi-aş face rău niciodată.

Enli dădu din cap. Nu se temea. Ori că o ucidea Pek Allen, ori că murea în cine ştie ce plan pe care încerca el să-l ducă la bun sfârşit, n-avea importanţă. Important era faptul că avea să moară acolo, în acel loc, unde preoţii nu puteau ajunge la ea pentru a-i întemniţa corpul în chimicale şi sticlă, împiedicând-o astfel să se alăture strămoşilor. Acolo, în inima munţilor interzişi, corpul i se va descompune şi-i va elibera sufletul, iar Enli va putea să se întoarcă la strămoşii ei. Era cel mai măreţ dar pe care putea să i-l facă Pek Allen.

Desigur, mai era şi Tabor, captiv în cuşca de sticlă şi chimicale, în casa lui Ano. Dar poate că, după ce ea se va afla în

siguranţă acolo, în lumea spiritelor, va reuşi să întreprindă ceva pentru a-l elibera pe Tabor. N-ar fi fost ceva nemaiauzit. Putea să trimită vise preoţilor, putea să tulbure somnul lui Ano (biata Ano!), putea să facă toate lucrurile măreţe, deocamdată necunoscute, pe care i le vor permite noile sale puteri, combinate cu ale strămoşilor. Da, Pek Allen era mântuitorul ei, iar Enli se simţea profund recunoscătoare.

— Trebuie să înţelegi ce se întâmplă aici, continuă Pek Allen în limba ei, pe care o vorbea fluent. Desigur că înţelegi, doar împărtăşeşti realitatea! Dar ceilalţi *nu* o împărtăşesc. Nici Bazargan, nici Dieter, nici măcar Ann – înţelegi asta, desigur! Ei sunt limitaţi, au concepţii înguste, sunt malefici... Da, sunt malefici, Enli, aidoma irealilor răi care tulbură visele! Nu mi-am dat seama de la început, dar acum înţeleg... Mai ales Bazargan! El e cel implicat în conspiraţia preoţilor, al cărei scop este să împiedice unirea pământenilor cu locuitorii Lumii. Bazargan vrea să evite acest lucru, pentru ca, împreună cu preoţii, să stăpânească Lumea!

Enli încuviinţă fără vorbe. Nu cunoştea sensul cuvântului terran *malefic,* dar oricum n-avea importanţă. Fără doar şi poate, Pek Allen o luase razna. Solul minţii sale fusese otrăvit, iar florile care creşteau din el erau diforme şi hidoase. Ajungea să-l priveşti ca să-ţi dai seama că s-a întâmplat ceva cu el în timpul acelei stranii călătorii prin casa Primei Flori, chiar dacă înainte cu numai o zi fusese real. Muşchii feţei lui tresăreau spasmodic, iar ochii, însufleţiţi de o lumină ciudată, parcă ardeau în orbite. De fapt, tot trupul lui emana căldură, ca un foc, epuizându-şi resursele. Enli îşi schimbă părerea încă o dată. Orice s-ar fi putut spune despre ceilalţi terrani, David Pek Allen era cea mai ireală persoană din câte văzuse vreodată.

Se întrebă de ce n-o doare capul în preajma lui. Poate că era un dar al Primei Flori, pe care i-l oferise acolo, în casa sufletului Ei. Altă explicaţie nu putea găsi.

— Dar am să le vin eu de hac! spuse Pek Allen. N-au să biruie! Mecanismul realităţii împărtăşite ne aparţine nouă, tuturor, şi de mine depinde ca toţi să beneficieze de el. Numai de mine, Enli – sunt sigur că înţelegi. Tot ce se întâmplă e mâna destinului. N-am ales eu să devin mântuitorul raselor noastre, a mea şi a ta,

ci am fost ales. Dacă aş refuza să acţionez acum, ar fi de-a dreptul malefic! Ştii ce a spus cândva un pământean? „Pentru ca răul să triumfe, e suficient ca oamenii buni să nu facă nimic.” Nu! Orice ar crede tatăl meu despre mine!

Începuse să amestece cuvinte terrane cu cele din limba indigenilor. Enli respiră adânc. Dacă o omora acolo, s-ar fi putut ca Pek Bazargan să-i ducă trupul la Rafkit Seloe – era genul de acţiune tipică pentru Pek Bazargan: un lucru responsabil, demn de un şef de gospodărie. Şi-atunci preoţii aveau s-o întemniţeze: ireală pentru totdeauna. Se impunea să nu-l lase pe Pek Allen s-o ucidă în locul acela.

Enli îi puse o mână pe braţ.

— Ar trebui să pornim.

Focul din privirea lui păru a se înteţi.

— Da! Înţelegi! Ştiam eu că vei înţelege! Urmează-mă, Enli! Nu-ţi fie teamă.

Cu torţa aprinsă în mână, o conduse prin tunel; apa le ajungea până la genunchi. Enli se ţinea aproape de Pek Allen. Costumul şi cizmele terrane îi păstrau corpul cald, dar Pek Allen, fără costum, probabil că îngheţase până-n măduva oaselor. Şi totuşi, nu se purta de parcă ar fi fost îngheţat. Mergea înainte, căzând uneori, ridicându-se iar şi vorbind tot timpul. Cui? Ei? Sau lui însuşi? Nu părea capabil să se oprească din turuit.

— Oamenii se tem să acţioneze în favoarea adevărului. Nu pentru c-ar fi periculos, nu! Ci fiindcă le e frică să nu arate ca nişte proşti, să nu greşească în alegeri, să nu-şi rişte statutul, să nu eşueze… o, o mie de lucruri dintr-astea! Nişte temeri împuţite şi laşe… Doar când omul vrea să acţioneze, când vrea să acţioneze just, când e dispus să-şi asume riscul eşecului… *Eu* n-am să eşuez! Imposibil. Istoria e de partea mea, triumful ideii îndrăzneţe pe termen lung… de-a lungul întregii istorii! Galileo… Smerenie, Enli! Asta simt! E o onoare să fiu ales să înfăptuiesc acest lucru, onoare pe care n-am cerut-o, Dumnezeule, cât de multe va afla despre mine tatăl meu când va auzi… dar nu ăsta-i motivul. Niciodată! Cineva trebuie să acţioneze pentru adevăr şi pentru mântuire… să conspiri ca să dobândeşti putere, scopul cel mai vrednic de dispreţ… cu preţul păcii şi al realităţii împărtăşite! Dumnezeule! Ce *sunt* oamenii…

Ajunseră la geodă. Enli îşi scutură apa de pe cizme. Pek Allen ridică torţa pentru a lumina tavanul. Aurul sclipea, scânteia. Omul stătea în mijlocul peşterii, şiroind de apă, cuprins de delir, cu chipul crispat, aprins de focul irealităţii. În jurul lui, aurul. Enli îşi luă ochii de la acel tablou.

Dar era important ca Pek Allen să n-o omoare nici acolo. Bazargan i-ar fi găsit prea repede corpul. Trebuia să se întâmple într-un loc unde trupul ei să se poată descompune firesc.

— Te simţi în stare, Enli? Poţi să mai treci o dată prin tunelul acela îngust, ce zici? Uite, ia torţa, intri tu prima, eşti în stare?

De ce nu simţea o durere care să-i despice craniul în două? De ce?!

— Pot!

— Sigur că poţi! Sunt la doi paşi în urma ta. Hai, dă-i drumul, nu-ţi fie teamă, poţi s-o faci, putem face orice va fi nevoie, tăria vine de undeva ai observat că atunci când nevoia este realmente critică n-am cerut eu să fiu ales…

Simţi o adevărată uşurare când se strecură în tunelul îngust şi nu-i mai auzi glasul.

Enli porni târâş pe coate, costumul rezistent protejând-o. Torţa lumina pereţii foarte apropiaţi şi tavanul plin cu ieşituri de piatră. Tunelul, mai scurt decât şi-l amintea, se termină; ajunsese la deschizătura din tavanul de stâncă. O duhoare îi izbi nările.

La câţiva paşi se afla locul unde o prinsese criza de diaree provocată de prafurile nutritive terrane. Trebuiau să treacă pe acolo, iar terranii se purtau ciudat când era vorba de fecale. „Mă rog, nu cred că Pek Allen se poate comporta mai straniu decât până acum”, îşi spuse Enli.

Nu mai mâncase nimic după incidentul cu prafurile nutritive. Ieşind cu capul înainte din tunelul îngust, băgă de seamă că-i chiorăie stomacul. N-avea decât să chiorăie; în foarte scurt timp avea să se potolească.

Întoarcerea la strămoşi! Desigur, dacă ar fi făcut-o cu propria-i mână, aceştia ar fi respins-o fără drept de apel şi n-ar fi primit-o în veci în lumea spiritelor. Dar nu va muri de propria mână. Spre deosebire de Tabor, care-şi dăduse sufletul lângă un altar floral – alt lucru care constituia o blasfemie aproape de neînchipuit.

Tabor îşi luase viaţa, pentru că el şi cu ea se iubiseră prea mult, mai mult decât ar trebui să se iubească un frate şi o soră… Încă-i mai simţea atingerile în locurile tainice ale trupului ei…

Nicio durere de cap. *De ce!*

Enli se împinse şi ieşi până la brâu din gura tunelului, aflată în tavan. Îndreptă lumina torţei în jos, căutând ceva de care să se poată agăţa. Zări în dreapta o ieşitură de piatră cu formă neregulată. Se prinse de ea şi-şi dădu drumul din tunel, reuşind să-şi amortizeze întrucâtva căderea; costumul, rămas intact, o protejă de julituri, dar tot se alese cu vânătăi de pe urma contactului cu roca dură.

După câteva clipe, Pek Allen ţâşni afară din tunel şi căzu grămadă; se ridică în picioare cu greutate, zâmbindu-i larg. Îi curgea sânge de pe un obraz şi de pe umerii zdreliţi pentru că n-avea costum. Sângele i se prelingea pe buze, astfel că, atunci când vorbea, împroşca stropi micuţi în toate părţile, fapt pe care nu părea să-l bage în seamă.

— Până aici, toate bune! Haide, Enli, putem reuşi, mai avem puţin şi ajungem afară!

Dar până afară mai aveau cale lungă. Pek Allen o apucă de mână, îi luă torţa şi porni de-a lungul tunelului cu pereţii plini de asperităţi, poticnindu-se, clătinându-se şi vorbind neîncetat. Nu părea să simtă mirosul de fecale, nici nu sesiză faptul că păşeau chiar prin materiile infame.

Ajunseră la o altă peşteră, de mici dimensiuni şi cu formă neregulată, din care porneau două tunele.” Nu, trei tunele”, se corectă Enli în gând după ce Pek Allen plimbă lumina torţei de-a lungul pereţilor. Vocea lui nu şovăi.

— Ăsta-i tunelul prin care ne-a dus Dieter când am intrat, Enli! Pe-aici am venit, sunt sigur, vino! Cine ştie cât timp mai avem până când nebuna aia de Johnson va detona arma extraterestră din lună?… Până să detoneze luna! Dumnezeule! Şi ea face parte din conspiraţie, desigur, va împărţi puterea cu Bazargan şi cu împuţiţii de preoţi, stăpâni ai unei lumi întregi pe care unii o râvnesc atât de mult e ca o boală care le-a infectat sângele, Enli, dar chiar şi-aşa– vino! Ăsta-i tunelul!

Enli ştia că el n-are dreptate: nu era acela tunelul pe care veniseră.

Gândi rapid. Dacă intrau într-un tunel greşit, se putea să moară amândoi – ea, când terranul nebun se va întoarce împotriva ei şi-o va ucide, iar el, dacă nu va mai găsi drumul de întoarcere. Moartea lui putea fi oribilă, cauzată de foame sau de răni. Dar dacă Pek Allen reuşea să iasă din munţi, îl vor ucide primii semeni ai ei care-l vor recunoaşte – primii care vor da ochii cu el. Fără îndoială, la ora aceea toţi locuitorii Lumii împărtăşeau realitatea despre terrani.

Pek Allen va fi ucis repede şi fără dureri, dar după aceea corpul lui va fi întemniţat în chimicale şi sticlă, iar sufletul, împiedicat să se întoarcă la strămoşi. (Oare au terranii strămoşi? Bineînţeles, trebuie să aibă.) Pe de altă parte, dacă Pek Allen murea de foame în munţii Neury, corpul lui, la fel ca al ei, putea să-i elibereze sufletul. Dacă avea suflet. O fi având?

Ceilalţi terrani aveau. În ciuda celor spuse de preoţi, Pek Bazargan, Pek Gruber şi Pek Sikorski, Ann cea blândă, erau reali. Şi poate că şi sufletul tulburat al lui Pek Allen s-ar putea întoarce la realitate, prin bunătatea Primei Flori, dacă vasului deformat al minţii lui îi era îngăduit să-l pună în libertate pe cale naturală.

— Enli! N-auzi ce-ţi spun? Ăsta-i tunelul prin care trebuie să mergem!

— Da, Pek Allen, îi răspunse ea. Ăsta e.

DOUĂZECI ŞI UNU

ÎN MUNŢII NEURY

Bazargan şi cu Ann aşteptau în mica depresiune. Ce anume, nu erau siguri, dar părea cea mai bună dintre puţinele opţiuni pe care le aveau.

Discutaseră dacă să pornească pe unul dintre cele trei drumuri. Dar *încotro?* Dincolo de geodă era tunelul acela îngust; Bazargan ştia că nu va mai reuşi să-l parcurgă a doua oară. Pur şi simplu, nu putea. Luaseră decizia de a nu se despărţi: prea periculos. Din vâlceaua în care se aflau păreau a se ramifica mai multe tunele, dar n-aveau de unde să ştie unde duc ele, nici pe care dintre ele ar fi putut s-o ia ceilalţi, nici pentru ce. Aşa că pregătiră prafurile nutritive şi aduseră apă; apoi Ann adună alte eşantioane vegetale, în timp ce Bazargan încercă, fără succes, să ia legătura cu *Zeus.*

— Ann, spune-mi ce ştii despre schizofrenia paranoidă cu delir de grandoare.

Ann alungă o insectă care i se aşezase pe mână. Şedeau la doi paşi de scobitura în stâncă unde dormiseră, Ann având în faţă eşantioanele adunate, împrăştiate pe o pătură.

— Mi-e teamă că nu ştiu mare lucru. Multe boli mintale au fost descifrate cu ajutorul biochimiei şi au cedat la tratamentul medicamentos, dar nu şi cele delirante. Putem ameliora simptomele, dar n-avem remediu pentru cauzele chimice ale schizofreniei, cum avem pentru tulburările mai uşoare, ca depresia şi anxietatea. Cauzele neurologice ale schizofreniei sunt prea numeroase!

— Crezi că David delirează?

Părul lung al lui Ann atârna în laţe unsuroase de o parte şi de alta a feţei zgâriate şi murdare. După câteva clipe de tăcere, răspunse rar:

— Da, aşa cred. Dar nu ştiu cât e de grav. Dacă aş putea să-i testez sângele pentru prezenţa feniletilaninei… Ştii bine că-n ultimele zile David n-a mai vorbit cu noi aproape deloc. A ţinut

totul în el: uciderea gemenilor, minciunile colonelului Johnson şi ceea ce ne-a afectat creierul când am trecut prin câmpul acela despre care tot vorbeşte Dieter. Dar nu ştiu dacă va ţine în el la nesfârşit.

— Crezi că starea lui David a fost afectată de trecerea prin „câmpul” lui Dieter? Să fi avut un efect mai mare decât asupra noastră, a celorlalţi?

— Da. Cu toate că nu ştiu de ce. La fel cum nu ştiu de ce Enli poate aşa, dintr-o dată, să tolereze schimbări radicale în mecanismul ei de percepţie a realităţii. Ar fi trebuit să aibă dureri teribile de cap, să-i fie greaţă, să intre chiar în stare de şoc. Dar, dintr-o dată, n-are nimic!

— Ann, îl cunoşti cel mai bine pe Dieter. Încotro crezi că i-a luat pe David şi pe Enli?

— Presupui că el i-a luat, nu David, sub ameninţarea armei!

Bazargan îşi schimbă poziţia pe pământul tare.

— Nu, nu asta presupun. M-am gândit şi la o asemenea variantă. Dar au plecat de cel puţin douăsprezece ore. Dieter e puternic, deştept şi mult mai experimentat în mediul ăsta decât David. Dacă David a fost atât de neghiob încât să-l ia prizonier, nu pot să cred că Dieter ar rămâne prizonierul lui. Dacă n-ar fi legat şi ar putea să umble, ar încerca să întreprindă ceva.

— Atunci de ce n-a ţipat Enli, de ce n-a făcut ceva? Nu găsesc nicio logică! Eu nu… Ai văzut?

— Ce să văd?

Bazargan văzuse doar foarte multe insecte, atâta tot. Indigenii le spuneau „dătători de viaţă” – polenizatorii preţioaselor flori. Roiul încetase s-o mai sâcâie pe Ann şi se mutase la Bazargan, bâzâind în jurul mâinilor lui.

— Dătătorii de viaţă, spuse Ann. Ai îndepărtat unul de pe mână, iar el a zburat spre faţa ta şi aproape ţi-a aterizat pe obraz. Uite – ăla chiar *stă* pe obrazul tău!

— Şi ce dacă? Nu înţeapă.

— Nu se aşază niciodată pe capul cuiva. Niciodată! Nici pe capul oamenilor, nici pe al indigenilor. Am observat treaba asta în Gofkit Jemloe şi i-am întrebat pe Voratur şi pe Enli. Dătătorii de viaţă nu se pun niciodată pe capul cuiva. Uite, ţi s-a mai aşezat unul pe frunte!

— Hai să ne mutăm mai încolo! propuse Bazargan.

Dătătorii de viaţă nu înţepau, dar gâdilau tare.

— Nu. Dacă nu te deranjează, hai să mai stăm puţin aici… Uite încă unul. Pe mine. Îl simt.

— La ce te gândeşti, Ann?

— Încă nu-s complet sigură. Dar aici se aşază pe capul nostru, ceea ce nu fac în niciun alt loc de pe planetă… Trebuie să fie din cauză că ne aflăm în mijlocul câmpului lui Dieter. Sau, mai degrabă, suntem în centrul uraganului, unde câmpul nu funcţionează. E singurul lucru ce deosebeşte valea şi geoda de restul locurilor pe unde-am fost!

Bazargan îşi îndreptă spatele.

— Crezi că lipsa de dureri de cap a lui Enli are şi ea legătură cu centrul câmpului?

— De unde să ştiu? Dar toate sunt fenomene cerebrale!

Bazargan încercă să digere cele spuse de Ann. Biochimia nu era domeniul lui; doar cultura. Cunoştea un singur lucru despre creiere: felul în care conlucrează pentru a crea societăţi. În plus, îi era greaţă şi frig, prea frig pentru cineva îmbrăcat într-un costum S.

Gruber îl avertizase că a încasat prea multă radiaţie traversând tunelele.

Ann nu-i observă starea; era prea entuziasmată.

— Ahmed, dacă acest „câmp” afectează cu adevărat mecanismul realităţii împărtăşite al lui Enli, procesele noastre de gândire şi chiar evoluţia schizofreniei lui David, înseamnă că nu e de natură biochimică. Niciun gaz misterios, invizibil, nici polenul vreunei plante, nimic de felul ăsta n-ar putea produce nişte efecte biochimice atât de diverse! Sunt implicaţi centri corticali complet diferiţi, care folosesc cascade de substanţe neurochimice total diferite. Pur şi simplu, nu cred aşa ceva!

Bazargan dădu din cap. Se simţea slăbit.

— Iar Dieter jură că nu există niciun câmp electromagnetic anormal. De niciun fel. Deşi nu ştiu cum poate fi atât de sigur… Dar, dacă el are dreptate şi ăsta nu-i nici fenomen biochimic, nici electromagnetic, atunci ce este? O variaţie atât de mică a gradientului termic nu afectează creierul. Ce mai rămâne? Doar dacă… Dieter!

Gruber venea spre ei, atât de murdar de noroi şi praf de piatră, încât Bazargan nu-şi dădea seama de unde ştiuse Ann că-i el şi nu David Allen. Ann sări şi se aruncă în braţele geologului; gestul, care nu-i era deloc caracteristic, îl făcu pe Bazargan să înţeleagă cât de mult ţinea Ann la Dieter.

— M-am întors! anunţă Gruber, desprinzându-se din îmbrăţişare.

Costumul ei preluase o parte din noroi şi praf.

— Ahmed, nu mă mustra! mai întâi, ascultă ce am să-ţi spun. Ah, e nemaipomenit! Cheamă-i şi pe ceilalţi!

— Ceilalţi? repetă Bazargan, conştient că pare nătâng. David şi cu Enli? Nu sunt cu tine?

— Cu mine? Nu, sigur că nu! Noaptea trecută, v-am lăsat pe toţi şi am plecat să găsesc tunelele care duc la sursa îngropată ce emite câmpul… Unde-s David şi Enli?

— Au dispărut! răspunse Ann sumbru. Cu pistolul tău, Dieter!

Dieter nu spuse nimic, lucru care nu-i stătea în fire. „Nimeni nu se poartă ca de obicei. Nici măcar eu”, îşi spuse Bazargan, ostenit. Nu voia să audă despre expediţia lui Gruber, pe care o interzisese. Îşi dorea să doarmă. Atât.

— Bine, spuse Dieter. Am să-ncerc să-i găsesc mai târziu. Dar întâi trebuie să trag un pui de somn. Şi înainte de asta trebuie să vă spun ce am descoperit. Ahmed, va trebui să decizi ce şi cât să-i spui lui Syree Johnson.

— Tot nu putem lua legătura cu *Zeus,* îl anunţă Ann.

— A trecut Tas pe deasupra în cursul zilei de azi?

— Nu, îi răspunse tot ea. Ne-am uitat în mod special. Indiferent ce s-a întâmplat acolo sus, au reuşit să scoată luna de pe orbită.

— Ar face bine să aibă grijă cum umblă cu ea! spuse Gruber. Pentru că eu cred că obiectul care se află îngropat sub noi este ceea ce a fost şi Tas înainte să devină lună!

***

Tunelul şerpuia, dar fără să se îngusteze. Enli şi David puteau merge fără să se aplece în cea mare parte a timpului. Din câte-şi dădea seama Enli, coborau, chiar dacă pe alocuri drumul ducea abrupt în sus. Apa era prezentă; câteodată o auzeau, câteodată înaintau prin ea. Unele părţi din tavanul tunelului se

prăbuşiseră şi de mai multe ori se văzură nevoiţi să escaladeze grămezi de bolovani sau să le dea la o parte pentru a continua. Pek Allen nu părea să observe – cum putea fi atât de orb? – că traseul ales de el nu semăna nici pe departe cu cel pe care-i condusese Pek Gruber în adâncul munţilor. Pek Allen era rătăcit în propria-i grădină şi vorbea fără încetare.

— Toţi oamenii sunt capabili de alegeri morale, Enli, da, da! Dar cei mai mulţi dintre ei nu le fac. Îşi trăiesc viaţa măruntă, jalnică doar din obişnuinţă, din comoditate sau ca să-i impresioneze pe alţii sau pentru plăceri imediate… ăsta-i adevărul! Ca-n povestea cu băiatul de la fermă care se înrolează într-o armată care trece pe lângă casa lui – ai auzit-o? Nu, sigur că nu, e o poveste cu oameni, voi n-aveţi pe Lume armate, nici războaie, nici… se înrolează în armata aceea pentru că recolta a fost foarte proastă, iar armata îi oferă hrană caldă, un pat şi o direcţie în care să se îndrepte, iar el nici măcar nu ştie cu cine se luptă armata aceea sau de ce… nici măcar nu ştie, Enli! Şi nici nu-i pasă! El poate lupta cu mult curaj, poate să devină admirabil de loial camarazilor săi şi chiar să ajungă un erou, dar asta nu reprezintă o alegere morală, el nu se află în tabăra „binelui”, nici în tabăra „răului”, ci într-un teritoriu al nimănui, o zonă cenuşie, un fel de purgatoriu spiritual, este o poveste veche pe Pământ, ca şi pe Marte, dar nu se termină niciodată, Enli, nu se termină niciodată, ca să faci ceva diferit e nevoie nu numai de curaj – băiatul de la fermă are curaj –, ci şi de viziune, şi de…

Enli nu înţelegea multe dintre cuvintele terrane. Mergea împiedicat în spatele lui Pek Allen, observând la lumina torţei cum se ramificau tunelurile, nenumărate ramificaţii. Ştia că nu-şi vor mai putea găsi drumul de întoarcere. Că va muri acolo, va putrezi şi sufletul ei va fi eliberat, pentru a se alătura strămoşilor. La fel se va întâmpla şi cu Pek Allen, dacă aşa va hotărî Prima Floare.

— … mântuitor al ambelor rase, nu-i o idee chiar atât de ridicolă sau poate că este, dar din astfel de idei ridicole răsare măreţia şi…

De cât timp se aflau în tunel? De o zi şi o noapte? Se opriseră pentru ca Enli să doarmă, dar nu mâncase nimic. Se întrebă

dacă Pek Allen o fi dormit. Probabil că nu. Iar de mâncat, nici vorbă! Părea incapabil să doarmă, să mănânce, să stea locului, să se oprească destul cât să poată muri amândoi. N-avea de gând s-o lase pe Enli să moară. O trăgea întruna după el, vorbind fără încetare, iar ea păşea chinuit în urma lui, copleşită de oboseală şi de foame; după o vreme, îşi pierdu simţul timpului şi pe cel al direcţiei.

La un moment dat, din ceaţa cenuşie, confuză, fără capăt, costumul lui Enli începu să vorbească. Surprinsă, fata ţipă, dar apoi recunoscu vorbele. Costumul lui Pek Bazargan le mai spusese o dată.

— Stop! În această zonă se înregistrează şaizeci de razi. Părăsiţi zona imediat! Sunteţi în pericol! Stop! Aţi fost expus…

— Pune-ţi casca, Enli! îi strigă Pek Allen.

Fata se holbă la el, fără să priceapă, căci vorbise în terrană. Pek Allen se întinse spre ea şi scoase ceva moale şi fără formă dintr-un buzunar de a cărui existenţă Enli nici n-avea habar. Apăsă obiectul acela, care deveni o sferă rigidă, transparentă, pe care i-o puse pe cap şi o îmbină cu gulerul costumului. Enli stătea nemişcată; nu-i păsa dacă moare sufocată în sfera aceea sau de mâna lui. Pek Allen îi ataşă mănuşile şi meşteri ceva în locul unde cizmele întâlneau pantalonii costumului ei.

— Gata! Acum eşti în siguranţă.

— Dar care este pericolul? întrebă Enli, observând surprinsă că vorbele ei ies din sfera transparentă ce-i înconjura capul. Şi tu…

Pek Allen zâmbi. În lumina torţei pe care-o ţinea ridicată, cu cămaşa atârnând în zdrenţe, cu faţa şi braţele şiroind de sânge, nu semăna cu nimic din ceea ce văzuse Enli vreodată, cu nimic din ce-şi putea închipui. Mâinile îi tresăreau spasmodic, făcând torţa să arunce umbre tremurătoare pe pereţii peşterii.

— Pericolul, Enli, îl reprezintă radiaţia. Boala specială a munţilor Neury – ai auzit despre ea?

— Da.

Acum înţelegea.

— Dar tu – fără costum…

Îşi spuse că se poartă prosteşte din nou: oricum aveau să moară amândoi acolo. Pek Allen râse – un sunet oribil ce răsună de-a lungul tunelului.

— O, nu, eu nu! Nu înţelegi? Sunt imun! Noi, mântuitorii, suntem mai presus de boli şi de vătămări, chiar şi atunci când părem gata să ne dăm duhul! Asta e răsplata şi gloria pe care le dobândim pentru că facem ceea ce nimeni n-ar face, pentru binele omenirii. A ta, a mea… haide!

O apucă de mână şi o trase după el mai departe, prin tunel. Costumul ei continua să vorbească.

— Stop! În această zonă se înregistrează o sută de razi. Părăsiţi zona imediat! Sunteţi în pericol! Stop! În această zonă se înregistrează două sute treizeci de razi. Părăsiţi…

— Haide! strigă Pek Allen.

Tunelul se lărgise mult, iar vocea lui avea ecou: *de de de de…*

Alergau. Enli simţi că începe să-i fie tot mai cald – costumul nu trebuia să împiedice acest lucru? îşi spuse că, probabil, în zona aceea e foarte cald. Torţa, dusă de Pek Allen, flutura nebuneşte la fiecare pas, fasciculul de lumină concentrat când asupra peretelui, când asupra tavanului stâncos, când asupra spatelui gol, însângerat al lui Pek Allen. Pe trupul lui, sudoarea curgea şiroaie, ca o cascadă.

— Stop! În această zonă se înregistrează trei sute şaizeci de razi. Părăsiţi zona imediat! Sunteţi în pericol! Stop! Aţi fost expus…

— Haide, Enli!

Li li li li… făcu ecoul.

Fata căzu. Pek Allen o puse pe picioare cu brutalitate, mai să-i smulgă braţul din umăr, şi continuă să fugă.

— Mai avem puţin! *In in in…*

Până unde?!

— Stop! În această zonă se înregistrează o mie patru sute de razi. Părăsiţi zona imediat! Sunteţi în pericol! Stop! Aţi fost expus…

O ultimă pantă descendentă, abruptă. Căzură amândoi şi o coborâră de-a rostogolul, aterizând grămadă pe un strat de pietriş. Pek Allen se ridică imediat în picioare, afişând acelaşi

zâmbet dement. Un braţ îi atârna inert pe lângă corp: fracturat. Nu părea să bage de seamă.

— Priveşte! Focul purificării!

Enli se ridică încet. Costumul continua să-i ţină teoria despre boala din munţii sacri. Transpirase atât de tare, încât credea că va leşina. Se aflau în interiorul unei încăperi mici, cu apă până la nivelul gleznelor. Căldura era copleşitoare, înăbuşitoare. Iar pereţii luceau ca jăraticul.

— Stop! În această zonă se înregistrează trei mii şase sute de razi. Părăsiţi zona…

Pek Allen stinse torţa. Pereţii continuau să emită o lucire slabă, rece, sinistră, care-o făcu pe Enli să se cutremure brusc. Fata se aşeză şi se pregăti să moară.

— Nu, nu, nu tu! spuse Pek Allen, aprinzând la loc torţa. Tu nu eşti mântuitorul, biată copilă! Şi în mod sigur n-ai nevoie de purificare, căci eşti fiică a acestei planete! Tu nu eşti băiatul de la fermă! Haide!

Porniră iarăşi în fugă, plescăind în apa ce acoperea podeaua micuţei peşteri fierbinţi; trecură printr-un tunel, apoi prin altele, cotind la întâmplare pe coridoarele de stâncă mai cenuşie şi mai compactă ca înainte. Şi care nu mai lucea.

— Stop! În această zonă se înregistrează o mie şaizeci de razi. Părăsiţi zona imediat! Sunteţi în pericol! Stop! Aţi fost expus…

Nu mai putea să respire. Plămânii ei, un ghem compact de durere, ţipau răzvrătiţi.

— Stop! În aceasta zonă se înregistrează nouă sute de razi! Părăsiţi zona imediat! Sunteţi în pericol! Stop!…

Vederea i se înceţoşă. Îşi spuse că asta trebuie să se fi întâmplat, fiindcă i se păruse că vede ceva, un animal, trecând pe lângă ei în tunelul care se lărgea. Un freb. Dar asta ar fi însemnat că se află aproape de exterior…

— Stop! În această zonă se înregistrează o sută zece razi. Părăsiţi zona imediat! Sunteţi în pericol! Stop!…

Iarăşi fugă. În cele din urmă, Enli căzu şi nu se mai putu ridica.

— Această zonă nu este radioactivă.

Costumul amuţi.

Respira convulsiv, dureros, fără să-şi poată regăsi suflul, fără să vadă. Simţea o durere arzătoare în fiecare fibră musculară, în fiecare os. Treptat, chinuitor de încet, suferinţa scăzu – un lung val de reflux –, iar vederea i se limpezi.

Lumină! Vedea lumină cenuşie, slabă, diferită de lumina galbenă, strălucitoare, dătătoare de umbre a torţei.

Pek Allen îi luase sfera transparentă de pe cap. Zăcea culcată pe spate, pe o podea stâncoasă neregulată, cu o piatră sub cap şi alta sub picioare. Undeva, în faţă, se afla lumina zilei.

Vederea îi reveni la normal; îl observă pe Pek Allen deasupra ei, cu picioarele-i lungi aflate de o parte şi de alta a corpului ei inert, ca pentru a o proteja – sau, cine ştie? Privea ţintă capătul tunelului.

— Am ieşit, Enli!

Vocea i se schimbase din nou: era calmă, nu bezmetică. Şi totuşi, avea o notă aparte care-o făcu pe Enli să-şi spună că mintea lui Pek Allen e şi mai rătăcită ca înainte.

— Am ieşit, iar acolo e un sat. Un sat cu semeni de-ai tăi. Acum pot să-mi îndeplinesc misiunea, iar tu trebuie să mă ajuţi!

Enli simţi iarăşi cum o cuprinde durerea. Nu în muşchi, nici în oase şi nici în plămâni. Durerea familiară de cap, între ochi: pentru o vreme, cât se aflase în munţii Neury, dispăruse, dar acum revenise. Durerea de cap a realităţii neîmpărtăşite, a întovărăşirii cu cineva care nu împărtăşeşte realitatea.

Revenise.

— Să mergem, Enli! îi spuse Pek Allen în limba ei şi o ridică în picioare.

DOUĂZECI ŞI DOI

ÎN DRUM SPRE TUNELUL SPAŢIAL NR. 438

Nava de război a fallerilor rămăsese în poziţie staţionară, plutind în spaţiu la două sute de kilometri depărtare de intrarea în tunel, într-un unghi de nouăzeci de grade faţă de traiectoria lui *Zeus.*

— Păianjenul aşteaptă musca, bombăni maiorul Ombatu.

Syree îl ignoră.

Zeus, o muscă trudind din greu, continua să-şi împingă povara spre tunelul spaţial. Obiectul Orbital Nr. 7 continua să accelereze liniştit. Ofiţerii din echipajul navei şi oamenii din echipa Proiectelor Speciale, mai puţin liniştiţi, stăteau neclintiţi pe puntea de comandă, vorbind puţin şi dormind şi mai puţin. Syree ştia cât de primejdioasă e ceaţa cenuşie a oboselii. Îi îngreuna gândirea, îi afecta timpul de reacţie. Dar de fiecare dată când adormea, visele o trezeau.

Avea patru ani şi se afla în bucătăria bunicii ei, ascultând-o pe Emily James Johnson cum evocă militarii din familie care muriseră onorabil în luptă. Caporalul James L. Johnson în Bosnia. Catherine Syree Johnson în Argentina. Tam Wells Johnson pe Marte. „Cei din neamul Johnson ştiu să-şi ţină firea! Să nu uiţi asta niciodată, Syree!”

Se afla pe nava *Bolivar,* îşi pierduse piciorul. „Echipa medicală! Echipa medicală aici!” ţipase cineva, iar ea îşi dădu seama vag, dar cu bucurie, că vocea nu era a ei.

Se afla în interiorul Obiectului Orbital nr. 7, descoperindu-i secretele, savurând fiecare moment, dar pe neaşteptate obiectul anunţa că va exploda. „Nu, trebuie să mai accelerezi! ţipa Syree, cuprinsă de panică. Încă n-am ajuns acasă la bunica!”

— Acceleraţie un G, viteză 4 732 de clickuri pe oră.

— Continuaţi accelerarea!

— Continuăm accelerarea.

Navigatorul şi Peres. Syree îşi scutură capul, trezindu-se complet. Cât de mult moţăise de data aceea? Cât de aproape de destinaţie ajunseseră? Verifică monitoarele, frecându-se la ochi.

Dormise în scaunul ei patru ore. *Zeus* purtase artefactul la o distanţă de peste un miliard de clickuri de la orbita sa. În şase ore aveau să ajungă la Tunelul Spaţial Nr. 438.

— Domnule comandant, schimbare de poziţie a navei inamice! anunţă Lee. Nava de luptă a fallerilor se deplasează către tunelul spaţial. Douăzeci de clickuri… treizeci… patruzeci…

— S-au decis să angajeze lupta cu noi, vorbi Puchalla. O vor face indiferent dacă suntem sau nu ataşaţi de artefact!

— Nu! o contrazise Syree repede. N-o vor face! Au toate motivele să lase artefactul să treacă prin tunel şi să ajungă în spaţiul controlat de ei. Vor trage în noi abia după ce ne vom separa de el.

— … cincizeci de clickuri… şaizeci…

Peres se întoarse şi o privi lung pe Syree.

— Doctore Johnson, n-ai cum să ştii sigur. S-ar putea foarte bine ca inamicul să anticipeze manevra noastră cu zburătorul şi să se asigure că tunelul spaţial se va deschide în spaţiul controlat de *ei!* Am mai discutat eventualitatea asta. Nava *Zeus* nu poate permite în niciun caz ca fallerii să ne atace fără să încercăm fie manevre evazive, fie să deschidem noi focul, fie să tragem drept răspuns. Este inacceptabil! Mai presus de toate, ne aflăm într-o situaţie de război!

— Da, domnule! încuviinţă Syree. Dar gândiţi-vă, domnule, că al doilea zburător al nostru va ieşi din tunel în ultima clipă. Să presupunem că nu ne vom detaşa până atunci. Ne putem detaşa şi, concomitent, să deschidem focul.

— … optzeci de clickuri… nouăzeci…

— Manevra asta n-o să ţină în cazul de faţă, o contrazise Peres. Nava fallerilor se deplasează pentru a se poziţiona *între* noi şi tunel. Imediat ce va detecta primul nostru zburător ieşind şi apoi reintrând imediat în tunel, inamicul va deschide focul asupra artefactului – de care vom fi ataşaţi – pentru a-l împiedica să pătrundă în tunel. Sau, dacă sunt destul de aproape, vor trece ei înşişi înaintea artefactului, pentru a

reconfigura tunelul spaţial. Nu vom putea trage asupra lor, dacă artefactul ne va sta în cale. Şi-atunci artefactul va ajunge în spaţiul lor!

— Nava aceea nu poate manevra atât de rapid! spuse Syree. Să zicem că ar putea trece prin tunel imediat după primul zburător, poate, dar n-au ce face în privinţa celui de-al doilea. Priviţi... acum s-au oprit! Staţionează iar... Domnule Lee, la ce distanţă de intrarea în tunel se află nava inamică?

— La două sute de clickuri, doamnă, direct pe traiectoria noastră.

— Ascultaţi puţin, cifrele sunt de partea noastră! insistă Syree. Primul nostru zburător trece prin tunel la ora paisprezece treizeci şi doi. Se întoarce imediat de unde a venit. În acel moment – dacă nu ne separăm acum – vom fi la cinci minute de impact, având o viteză de... numai puţin... de patru mii opt sute şaizeci de clickuri pe secundă.

Nu suflă nicio vorbă despre factorii imprevizibili, nici despre posibilele fisuri din ecuaţii.

— Ne separăm atunci, domnule comandant, şi aduceţi-vă aminte că şi *Zeus* se va deplasa cu patru mii opt sute şaizeci de clickuri pe secundă. Iar ăsta-i *foarte* repede, domnule comandat!

— Avem dovezi că sistemele de armament ale fallerilor pot urmări ţinte la viteza aia. Iar noi ne vom afla în raza lor de acţiune.

— Da. Dar, la o viteză atât de mare, nu-i chiar aşa de uşor de urmărit o ţintă. Plus că vor fi dezorientaţi un timp, încercând să decidă ce să facă: să deschidă focul asupra noastră sau asupra artefactului ori să încerce să ajungă înaintea artefactului la tunelul spaţial. Vom câştiga cel puţin câteva secunde din cauza surprizei, destul pentru a deschide noi focul.

Peres se încruntă.

— Inamicul poate trece prin tunel înaintea artefactului? Ar putea să detecteze primul zburător la ieşirea acestuia şi să încerce să ajungă la tunel înaintea artefactului, fără a deschide focul. Poate să facă acest lucru, în cele cinci minute pe care le are la dispoziţie, aflându-se la o două sute de clickuri distanţă de intrarea în tunel?

— Din păcate, da, răspunse Syree fără tragere de inimă. Să parcurgă două sute de clickuri în cinci minute – da, e floare la ureche pentru nava aceea de război. *Dar* celălalt zburător al nostru vine prin tunel după patru minute, din sistemul solar Caligula. Dacă nava fallerilor trece prin tunel după apariţia primului zburător, nici măcar nu va şti că al doilea zburător a schimbat încă o dată destinaţia tunelului spaţial. Dacă nava inamică nu va trece după primul nostru zburător pentru că a ales să angajeze lupta cu noi, chiar dacă va ieşi învingătoare, nu va mai avea timp să pătrundă în tunel imediat după al doilea zburător. Ar trebui să traverseze două sute de clickuri în şaizeci de secunde, minus secundele consumate cu luarea deciziei. Nu va reuşi.

— Nici măcar în cazul unei curse sinucigaşe? De câţi G e nevoie pentru a ajunge la tunel în şaizeci de secunde?

— Unsprezece virgulă trei. Ar fi, într-adevăr, o cursă sinucigaşă. Dar nu cred că ar face-o. Pornirea sistemului de propulsie le-ar lua câteva secunde. Iar noi am trage oricum asupra lor. Imediat după separarea de artefact, am putea executa o manevră laterală bruscă, pentru a ajunge într-o poziţie de unde să fim siguri că vom atinge ţinta fără a risca să lovim artefactul. Ei vor fi nevoiţi ori să manevreze pentru a evita să fie loviţi, ori să răspundă cu foc.

— Adevărat, o aprobă Peres. Şi desigur, la nevoie, putem detona oricând încărcăturile explozive plasate pe suprafaţa artefactului, folosindu-l ca pe o armă pentru a-i distruge pe falleri.

Syree dădu din cap. Detonarea era soluţia finală. Spera că şi Peres e de aceeaşi părere.

— Dacă ne separăm de artefact cu cinci minute înainte de a ajunge la tunel, vom avea timp şi pentru a ne depărta cât mai mult de încărcătura explozivă. Vom avea o viteză extrem de mare, domnule comandat. Dar trebuie să precizez: ne vom afla la o distanţă sigură de unda de şoc a propriilor noastre detonatoare. Însă nu ştiu ce fel de undă ar putea să genereze explozia artefactului însuşi.

Cu alte cuvinte: „Nu-l detona!” Peres pricepu mesajul nerostit, dar replică doar atât:

— Înţeles, domnişoară Puchalla?

— Nu văd nicio problemă în a aştepta până la ora H minus cinci minute pentru a iniţia separarea de artefact, răspunse secundul. Oricum, vom intra în raza armamentului lor abia mai târziu, aşa că nu se poate spune că am evita angajarea luptei.

— De acord, decise Peres. În regulă. Navigator, continuă accelerarea!

— Continuăm accelerarea.

— Domnule Lee, stai cu ochii lipiţi pe poziţia navei inamice! Nici să nu clipeşti!

— Am înţeles, domnule!

Zeus continuă să accelereze, mărindu-şi viteza cu fiecare secundă, îndreptându-se spre necunoscut – spre ceea ce-i va determina inamicul, artefactul sau tunelul spaţial să facă.

DOUĂZECI ŞI TREI

ÎN MUNŢII NEURY

Ann şi Bazargan îl ascultau pe Gruber care, plin de noroi uscat, le explica descoperirile pe care le făcuse în subteranele munţilor Neury, dând din mâini entuziasmat. Bazargan ştia că e ceva important – poate cea mai importantă explicaţie din câte auzise de când coborâseră pe planetă. Dar nu se putea concentra. Nu fusese expus la foarte multă radiaţie, iar iradierea de care suferea nu era destul de gravă pentru a omorî un om, dar putea să-i producă o stare generală proastă. Mai ales dacă omul în cauză nici nu mâncase mare lucru, nici nu prea dormise, ci doar rătăcise îngrozit pe kilometri întregi de tunele umede, nesănătoase, fiind supus acţiunii unui câmp de forţă ciudat, de a cărui existenţă numai Gruber era convins cu adevărat.

— Am încercat mai multe tunele, până când am dat de unul care avea un horn adânc, aflat la numai cinci sute de metri de locul ăsta. Situat tot în centrul calm al câmpului, după cum îmi arăta computerul portabil. Aveam la mine pitoane şi corzi, şi…

— Ai riscat enorm! spuse Ann. Puteai să-ţi găseşti sfârşitul acolo!

Pe faţa ei murdară, ochii mari şi albaştri exprimau fascinaţie, reproş, admiraţie, toate în acelaşi timp. „Trebuie să fii încă tânăr pentru a obţine o astfel de combinaţie”, îşi spuse Bazargan, sesizând în acelaşi timp că-l dor toate, până-n măduva oaselor.

— *Ja!* o aprobă Gruber cu veselie în glas. Dar nu s-a întâmplat aşa! Capătul hornului dădea într-un alt mănunchi de tunele de lavă, netede, susţinute de nişte socluri din granit, mult mai vechi… o structură neobişnuită. Am încercat fiecare tunel, marcându-mi cu grijă drumul parcurs, până când am găsit. Până am ajuns acolo. Până am descoperit!

— Ce-ai descoperit? îl întrebă Ann. Ce?

— O peşteră mică. Doar patru metri în diametru – mă rog, vorba vine, căci are formă atât de neregulată, încât nu poţi vorbi de diametru. Ca un fel de ciupitură de vărsat de vânt, săpată în

piatră. Iar din podeaua peşterii se iţea curbura unei sfere metalice. Numai o porţiune din ea – o foarte mică porţiune. Restul e încastrat în rocă. Am făcut ce teste am putut la repezeală. Roca topită care s-a solidificat în jurul ei are aceeaşi vârstă cu stratul de argilă ce s-a depus când ceva a căzut în bazinul oceanic preistoric şi a format aceste tunele, Înainte ca munţii să se formeze prin ridicarea fundului oceanului.

— Asteroidul…, spuse Ann emoţionată.

— Nu-i un asteroid! E un artefact, un obiect artificial. Cu o rază de aproximativ douăzeci şi cinci de metri, judecând după curbură. Suprafaţa pare să conţină o formă alotropică de carbon. Mai mult de-atât nu mi-am putut da seama, fiindcă nu mi-a permis echipamentul. Cu excepţia unui lucru de importanţă crucială… Ahmed, ai adormit?

— Nu, răspunse el.

Ann se smulse din fascinaţia cu care-l urmărea pe Gruber şi-l privi pe Bazargan. Abia atunci îşi dădu seama cât de rău arată colegul ei.

— Eşti bolnav, Ahmed! Iradierea!

— Da. Dar… n-am fost expus la prea mulţi… razi. Am să-mi revin.

Bazargan întoarse capul exact la timp pentru a vomita pe jos, şi nu pe ea.

Cei doi îl duseră pe braţe înapoi în mica grotă unde dormiseră şi-i făcură un culcuş din pături. Gruber programă torţa cea puternică să emane căldură şi o aşeză pe pământ lângă Bazargan, care tremura cuprins de frisoane, pentru a-l încălzi.

— Ar fi trebuit să mă aştept la aşa ceva! zise Ann, învinovăţindu-se. Există întotdeauna o întârziere între expunere şi apariţia simptomelor, şi cu toate câte s-au întâmplat… Ahmed, trebuie să transpiri, dar fără să te deshidratezi. Bea asta!

Îi dădu nişte apă de la izvorul din vale; avea un gust vag de noroi. Bazargan bău cât putu.

— N-am instrumentarul necesar ca să-ţi fac spălături interne! spuse ea frustrată. Dar am să te curăţ pe dinafară cât de bine am să pot… Nu, Ahmed, să nu faci pe pudicul cu mine! Doar eşti antropolog!

Iar antropologii sunt mai buni ca observatori decât ca subiecţi, ar fi vrut el să spună, dar nu reuşi: gâtul începuse să i se umfle.

Gruber şi Ann îi frecară pielea cu apă şi cu pietricele aspre. Îi tăiară părul cât de scurt putură, îi provocară voma şi-i făcură o clismă. Bazargan îndură toate umilinţele, căci ştia că au dreptate, urându-şi starea de slăbiciune.

După ce terminară şi-l culcară iar în pături, Ann şi Gruber reveniră imediat la subiectul descoperirii din subteran. Bazargan ascultă pe cât de atent îi permitea starea în care se afla.

— Ann, măsurătorile mi-au indicat că artefactul îngropat este chiar centrul câmpului! Centrul distribuţiei toroidale. Am urmărit cu foarte mare atenţie datele pe tot traseul nostru prin munţii ăştia, de când am intrat. Am înregistrat totul, plus datele pe care le-am adunat în prima călătorie. Gradientul termic a cărui rată creşte pe măsură ce mergi în jos, în loc să descrească… Ar trebui să descrească, întrucât cele mai multe roci radioactive se află în apropierea suprafeţei, generând căldura pe care roca o acumulează timp de milioane de ani. Dar nu şi aici, fiindcă *sursa* radiaţiei este chiar artefactul! Numai că nu e o sursă normală. De aceea, distribuţia termică şi cea radioactivă sunt defazate. Ascultă, Ahmed, trebuie să auzi şi tu ce am de zis – e cea mai mare descoperire făcută aici. De departe!

Multă gesticulaţie. Gruber, de obicei sarcastic, se afla în acel moment pe o culme a entuziasmului idealist, pe care Bazargan putea doar s-o observe cu mirare ostenită.

— În mod normal, intensitatea radiaţiei scade proporţional cu pătratul distanţei. Cu cât eşti mai aproape de sursă, cu atât radiaţia e mai intensă. Dar aici, radiaţia nici măcar nu există în imediata apropiere a sursei. Începe să apară, foarte slab, la vreo două sute cincizeci de metri distanţă, crescând cu rapiditate, pentru ca apoi să scadă la fel de rapid. Încă n-am reuşit să determin ecuaţiile. Cred că am atins limita superioară a radioactivităţii când Ahmed era fără costum şi a încasat numărul de razi care l-au îmbolnăvit.

— Până aici înţeleg, spuse Ann.

— Atunci sper să înţelegi şi mai departe: urmează elementul cheie. Artefactul îngropat *nu* emite radiaţie propriu-zisă! Emite

un fel de câmp ce *determină* materia din jur să devină radioactivă, cauzând şi apariţia gradientului termic. Este o întârziere, o perioadă de creştere înainte să înceapă câmpul să-şi facă efectul, ceea ce explică „ochiul” de acalmie în care ne aflăm noi acum. Dar efectul principal – este exact ceea ce spunea doctorul Johnson că poate să facă în spaţiu Tas, luna pe care o mişcă *Zeus!*

Ann ridică mâna, apoi o lăsă să cadă.

— Crezi că asta a fost cândva o altă lună, la fel ca Tas, căreia i s-a destabilizat orbita? întrebă ea uluită.

— Nu la fel ca Tas, *nein!* Syree Johnson spunea că efectul de undă produs de artefact în spaţiu era sferic. În cazul obiectului îngropat de aici, forma e de elipsă turtită. Dar, conform datelor mele, se pare că acel câmp emis de obiect generează la rândul lui, ori întăreşte, ori afectează într-un anume fel, un câmp mult mai mare, ce înconjoară întreaga planetă. Iar câmpul ăsta din urmă nu e radioactiv. Nu-i electromagnetic. Şi nici termic.

— Dieter… cât timp ai fost plecat… Ahmed şi cu mine am făcut nişte speculaţii despre…

— Lasă-mă să termin mai întâi. Câmpul ăsta secundar atât de straniu – deşi, după părerea mea, ăsta e câmpul principal şi celălalt e secundar! — conţine şi el „ochiul” de linişte în care ne aflăm acum. O zonă inactivă în jurul sursei. Tot ce pot face este să speculez pe marginea datelor de care dispun. Al doilea câmp înconjoară suprafaţa planetei, creşte brusc în intensitate pe măsură ce te deplasezi ascendent de la suprafaţă, apoi scade iarăşi. El…

— Cât de sus? îl întrebă Ann, cu o voce neobişnuit de stridentă pentru ea, încleştându-şi mâna pe braţul lui. *Cât de sus?*

Dieter o privi mirat.

— Nu pot fi sigur.

— Estimează!

— Câmpul pare să atingă intensitatea maximă la o distanţă de jumătate de kilometru faţă de sursă.

— Şi noi unde ne aflam atunci, în tunel, când tuturor ni s-a tăiat filmul, în afară de Enli? La ce înălţime?

Bazargan, zăcând neajutorat în pături, văzu cum Dieter se schimbă la faţă.

— *Mein Gott* – da! Eram la cinci sute de metri faţă de nivelul mării, singura dată când am… Tunelele urcă şi coboară. Ne aflam în zona cu intensitate maximă a câmpului atunci când valul acela de beznă ne-a învăluit mintea… dar pe Enli n-a afectat-o… Ann, ce voiai să spui? Ce speculaţii făceaţi, tu şi cu Ahmed? Ahmed, auzi ce vorbim aici?

Niciunul dintre ei nu aşteptă răspunsul lui Bazargan. Ann spuse:

— Sunt *simple* speculaţii, Dieter. Câmpul ăsta care înconjoară întreaga planetă nu e electromagnetic. Nu-i radioactiv – chiar şi de pe *Zeus* am putut stabili că radioactivitatea se concentrează numai în munţii Neury, nu e distribuită egal pe toată planeta.

— Da. Detectând fluxul de particule neutrino. Continuă.

— Câmpul nu e biochimic – feromoni sau altceva asemănător. Sunt ferm convinsă. Cu toate astea, afectează creierul. Al nostru, când pătrundem într-o zonă cu o intensitate mai mare. Pe al lui Enli, de când am intrat în „ochiul de linişte”, cum îi spui tu – nu ştiu dacă ai observat, dar, de când suntem în interiorul ochiului, ea n-a mai avut dureri de cap provocate de neîmpărtăşirea realităţii. Probabil şi creierul lui David, în sensul că instabilitatea lui mentală s-a agravat pe parcursul ultimelor cinci zile, cu toate că, sinceră să fiu, asta s-ar putea datora mai ales traumei suferită şi întreruperii Disciplinei.

— Deci tu…

— Stai puţin! mai este încă un lucru. Dătătorii de viaţă – ştii, polenizatorii care arată ca nişte insecte – nu se aşază *niciodată* pe capul cuiva, fie el om sau indigen, decât aici, în munţi. Dar aici, în valea asta, în ochiul de acalmie al câmpului, o fac.

— Da? Şi?

— Cred că şi ei sunt afectaţi de câmpul secundar misterios. Şi mai cred că acest câmp acţionează mai ales asupra unor anumite tipuri de ţesut viu. Pentru că acele ţesuturi au *evoluat* interacţionând cu câmpul. Acţionează asupra ţesutului neuronal al creierului!

Gruber se foi şi se încruntă.

— Nu, nu se poate! Creierul este o structură biochimică şi electromagnetică. Iar eu am petrecut mult timp spunându-ţi că acel câmp nu e niciuna, nici alta!

— Creierul este o structură biochimică şi electromagnetică, de acord. Conştiinţa e un model de descărcări neuronale, o sincronizare a oscilaţiei gamma. Dar există noi descoperiri în domeniul biochimiei, care n-au fost încă popularizate. Dovezi în favoarea unei teorii considerată radicală la vremea apariţiei ei, dar acceptată din ce în ce mai mult cu fiecare an ce trece, pe măsură ce descoperim şi înţelegem mai multe. Ştii ce e o reţea veziculară paracristalină, Dieter?

— Nu, răspunse geologul.

— Ţi-am mai explicat o dată, când am discutat cu toţii rezultatul scanării Lagerfeld a creierului lui Voratur, îţi aduci aminte? Bine, lasă. Pe scurt, fiecare om are miliarde de reţele veziculare în creierul său. Aceste reţele se găsesc în terminaţiile nervoase ce formează sinapsele. Ele controlează cantitatea de neurotransmiţători eliberată în urma fiecărui impuls nervos, ceea ce afectează tot ce gândeşte şi simte omul. Reţelele veziculare paracristaline sunt foarte mici. Ele acţionează conform legilor fizicii cuantice, Dieter, nu după cele ale fizicii clasice. Aceste reţele pot produce evenimente cuantice *dincolo* de bariera lor energetică, pentru că o parte din câmpul lor de probabilitate se află acolo. Pare tot mai probabil ca ăsta să fie modul în care conştiinţa afectează creierul. Prin modificarea câmpului de probabilitate. Nu există o altă modalitate prin care un eveniment pur mental – cum ar fi, de exemplu, luarea deciziei de a te ridica de pe scaun – să producă un efect în lumea materială, fără a încălca legea conservării energiei.

— Stai puţin! o întrerupse Dieter. N-am dormit deloc azi-noapte, sunt foarte obosit. Vrei să spui că creierul funcţionează prin intermediul unui câmp de probabilitate?

— Numai parţial. Există, desigur, şi descărcările neuronale electromagnetice, şi evenimentele biochimice. Dar eliberarea de neurotransmiţători, cauzată de evenimente cuantice – *şi* de câmpul lor de probabilitate asociat – reprezintă baza fenomenelor electrice şi chimice de la nivelul creierului.

— Un câmp de probabilitate, repetă Dieter pe un ton meditativ. În creierul tuturor? Într-al meu, al tău, al indigenilor?

— Dacă teoria este corectă!

— Iar artefactul îngropat generează propriul lui câmp de probabilitate. Câmp care afectează creierul tuturor celor care se află pe suprafaţa Lumii. Constant în afara munţilor Neury, neregulat în interiorul lor, în funcţie de punctul distribuţiei toroidale în care te afli. Creierul nostru a reacţionat diferit faţă de al lui Enli pentru că rasa ei a evoluat aici, iar a noastră nu… Ann! Câmpul de probabilitate va fi început să afecteze Lumea din momentul în care artefactul a ajuns în oceanul preistoric! Asta ar explica diferenţele de evoluţie dintre creierul uman şi cel al indigenilor, putând chiar să-ţi rezolve dificultatea legată de caracterul aparent ilogic al triumfului realităţii împărtăşite aici, când ecuaţiile susţin că ea nu este o strategie genetică de succes!

— Daaaa! făcu Ann, părând uluită. Dieter, am nevoie să mă gândesc la toate astea. Am nevoie să…

— Mai mult decât atât! strigă Dieter. Dacă aduci în discuţie mecanica cuantică, aduci în discuţie şi posibilitatea interconexiunii cuantice!

— A cui?

— A interconexiunii! Când doi electroni sunt interconectaţi, dacă acţionezi asupra unuia, este afectat şi celălalt instantaneu, chiar şi dacă se află în celălalt capăt al universului. Distanţa în spaţiu şi timp nu contează. Cercetătorii cred că asta ar fi teoria aflată la baza tunelelor spaţiale, deşi n-avem nicio idee despre modul în care au fost construite. Dar dacă artefactul îngropat şi Tas sunt într-un anume fel interconectate… Dacă amândouă folosesc câmpuri de probabilitate…

Ann părea să fi uitat că refuzase să mai facă speculaţii.

— Iar creierul foloseşte şi el probabilitatea! La oameni, eliberarea de neurotransmiţători funcţionează de probabilitate, aşa că e logic ca şi creierul locuitorilor Lumii să funcţioneze în acelaşi mod. Dar dacă acest câmp de probabilitate al tău a avut un anumit efect asupra eliberării de neurotransmiţători, favorizând selectiv anumite reţele în detrimentul altora, şi a făcut asta timp îndelungat, într-o perioadă evolutivă…, s-ar

putea, Dieter, ca asta să fi modelat mecanismul realităţii împărtăşite! Ar putea explica de ce, biologic, nu există nicio diferenţă între creierul uman şi cel al locuitorilor planetei ăsteia, şi totuşi, diferenţa funcţională există! Se încadrează în frecvenţa evenimentelor de probabilitate. Nu-i de mirare că n-a apărut le scanarea Lagerfeld!

— *Mein Gott,* toate se leagă!

— Totuşi, am avea nevoie de cineva care cunoaşte mai multă fizică. Cineva ca Syree Johnson.

Vocea lui Ann se schimbă dintr-o dată.

— Dieter, dacă murim aici, nimeni nu va afla toate astea!

El o cuprinse cu braţul pe după umeri.

— N-o să murim aici, *Liebchen!*

— N-ai de unde să ştii.

El nu-i răspunse: adormise, chircit pe jos – un ghem de entuziasm, extenuat şi murdar.

Ann îl aşeză binişor pe spate. Verifică starea lui Bazargan, adormit şi el. Apoi luă computerul portabil al lui Dieter, îl activă şi începu să facă însemnări, pe cât de repede putea vorbi. În afara peşterii, cerul întunecat se acoperi de nori groşi, iar după o vreme începu să plouă.

DOUĂZECI ŞI PATRU

GOFKIT RABLOE

Enli îl lăsă pe Pek Allen s-o ridice în picioare. Încă mai avea dificultăţi de respiraţie de pe urma goanei lor nebune prin peşteri şi tunele. Dar dincolo de durerea din plămâni şi de durerea de cap provocată de neîmpărtăşirea realităţii, se contură în mintea ei un gând furios.

Nu muriseră în cotloanele ascunse ale munţilor Neury!

Şi pentru că nu muriseră, florile diforme ale minţii nebune a lui Pek Allen îi vor târî în căutarea semenilor ei, pentru ca terranul să-i poată „salva”. Iar semenii ei, desigur, îi vor omorî pe amândoi. Preoţii le vor întemniţa corpurile în chimicale şi sticlă, pentru a-i împiedica să se întoarcă la strămoşi şi să întineze lumea spiritelor. Enli şi Tabor vor rămâne ireali pentru totdeauna!

Încercă să-şi elibereze mâna din strânsoarea lui Pek Allen, dar el era prea puternic. Însângerat, plin de vânătăi, cu un braţ atârnând inert pe lângă corp, recent atins de boala aparte a munţilor Neury (costumul ei terran avertizase atât de insistent!), Pek Allen îşi păstrase forţa. Avea puterea dată de o teribilă irealitate.

— Uite, Enli, un sat!

Se aflau la capătul unui tunel ce ducea afară din munţi. O pantă pronunţată, acoperită cu grohotiş ducea la o terasă, apoi urma altă pantă, mai puţin bolovănoasă şi cu câteva tufişuri mici. După acea pantă se întindeau câmpurile, iar în depărtare se distingeau hornurile fumegând ale unor case, cu acoperişurile sclipind în ploaie.

— Pek Allen…

— Nu şovăi tocmai acum, Enli! A venit vremea pentru acţiune! Cine ştie cât timp ne mai lasă căţeaua aia de Syree Johnson până să arunce în aer arma ei şi să iradieze Lumea?!

Vorbise în limba ei, dar rostise şi două cuvinte terrane: „căţea” şi „iradieze”. Enli depăşise stadiul în care să-i mai pese

ce înseamnă ele. O durea capul din cauza irealităţii lui Pek Allen. Ceva din adâncul fiinţei ei jelea: pentru ea însăşi, pentru Tabor. Chiar şi aşa, o părticică din creieru-i devastat observă că Pek Allen încetase să mai bată câmpii. Vorbea calm, raţional, de parcă ar fi putut face cu adevărat ceea ce spunea.

— Vino, Enli! Nu mai avem mult. Mai întâi, dă-ţi jos costumul S! Haide. Aşa, acum vino cu mine!

Porniră împleticit prin ploaia constantă. Câmpurile erau acoperite de recolte bogate, iar dincolo de ele, în jurul caselor, se aflau straturi de flori. Enli privi pentru ultima oară, cu nesaţ, florile. Pajalibe, jelitibe, trifalitibe albastre adunate într-un nor dantelat. Mittibe mici, strălucitoare. Ralibibe parfumate, vekifiribe la umbră. Sajibe cu flori cerate, roz, mari cât pumnul ei. Toate florile care reprezentau mândria Lumii.

Satul părea în mare măsură pustiu; focurile de gătit din piaţă erau acoperite de apărătorile lor metalice lucrate îngrijit, iar uşile caselor stăteau închise. Părea că toată suflarea se află la cules de zeli. Era anotimpul când se recoltau, chiar dacă ploua; fructele nu puteau aştepta. Într-o aşezare atât de mică, până şi preoţii dădeau o mână de ajutor la cules. Totuşi, ar trebui să se mai afle câţiva săteni în spatele uşilor udate de ploaie. Cei foarte bătrâni, având grijă de cei foarte mici, bolnavii, oamenii afectaţi de boala florilor dată de florile de cariltef, plantate întotdeauna în apropierea fructului zeli.

Pek Allen se opri în mijlocul pieţei satului, înconjurat de cercul focurilor de gătit.

— Salutare! Locuitori ai Lumii! Vin cu un mesaj important din partea Primei Flori!

Enli închise ochii, apoi îi deschise iar. Mai avea, probabil, doar câteva secunde de trăit. *O, Tabor…*

— Locuitori ai Lumii! Vin cu un mesaj important din partea Primei Flori!

O uşă din lemn se deschise şi o femeie foarte bătrână privi afară. Când îi văzu pe Enli şi pe imensul terran însângerat, chipul ei deveni o mască a groazei şi trânti uşa.

— Locuitori ai Lumii! Vin cu un mesaj important din partea Primei Flori!

O altă uşă se deschise. Ieşi un om tânăr şi puternic. Fără îndoială, scutit de la cules datorită bolii florilor; avea blana de pe gât legată în împletituri de căinţă. Într-o mână ţinea un cuţit lung.

Tânărul nu pierdu vremea cu vorbe; se repezi la ei şi împinse cuţitul cu forţă spre pieptul lui Pek Allen.

Pek Allen îl prinse cu mâna teafără. Lui Enli, mişcarea îi păru uşoară, aproape inevitabilă, de parcă trupul zdrobit al lui Pek Allen trăise toată viaţa în aşteptarea acelui moment.

Îi luă tânărului cuţitul din mână, îl doborî la pământ şi aţinti asupra lui o mică maşinărie metalică, de o formă ciudată. Enli o recunoscu imediat, aducându-şi aminte de o conversaţie pe care o avuseseră terranii: era *pistolul* lui Pek Gruber. Apa de ploaie se prelingea de pe capătul lui. Pek Allen făcu un gest şi *pistolul* scoase un sunet strident. Şi totuşi, după ce urechile încetară s-o mai doară, văzu că obiectul nu explodase, ci stătea cuminte în mâna lui Pek Allen, dar un vas din lemn, lăsat neglijent în poiană, fusese transformat într-un morman de aşchii nefolositoare.

— Ascultă-mă, Pek! spuse terranul în limba indigenilor. Mă cheamă David Pek Allen şi sunt terran. Asta ştii deja. *Realitate şi Ispăşire* m-a declarat ireal. Dar am venit să vă avertizez despre un lucru îngrozitor ce se va abate asupra Lumii în curând, poate chiar azi. O schimbare în realitatea împărtăşită. Trebuie să mă asculţi! Ştii că Tas a dispărut. Ceilalţi terrani au furat-o. Ştii asta. Dar nu ştii că terranii cei ireali vor trimite o boală din munţii Neury, o boală de felul celei care există deja acolo, dar mult mai puternică. Ea îi va îmbolnăvi destul de puţin pe locuitorii Lumii. Dar va îmbolnăvi foarte tare lucrurile: vasele de gătit, bijuteriile, aranjamente florale comemorative. Iar lucrurile astea vor deveni la fel de periculoase ca munţii Neury. Trebuie să-ţi anunţi semenii despre această schimbare în realitatea împărtăşită!

Tânărul doborât la pământ îşi luă privirea de la vasul din lemn făcut bucăţele şi scuipă pe picioarele lui Pek Allen.

— Enli, mergi în casa de colo, unde bătrâna a trântit uşa! ordonă Pek Allen. Adu-mi copilul care se află înăuntru!

Enli tresări. Dar, da, fireşte că-n casă se afla un copil... bătrâna nu era într-atât de neputincioasă pentru a fi scutită de

la cules. Ar fi fost dusă pe câmp într-o căruţă, ar fi pregătit masa de prânz, ar fi luat parte la distracţia împărtăşită.

— Enli! Acum!

Enli nu se clinti. Ochii lui Pek Allen alunecară în direcţia ei, apoi se întoarseră la omul aflat la pământ.

— Dacă nu faci ce ţi-am spus, voi fi nevoit să-l ucid pe omul ăsta. E în joc soarta unei lumi întregi! Nu mă forţa s-o fac!

Cât de deformate erau florile minţii lui! Nu ştiuse…

Enli merse spre casă. Uşa era blocată pe dinăuntru. Sparse geamul de la fereastră şi strigă prin gaură:

— Deschide, Pek, sau terranul cu creier nebun o să arunce în aer casa! Cu dumneata şi cu copil cu tot! Îmi pare rău, dar chiar aşa stau lucrurile.

Durerea de cap aproape că o orbi. Nu-i venea să creadă că face ceea ce făcea. Ea, Enli Pek Brimmidin, la bunul plac al unui nebun ireal?

Uşa se deschise. Enli intră – cât de firesc era să intri într-o casă printr-o uşă deschisă, să împărtăşeşti o realitate banală – şi-i spuse calm bătrânei:

— Ieşi prin uşa din dos. Spune-i copilului să nu facă niciun zgomot. Coboară dealul acela, păstrând tot timpul casa între tine şi terran, şi ascunde-te în grădina de zarzavaturi!

Bătrâna se holba la ea; nu pentru că Enli era ireală, ci fiindcă frica o paralizase. Într-un colţ al camerei, uşa unui bufet se mişcă puţin. Din fericire, copilul care se ascundea era destul de mare încât să înţeleagă că trebuie să nu facă zgomot.

— Du-te! îi zise Enli, încercând să adopte tonul folosit de Pek Bazargan când îi dădea ordine.

Chiar şi aşa, se simţi oarecum surprinsă când văzu că femeia o ascultă. Enli se întoarse şi ieşi din casă.

— Nu este niciun copil înăuntru, Pek Allen. M-am uitat peste tot.

El îi aruncă o privire în treacăt.

— *Minţi!*

Cuvânt terran, dar înţelesul era cât se poate de clar: a nu împărtăşi realitatea, dar şi altceva. O va ucide cu *pistolul.* Momentul era la fel de bun ca oricare altul. Enli închise ochii.

Cineva ţipă.

Dar ea era încă în viaţă. Încă mai stătea în ploaie. Iar când deschise ochii, văzu că tânărul căzut era chircit, gemea şi se ţinea de picior, chiar dacă nu se auzise niciun zgomot strident, asurzitor.

— Eşti doar puţin rănit, vorbi Pek Allen cu aceeaşi voce puternică. Pentru ca tu să nu mă răneşti înainte să-mi transmit mesajul. Te vei vindeca repede, Pek. Haide, Enli!

Ea îl urmă fără să scoată o vorbă. Nu ştia ce altceva să facă. Dacă ei îi pulsa capul în halul acela, oare cât de rău trebuia să-i fie omului căzut la pământ? Ea avusese timp să vadă irealitatea lui Pek Allen. Cu cât o vedeai timp mai îndelungat, descoperise Enli, cu atât îţi era mai greu s-o sesizezi.

Durerea de cap o mai lăsă puţin.

Pek Allen merse repede şi fără şovăială în grădina de legume şi o scoase din ascunzătoare pe femeia chircită. De gâtul ei se ţinea strâns o fetiţă mică, ascunzându-şi faţa la pieptul bătrânei.

— Ieşi de-acolo, bunico! spuse Pek Allen. N-am să-ţi fac niciun rău. Nici ţie, nici copilului!

Dar se văzu nevoit s-o scoată cu forţa dintre legume.

— Ascultă-mă, bunico! Mă cheamă David Pek Allen şi sunt terran. Aduc un mesaj din partea Primei Flori, din munţii Neury. Este vreun vindecător în acest sat?

Bătrâna, cu pielea capului brăzdată de ridurile durerii, nu putu răspunde.

Pek Allen oftă. Se întinse către fetiţă, gest care o făcu pe bătrână să ţipe şi s-o strângă şi mai tare la piept. Preţ de un moment îngrozitor, Enli crezu că Pek Allen va tăia gâtul copilei cu cuţitul pe care-l luase de la tânăr. Oare nu acelaşi lucru îl făcuseră copiilor terrani semenii ei? Dar Pek Allen o desprinse pe fetiţă de la pieptul bunicii sale şi o luă cu blândeţe în braţe.

— Vino, Enli!

Bătrâna începu să ţipe şi să se tânguie. Copila se puse şi ea pe urlat. Ignorând vacarmul, Pek Allen o porni cu paşi mari de-a lungul drumeagului.

Enli îl urmă. Ce altceva putea să facă? Dacă ar fi reuşit să-i ia copila… dar el tot mai avea *pistolul.* Pe deasupra, mai era şi nebun. O luă la fugă după el. Bătrâna, strigând cuvinte neinteligibile, o urmă anevoie.

Pek Allen mergea atât de repede, încât Enli trebuia să fugă pentru a-l ajunge. Drumul era noroios, dar el nu părea să bage de seamă; în braţele lui, copila urla cât o ţineau plămânii. Bunica rămase repede în urma lor. Când Enli privi peste umăr, o văzu aşezată în mijlocul cărării noroioase, plângând disperată, în hohote deja estompate de ploaia ce cădea neîncetat.

După o vreme, micuţa se linişti; Enli, chinuindu-se să ţină pasul cu Pek Allen, îl auzi cântând în limba ei. Era un vechi cântecel de leagăn, blând, molcom. Îl învăţase, fireşte, în casa crelm a gospodăriei Voratur. Îl cântă de două-trei ori, iar Enli văzu cum trupuşorul încordat din braţele lui se relaxează.

Enli era convinsă că Pek Allen nu va ucide copila. Mai rămânea o singură necunoscută: momentul când se va hotărî, în sfârşit, s-o ucidă pe ea.

Brusc, cântecul i se frânse pe buze. Apoi terranul se împiedică, îşi recăpătă echilibrul şi merse mai departe. Dar ea apucase să vadă. Puterea lui Pek Allen, acel lucru artificial ce înflorea din nebunia lui, pălea. Şi apoi? Enli ar fi putut să fugă… dar putea s-o facă chiar în clipa aceea, dacă ar fi vrut. Pek Allen devenea din ce în ce mai slab, avea şi copila în braţe, aşa că Enli ar fi putut pleca. Unde? Nu putea să plece nicăieri!

Asta era realitatea ei. Nu putea decât s-o împărtăşească.

Pe un deal scund apăru un cărucior cu două roţi, plin până la refuz cu fructe zeli şi cu unelte. Îl trăgeau doi bărbaţi, iar o femeie mergea alături, având grijă de încărcătură. Dând cu ochii de Pek Allen şi de Enli, se opriră. Apoi zăriră copilul din braţele lui şi porniră iarăşi; roţile căruciorului scârţâiau din cauza umezelii. Pe măsură ce se apropiau, Enli le distingea tot mai bine chipurile: erau îngroziţi şi-i durea capul.

— Mă cheamă David Pek Allen şi sunt terran, începu Pek Allen. Aduc un mesaj important din partea Primei Flori.

— Dă-mi-o pe Estu! ceru unul dintre bărbaţi cu o voce admirabil de calmă, având accentul molcom al locuitorilor din satele de munte. Dă-mi-o!

Copila sesiză ceva în tonul familiar al omului şi reîncepu să urle.

— Ascultaţi-mă! zise Pek Allen, vorbind destul de tare pentru a fi auzit. Am venit să vă avertizez despre un lucru îngrozitor

care se va abate asupra Lumii în curând, poate chiar azi! O schimbare în realitatea împărtăşită. Trebuie să mă ascultaţi! Ştiţi că Tas a dispărut. Ceilalţi terrani au furat-o, au furat luna noastră ce înfloreşte repede. Ştiţi asta. Dar nu ştiţi că terranii cei ireali vor trimite o boală din munţii Neury, o boală asemeni celei care există deja acolo, dar mult mai puternică. Ea îi va îmbolnăvi destul de puţin pe locuitorii Lumii. Dar va îmbolnăvi foarte tare lucrurile: vasele de gătit, bijuteriile, aranjamente florale comemorative. Iar lucrurile astea vor deveni la fel de periculoase ca munţii Neury. Trebuie să vă anunţaţi semenii despre această schimbare în realitatea împărtăşită!

— Dă-mi-o pe Estu!

— Ea este Enli Pek Brimmidin. Vă va confirma că lucrurile pe care vi le-am spus sunt realitate împărtăşită!

Enli se uită la Pek Allen, întrebându-se dacă el chiar îşi închipuie că ea îl crede sau că acei oameni o vor asculta – pe ea, care fusese declarată ireală? Părea că, la urma urmelor, nu ştie nimic despre Lume! Până atunci, nebunia lui avusese un fel de noimă bizară, la fel ca florile ce cresc strâmbe, dar cel puţin se ridică spre soare. Dar ideea cu boala... Şi totuşi, Pek Gruber spusese acelaşi lucru despre bijuterii şi despre aranjamentele florale de aducere aminte, la fel ca şi despre alte obiecte, o lungă listă, iar Pek Gruber nu era nebun. „Să însemne asta că boala acelor obiecte s-ar putea abate cu adevărat asupra Lumii, doar pentru că terranii au luat-o pe Tas?” se întrebă Enli.

Pek Allen continua să vorbească:

— Trebuie să scoateţi obiectele astea din casele voastre şi să le aruncaţi cât mai departe. Sau aţi putea să vă părăsiţi casele şi să staţi în pivniţa pentru legume până când trece boala. Nu va dura prea mult timp. Am să vă spun eu când vă veţi putea întoarce în siguranţă la casele voastre. Împărtăşiţi această realitate, împrăştiaţi-o în toate colţurile Lumii! Eu, David Pek Allen, vă spun acestea pentru a vă salva pe voi şi pe copiii voştri!

Înaintă împleticit spre grupul de săteni şi i-o dădu pe Estu bărbatului aflat mai aproape. În timp ce omul lua copila din braţele lui, Enli îl auzi pe Pek Allen şoptind:

— Să fii cuminte, Bonnie! Să creşti mare!

Omul se dădu înapoi, ţinând în braţe fetiţa, care plângea. Cei trei adulţi se depărtară de terran şi de Enli cea ireală, părând a nu fi siguri ce să facă în continuare. În mod normal, ar fi trebuit să-i omoare pe amândoi. Toţi locuitorii Lumii trebuiau să împărtăşească realitatea. Dar cei trei săteni nu erau înarmaţi; erau oameni liniştiţi, neobişnuiţi să li se încalce realitatea lor liniştită. Se uitară unii pe alţii, atenţi să n-o privească pe Enli; ea le simţea tulburarea şi teama, le putea împărtăşi complet.

Pek Allen se împletici, făcu un pas pentru a-şi regăsi echilibrul, apoi se împletici iarăşi. Dintr-o dată, Enli înţelese ce are de făcut.

Păşi spre grupul de săteni, care se dădură imediat înapoi.

— Este pe moarte, le spuse ea. Terranul cel ireal e pe moarte din cauza bolii din munţii Neury. Cât timp s-a aflat în munţi, n-a fost bolnav. Nimeni nu este bolnav în casa Primei Flori. Se îmbolnăvesc doar după ce pleacă-de-acolo.

Măcar asta era realitate împărtăşită.

— Dar Pek Allen a părăsit oricum munţii. Ca să vă aducă mesajul din partea Primei Flori. Iar acum moare, pentru fapta lui. Oare asta nu arată că este real? Cine, dacă nu un suflet real, îşi dă viaţa pentru semeni?

Femeia zise pe un ton strident:

— E pe moarte pentru că a plecat din munţii Neury, la fel cum trebuie să moară toţi cei care fac ca el. Nu moare pentru noi!

— Ba da! Prin el, Prima Floare vă aduce mesajul că realitatea s-a schimbat. Tas a dispărut. Boala… boala obiectelor manufacturate va veni curând. Trebuie să aruncaţi toate obiectele pe care vi le-a spus Pek Allen şi să vă retrageţi în pivniţe pentru o vreme!

Cel mai solid dintre bărbaţi se apropie ameninţător de Enli, cu pumnii încleştaţi. Sau îşi depăşise uimirea, sau blasfemia rostită de ea îi intensificase durerea de cap dincolo de limita suportabilă. Ridică de jos un băţ gros.

— Ce vă spun este realitate împărtăşită! adăugă Enli cu repeziciune. Ascultaţi semnul Primei Flori din spusele mele: am fost şi eu în munţii Neury. Ştiţi deja asta. Şi totuşi, nu sunt bolnavă. Priviţi-mă! Nu sunt bolnavă!

Bărbatul cu băţul în mână continua să se apropie de ea. Enli aproape că putea simţi lovitura ce avea să se abată asupra capului ei… Îşi dorise să moară. Dar nu aşa! Preoţii o vor pune în chimicale şi sticlă, pentru totdeauna. Nu, asta nu!

— Nu sunt bolnavă! ţipă ea.

Pek Allen întinse o mână spre ea, dar n-o putu atinge. Se împletici din nou şi de astă dată nu-şi mai regăsi echilibrul; căzu pe o parte, în noroi. Lui Enli i se păru că el căzu cu încetinitorul, de parcă realitatea timpului s-ar fi schimbat, laolaltă cu tot restul lucrurilor. *Pistolul* îi lunecă din mână.

— Aşteaptă, Riflit! vorbi femeia. Nu… nu pare a fi bolnavă.

Riflit mârâi ceva şi continuă să se apropie.

— Am spus *aşteaptă!* repetă femeia.

O parte a minţii lui Enli înţelese că era soţia lui. *Aşteaptă sau te voi face să regreţi într-o mie de feluri, vreme îndelungată,* spunea tonul femeii.

La fel îi poruncise şi Tabor să părăsească altarul floral, pentru ca el să se poată căi. Doar că, după aceea, n-a mai existat „vreme îndelungată”.

Riflit se opri încruntat, cu bâta pregătită pentru a lovi.

— Ea chiar nu pare a fi bolnavă, spuse femeia. Crezi că…

— E ireală! izbucni Riflit. *Realitate şi Ispăşire* a decis că trebuie să moară!

— Atunci ucide-mă! spuse Enli repede. Voi muri pentru mesajul meu, la fel cum moare şi acest terran. Dar Prima Floare m-a ferit de boala munţilor Neury pentru a vă aduce vestea. Împărtăşiţi realitatea veştii!

Omul care o ţinea în braţe pe Estu, nesigur şi vizibil chinuit de durerea de cap, spuse:

— E dispusă să moară pentru ca mesajul ei să fie împărtăşit. Riflit… şi el e dispus să moară… Realitatea împărtăşită e cea mai puternică la cei dispuşi să-şi dea viaţa pentru ceilalţi…

— Ah, nu ştiu! se văicări Riflit, asaltat din toate părţile. Sunt un simplu fermier, nu preot!

Femeia păşi înainte cu hotărâre.

— N-o ucide! Dacă nu capătă boala munţilor Neury, atunci *este* într-adevăr un semn de la Prima Floare. *Trebuie* să fie.

Dacă se îmbolnăveşte, atunci tot ce ne-a spus e ireal. Şi-atunci o vom omorî.

— Nici tu nu eşti preoteasă, Imino! se răsti Riflit.

Dar lăsă bâta în jos. Bărbatul care-o ţinea pe Estu spuse cu timiditate:

— Dacă ei amândoi au ales să-şi dea viaţa pentru a ne aduce vestea… Bunica mea obişnuia să spună că atunci când cineva îşi dă viaţa pentru ceilalţi, realitatea împărtăşită înfloreşte chiar dacă e ireal. Iar ea *a fost* preoteasă.

Enli simţi că o copleşeşte oboseala. O înfruntă; nu trebuia să pară bolnavă. Ştia că o vor supraveghea cu mare atenţie, pândind orice semn de slăbiciune sau de boală. Va trebui să arate sănătoasă.

Pek Allen vomita cu intermitenţe.

Enli îngenunche lângă el, îi ţinu capul şi-l şterse la gură după ce termină. El îi zâmbi. Pielea de pe faţă începuse să i se înroşească, de parcă ar fi fost arsă. Când deschise gura să vorbească, Enli văzu că i se umflase limba.

— Enli, poporul tău e cel adevărat!

— Şi al tău, David, îi răspunse ea, deşi mai târziu avea să se îndoiască de faptul că i se adresase cu adevărat pe numele mic.

— Să le spui… cum să salveze Lumea… de noi!

— Lasă-l la mine, Pek! spuse omul care o ţinuse în braţe pe Estu, evident cel mai bun la suflet din micul grup de săteni.

Bărbatul îl ridică pe David Pek Allen şi-l aşeză pe grămada de fructe zeli din cărucior, unde stătea deja Estu. Imino şi Riflit cel feroce ridicară mânerele de tracţiune ale căruciorului şi-l întoarseră încet. Apoi porniră cu toţii în direcţia livezilor de unde veniseră, unde se aflau ceilalţi săteni, pentru a începe să împărtăşească realitatea schimbată cu toţi locuitorii Lumii.

DOUĂZECI ŞI CINCI

TUNELUL SPAŢIAL NR. 438

La bordul navei era ora paisprezece zero şase. În douăzeci şi şase de minute, primul zburător avea să iasă din Tunelul Spaţial Nr. 438, pentru a reintra imediat. *Zeus* se va separa de artefact şi va angaja lupta cu inamicul. Patru minute mai târziu, va apărea al doilea zburător, iar la şaizeci de secunde după aceea, artefactul va intra în tunel. Pe puntea de comandă, echipa de la Proiecte Speciale şi ofiţerii din echipaj stăteau tăcuţi, urmărind ecranele. Tensiunea din aer era aproape palpabilă.

Nava de luptă a fallerilor începu să se deplaseze.

— La naiba! sparse Lee tăcerea. Domnule comandant, schimbare de poziţie a navei inamice. Nava fallerilor accelerează direct către noi!

— Decuplează sistemul de propulsie! ordonă Peres. Iniţiaţi separarea de artefact!

— Decuplăm sistemul de propulsie, confirmă Lee.

Syree iniţie programul de simulare pe computerul ei portabil. Ştia că de astă dată nu mai poate schimba decizia lui Peres; el nu va accepta să-l îngreuneze pe *Zeus* cu masa artefactului dacă inamicul va angaja lupta. Artefactul era acum pe cont propriu. Douăzeci şi şase de minute de accelerare pierdute. În orice caz, artefactul avea să intre în tunelul spaţial cu o întârziere de numai trei virgulă patru secunde faţă de momentul planificat, întârziere insuficientă pentru a mai schimba ceva. Asta, dacă nu-l detona cineva mai înainte.

Echipajul opri sistemul de propulsie al navei, porni ajutajele reactive pentru schimbarea direcţiei, iar artefactul dispăru de pe ecran.

Syree clipi. Timp de peste cinci zile, artefactul se aflase acolo, în faţa lor– uriaşă povară a lui Sisif –, iar acum dispăruse brusc, micşorându-se vizibil pe măsură ce *Zeus* executa virajul ordonat de Peres, în timp ce el îşi continua traiectoria iniţială, deplasându-se cu 4 860 de clickuri pe secundă. Dispăru şi

vibraţia pe care o simţea în cap – se obişnuise atât de mult cu ea, încât îi sesiză doar absenţa. Nava nu mai forţa propulsia la douăzeci de G pentru a câştiga o acceleraţie de un G; era în cădere liberă, cu excepţia ajutajelor laterale.

Douăzeci şi cinci de minute până la apariţia primului zburător prin tunel. Treizeci de minute până când artefactul va traversa tunelul.

Syree se corectă singură: *va încerca să-l traverseze!*

— Lansare a unei navete inamice, domnule! anunţă Lee. Un skiter.

— Ce…

— Skiterul se deplasează direct spre tunelul spaţial. Nava de luptă avansează în direcţia noastră!

Syree introduse cu înfrigurare datele în computer, dar ştia deja ce răspuns va primi. Skiterul se afla la nici trei sute de clickuri de tunel, astfel că va ajunge cu mult înaintea artefactului, care mai avea de mers peste patru minute şi jumătate. Când primul zburător va ieşi din tunel, skiterul îl va distruge. Apoi skiterul va traversa tunelul spaţial, schimbându-i configuraţia, pentru ca artefactul să ajungă în spaţiul controlat de falleri.

Va rămâne skiterul de cealaltă parte a tunelului? Dacă rămânea, al doilea zburător avea să schimbe iarăşi configuraţia, trecând repede prin tunel şi întorcându-se la fel de repede în zona sigură… Nava de luptă a fallerilor va fi prea departe pentru a mai ajunge la tunel, chiar dacă nu va fi ocupată cu *Zeus.* Iar artefactul va urma cel de-al doilea zburător în sistemul solar Caligula.

Da.

Pe neaşteptate, lui Syree îi mai veni o idee în minte.

Oare ce durată avea „memoria” tunelului spaţial, dacă ăsta era termenul potrivit? Milenii? Mai mult? Indiferent cine ar fi construit artefactul, trebuia s-o fi făcut undeva, într-un anume loc din timp şi spaţiu. Acel loc putea fi acolo, în acel sistem solar unde se afla *Zeus.* Sau altundeva. Poate că a fost construit în altă parte şi adus acolo, prin tunelul spaţial. Dacă lucrurile s-ar fi petrecut astfel, oare îşi va „reaminti” tunelul spaţial locul acela, va returna el artefactul în sistemul solar de unde a fost adus?

Dacă aşa ar sta lucrurile, atunci toate strădaniile – şi ale oamenilor, şi ale fallerilor – nu foloseau la nimic.

Dar eforturile se puteau dovedi zadarnice oricum. Masa artefactului era prea mare pentru a trece prin tunelul spaţial.

Doar dacă toate calculele oamenilor erau greşite. Doar dacă variabila necunoscută, factorul aleator, fisura din ecuaţie existau cu adevărat.

Syree, frustrată şi neputincioasă, nu putea decât să urmărească ecranele. Artefactul se deplasa spre tunelul spaţial. Skiterul începu să execute manevre în jurul intrării tunelului, accelerând progresiv. Era de înţeles: skiterul avea nevoie de protecţia pe care i-o oferea modificatorul fazei de undă, care părea să necesite o viteză foarte mare pentru a funcţiona (de ce?). Nava de luptă a fallerilor şi *Zeus* se îndreptau una către cealaltă. Undeva, în sistemul solar Caligula, la celălalt capăt al tunelului, la o depărtare de cincizeci de mii de ani-lumină, doi zburători se îndreptau spre intrarea în Tunelul Spaţial Nr. 438. La capătul căruia îi aştepta un skiter, o moarte violentă şi rapidă pe care nici măcar n-o vor vedea. Doar dacă *exista* într-adevăr acea variabilă necunoscută, acel factor aleator, acea fisură…

„Deznodământul nu e sigur, îşi spuse sieşi. Nu întru totul. E o chestiune de probabilitate.”

DOUĂZECI SI ȘASE

ÎN MUNŢII NEURY

În grotă, Dieter Gruber dormi douăzeci de ore fără întrerupere. Când se trezi, Bazargan se simţea mai bine. Nu mai vomita şi putea să se ridice.

— Ahmed, mă tem că încă n-a trecut ce-i mai rău! spuse Ann cu seriozitate. În cazul iradierii, se întâmplă adesea ca simptomele iniţiale să fie urmate de o perioadă asimptomatică. Dar care nu durează prea mult.

— Prefer starea asimptomatică, îi răspunse Bazargan sec.

Descoperi că se poate ridica în picioare, cu toate că-şi simţea genunchii cam moi.

— Ann, sunt conştient că, probabil, am leziuni la nivelul ţesuturilor şi că radiaţiile m-au afectat şi la nivel genetic. Din fericire, n-am de gând să mai fac copii. Bună dimineaţa, Dieter!

— Dimineaţă? Iar? Cât de mult am dormit?

Gruber se ridică în şezut, clipind, şi aruncă o privire afară.

— Douăzeci de ore! îi răspunse Ann. De fapt, e trecut de amiază.

— Ahmed?

— Mă simt mai bine, spuse Bazargan – o jumătate de adevăr.

Apoi ieşi din peşteră fără grabă. În spaţiul deschis al micii văi inundate de lumina soarelui, scoase din buzunar aparatul de comunicaţie şi încercă ia legătura cu *Zeus.* Nimic.

— Lasă canalul deschis, îi sugeră Gruber, venind în spatele lui. În felul ăsta, dacă s-au gândit să lase şi ei aparatul deschis, iar legătura se restabileşte, o să ştim. O să auzim diferite zgomote de la bord.

— Asta şi intenţionam să fac, zise Bazargan calm.

Gruber nu sesiză sarcasmul din vocea lui. Se întinse cât era de lung, căscă de-i trosniră fălcile şi râse.

— Mor de foame! mai avem prafuri nutritive, Ann? Mă duc să mă spăl la izvor. Să faci descoperirea ştiinţifică a secolului e o treabă murdară!

— Păi, încă nu e chiar o „descoperire”, îl contrazise Ann. Chiar dacă ai dreptate şi obiectul generează un fel de câmp de probabilitate…

— Am dreptate! declară Gruber, zâmbind cu gura până la urechi.

— … răspunzător de realitatea împărtăşită a indigenilor, nu ştii ce se va întâmpla cu el când Syree Johnson va pulveriza Tas. Dacă o va face. Nu ştii nici dacă Tas este interconectată într-un anume fel cu chestia aia îngropată.

— Ai dreptate, fireşte! răspunse Gruber, pierindu-i cheful de zâmbit. Cât timp a mai rămas până ajung nebunii ăia la tunelul spaţial? După cea mai bună estimare a noastră?

— În timpul zilei de astăzi, cred, răspunse Bazargan. Dar nu ştim cu adevărat ce se întâmplă acolo. La câte ştim noi, s-ar putea ca Tas să fie deja făcută bucăţele. Ori să fi trecut prin tunelul spaţial. Sau orice altceva.

Gruber primi de la Ann un expandabil cu praf proteic amestecat cu apă.

— Nu cred că a trecut prin tunelul spaţial. Nu poate trece! E prea mare – v-am spus de nu ştiu câte ori. Dacă Syree Johnson va încerca aşa ceva, o va face din pură disperare, din lipsă de alternative!

Gruber goli dintr-o singură înghiţitură recipientul cu ceea ce reprezenta micul dejun.

— Tas n-a apărut pe cer noaptea trecută, zise Ann. După ce au dispărut norii de pe cer, am verificat, în timp ce voi dormeaţi duşi. M-am uitat de mai multe ori.

— Aşadar, *Zeus* a reuşit cel puţin s-o scoată pe Tas de pe orbită. Cred că ar trebui să ne hotărâm unde ne vom afla în momentul exploziei – dacă se va produce. Dieter, îţi menţii părerea că peştera asta e locul cel mai indicat?

— Da! Pentru tine şi pentru Ann. Dar, Ahmed, eu vreau să mă întorc la artefactul îngropat. Vreau să văd ce se întâmplă dacă amicul lui explodează la un miliard de kilometri distanţă. Şi dacă emite aşa-zisul „efect” al doctorului Johnson.

Bazargan se aşteptase la asta.

— Nu-i deloc o idee bună, Dieter, replică el cu, blândeţe. Chiar tu ai spus că nu-i tocmai floare la ureche să cobori pe hornul acela. E periculos, nu-i aşa?

— Ahmed, niciun lucru valoros nu poate fi lipsit de riscuri care…

— Dacă-ţi pierzi viaţa întorcându-te acolo, Dieter, nu va mai rămâne nimeni să explice Comitetului Fondator al Universităţii Transplanetare faptul că dezgroparea artefactului merită pe deplin efortul financiar şi neplăcerile culturale pe care le va impune, interveni Ann. Nici Ahmed, nici eu nu cunoaştem atât de multă fizică. Tu ştii destulă. Fără tine, artefactul îngropat ar putea rămâne în inima munţilor Neury pentru totdeauna.

Ann nu se uitase la Gruber în timp ce vorbise; avea privirea pierdută în depărtare, dincolo de vâlceaua scăldată de razele soarelui, iar pe chipul ei nu se putea citi nimic. Dar Bazargan observase iuţeala trădătoare a pulsului în locul acela moale de la baza gâtului ei, ce spunea multe despre cartea pe care o juca încercând să-l împiedice pe Gruber să facă o nouă cascadorie primejdioasă. Bazargan zâmbi în sinea lui, amuzat de prefăcătoria femeii îndrăgostite, şi acel zâmbet tainic i se păru a fi primul lucru bun din câte se întâmplaseră în ultimele zile. Îi dădea o tărie stranie, neaşteptată. Chiar dacă lumi întregi se aflau în pericol, legăturile umane rezistau.

— Mă tem că Ann are dreptate, Dieter! vorbi el cu hotărâre. Dacă mori încercând să arunci o a doua privire la artefactul din subteran, probabil că el va rămâne îngropat.

Gruber rosti ceva ce suna ca o înjurătură usturătoare în germană.

— Mă duc să mă spăl! aruncă el peste umăr, pornind către izvor.

Bazargan cântări repede variantele: să-l înfurie chemându-l înapoi sau să-l lase să se îmbăieze, riscând ca explozia artefactului să-l surprindă expus, cufundat în apa foarte rece de munte. Hotărî să-l lase în pace. S-ar fi putut ca apa rece să-l ajute să-şi mai răcorească mintea înfierbântată.

— Vino înăuntru, Ahmed! îl chemă Ann.

— Vin. Dar aparatul de comunicaţie trebuie să rămână aici, pentru a menţine posibilul contact cu *Zeus.* Nici eu nu mă pot depărta prea mult de gura grotei, fiindcă aş risca să nu-l aud.

Presupunând că exista ceva de auzit.

Bazargan şi Ann intrară în peşteră, aproape de gura ei. Ann aduse păturile şi improviză un culcuş. Gruber se întoarse îmbrăcat cu costumul S. Şi el, şi costumul arătau o idee mai curaţi: cenuşiu pătat în loc de cenuşiu jegos. Geologul îşi regăsise buna-dispoziţie naturală. Instală în interiorul peşterii şi în afara ei diverse instrumente pe care le scosese din rucsac, apoi îi oferi lui Ann o floare de un roşu aprins, pe care o culesese din vale.

— Pentru tine, *meine Blume!*

Ann zâmbi. Bazargan, nu. Se simţea din nou slăbit, chiar dacă nu-i mai era greaţă.

— Aşază-te, Dieter. Aşază-te şi spune-mi încă o dată ce crezi că i s-ar putea întâmpla acestui „câmp de probabilitate” îngropat dacă Tas explodează.

— N-am nici cea mai vagă idee! răspunse Gruber. Niciuna. Fără glumă, Ahmed – până ieri nici nu ştiam că poate exista un câmp de probabilitate de dimensiuni planetare! Acum vrei să-ţi spun ce se va întâmpla dacă un al doilea artefact aflat la un miliard de kilometri distanţă, poate interconectat de câmpul emis de cel de aici, poate nu – va trece sau nu va trece printr-un tunel spaţial?

— Nici măcar speculaţii?

— Speculaţii, desigur! De ce nu? Tas se va transforma într-o gaură neagră, amicul lui îngropat aici va trece, conform legilor mecanicii cuantice, în starea contrarie, iar tu, Ann şi cu mine vom fi ridicaţi la rangul de zei. Capabili să controlăm toate probabilităţile. Să trecem prin ziduri, să aliniem atomi, să facem dragoste fără oprire zile întregi. De ce nu?!

Ann se uita la geolog cu amestecul de exasperare şi amuzament cu care mamele îşi privesc băieţeii exaltaţi. Bazargan îşi aminti că şi Gruber trecuse prin încercări grele.

— Bine, Dieter. Foarte bine! O să aşteptăm.

— Ce altceva am putea face? întări Gruber, calmat. Nu ştiu nimic despre situaţia de faţă, Ahmed. Nimeni nu ştie. Nu ne rămâne decât să stăm şi să aşteptăm.

DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

GOFKIT RABLOE

— Nu amânaţi! îi spuse David Pek Allen preotesei aplecate deasupra căruciorului. Nici măcar un minut!

„Cât de mult detestă să vorbească unui preot!” îşi spuse Enli. Dar vorbea, totuşi, împroşcând cuvintele ce ieşeau cu greutate din gâtul lui umflat, părând să nu mai ştie ce spune. Probabil că, într-adevăr, pierduse şirul.

— Creatură dezgustătoare, perversă şi respingătoare!… Te interesează doar să foloseşti tot ce poţi ca să obţii şi să păstrezi puterea, nu-i aşa? Chiar şi situaţia *asta!* Te-aş ucide, te-aş sfâşia în bucăţi, gunoiule… *căcat* exploatator ce eşti!…

Preoteasa îl privea lung. Era o femeie blajină, de vârstă mijlocie, îmbrăcată nepretenţios, ca pentru cules; de tunică i se agăţaseră crenguţe şi bucăţi de fructe zeli. Era însărcinată în ultimele luni. Ochii ei nedumeriţi treceau de la terranul cuprins de dureri la Enli cea ireală. Enli observă durerea de cap pe care faptul de a-i vedea şi întreaga situaţie i-o provocau femeii.

— Cuvintele n-au niciun înţeles…?

— Sunt cuvinte terrane, răspunse Enli. Vă voi spune eu înţelesul vorbelor lui Pek Allen.

— Bine.

— Terranul spune că Prima Floare ne-a trimis, pe el şi pe mine, drept… drept mesageri. Faptul că eu am fost în munţii Neury şi nu sunt pe moarte reprezintă un semn doveditor că mesajul vine cu adevărat de la Prima Floare. Faptul că Pek Allen va muri, că se sacrifică pentru a transmite mesajul care va salva Lumea, reprezintă un semn doveditor că el este real.

Preoteasa încuviinţă fără vorbe, cu pielea craniului acoperită de ridurile suferinţei. Enli observă că se chinuie să înţeleagă. Nu să accepte – realitatea împărtăşită, în acest caz, era clară. De ce ar muri un terran pentru a-i salva pe ceilalţi, dacă nu pentru că împărtăşeşte cea mai profundă realitate? Nu exista dovadă mai puternică. Dar în cătunul liniştit numit Gofkit Rabloe nu se mai

întâmplase niciodată ceva de felul acesta, iar sătenii nu mai văzuseră nimic asemănător lui Pek Allen.

El zăcea, vizibil chinuit de dureri. Pe faţă, pe mâini şi pe piept – atât cât putea fi văzut prin rămăşiţele sfâşiate ale tunicii – îi apăruseră puncte roşii. Limba umflată începea să se înnegrească, iar buzele-i arse, jupuite împroşcau salivă amestecată cu sânge în timp ce profera injurii la adresa servitoarei Primei Flori, într-o limbă pe care aceasta n-o înţelegea.

— Crezi că nu ştiu ce eşti? continuă să hârâie Pek Allen. Sau cine mai e implicat în mica voastră conspiraţie?! Bazargan, Voratur, căţeaua aia de Syree Johnson…

Încercă să se ridice în capul oaselor, în timp ce-şi flutura pumnul încleştat, dar nu reuşi; se prăbuşi la loc, pe spate, în grămada de fructe zeli.

În jurul petelor, pielea îi era acoperită de o roşeaţă mult mai intensă decât în cazul febrei sau al furiei. Enli îşi spuse că Pek Allen arată de parcă ar fi prăjit de viu, din interior… Ăsta să fi fost efectul munţilor Neury asupra oamenilor? Dar pe ea n-o afectase, mulţumită costumului terran la care el renunţase ca s-o salveze.

— Sunteţi toţi nişte monştri, nişte conspiratori, nişte paraziţi… sunteţi *diabolici!* Păstraţi puterea pentru a-i oprima pe ceilalţi…

— Spune că mesajul trebuie să fie răspândit pe toată planeta, neîntârziat! îi traduse Enli preotesei. Că trebuie încredinţat celui mai apropiat semnalizator cu oglinzi, ca urgenţă. Din cer va veni o… o boală cumplită. Toată lumea trebuie să se refugieze în pivniţele pentru legume şi să stea acolo până când li se va spune să iasă. Dacă nu, au să moară cu toţii!

— Da, să moară! ţipă Pek Allen, de astă dată în limba indigenilor. Voi, toţi conspiratorii, ar trebui să muriţi! Dar nu veţi muri, eu am să vă salvez pe toţi, asta e responsabilitatea mea, asta-i realitatea…

Vocea lui scăzu, devenind murmur, iar la un moment dat reveni la terrană. Enli, năucită, nu mai sesiza trecerea de la o limbă la alta. După cum nu mai putea fi sigură ce anume şi cât de mult înţelegea cu adevărat umila preoteasă de ţară, cu burta

ei imensă şi cu ochii căprui blajini, în care se putea citi o expresie şocată.

Tot mai mulţi săteni se strângeau în jurul căruciorului, întrerupând culesul pentru a afla veştile. Fiecare venea să-i arunce o privire lui Pek Allen, apoi se trăgea înapoi îngrozit, iar vecinii îl informau la repezeală despre schimbarea apărută în realitate. Pe urmă, fiecare sătean revenea lângă cărucior, cu pielea capului brăzdată de cutele durerii de cap, pentru a se holba la realitatea terrană primită în dar de la Prima Floare.

Pek Allen găsi puterea de a-şi ridica braţul drept şi făcu un semn curios în aer: o mişcare verticală, una transversală.

— Binecuvântat…

Ochii i se închiseră. Enli observă că nu murise. Dar tot mai ardea pe dinăuntru.

— Pek Harit, Pek Villatir şi tu, Unu… daţi fuga la Gofkit Besloe! vorbi preoteasa cu accentul ei molcom de munteancă. Pek Tarbif…

Enli se întoarse repede spre ea.

— Nu, aşteptaţi! mai este realitate de împărtăşit! Din cauza bolii, anumite obiecte vor deveni periculoase. Le va face să devină ucigătoare, la fel ca munţii Neury. Nimeni nu trebuie să ducă aceste obiecte în pivniţele pentru legume. *Nimeni!* Obiectele sunt… Pek Allen?

Terranul nu răspunse – leşinase, adormise sau intrase în stare de şoc. Buzele lui umflate crăpară chiar sub ochii ei şi începură să sângereze. Enli îşi luă privirea de la acel tablou tulburător, încercând disperată să-şi aducă aminte tot ce spusese Pek Gruber.

— Nimeni nu trebuie să ia cu el bijuterii…

Oare Pek Gruber spusese numai bijuterii de aur? Nu-şi putea aminti, dar oricum nu mai avea importanţă.

— … niciun fel de bijuterii! Nici vase de gătit! Nici aranjamente florale de onorare, categoric nu aranjamentele florale de aducere-aminte…

„Acolo, în interiorul sticlei ornamentale este mercur”, spusese Pek Gruber în limba terrană despre aranjamentele florale de aducere-aminte, lucru care n-avea nicio noimă pentru ea, dar nu conta în clipa aceea.

— … şi… şi fără pietre care sclipesc în întuneric! Asta e foarte important!

— Fie ca florile tale să înflorească veşnic, Pek Brimmidin! o salută preoteasa.

— Fie ca florile tale să-ţi înveselească sufletul! îi răspunse Enli, imaginea preotesei obosite de vârstă mijlocie înceţoşându-se brusc din cauza lacrimilor.

— Bine, spuse femeia, cu aceeaşi voce blândă, dar nimeni nu protestă.

Schimbarea devenise realitate împărtăşită.

— Aţi auzit ce fel de lucruri nu trebuie să ajungă în pivniţele pentru legume. Pek Harit, Pek Villatir şi tu, Unu… daţi fuga în Gofkit Besloe! Pek Tarbif, tu ai bicicletă nouă şi rapidă… ia-o spre sud pe drumul principal, până la Pek Rafnil, o să transmită ea mesajul semnalizatorului cu oglinzi din Gofkit Amloe. Tu, Unja, du-te cu bicicleta până la gospodăria Cannihif…

În câteva minute, preoteasa pusese în mişcare sătenii cu ordine precise. Enli era sigură că după câteva ore, toţi locuitorii Lumii vor cunoaşte noua realitate despre boala venită din cer. Alergătorii vor transmite mesajul altor alergători, care vor pune în mişcare, la rândul lor, şi mai mulţi alergători, fără întrebări inutile.

Enli avea certitudinea că toţi se vor supune instrucţiunilor. Mesajul venea din partea Primei Flori. Era realitate împărtăşită.

Ploaia, care nu se oprise de-a binelea nicio clipă, se înteţi dintr-o dată. Micuţa preoteasă o luă pe Enli de mână. Enli văzu că doar ele două rămăseseră lângă căruciorul cu două roţi.

— Mă cheamă Azi Pek Laridor şi sunt servitoare a Primei Flori. Vino cu mine, Pek Brimmidin! Ducem căruciorul la mine acasă, iar tu şi cu… Pek terranul puteţi mânca înainte să plecăm în pivniţa pentru legume. Cred că mai este nişte supă rămasă de la micul dejun, iar bunica a făcut ieri pâine. Vino!

Enli o urmă cu paşi chinuiţi pe drumul plin de noroi, o urmă spre odihnă şi căldură.

DOUĂZECI ŞI OPT

TUNELUL SPAŢIAL NR. 438

Ora paisprezece treizeci şi unu. *Zeus* şi nava de luptă a fallerilor se apropiau una de alta de la nouă milioane de clickuri distanţă. *Zeus* îşi repornise propulsorul principal. Datorită vitezei imprimate de lunga accelerare, *Zeus* ar fi putut scăpa uşor de ameninţarea navei de luptă inamice, dar această opţiune se situa ultima pe lista lui Peres: se aflau în război! Îi imprimase lui *Zeus* o amplă traiectorie curbă care avea să aducă în scurt timp cele două nave la distanţă de tragere.

Cincizeci de secunde până când primul zburător, venind din sistemul solar Caligula, avea să ţâşnească din Tunelul Spaţial Nr. 438.

Pe puntea de comandă a lui *Zeus* reîncepură să se audă vocile oamenilor, calme, impersonale. Syree îşi spuse că era ca şi cum membrii echipei ar fi fost nişte terminale de computer separate, conectate eficient, dar cu sisteme de operare doar parţial compatibile.

Skiterul fallerilor orbita intrarea în tunel cu viteză foarte mare, la nici treizeci de clickuri de panourile vag conturate care alcătuiau partea fizică, materială a tunelului.

Patruzeci de secunde.

Syree îşi luă computerul portabil, dar, o dată ce se văzu cu el în mână, îşi dădu seama că nu mai are nimic de înregistrat. Toate informaţiile referitoare la artefact – tot ce ştiau despre el – erau deja stocate în memoria computerului şi-n arhivele virtuale ale navei. O mare parte din informaţii fusese trimisă comandamentului din sistemul solar Caligula, prin intermediul zburătorului *Hermes.* La fel se întâmplase şi cu puţinele date de care dispuneau despre modificatorul fazei de undă, despre Tunelul Spaţial Nr. 438 şi chiar despre neînsemnata expediţie antropologică trimisă pe planeta locuită. Nu mai avea ce să adauge. În schimb, existau speculaţii…

De exemplu, fluxul de particule neutrino de pe planetă, din munţii Neury. Îl ignoraseră de la început. Probabil că era vorba de o anomalie în distribuţia rocilor radioactive sau în formarea planetei… Syree nu era nici geolog, nici cosmolog. Iar fluxul de particule neutrino se situa între limitele normale ale rocilor radioactive existente în compoziţia unei planete de asemenea dimensiuni. Numai intensa concentrare a fluxului în munţii Neury era bizară. Dar, întrucât câmpul radioactiv era strict localizat la nivelul planetei, fără să afecteze câtuşi de puţin artefactul sau alt obiect orbital, Syree lăsase investigarea acestei probleme pe seama geologului zâmbăreţ, cel cu înfăţişare cam grosolană, din echipa trimisă pe planetă. Doctorul Gruduer sau Gruler, dacă-şi amintea bine. Rocile radioactive nu făceau parte din misiunea lui Syree.

Treizeci de secunde.

Dar Obiectul Orbital Nr. 7 emitea efectul de undă perturbând energia de legătură de la nivelul nucleelor, ceea ce reprezenta, desigur, chiar definiţia radioactivităţii. Cum de n-a făcut nimeni legătura? Cum de n-a făcut-o ea însăşi? Se concentrase prea mult asupra artefactului şi asupra timpului limitat de care dispuneau pentru a pătrunde în interiorul lui înainte de apariţia inamicului. Constrângerile războiului. Stânjeneau gândirea şi acţiunea în egală măsură.

Existau doi factori ce afectau stabilitatea nucleelor. Forţa tare făcea ca protonii şi neutronii să fie atraşi unii către ceilalţi, în timp ce forţa electromagnetică acţiona numai la nivelul protonilor, având efectul contrar, de respingere. Din moment ce forţa tare scădea mai rapid decât forţa electromagnetică în funcţie de distanţa de separare, pentru nucleele ce depăşeau o anumită mărime, forţa tare întotdeauna era „învinsă”. Respectivele nuclee nu aveau destulă energie de legătură pentru a ţine la un loc protonii şi neutronii, devenind astfel instabile. Acest fapt era atât de binecunoscut, încât rareori îşi mai bătea capul cu el. Exista, pur şi simplu, era în natura lucrurilor. O realitate.

Douăzeci de secunde.

Dar uneori, moleculele emiteau radiaţie în ciuda constrângerilor exercitate asupra energiei de legătură.

Evenimentele cuantice din afara barierei energetice se întâmplau în fiecare moment, cu toate că, desigur, nu puteau fi prezise, nici controlate. Asta era natura teoriei cuantice, a cărei realitate nu ţinea de certitudine, ci de probabilitate. O parte a câmpului de probabilitate al unui nucleu dat se afla întotdeauna în afara limitei aşteptate, astfel că emisia unei particule alfa, spre exemplu, avea loc în ciuda forţei tari de atracţie din nucleu. Iar nucleul era temporar destabilizat. De fapt, un mod de a considera efectul undei emise de Obiectul Orbital Nr. 7 era să afirmi că afectează câmpurile teoretice de probabilitate ale tuturor lucrurilor din raza sa de acţiune, astfel încât destabiliza atomii stabili în mod normal – sau relativ stabili. Asta îl ucisese pe Daniel Austen. O concentraţie anormală de atomi destabilizaţi…

De felul celei localizate în munţii Neury cu ajutorul detectoarelor de particule neutrino.

Zece secunde.

Syree stătea încremenită – de prea mult timp. Două secunde, trei. Nu, nu era cu putinţă! Ba mai rău, nu puteai demonstra dacă e sau nu cu putinţă. Nu existau formule matematice pentru aşa ceva. Nu existau *baze teoretice!* Nimeni nu identificase vreodată – darămite să creeze – un câmp de probabilitate care să poată fi manipulat. Dar nu asta făcea, în esenţă, noul modificator al fazei de undă inventat de falleri? Manipula raza de particule emisă de *Zeus,* determinând-o să rămână o undă al cărei parcurs nu era niciodată cel observat. Cu alte cuvinte, modificatorul fazei de undă manipula probabilitatea. Dar numai în interiorul unui câmp dat, un câmp concentrat în jurul skiterului; altfel, ar fi afectat însăşi structura continuumului spaţiu-timp, inclusiv punctul ocupat de *Zeus.* Iar acest lucru nu se întâmplase.

Să fi fost modificările de probabilitate cauzate de „efectul” radioactiv emis de Obiectul Orbital Nr. 7 legate într-un anume fel de neverosimila concentraţie de particule neutrino ce izvora din munţii Neury? Dacă da, în ce fel? Care dintre cele două reprezenta cauza şi care efectul? Sau artefactul şi sursa emisiei de particule neutrino de pe planetă erau „interconectate cuantic”, după cum interconectate erau într-un mod complet

necunoscut – şi cele două capete ale unui tunel spaţial, pentru a elimina orice dimensiune spaţială între două puncte?

Iar dacă artefactul – cândva o „lună” a unei planete! — şi munţii Neury erau interconectaţi la nivel macro, pe ce suprafaţă se întindea câmpul? Obiectul Orbital Nr. 7 fusese mutat la peste un miliard de kilometri distanţă de munţii Neury. Ar mai fi fost posibil ca orice i s-ar întâmpla unuia să-l afecteze şi pe celălalt? Interconexiunea cuantică nu depindea de distanţă…

— Primul zburător iese din tunelul spaţial! anunţă Lee, crispat. Domnule comandant… O, Iisuse…

Zburătorul ieşi din tunel exact la momentul programat, materializându-se de parcă ar fi fost creat tocmai în acea secundă. O clipă mai târziu, o rază ţâşni dinspre skiterul ce orbita în jurul intrării în tunel. Zburătorul se dezintegră. Skiterul dispăru în tunel.

— Zburător distrus! informă Lee, rostind tremurat ultima silabă.

— Deschideţi focul asupra navei inamice! ordonă Peres.

— Deschidem focul… nava a fost lovită, domnule! Raza de acţiune plus cinci!

O lovitură de la acea distanţă putea să producă doar daune minime. Nava fallerilor se afla la limita maximă a razei de acţiune a armamentului, iar Peres ştia acest lucru. Syree îşi spuse că a dat ordinul de a deschide focul din pur instinct de răzbunare. Pilotul zburătorului murise. Dacă ar fi fost în locul lui, şi ea ar fi făcut acelaşi lucru.

Trei minute şi patruzeci şi una de secunde până la apariţia celui de-al doilea zburător.

Peres se uita ţintă la artefact, care se îndrepta gonind spre tunelul spaţial în jurul căruia se rotea cu viteză din ce în ce mai mare skiterul inamic, revenit pentru a-şi relua poziţia de aşteptare.

— Iniţiază procedura de detonare! îi ordonă el lui Lee. Acum!

— Nu, aşteptaţi! ţipă Syree.

Avea nevoie de timp pentru a gândi, pentru a calcula dacă artefactul *era* într-adevăr un generator de câmp de probabilitate ce putea fi manipulat, ar fi trebuit să-l salveze cumva, să-l

folosească, era prea valoros pentru a-l pierde în favoarea inamicului…

— Procedura de detonare iniţiată! confirmă Lee.

Syree îl privi tastând comenzile de activare a detonatoarelor plasate pe suprafaţa artefactului.

Nu se întâmplă nimic.

Artefactul continua să gonească la o viteză de 4860 de clickuri pe secundă spre tunelul spaţial, aflat la mai puţin de patru minute depărtare.

— La dracu’, am spus să iniţiezi procedura de detonare! strigă Peres.

— Am iniţiat-o! O repet… încă o dată… nu vor să explodeze, domnule comandant! Ba nu, au explodat, indicatoarele îmi spun că explozivii au fost detonaţi, dar n-au afectat artefactul! Iar undele de radiaţie reziduală nu sunt acolo… nu sunt *deloc* acolo! De parcă exploziile s-ar fi întâmplat şi-n în acelaşi timp nu s-ar fi întâmplat… de parcă undele s-au dus, pur şi simplu, în altă parte!

„Dincolo de bariera energetică”, gândi Syree. Într-o altă configuraţie de probabilitate. Într-o altă realitate. Apărarea perfectă!

— O sută cincizeci de secunde până să iasă din tunel al doilea zburător! anunţă Lee. Două sute zece secunde până când artefactul va ajunge la tunel… o sută patruzeci şi cinci de secunde…

— Schimbare de traiectorie! ordonă Peres. Direct către tunel, acceleraţie cinci G, pregătiţi-vă să deschideţi focul!

— Schimbăm traiectoria. Accelerare…

Accelerarea bruscă o lipi violent pe Syree cu spatele de scaun. Un ultim efort din partea lui Peres pentru a proteja celălalt zburător. Putea să se întoarcă mai târziu pentru a ataca nava inamică, aflată în acea clipă mai aproape de tunel decât *Zeus,* datorită traiectoriei puternic curbate pe care o urmase nava pământenilor. În momentul respectiv, Peres considera că datoria lui este să tragă asupra skiterului, de vreme ce nu putea folosi artefactul pentru a-l scoate din luptă. Syree ştia exact cum raţionează Peres. Poate că skiterul nu era la fel cu acela pe care-l întâlniseră şi-l urmăriseră mai înainte, poate că nu era

dotat cu modificatorul fazei de undă. Se putea ca Peres să elimine skiterul, salvând viaţa pilotului *şi* permiţând artefactului să ajungă în sistemul solar Caligula. Comandantul lui *Zeus* hotărâse să joace totul pe o singură carte, sperând cu disperare să tragă asul, să descopere acea fisură din ecuaţii, acea probabilitate neaşteptată.

Syree, zdrobită de spătarul scaunului, se lupta să respire. Evident, nu puteau menţine prea mult acceleraţia de cinci G fără a-i omorî pe toţi cei de la bord. Dar rămăseseră doar nouăzeci de secunde… optzeci şi cinci…

Nu mai putea vorbi. Forţa care-i apăsa plămânii şi gâtul o sufoca. Dar putea să audă. Aparatul ei de comunicaţie, mult mai robust decât ţesuturile moi care alcătuiau corpul uman, îşi anunţă revenirea la viaţă printr-o răbufnire de paraziţi, urmată de vocea lui Bazargan. Când reîncepuse să funcţioneze aparatul de comunicaţie? După încercarea eşuată de a detona încărcăturile explozive de pe suprafaţa artefactului? O dată cu separarea lui *Zeus* de el? Mai devreme? N-avea cum să-şi dea seama. Şi nu putea nici să răspundă; la distanţa dintre *Zeus* şi planetă, fusese nevoie de cincizeci şi patru de minute pentru ca mesajul să fie recepţionat. Syree putea doar să asculte nişte cuvinte vechi de aproape o oră.

— Doctore Johnson? Doctore Johnson? Ce se întâmplă? Ascultaţi, vă rog, am făcut o descoperire, ceva îngropat în munţii Neury…

Presiunea asupra pieptului ei mai scăzu puţin. Lee – sau sistemul de corecţie automată de la bord – redusese accelerarea, pentru a salva echipajul. Syree avea impresia că-i ard globii oculari, că dau să-i iasă din orbite, eliberaţi brusc de greutatea ce-i apăsase – de cinci ori mai mare decât cea normală.

Şaptezeci de secunde până la apariţia celuilalt zburător.

— … crede că este un fel de câmp de probabilitate care ar putea fi legat de Tas… de artefactul pe care voi îl remorcaţi către tunelul spaţial. Dieter e aici, el poate explica mult mai bine decât mine…

Syree încercă să vorbească, dar nu reuşi. Oricum, nu mai era nimic de spus.

Cincizeci de secunde.

— Doctore Johnson, aici Dieter Gruber. Sunteţi acolo?

Ecranul arăta că nava de război a fallerilor începe să accelereze, deplasându-se la viteză maximă spre tunelul spaţial. Probabil pentru a-l distruge pe *Zeus* înainte ca acesta să atace skiterul.

— *Scheiss,* unde mi-e capul?! Sunt la o depărtare de o oră-lumină, Ahmed, de aceea nu ne răspund!

Să răspundă… Nu, Syree nu putea răspunde; poate în altă viaţă. „Păcat, zău, mi-ar fi plăcut să studiez problema asta nouă şi fascinantă, câmpul ăsta de probabilitate. Să măreşti probabilitatea emisiei nucleare pe anumite distanţe şi printre anumiţi atomi… fascinant! Nemaipomenit! O altă realitate…”

— Deschideţi focul! ordonă Peres.

Raza protonică ţâşni din sistemul de armament al lui *Zeus,* care zbura către tunelul spaţial. Ochii membrilor echipajului – injectaţi, ieşiţi din orbite – încercau cu disperare să se concentreze asupra ecranelor. Unda lovi skiterul… şi trecu prin el!

Nu, gândi Syree. A trecut printr-o altă configuraţie de materie, cu o altă probabilitate de a fi „observată”, „detectată”, „interceptată”. Şi n-a fost.

Skiterul plonjă în direcţia tunelului şi-n treizeci de secunde dispăru în interiorul lui.

După alte zece secunde, se întorsese.

Al doilea zburător ieşi din tunelul spaţial.

Skiterul, pe fază, îl distruse imediat. Apoi reintră în tunel.

— Deschidem focul asupra artefactului! vorbi Lee, iar Syree îşi dădu seama că nu-l auzise pe Peres ordonând acest lucru, deşi fără îndoială că o făcuse.

Detonatoarele nu avuseseră efectul scontat, dar o rază protonică din partea lui *Zeus…* probabilitatea era…

Raza ţâşni dinspre navă, traversă spaţiul cu viteza luminii şi lovi artefactul. Niciun efect! Paisprezece secunde mai târziu, Obiectul Orbital Nr. 7 atinse intrarea invizibilă a Tunelului Spaţial Nr. 438. Raza Schwarzschild nu este un număr probabil, care să existe uneori, iar alteori nu. Masa Obiectului Orbital Nr. 7, prea mare pentru a trece prin tunel, fu compactată şi făcu implozie.

Dar înainte de asta, ceea ce se afla înăuntrul lui emise un efect de undă masiv în toate direcţiile, după cum fusese programat: o ultimă apărare în faţa unui atacator ce se dovedise prea puternic pentru ca altă metodă să fie aplicată cu succes. Totul ţinea doar de ecuaţii, fără variabile necunoscute, fără fisuri şi fără factori imprevizibili. Fără anomalii aflate în afara barierei energetice.

Fizica clasică, şi nu cea cuantică, controlase sfârşitul artefactului.

Nava de luptă a fallerilor, aflată mai aproape, a fost prima atinsă de undă. Syree observă totul pe ecrane. Nava deveni incandescentă, de un roşu tot mai aprins, apoi explodă, ca urmare a miilor de miliarde de bombe nucleare în care se transformaseră elementele chimice din alcătuirea ei. Unda avansa cu viteza luminii, dar, aşa cum arătase distrugerea navetei lui Daniel Austen, se supunea şi legii privitoare la descreşterea intensităţii radiaţiei proporţional cu pătratul distanţei. *Zeus* se afla mult mai departe de artefact decât nava inamică, în momentul în care acesta emisese efectul de undă. Syree îşi spuse că poate se află la o distanţă destul de mare pentru ca efectul de undă să se fi consumat… Se întrebă dacă n-ar fi posibil ca, la putere maximă, efectul să afecteze elemente cu numărul atomic mai mic de şaptezeci şi cinci…

Marele ei regret era că, în orice caz, nu va şti niciodată ce s-a petrecut cu adevărat.

Din aparatul de comunicaţie se auzi vocea lui Gruber aşa-l chema, Gruber – spunând cu dezgust:

— Ahmed, nu putem să comunicăm cu ei…

„Nu, pentru că noi suntem altundeva – sau vom fi în curând”, îşi spus Syree şi chiar îşi simţi buzele arcuindu-se într-un zâmbet amar; în clipa aceea, efectul de undă lovi, atât de puţin diminuat de distanţă, încât nu există nicio întârziere perceptibilă până când *Zeus* explodă din cauza nucleelor destabilizate şi încetă să mai existe.

***

Unda continua să se împrăştie în toate direcţiile.

Syree Johnson şi echipa ei de fizicieni avuseseră dreptate; la setările de putere inferioare, efectul de undă se supunea legii

privind descreşterea intensităţii radiaţiei proporţional cu pătratul distanţei. Aşa fusese proiectată arma: pentru a putea distruge doar ţinte aflate la mică distanţă, lăsându-le intacte pe cele aflate la distanţă mai mare, dacă se dorea acest lucru.

Numai că setarea pentru putere maximă era cu totul altceva. Puterea maximă se activa numai în cazul în care artefactul era ameninţat de o forţă capabilă să-l distrugă; indiferent ce ar fi fost acea forţă, dacă avea capacitatea de a-l distruge, era într-adevăr foarte periculoasă. În acest caz, ameninţarea trebuia anihilată cu orice preţ, oricât de departe s-ar fi aflat.

După paisprezece minute şi două secunde, unda a atins cea mai apropiată planetă din sistemul solar. Locuitorii Lumii, care îi observaseră traiectoria pe cer, o botezaseră Nimitri, „floarea soră”. Nimitri, o sferă de rocă întunecată, îngheţată şi lipsit de atmosferă, era bogată în iridiu şi platină, având în compoziţie şi cantităţi neobişnuit de mari de toriu şi uraniu. Nucleele acestor zăcăminte, ca şi cele ale tuturor elementelor cu peste şaptezeci şi cinci de protoni în nucleu, se destabilizară. La nivelul lor avu loc o creştere substanţială a probabilităţii ca fiecare nucleu să emită la un moment dat particule radioactive. Descompunerea radioactivă se acceleră dramatic.

Când fenomenul scăzu în intensitate, Nimitri era cel mai radioactiv obiect din acel sistem solar, depăşind nivelul normal de douăzeci şi nouă de ori – pe moment. Oricum, pe Nimitri nu exista nicio formă de viaţă care să observe acest fapt ori să fie afectată de el.

Efectul de undă străbătu mai departe spaţiul, gonind spre Lume.

DOUĂZECI ŞI NOUA

ÎN MUNŢII NEURY

Orele după-amiezii se scurgeau cu încetineală; Bazargan stătea învelit în culcuşul improvizat din pături, în grotă, aproape de intrare, iar Gruber şi Ann discutau cu glas scăzut ceva mai încolo. Bazargan nu înţelegea nimic din ce spuneau. Reflectând, se decise că-i convine starea asta de lucruri. Dacă discutau despre efectul de undă ce avea să vină, el se simţea prea slăbit pentru a fi atent la interminabilele speculaţii multiple, unele mai complicate decât altele. Dacă, pe de altă parte, perechea discuta lucruri personale, Bazargan nu dorea să le audă.

El trebuia să reflecteze la măsurile ce trebuiau luate după producerea efectului de undă. La urma urmelor, rămăsese conducătorul acelei expediţii jalnice. Conducător prăjit binişor de radiaţii al unei expediţii ce înregistra doi copii morţi, un membru nebun, dat dispărut, şi o localnică răpită, de asemenea dispărută şi care, la ora aceea, probabil îşi ieşise şi ea din minţi, fie ca urmare a convieţuirii cu terranul ţicnit, fie în virtutea propriilor mecanisme biologice.

Vechii poeţi persani nu scriseseră versuri care să se fi potrivit situaţiei în care se afla. Putea, fireşte, să adapteze unele. Ale lui Saadi, de exemplu:

„*Când inima la drum porneşte, schimbare nesfârşită năzuind*
Şi-şi uită cuibul solitar, dar fără de primejdii
Nici linişte nu va afla şi nici altă virtute…”

Cât se poate de adevărat, fără îndoială! Renunţase la solitudinea lipsită de primejdii a activităţii academice în favoarea muncii de teren, iar în acel moment, rezervele de pacea şi virtute păreau aproape epuizate.

Alt gând. Poate că el, Ahmed Bazargan, devenise prea bătrân pentru munca de teren. Lucru care i se întâmpla, în cele din urmă, oricărui antropolog.

— Ahmed, la ce te gândeşti? îl întrebă Ann, mereu sensibilă.

Gruber privi în jur dezorientat; era clar că-n timp ce-şi expunea teoriile, uitase că Bazargan se află acolo.

— Tocmai plănuiam ce ar trebui să facem după ce trece efectul de undă, răspunse el. Dacă vom rămâne în viaţă.

— Plecăm din munţi, zise Gruber. Luăm legătura cu *Zeus,* îl găsim pe David, plecăm de pe planetă, convingem autorităţile de pe Pământ de necesitatea trimiterii unei echipe dotate corespunzător pentru a excava artefactul îngropat!

— Dieter, după cum spui tu, totul pare atât de simplu!

— Aaa, nu, nu chiar foarte simplu…

— Măcar un lucru e clar: o să plecăm din munţi! spuse Ann. Ahmed, tu nu te poţi întoarce pe unde am venit. Eşti prea bolnav!

„Şi prea speriat pentru a mai trece o dată prin tunelul ăla îngust.” Bazargan îi era recunoscător pentru că nu spusese asta cu voce tare. Ann continuă:

— Dar Dieter crede că am putea descoperi altă rută, bazându-ne pe explorările lui de ieri. Merge el înainte, cercetează drumul şi se întoarce pentru a ne lua şi pe noi.

— De acord! spuse Bazargan. Dar mai întâi… Ascultaţi! Aparatul de comunicaţie!

Fâşâitul paraziţilor se revărsă din aparatul lăsat deschis, la intrarea în grotă. Bazargan se ridică şovăitor în picioare şi, sprijinit de Gruber, ieşi cu pas nesigur în lumina după-amiezii, ce se lăsa invadată de crepuscul. Ann se aplecă pentru a ridica aparatul şi i-l dădu.

— Doctore Johnson? Doctore Johnson? Ce se întâmplă? Ascultaţi, vă rog, am făcut o descoperire, ceva îngropat în munţii Neury…

Trebuia să respecte ordinea importanţei informaţiilor. N-avea nici cea mai vagă idee cât timp va asculta persoana de la celălalt capăt.

— Doctorul Gruber crede că este un fel de câmp de probabilitate care ar putea fi legat de Tas… de artefactul pe care voi îl remorcaţi către tunelul spaţial. Dieter e aici, el poate explica mult mai bine decât mine…

Gruber înhăţă aparatul de comunicaţie.

— Doctore Johnson, aici Dieter Gruber. Sunteţi acolo?
Niciun răspuns.
— *Scheiss,* unde mi-e capul?! Sunt la o depărtare de o oră-lumină, Ahmed, de aceea nu ne răspund!
— Un miliard de clickuri, interveni Ann de lângă ei.
În cele din urmă, Gruber spuse dezgustat:
— Ahmed, nu putem să comunicăm cu ei. Putem doar să le facem un raport.
— În cazul ăsta, fă-le un raport. Şi după aceea lasă aparatul deschis.
Bazargan se întoarse în grotă, cu pături cu tot. Ann şi Gruber rămaseră afară, sub cerul liber. Bazargan îi urmări cum trec aparatul de comunicaţie de la unul la altul, fiecare explicând ce a observat, ce a descoperit, ce a presupus. Cuprins de un val de slăbiciune, reuşea să prindă numai câte un cuvânt sporadic. Scanare Lagerfeld. Câmp de probabilitate. Exocitoză a neurotransmiţătorilor. Artefact îngropat. Tunel spaţial, câmp toroidal, descompunere beta…
Da, era prea bătrân ca să mai facă muncă de teren.
Alunecă în somnul fragmentat, neodihnitor al celor bolnavi. Gruber îl trezi ceva mai târziu, strigându-l de la intrarea grotei.
— Ahmed! Ahmed! Syree Johnson a vorbit la aparatul de comunicaţie! A spus: „Doctore Gruber, aici Syree Johnson”, apoi a tăcut. Ea a…
Un muget: cataclismic, exploziv, atât de zgomotos încât aparatul de comunicaţie săltă de pe pământ. Bazargan auzi sunetul răsunând în peştera din spatele său; o clipă mai târziu răsună iarăşi, de astă dată dinspre pereţii de stâncă din celălalt capăt al văii.
Apoi linişte.
Într-un târziu, Bazargan zise încet:
— Cred a fost *Zeus.* Toţi cei de acolo… morţi…
— Intraţi mai adânc în peşteră! Acum! Şi efectul de undă se deplasează cu viteza luminii!
Cei trei se retraseră iute în grotă. Bazargan încercă să nu se gândească la posibilitatea ca unda să provoace un cutremur, făcând pereţii peşterii să se prăbuşească. Dar n-ar fi trebuit să

se întâmple simultan cu comunicaţia radio? Nu, Gruber vorbise despre o perioadă de întârziere…

Se aşezară toţi pe podeaua peşterii, aşteptând.

Nu se întâmplă nimic.

— Nu ştiu la ce să mă aştept, vorbi Ann într-un târziu. Lumină, sunet, mişcare…

— Uită-te aici! spuse Gruber. Costumul meu – costumele noastre, mai precis – nu înregistrează nicio creştere a radiaţiei! Dacă efectul de undă destabilizează cu adevărat toate elementele cu număr atomic mai mare de şaptezeci şi cinci, radiaţia reziduală din rocile acestea ar trebui să crească brusc… dar nimic! *Nichts!*

— Ce înseamnă asta? întrebă ea.

— Trebuie să-mi verific instrumentele.

Se ridică în picioare.

— Încă nu! spuse Bazargan cu asprime. Toate instrumentele tale sunt afară. Dacă există o perioadă de întârziere, vei fi expus. Mai aşteaptă!

Fără tragere de inima, Gruber se aşeză la loc. Trecură câteva minute.

— Cât mai trebuie să mai aştept? întrebă el în cele din urmă.

Ann chicoti. Amândoi bărbaţii o priviră lung, întrebător.

— Iertaţi-mă! se scuză ea, părând îngrozită de propria reacţie. E groaznic, ştiu… dar singurul lucru care-mi vine în minte e avertismentul mamei de a nu merge să înotăm preţ de o oră după masa de prânz!

Şi lui Bazargan îi spusese maică-sa acelaşi lucru; fără să vrea, zâmbi.

— Ei bine, eu n-am să aştept o oră! spuse Gruber cu năduf.

Nici nu aşteptă. Se ridică în picioare, hotărât, îi aruncă lui Bazargan o privire care spunea „Nu încerca să mă opreşti!” şi ieşi cu paşi apăsaţi.

După cel mult zece minute, era înapoi.

— Le-am verificat pe toate! le spuse el, iar Bazargan sesiză chiar şi-n semiobscuritate consternarea de pe faţa lui roşcovană. Toate instrumentele de pe întreg cuprinsul văii. Nicio creştere a radiaţiei, de niciun fel, nici măcar în apropierea

micului zăcământ de toriu! Nicio creştere termică, nimic! Unda nu ne-a lovit!

— Poate că şi-a pierdut mai toată puterea până să ajungă la planetă, opină Bazargan.

— Posibil. Intensitatea descreşte proporţional cu pătratul distanţei… dar mai e ceva!

— Ce-i, Dieter? întrebă Ann. Arăţi de parcă… Ce s-a întâmplat?

— Pe înregistrările instrumentelor apare şi ora la care sunt efectuate. Acum o oră s-a produs o undă seismică având epicentrul în valea noastră, la un sfert de kilometru adâncime. A fost prea slabă ca s-o percepem, dar instrumentele au înregistrat-o cu claritate şi provenea fără îndoială de la artefact. Exact *acum o oră!*

Bazargan nu pricepea.

— Aşa, şi?

— Unda seismică s-a produs cu exact cincizeci şi patru de minute înainte de a recepţiona mesajul transmis de Syree Johnson. Cu cincizeci şi patru de minute înainte de explozie! Înţelegi ce înseamnă asta?

Bazargan, prea slăbit pentru a mai gândi limpede, nu înţelegea. Răspunse Ann în locul lui:

— Unda a ajuns la noi cu cincizeci şi patru de minute înainte să auzim explozia lui *Zeus*. Sunetul exploziei – şi vocea colonelului Johnson – s-a propagat cu viteza luminii. Dar activitatea seismică declanşată de artefactul îngropat… *asta* s-a produs în acelaşi moment cu explozia lui Tas!

— Instantaneu! completă Gruber. Ah, Ann, înţelegi asta înseamnă că erau interconectate! Între ele nu exista spaţiu-timp, exact ca-n cazul electronilor interconectaţi cuantic. Ceea ce *ar putea* să însemne… că toate sunt altfel decât le ştim. Totul s-a schimbat!

— Dacă s-a produs o creştere instantanee în câmpul de probabilitate din jurul Lumii… Dar nu ştim cum am putea să ne asigurăm că aşa s-au întâmplat lucrurile. Nici măcar n-avem habar cum să măsurăm ceva de felul unui câmp de probabilitate! Ce fel de unităţi de măsură foloseşti? În niciun caz cele obişnuite. Instrumentele tale n-au indicat nimic, doar o

mişcare fizică la nivelul masei de rocă, iar asta e, mai mult ca sigur, un efect secundar al celor petrecute. Indiferent ce-o fi fost!

— Dar în cazul ăsta eu nu pot demonstra nici măcar că s-a întâmplat ceva! Sau că artefactul îngropat a făcut ceva!

— Poate că nici n-a făcut nimic. Poate că unda seismică a fost o coincidenţă.

— Coincidenţă! Exact în momentul când *Zeus* s-a făcut praf şi pulbere? Nu, nu… artefactul îngropat a fost afectat instantaneu când Tas a explodat sau, mă rog, distrus cine ştie cum. Artefactul îngropat a răspuns – a generat un câmp de probabilitate care a neutralizat orice efect al undei asupra Lumii. Ascultă-mă, *Liebchen…* emisia de radiaţie din nuclee este întotdeauna o chestiune de probabilitate. Particula emisă trebuie să străpungă bariera de energie, lucru pe care-l poate face numai fiindcă o parte a câmpului de probabilitate se află în afara barierei ăsteia. Aşadar, dacă acel câmp de probabilitate care înconjoară Lumea a modificat probabilităţile nucleelor pe care le poate destabiliza unda… *Dar nu pot dovedi nimic din toate astea!*

În vocea lui Gruber era o tânguire izvorâtă din disperare intelectuală. Bazargan se chinui să vorbească.

— Dar avem o măsură a câmpului de probabilitate… aşa a spus Ann… creierul uman.

— Dar creierul meu n-a simţit nicio schimbare! A simţit al tău? Sau al tău?!

Bazargan şi Ann clătinară din cap.

— Nu creierul uman! Ahmed, îl contrazise Ann după o scurtă perioadă de gândire. Ne aflăm în mijlocul zonei de nul a câmpului, dacă-ţi aduci aminte. Şi oricum, creierul nostru n-a evoluat în interiorul câmpului ăstuia de probabilitate. Tocmai de asta nu putem să „împărtăşim realitatea”. Trebuie neapărat să vedem ce efect a avut unda – dacă a ajuns până aici – asupra creierului indigenilor! Asupra lui Enli!

— Da! exclamă Dieter entuziasmat. Ahmed, te poţi ţine pe picioare? Haideţi să mergem!

Bazargan observă că eventualele proteste n-ar avea niciun rost. Şi, oricum, nici în viitorul apropiat n-avea să se simtă apt de drum. Ar fi fost inutil să mai amâne momentul plecării.

— Dieter, n-ar trebui să găseşti mai întâi o cale de ieşire mai accesibilă? Să-i uşurăm lui Ahmed călătoria cât mai mult cu putinţă.

— Ştiu o cale de ieşire uşoară, vorbi geologul, cu un elan de nestăvilit. Sau, mă rog, cea mai mare parte a ei. Haide, Ahmed, am să te duc eu!

Bazargan se ridică. Nu voia ca Gruber să-l care în spinare. Sprijinindu-se de geolog şi de Ann, putea să umble fără prea mult disconfort. Spre ieşirea din munţii Neury.

Şi mai departe? Dacă unda afectase restul planetei, dincolo de zona de nul a lui Gruber din inima munţilor, se putea să existe perturbări de mari proporţii. Dacă unda – sau câmpul de probabilitate care, poate, i se opusese – a afectat creierul localnicilor… cine ştie *ce* vor găsi dincolo de munţi?

TREIZECI

GOFKIT RABLOE

După ce-i trimise pe oameni să transmită mesajul către toate colţurile Lumii, Azi Pek Laridor, servitoare a Primei Flori, îi duse pe Enli şi pe Pek Allen la pivniţa de legume a satului, folosită în comun de toţi locuitorii, fiind de mari dimensiuni şi trainic construită. Enli văzuse multe clădiri asemănătoare în comunităţile rurale mici. Dacă satelor mai mari li se terminau rezervele de hrană ce putea fi conservată, Gofkit Rabloe era pregătit să le ajute cu cele trebuincioase în schimbul „răsfăţurilor de oraş”: îmbrăcăminte aleasă, biciclete, vase din sticlă, aranjamente florale comemorative.

Pivniţa de legume din Gofkit Rabloe era săpată în coasta unui deal mic. Azi deschise uşa din lemn înclinată. Mai toţi culegătorii plecaseră să transmită mesajul, dar bătrânii, cei foarte tineri şi infirmii îşi strângeau strictul necesar pentru a i se alătura lui Azi în pivniţă. Enli îi văzu plecând din piaţa satului şi pornind spre deal.

— Pfui! făcu Azi. Miroase a umezeală! A plouat atât de mult… Dar suntem constructori buni, Enli. Nu-i prea neconfortabil.

Ţinând ridicată lampa cu ulei, coborî cele trei trepte de piatră, burta umflată dezechilibrând-o uşor. Treptele duceau la o platformă din lemn care acoperea întreaga podea, împiedicând umezeala pământului bătătorit să ajungă la hrana depozitată. Pivniţa mirosea a lut şi a lemn, mirosuri ce se amestecau cu cel pătrunzător al fructelor zeli puse la uscat. Pe pereţi se aflau rafturi din lemn nefinisat, ticsite cu borcane, lădiţe şi legume de tot felul. Pe podea erau răspândite butoaie din lemn, fiecare marcat cu emblema familiei căreia îi aparţinea. Butoaiele serveau şi drept suporturi pentru lămpi cu ulei, pe care Azi le aprinse una câte una. Nimeni nu încercase să creeze frumuseţe în pivniţă; cu excepţia butoaielor cu formă utilitar cilindrică, peste tot se vedeau linii drepte şi unghiuri ascuţite. Cu toate acestea, în dreapta uşii se găsea un altar floral.

Enli îl atinse. Avea dreptul s-o facă, acum, că redevenise reală. Fiind amplasat sub pământ, altarul nu conţinea flori vii. În locul lor, pe soclul din piatră cioplită stătea o vază cu trifalitibe uscate, al căror purpuriu caracteristic se transformase într-un albăstrui şters, dar care încă mai emanau un parfum delicat. Alături era aşezată o ofrandă florală, o aducere aminte a grădinilor din anii trecuţi. Se vedea bine că fusese adusă dintr-un alt loc decât Gofkit Rabloe. În locaşul de sus erau alte trifalitibe – probabil că erau florile ce patronau satul. În locaşul de jos al altarului, curgea lichidul strălucitor pe care locuitorii Lumii îl numeau *suflet de floare,* iar Pek Gruber, *mercur.*

— Mă tem că altarul floral va trebui scos de aici! îi spuse Enli lui Azi. Vrei tu să…

— Da, trebuie s-o fac, o aprobă preoteasa.

Terminase de aprins lămpile, cu mişcări îngreunate de rotunjimea abdomenului.

— Dar mai întâi hai să-l aducem pe Pek Allen înăuntru şi să-l instalăm confortabil. Uite că vine Pek Callin, prima, ca de obicei! La noi nu se petrece nimic fără ca bătrâna să afle prima!

Enli ridică ochii, privind pe deasupra treptelor şi văzu că se apropie cu pas greoi bătrâna pe care o ameninţase Pek Allen, bunica micuţei Estu, pe care terranul o luase de lângă ea. Pek Calin o ducea pe Estu de mânuţă. Amândouă mergeau încet, dar cu hotărâre. Când trecură pe lângă căruciorul în care zăcea Pek Allen, bătrâna îi aruncă o privire, se cutremură şi trecu mai departe. Dar Enli observă că se cutremurase din cauza înfăţişării lui Pek Allen – zdrenţuit, sângerând şi plin de arsuri –, nu amintindu-şi că o terorizase pe ea şi pe nepoată-sa. Întâmplarea aceea era de domeniul trecutului, diferită de realitatea actuală. Realitatea se schimbase, iar Pek Allen devenise real, aşa că bătrâna îl acceptase, fireşte. Era un adevăr împărtăşit.

Enli înţelegea. Dar ea nu putea împărtăşi total. Ştia mult mai multe decât va afla vreodată bătrâna. Enli era reală, dar chiar şi aşa, durerea cumplită de cap, care dispăruse cât timp trăsese cu Azi căruciorul spre sat, se făcu iarăşi simţită în locul dintre ochi.

Azi se agita în pivniţă.

— Intră, intră, Udello, alege-ţi un colţ până vin ceilalţi! Ai adus pături? Foarte bine, cele de aici se pare că s-au umezit puţin… Ce altceva ai mai adus? O să controleze Enli, pentru că sunt unele obiecte care pot atrage boala ce va veni din cer, înţelegi, şi nu vrem deloc asta! Dar mai întâi să-l facem pe Pek Allen să se simtă confortabil.

Lucru care nu părea posibil. Pek Allen încă mai dormea, dar tresări şi ţipă când cele două femei îl ridicară. Atingerile, faptul de a-l mişca din loc păreau să-i provoace dureri cumplite. Dar îndură, strângând din pleoape şi fără să mai scoată vreun sunet, tot drumul de la cărucior până într-un colţ îndepărtat din pivniţă, unde Enli şi cu Azi îl aşezară pe o grămadă de prelate şi-l înveliră cu o pătură uscată.

— Apă…

— În butoiul ăsta, îi arătă Azi lui Enli, plecând apoi să scoată din pivniţă, cu respect, ofranda florală.

Enli îi aduse lui Pek Allen un polonic, dar el nu putu să bea mai mult de câteva picături. Restul apei i se prelinse de-a lungul bărbiei şi gâtului puternic înroşite, prăjite parcă, dând impresia că-l răcoreşte. Cu grijă, Enli îi mai turnă câteva picături pe piele.

El deschise ochii, iar Enli văzu corneea injectată şi irisul căprui, acoperit de o peliculă albicioasă. Irişii erau aţintiţi drept înainte, fără să vadă nimic. Pek Allen orbise.

Apărură din ce în ce mai mulţi săteni, între care şi câţiva alergători, întorşi din misiunea de a transmite mesajul mai departe. Toţi îşi găsiră loc în pivniţă; Azi îi număra, iar Enli verifica fiecare persoană pentru a fi sigură că niciun obiect din cele puse de Pek Gruber pe lista lucrurilor interzise n-a fost introdus în adăpost. Unii săteni mormăiră, nemulţumiţi că pierd câteva ore bune de lumină, necesare culesului. Alţii păreau înfricoşaţi de necunoscuta boală venită din cer. Unii considerau întâmplarea ca pe un eveniment cu conotaţii religioase, un semn venit de la Prima Floare, şi stăteau contemplând buchetele de flori pe care le aduseseră cu ei. Câţiva tineri profitau de apropierea impusă de situaţie şi se dezmierdau prin colţuri întunecate, atingându-se.

Dar nimeni nu protestase, nu se opusese şi nu refuzase. Nimeni nu dăduse vina pe Enli, pe Azi sau pe Pek Allen. Toţi

acceptaseră faptul că trebuie să se afle în acel loc, la acel moment, pentru puţină vreme, aşa că nu apărură disensiuni. Era realitate împărtăşită.

— Nicăieri… altundeva… în… universul… cunoscut, rosti gâfâit Pek Allen.

Enli trebui să se aplece pentru a prinde cuvintele ce ieşeau cu mare greutate din gâtul lui tumefiat. Firicele de sânge i se scurgeau pe la colţurile gurii.

— Enli… spune-le!

— Ce să le spun? îl întrebă ea şoptit, dar el închisese iarăşi ochii.

— Toată lumea este aici! anunţă Azi ceva mai târziu. Închide uşa, Hertil!

Un bărbat musculos, cu blana de pe gât stufoasă, trase în jos uşa pivniţei. Lumina rămase aproape la fel de puternică. Afară, ploaia continua să cadă, izvorând din norii cenuşii; înăuntru, lămpile cu ulei ardeau cu flăcări vioaie. Mirosurilor de pământ tasat, umezeală şi fructe zeli uscate li se adăugă şi cel al mult prea multor trupuri într-un spaţiu mult prea mic. Enli inspiră adânc, iar durerea de cap o mai lăsă puţin.

Sătenii începură să cânte. Nimeni nu dăduse tonul, iar la început se amestecară sunetele a două sau trei melodii diferite, pentru ca apoi toată lumea să se decidă asupra uneia singure, cântată la cules. O variantă a melodiei era cântată şi în satul lui Enli, Gofkit Jemloe. Probabil că-n fiecare aşezare de pe planetă se cânta o versiune sau alta. Enli începu şi ea să cânte melodia blândă.

Au urmat alte cântece; apoi toţi amuţiră simultan, tot aşa cum începuseră.

— Pek Allen? Cât timp trebuie să stăm aici ca să nu mai fim ameninţaţi de boala venită din cer? întrebă Azi în numele tuturor.

„Spune-le!”, îi ceruse Pek Allen.

Enli răspunse cu o voce pe cât de puternică îi stătea în putinţă, ignorând durerea ce-i răsplăti gestul:

— Trebuie să rămânem aici până când va veni un semn de la Prima Floare!

Toţi sătenii aprobară, apoi îşi reluară cântatul, alegând de data asta cele mai vechi şi mai iubite melodii: ale florilor.

Numai Enli rămase tăcută. Rostise primul lucru care-i venise în minte, iar ceilalţi îl acceptaseră: realitate împărtăşită. Îl spusese pentru că era nevoie să spună cineva ceva, chiar dacă nimeni nu ştia cu siguranţă ce era cu adevărat realitatea aceasta. Pentru că sătenii – cei de acolo şi din oricare alt loc de pe planetă – nu puteau rămâne sub pământ pentru totdeauna. Şi pentru că, privindu-l pe Pek Allen în timpul celui mai domol şi mai melodios dintre cântecele florilor, Enli băgase de seamă că terranul a murit.

***

În afară de Enli, toţi adormiseră, aproape în aceeaşi clipă. Enli presupunea că e după-amiază târziu, dar în pivniţa de legume nu putea fi sigură. Înainte putea să facă lucruri pe care le făceau şi ceilalţi: să doarmă când hotăra, când nu avea nimic de făcut, când ceilalţi dormeau în jurul ei. Dar nu şi de astă dată. Respira calm în semiobscuritatea lămpilor cu ulei, iar mirosul plăcut al trupurilor cuprinse de somn îi umplea nările. Dar nu putea împărtăşi realitatea somnului cu ceilalţi, cu toate că era din nou reală.

Privi chipul lui Pek Allen, atins de aripa morţii, şi se întrebă cât timp le trebuia corpurilor terrane pentru a se descompune destul de mult pentru a le elibera sufletele? Asta, fireşte, dacă aveau suflet.

David Pek Allen avusese suflet. Aşa spunea realitatea împărtăşită. La fel spunea şi propria-i judecată.

Aşezată lângă el pe podeaua de lemn, Enli cugetă la ce-ar trebui să facă în continuare. Nu ceea ce spunea realitatea împărtăşită că trebuie făcut: ceea ce trebuia să facă *ea,* chiar dacă retragerea în pivniţa de legume era un lucru împărtăşit.

Durerea de cap îi reveni imediat.

Enli se surprinse pe sine delimitându-se de durere, observând-o. Nevăzuţi de nicio altă fiinţă vie, ochii ei se măriră de uimire. Nu mai făcuse niciodată un lucru asemănător: să se delimiteze de suferinţa provocată de realitatea neîmpărtăşită, de parcă ea n-ar fi fost „ea”, ci altcineva. Fireşte că era ea!

Atunci, cum putea să privească durerea din afară? Nu exista niciun afară, exista doar creierul ei, doar realitatea…

Durerea se intensifică brusc. Îşi dădu seama că nu era la fel de cumplită ca aceea pe care o simţea în perioada irealităţii. Dar acum se ştia slăbită, înfometată, înfricoşată, iar durerea era îndeajuns de rea. Enli gemu încetişor şi-şi apăsă ochii cu mâinile. „Oare nu se va termina niciodată? Sunt reală din nou, *la dracu',* durerea de cap n-ar trebui să apară când eşti real… *la dracu'* sunt cuvinte terrane, nu din limba mea, s-au strecurat pur şi simplu în mintea mea… în capul meu! O, capul meu!”

Dintr-o dată, durerea încetă.

Nu treptat; dispăru instantaneu şi complet, între o răsuflare şi alta. Ceva se întâmplase cu creierul ei, ceva ce-i fusese trimis din afară. Se simţi cuprinsă de o mare bucurie, un sentiment pur, mai intens decât tot ce simţise în viaţa ei. Mai intens decât ceea ce simţise vreodată la o ceremonie florală sau la o incinerare de adio, chiar mai intens decât dragostea ei pentru Tabor… Tabor! Va fi şi el liber, se va alătura strămoşilor, îl va revedea în lumea spiritelor!

Enli râse tare. În pivniţa de legume luminată slab, înconjurată de săteni adormiţi, râse ca un copil şi habar n-avea de ce. Nu pentru că Tabor era liber – asta ştia deja. Şi totuşi, eliberarea lui Tabor *era* motivul; asta, şi faptul că ea însăşi era liberă, că Lumea era plină de flori, iar Prima Floare tocmai îi trimisese un semn.

— Ce… Ai zis ceva? întrebă Azi somnoroasă, ridicându-şi capul de pe podeaua de lemn. Am crezut că te-am auzit… am visat…

Exaltarea lui Enli pălea, mult mai lent decât venise. Purtată încă pe valul de fericire, Enli îi zâmbi micii preotese rotofeie.

— Acum putem ieşi, Azi. Boala din cer a trecut!

— Ţi s-a arătat un semn?

— Da. Ce-ai visat?

Azi clipi des, părând încurcată.

— Nu prea ştiu. Dar a fost minunat! Stai puţin… Mi-a apărut în vis sora mea. Şi vechea noastră casă, cea din Gofkit Kenloe. O, şi mai era şi o piatră vorbitoare… ceva ciudat şi greu de crezut!

— *Probabilitate scăzută.*

— Ce?

— Nimic. Nişte cuvinte terrane. Putem ieşi, Azi. Trezeşte-i pe toţi!

Fără să pună alte întrebări, Azi se întoarse să facă ceea ce-i spusese Enli.

— Enli… Pek Allen a murit!

— Da, ştiu, răspunse ea.

— Fie ca sufletul lui să se bucure de florile strămoşilor săi!

— Fie ca grădina lui să înflorească veşnic! Vei oficia tu incinerarea de adio?

— Desigur. Unja, trezeşte-te, putem ieşi! Riflit, Unu, Pek Callin… treziţi-vă! Enli, pot să te întreb ceva?

Enli se ridică, privind în jos, la trupul lui Pek Allen. Vor avea nevoie de flori, iar strângerea lor va întârzia şi mai mult recoltarea fructelor zeli. Dar n-aveau încotro.

— Da, Azi.

— Ştim cu toţii că Pek Allen este real. Sunt şi ceilalţi terrani reali? Pek Bazargan, Pek Sikorski şi Pek Gruber? S-a schimbat realitatea şi-n cazul lor?

Chiar şi acolo, în îndepărtatul Gofkit Rabloe, toţi cunoşteau numele acelea ciudate. Enli se aplecă şi trase marginea păturii peste faţa arsă a lui Pek Allen.

— Nu ştiu, Azi. Prima Floare nu mi-a spus. Asta rămâne pe mai departe o întrebare pentru *Realitate şi Ispăşire.*

Azi încuviinţă.

— Sigur că da. Unja, leneşo ce eşti, trezeşte-te! A venit timpul să ieşim!

TREIZECI ŞI UNU

GOFKIT RABLOE

Gruber se pricepea la speologie. Deşi părea improbabil, descoperi o cale relativ directă de ieşire din munţii Neury, nici prea dătătoare de claustrofobie, nici prea lungă şi nici cu prea multă apă. Bazargan era surprins, deşi îşi dădea seama că n-ar trebui să fie. Gruber avea nu numai cunoştinţele necesare, ci şi o putere fizică enormă, precum şi un optimism care se putea concentra asupra celor mai limitative circumstanţe. Geologul era bine dotat pentru tunele.

Ieşiră o dată cu înserarea într-o zonă împădurită tipică pentru planeta aceea, alcătuită din vegetaţie abundentă cu viteză de creştere mare. Milioanele de frunze verzi-violacee aflate deasupra lor semănau cu nişte mâini protectoare. Soarele apusese deja, iar lumina era sidefie, diafană, ciudat de limpede. Prin tufişuri fuseseră bătătorite cărări, ca pretutindeni pe acel continent domesticit. Bazargan inspiră cu nesaţ miresmele încântătoare ale serii. Florile care înfloreau ziua se închideau, iar cele care înfloreau noaptea îşi deschideau corolele – pete timide de culoare în umbra răcoroasă.

Bazargan se sprijinea de Gruber, iar Ann îi urma vitejeşte, cărând rucsacul geologului. În ciuda slăbiciunii persistente, Bazargan descoperi că poate să meargă. Evident, încă se mai afla între primele simptome ale iradierii şi suferinţa care avea să vină.

— Pădurea n-ar trebui să fie prea întinsă, îi spuse lui Gruber, care-l aprobă din cap.

Aşa erau pădurile de pe Lume: mici şi numeroase, răspundeau perfect nevoii de suprafaţă împădurită a indigenilor, pentru ca toţi să aibă acces la lemnul de construcţie şi la florile sălbatice. Bazargan, mergând şchiopătat, se simţea recunoscător faţă de generozitatea împărtăşită a Lumii.

— Atunci cred că ar fi mai bine să mă înarmez! spuse Gruber

Nu la asta se gândise Bazargan, dar geologul avea dreptate. Terranii încă mai erau proscrişi, păcătoşi, subiecţi potriviţi pentru crimă. Gruber îi transferă lui Ann sarcina de a-l sprijini pe antropolog, apoi alese o ramură groasă, pe care s-o folosească drept bâtă, şi mai căută încă una. David Allen avea pistolul, desigur. Oare ce-o fi făcut cu el de când a dispărut împreună cu Enli?

Răspunsul la întrebare nu putea fi decât neplăcut.

— Vine cineva! anunţă Ann repede. Dieter?

Gruber, cu o bâtă în fiecare mână, se postă în faţa celorlalţi.

— Habkint? Tu eşti? Ai aflat? strigă un băştinaş, pe jumătate ascuns de copaci.

Gruber, care vorbea limba indigenilor mai prost decât toţi membrii echipei, întrebă şoptit:

— Ce spune?

— Habkint? De-acum putem ieşi cu toţii, boala venită din cer a trecut, dar cred că ai auzit deja de la…

Localnicului îi îngheţară vorbele pe buze.

Era tânăr, abia trecut de adolescenţă, cu blana de pe gât cârlionţată, aurie şi pielea de pe ţeastă netedă ca un ou. Transpiraţia îi încâlcise blana aurie; tunica aspră pe care o purta era pătată de năduşeală la subsuori şi pe piept, iar pe buza de sus se vedeau broboane mari. Alergase, grăbindu-se în lumina tot mai slabă a asfinţitului, animat de vigoarea exuberantă a tinereţii, pentru a duce tuturor celor care locuiau mai departe de sat decât el mesajul ce-i fusese încredinţat.

— Boala venită din cer a trecut? întrebă iute Bazargan. De unde ştii?

— Mesaj de la… din Gofkit Rabloe…, se bâlbâi băiatul. Eşti terran!

Fără să vrea, Bazargan zâmbi. Observă că zâmbetul lui coincise cu apariţia durerii de cap a băştinaşului. Acesta duse o mână la cap şi porni în fugă pe unde venise, izbindu-se de un tufiş din marginea cărării şi stârnind un roi de dătători de viaţă, care se ridicară bâzâind de pe nişte vekifiribe galbene.

— Asta spune foarte multe! vorbi Ann, mohorâtă. Cred că suntem tot ireali.

— În cazul ăsta, nu mai mergem mai departe, spuse Gruber. Satele nu ne oferă siguranţă. De fapt, Ahmed, cred că ar trebui să ne întoarcem în munţi. Nu prea departe. Băştinaşii nu vor veni după noi să ne omoare, iar noaptea aş putea să adun câte ceva de-ale gurii de pe câmpuri.

— Şi David şi cu Enli? întrebă Ann.

Gruber nu zise nimic.

— Cred că ai dreptate, Dieter, aprobă Ann după un moment de gândire. Trebuie să rămânem acolo unde localnicii nu ne vor urmări. Nici măcar nu putem întreba de soarta lui David şi a lui Enli; nu ne va răspunde nimeni. Ei ar putea foarte bine să se afle tot în munţi, cine ştie pe unde. Iar dacă nu…

Ann lăsă propoziţia în suspensie, dar o încheie Bazargan.

— Dacă nu, probabil că au murit.

Ann îşi feri privirea. Bazargan continuă pe cât de ferm putea, dorind ca toţi trei să privească realitatea în faţă.

— Să zicem că ne întoarcem în munţi – pentru câtă vreme? Dacă suntem ireali, nu ne vom putea arăta niciodată în faţa localnicilor. *Zeus* a fost distrus… Peres nu mai este, ca să trimită o navetă după noi. Lucru oricum imposibil dacă fallerii au preluat controlul asupra acestui sistem solar. Vom trăi ca nişte sălbatici în munţii Neury, furând hrană şi bând apă iradiată până vom muri?

— Şi cum rămâne cu cercetarea ştiinţifică? întrebă Gruber. Dacă, într-adevăr, creierul indigenilor este singura unitate de măsură a câmpului de probabilitate ce poate fi studiată, atunci trebuie s-o întrebăm pe Enli ce s-a întâmplat cu creierul ei în momentul când Tas a explodat!

— Cercetarea ştiinţifică nu e problema noastră cea mai arzătoare în momentul ăsta! răspunse Bazargan, iritat. Supravieţuirea însă, da. Cât timp crezi că ne-am putea ascunde în peşterile alea?

Gruber şi Ann se priviră. Răspunse Ann, dar la fel de bine ar fi putut fi geologul. Bazargan uita câteodată cât erau de tineri şi cât optimism poartă în sine tinereţea.

— Atâta cât va fi nevoie, Ahmed! Vom sta în peşteri cât va fi nevoie.

— Cine ştie ce se va mai întâmpla? adăugă Gruber.

Bazargan n-avea vlagă să se mai lupte cu ei. Nici măcar n-avea o variantă pe care s-o susţină. N-aveau nicio opţiune – doar dacă ar fi vrut să comită o sinucidere colectivă. Sau să se lase ucişi de localnici.

— Atunci, să mergem!

Se întoarseră spre munţi. Pe planetele cu înclinaţie axială mică, întunericul se lăsa repede. Două dintre luni apăruseră deja: Ap şi Lil, sau Cut şi Ral, sau Sel şi Obri. Dar nu Tas. Tas n-avea să mai apară vreodată.

Ann rupse tăcerea:

— Staţi aşa… Tocmai am înţeles un lucru! N-aţi auzit ce-a spus tânărul mesager? A spus că toţi pot să iasă afară, că boala venită din cer a trecut. Asta înseamnă că David sau Enli sau chiar amândoi au ieşit din munţi şi i-au avertizat pe localnici despre efectul de undă!

— *Ja!* exclamă Gruber. Crezi că…

Aparatul de comunicaţie prinse viaţă brusc, scoţând un sunet ascuţit.

Bazargan sări în sus: uitase că-l mai are la el. Cei trei terrani se holbau uimiţi unii la alţii.

— Să fie *Zeus?* şopti Ann. Dar cum…

Scotocind frenetic în costumul S, Bazargan localiză într-un târziu aparatul şi activă mesajul misterios pe care acesta tocmai îl înregistrase. Se auzi o voce vorbind în engleză, dar cu un accent puternic, imposibil de identificat:

— Doctor Bazargan, sunt locotenentul Michihiko Gray de pe zburătorul *Gnat,* ataşat navei de luptă *Hachiya,* Baza Nr. 32 a Consiliului de Apărare al Alianţei Solare din sistemul solar Caligula. Tocmai am ieşit din Tunelul Spaţial Nr. 438 şi mă îndrept cu cea mai mare viteză spre planeta locuită din acest sistem, având scopul de a recupera echipa condusă de dumneavoastră. În momentul de faţă, în acest sistem solar nu se înregistrează prezenţa inamicului, dar vă rog să luaţi în considerare faptul că această stare de lucruri poate sau nu să rămână stabilă. Acest mesaj va ajunge la dumneavoastră în cincizeci şi patru de minute. Estimez că voi ajunge în apropierea planetei pe care vă aflaţi peste trei zile şi douăzeci de ore. Răspundeţi-mi cât mai discret, dar includeţi în mesaj

coordonatele poziţiei dumneavoastră de pe suprafaţa planetei, plus numărul de persoane din echipă. Mesaj terminat.

— Ha! strigă Gruber. Vin să ne recupereze! Ahmed, comunică-i poziţia!

— Fă-o tu, spuse Bazargan, copleşit de un nou val de slăbiciune.

Gruber luă aparatul şi comunică datele; la sfârşit, încercă să precizeze:

— Echipa noastră numără… Ahmed? Trei? Patru? Cinci?

Cinci! Probabil că Gruber se gândea la Enli, dacă mai era încă în viaţă. Semenii o declaraseră ireală. Era un informator care dăduse greş. Oare o vor omorî, dacă terranii n-o luau cu ei? Dar dacă Enli transmisese mesajul deja… ea sau poate David… dacă ea sau el mai era în viaţă… Nu putea şti cu certitudine ce se întâmplase.

— Trei, patru sau cinci, spuse el.

— Echipa noastră numără trei, patru sau cinci persoane, număr nedeterminat la acest moment, continuă Gruber să transmită. Trimiteţi ora probabilă de aterizare. Şi vă mulţumim!

Bazargan porni la drum, deja ostenit… Aveau atât de mult de mers până la intrarea în munţi! Dar Gruber îl opri, punându-i o mână pe braţ.

— Aşteaptă puţin, Ahmed! Încă un minuţel. Trebuie să fac asta câtă vreme ne mai aflăm încă în aer liber.

În lumina slabă a amurgului aproape stins, geologul îşi scoase costumul S şi se aşeză pe pământ. Bazargan prinse scurta sclipire a luminii lunilor, reflectată de cuţit: Gruber făcu rapid o tăietură în pielea propriei sale coapse şi extrase aparatul de comunicaţie de urgenţă ce-i fusese introdus dedesubt. Nici măcar nu aşteptă să-l cureţe de sânge înainte să-l folosească.

— David… David Allen! Sunt Dieter Gruber. Te rog, răspunde!

Linişte. *„Eu ar fi trebuit să fac asta”,* îşi zise Bazargan. Dar fusese prea obosit, prea bolnav pentru a se mai gândi la acest lucru. Fără o vorbă, Ann îngenunche lângă Gruber şi-i curăţă tăietura de la picior cu dezinfectant.

— Ah, nu răspunzi, David! Atunci am să înregistrez.

„Degeaba”, gândi Bazargan. David Allen nu răspundea pentru că era mort. Ucis de băştinaşi. O dovadă a hotărârii lor că terranii sunt, într-adevăr, ireali.

Dar pe Gruber nu-l interesau faptele; continuă, mânat de speranţă:

— Dacă recepţionezi acest mesaj, David, răspunde pe frecvenţa folosită pe planetă. Anunţă-ţi poziţia. Venim după tine, dacă trebuie, sau vii tu la noi. Un zburător ne va salva pe toţi peste trei zile şi douăzeci de ore. Adu-o şi pe Enli cu tine, dacă se află în pericol de moarte. Toţi ne gândim la tine!

— Altceva nu mai poţi să face, Dieter! şopti Ann.

— Ştiu. Trebuie să ne mişcăm! Vino, Ahmed, sprijină-te de mine!

Bazargan se conformă, deşi n-ar fi pariat că geologul îşi mai aducea aminte de existenţa sa. Mergând cât putea de repede pe cărarea întunecată, Gruber, emoţionat, îi împărtăşea lui Ann planurile sale.

— Cu ajutorul echipamentului de scanare orbitală de la bordul zburătorului avem o şansă în plus să-i găsim pe David şi pe Enli, *ja*? Pe urmă o vom putea întreba amănunţit pe Enli ce s-a întâmplat cu realitatea împărtăşită când efectul de undă a lovit Lumea… Poate că o scanare Lagerfeld o să evidenţieze chiar nişte efecte cerebrale permanente, care vor putea fi dovedite. Şi se poate organiza o expediţie pentru a excava artefactul emiţător de câmp de probabilitate din munţi. Ann, va începe o epocă de-a dreptul nouă a ştiinţei, vom afla lucruri pe care doar le bănuiam!

Ea îi răspunse cu acelaşi ton febril, dar Bazargan pierdu înţelesul cuvintelor. Încerca să-şi imagineze ce s-ar fi întâmplat pe Lume dacă David şi Enli ar fi reuşit cu adevărat să transmită avertismentul referitor la „boala venită din cer”. Mesajul s-ar fi răspândit pe tot cuprinsul planetei, transmis cu mare promptitudine, fără să-l pună nimeni la îndoială, iar populaţia întregii planete ar fi urmat îndemnul la adăpostire. În tot universul cunoscut nu exista vreun alt loc în care să se poată întâmpla aşa ceva. Nicăieri!

Iar Enli… Dacă semenii ei considerau că trebuie omorâtă, terranii o vor lua cu ei. Dar în sistemul Caligula, pe Pământ, pe

Marte sau pe Centură, înconjurată de irealitate permanentă, durerea ei de cap va fi cumplită, permanentă. Niciun fel de realitate împărtăşită pentru Enli în acele tărâmuri; Bazargan nici măcar nu era sigur că fata ar putea supravieţui în asemenea condiţii. Cu toate că, pusă să aleagă, Enli ar prefera probabil să moară în sistemul Caligula şi nu pe planeta-i natală, căci, potrivit credinţelor ei, în sistemul Caligula trupul i s-ar fi putut descompune, şi astfel ea ar fi avut şansa de a-şi întâlni strămoşii.

Dar înaintea acelei morţi, care putea surveni după ani buni, Enli avea să trăiască fără a împărtăşi realitatea lumilor umane. Pentru ea ar fi fost o existenţă oribilă, complet discordantă. Ca şi cum ai suprapune un vers delicat dintr-un cântec floral peste urletul motoarelor unei navete spaţiale.

Sau ca şi cum ai pune un om pe Lume.

Ann şi Gruber încă mai debordau de entuziasm. Bazargan nu avu curajul să le spună că nimic din ceea ce visau ei nu va fi aprobat. Orice expediţie pentru explorarea artefactului îngropat ar trebui să învingă o puternică realitate politică: terranii nu mai erau bineveniţi pe Lume. Examinarea creierului lui Enli sau chiar a amintirilor ei subiective putea, într-adevăr, să arate că s-a întâmplat ceva cu mecanismul realităţii ei împărtăşite când Tas a explodat. Dar ar fi numai o probă empirică, imposibil de documentat şi, prin definiţie, irepetabilă. Aşadar, nu va constitui un fapt ştiinţific.

Şi mai era un adevăr, care trebuia şi el recunoscut şi astfel împărtăşit. Chiar dacă fantezia cea mai grandioasă a bietului David Allen s-ar fi adeverit şi vreun genetician ar fi găsit o modalitate de a importa genetic mecanismul realităţii împărtăşite în genomul uman, acest fapt n-ar schimba cu nimic lucrurile. Realitatea împărtăşită nu se putea dezvolta nicăieri în afara Lumii, unde o înconjura câmpul modificator de probabilitate al artefactului îngropat. Chiar dacă realitatea împărtăşită era o realitate adevărată, fiinţelor umane le era interzisă.

Ultima geană de lumină dispăru. Gruber activă torţa cea puternică, croind astfel pentru cei trei oameni o potecă de lumină, îngustă şi temporară, prin pădurea extraterestră.

EPILOG

GOFKIT RABLOE

Oamenii sosiră pe parcursul întregii zile, de obicei câte doi sau câte trei, pe biciclete, pe jos şi-n cărucioarele cu două roţi. Unii purtau tunici şi eşarfe scumpe, dar nu mulţi. Cu excepţia preoţilor de la *Realitate şi Ispăşire* din Rafkit Seloe, cei mai mulţi veniseră din comunităţile rurale aflate în apropierea munţilor Neury; ei adoptaseră această ceremonie anume ca fiind a lor. Enli o zări pe Azi Pek Laridor, trăgând după ea un cărucior mic şi rablagit, în care Calit se zbenguia pe lângă nou-născutul adormit într-un coşuleţ. Azi era prăfuită, transpirată, dar mulţumită. Ajunsă aproape de mulţime, lăsă mânerele căruciorului, îşi îndreptă spatele şi se încruntă la Calit. Copilul se potoli, dar nu pentru multă vreme.

Enli stătea nici prea departe, nici prea aproape de altarul floral foarte simplu: o singură lespede arcuită de piatră, aşezată pe trei picioare curbate, ca nişte tulpini de trifalitibe. Straturile de flori ce înconjurau altarul nu erau nici ele spectaculoase, cu toate că tufele bogate de pajalibe alcătuiau un tablou plin de culoare. Galben şi portocaliu, culorile ospitalităţii. Terranii erau bineveniţi să se întoarcă pe Lume.

Deşi trecuseră trei ani şi nu se întorseseră.

Un servitor al Primei Flori ridică braţele în aer şi mulţimea pestriţă tăcu. Toţi cei prezenţi începură să cânte la unison. Mai întâi melodii de cules, apoi melodii florale, respectând aceeaşi ordine în care le cântaseră în pivniţa de legume din Gofkit Rabloe. Cu coada ochiului, Enli văzu că micuţul Calit începe să danseze în cărucior. Cu blândeţe, mama lui îl potoli. După ce cântecele se stinseră, preotul îşi începu discursul:

— Locuitori ai Lumii, fie ca florile voastre să vă aducă bucurie!

— Fie ca florile sufletului tău să înflorească mereu! răspunse mulţimea.

— Am venit aici, în această zi, pentru a-i aduce un omagiu mesagerului Primei Flori, lui David Pek Allen, care a salvat Lumea de boala venită din cer!

Cei prezenţi încuviinţară. De-a lungul anilor, Enli auzise zvonuri conform cărora realitatea împărtăşită includea şi îndoiala că boala venită din cer atinsese cu adevărat Lumea. Sigur că nu apăruse niciun semn vizibil când ieşiseră toţi din pivniţele de legume. Nu erau animale bolnave, nici flori veştejite, nici vase de gătit atinse de boală, după cum avertizase Pek Gruber şi după cum se întâmpla când cineva se aventura prea adânc în interiorul munţilor Neury. Dar nimeni nu stăruise prea serios asupra ideii că Pek Allen le-a jucat o festă de neînţeles. Faptul că boala venită din cer atinsese cu adevărat Lumea era acum realitate împărtăşită, care încă nu se schimbase, nu se transformase în neîncredere. Deşi, cu fiecare an ce trecea, sacrificiul lui Pek Allen devenea o parte tot mai puţin importantă a realităţii împărtăşite, lăsând loc îndoielilor trecătoare. Memoria lui mai era cinstită doar în cadrul acestei ceremonii, numai în acest loc.

Servitorul Primei Flori îşi sfârşi discursul şi dădu semnalul pentru aducerea ofrandelor. Toţi cei care aveau ofrande de adus păşiră în faţă, unul câte unul, şi le depuseră pe altarul gol, murmurând binecuvântări florale.

Estu, copila pe care Pek Allen o răpise pentru a forţa satul Gofkit Rabloe să-i asculte mesajul, aduse un buchet de flori sălbatice culese chiar de ea. Oamenii zâmbiră: era o ofrandă potrivită din partea unei fetiţe.

Pek Callin, bătrâna bunică a lui Estu, aşeză pe altar o cunună împletită din rafiribe, cu nişte curbe desăvârşite, o adevărată operă de artă. Mulţimea exclamă: „Aaah!”, în semn de apreciere.

Din partea lui Riflit Pek Lafir şi a soţiei lui, Imino, o pâine proaspăt coaptă.

Din partea unui om pe care Enli nu-l recunoscu, o sculptură în lemn reprezentând un munte.

Înaintă şi Azi, ducându-l de mână pe Calit cel neastâmpărat. Băieţelul, prea mic pentru a fi fost declarat real, privea totul cu ochi inteligenţi ce păreau la fel de neastâmpăraţi ca restul fiinţei

lui. Enli oftă: nu ştiai niciodată de ce fel de copil vei avea parte. Ano cea blândă, spre exemplu, se alesese nu numai cu Fentil cel ascultător, ci şi cu micuţa Obora, de departe cel mai zgomotos copil din Gofkit Shamloe. Azi lăsă pe altar o ofrandă compusă din fructe zeli împletite cu trifalitibe.

Următoarea ofrandă o surprinse pe Enli: o aduse un bărbat îmbrăcat în tunica gospodăriei Voratur. Cu un an înainte, Pek Voratur nu trimisese nimic. Ce s-ar fi putut întâmpla în gospodăria lui Voratur pentru ca stăpânul ei să-şi schimbe opinia? Enli îşi spuse că probabil nu va afla niciodată. Ofranda trimisă de Pek Voratur era o tapiserie lucrată frumos, dar nu ostentativ, pe care reprezentantul o agăţă de partea frontală a altarului din piatră.

Enli rămase ultima. Când văzu clar că nu mai are nimeni de depus ofrande, îşi făcu loc prin mulţime, îndreptându-se spre altar. Doar câţiva dintre cei prezenţi o recunoscură şi-i zâmbiră: sătenii cu care stătuse în pivniţa de legume în ziua aceea. Restul erau străini, mai ales tineri, atraşi de ceremonie în special datorită dansului şi petrecerii ce avea să urmeze. Aşa erau tinerii peste tot.

Mulţimea devenea nerăbdătoare, dar îşi recăpătă interesul când Enli despachetă ofranda şi o aşeză deasupra tapiseriei trimise de Pek Voratur. Se auzi iarăşi un „Aaah!”, dar pe alt ton decât în cazul bătrânei Pek Callin. Enli adusese o ofrandă florală, cea mai frumoasă din câte se puteau găsi în Rafkit Seloe. Strânsese bani pentru a o cumpăra pe tot parcursul celor trei ani care trecuseră. Îşi dorise foarte mult s-o însoţească Ano şi să aducă ofranda din partea lui Tabor, dar sora ei – care o însoţise la ceremonia din anul anterior – era din nou însărcinată şi foarte aproape de soroc.

Ofranda florală era din sticlă suflată, cu nişte curbe complicate, desăvârşite, ce o recomandau ca fiind opera celui mai renumit şi mai priceput sticlar, Avino Pek Molarian. Mulţimea, alcătuită din oameni de la sat, nu auzise niciodată numele lui Pek Molarian, dar recunoştea frumuseţea subtilă a tunelelor din sticlă atât de migălos lucrate. Prin interiorul lor, metalul lichid strălucitor numit sufletul florii curgea printre două rosibe terrane perfect conservate şi pe deasupra lor. Rosibele

erau dintre cele cultivate pentru vânzare în grădinile lui Pek Voratur, acum nemuritoare în îmbrăţişarea sticlei.

În şoaptă, fiindcă ofranda ei era menită doar spiritului lui Pek Allen, Enli spuse:

— Din partea lui Enli Pek Brimmidin, de pe Lume, şi a lui Tabor Pek Brimmidin, de lângă strămoşii săi.

— Fie ca toate grădinile voastre să înflorească în fericire! le ură preotul Primei Flori celor prezenţi, ridicând din nou braţul pentru a anunţa sfârşitul ceremoniei.

Mulţimea începu să se împrăştie. Tinerii se adunară pe un petec neted de pământ, aflat la o distanţă destul de mare de altarul floral; după câteva momente, sunetul fluierelor se ridică în aerul cald. Vizitatorii veniţi de la *Realitate şi Ispăşire* se urcară pe biciclete, gata să pornească înapoi spre capitală.

Azi îşi trase căruciorul lângă Enli.

— Fie ca florile tale să înflorească, Enli!

— Şi ale tale, Azi! îi zâmbi ea.

— Rămâi la dans?

— Nu, trebuie să mă întorc la sora mea. I se apropie sorocul.

— Grădina mea se bucură pentru ea. Poate ai vrea… Calit! Fii cuminte!

— Este un copil frumos, Azi.

— Şi o durere de cap din creştet până în tălpi! Arăţi bine, Enli.

— Îţi mulţumesc.

Ştia că are aceeaşi înfăţişare dintotdeauna: solidă, simplă, fără nimic deosebit. Dar ştia că, în comparaţie cu felul în care arăta când o văzuse Azi, în ziua când a venit boala din cer, acum arăta minunat. Aşa o va vedea Azi mereu.

Calit găsi o piatră cu formă ciudată, pe care se apucă s-o studieze. În acel moment de linişte, Azi întrebă brusc:

— Enli… crezi că se vor mai întoarce vreodată? Terranii?

Enli privea ţintă altarul floral ce purta ofranda care o costase aproape tot venitul pe cei trei ani ai noii sale vieţi. Nimeni, nici măcar Ano, nu înţelesese de ce insista să cumpere o ofrandă florală de la vestitul Avino Pek Molarian, iar Enli nu se obosise să dea explicaţii. Învăţase foarte multe în răstimpul petrecut în mijlocul terranilor, în acel timp atât de scurt şi de teribil: învăţase că existau lucruri pe care nu le puteai explica. Acum

ştia un lucru necunoscut şi lui Ano, şi lui Azi, chiar şi servitorilor Primei Flori: existau mai multe realităţi. Unele dintre acele realităţi erau ceea ce Pek Gruber numise *probabilitatecrescută,* altele erau *probabilitatescăzută,* termeni pentru care nu existau corespondent în limba ei. Ba chiar unele realităţi existau şi nu existau în acelaşi timp, până când venea cineva ca David Pek Allen şi le înfăptuia, numai prin forţa voinţei.

Terranii cunoscuseră dintotdeauna lucrurile acelea. Le aflase şi Enli. Cunoaşterea o izolase; simţea deja începutul durerii de cap. Dar era realitatea ei.

Azi aştepta.

— Nu ştiu dacă se vor întoarce vreodată sau nu, răspunse Enli într-un târziu. Asta numai Prima Floare va decide.

Azi încuviinţă înclinând capul; şi ea ştia acest lucru – doar era preoteasă.

— Ai vrea să vii până la mine acasă, să bei un pahar de pel înainte de a te întoarce la sora ta?

— Da, acceptă Enli. Aş vrea.

Ridică un mâner al căruciorului; preoteasa îl depuse în cărucior pe Calit, cu piatra lui ciudată cu tot, fără să-i ia în seamă protestele. Apoi cele două femei porniră pe drumul spre casa lui Azi.